

Библиотека ♥ Любовь и Страда ♥

Сандра Браун

Защото ме Обичам

САНДРА БРАУН ЗАЩОТО ТЕ ОБИЧАМ

Превод: Тодор Стоянов

chitanka.info

Две момчета, излезли в гората на лов, се натъкват на ужасна находка: всред храстите е проснато тялото на красиво момиче, все още живо, но плувнало в кръв, а до него — труп на новородено. Коя е тя? Как е попаднала в този пущинак сама и в това състояние? Преследвали я някой, или тя бяга от нещо?... Така младата Лидия се озовава заедно с тайните си във фургона на Мама Лангстън и под нейните грижи се връща към живота. Но скоро се налага да се премести не къде да е, а в леглото на Рос Коулман — суров, избухлив мъж, хладнокръвен стрелец и корав бивш войник, от когото се побояват всички в групата заселници, потеглили към новите земи в Тексас. Под прицела на пронизващите му зелени очи у Лидия се събуждат кошмарите на миналото, но тя не подозира, че сама е повод у Рос да се събудят демони, които го преследват от години... И докато по стъпките и на двамата се прокрадват настървени преследвачи, решени да си разчистят сметките на всяка цена, едно дете се превръща от повод за яростни разпри в причина между Рос и Лидия да възкръсне най-красивото и спасително от всички човешки чувства — Любовта...

ГЛАВА ПЪРВА

Защо Господ е създал смъртта толкова болезнена? — питаше се младата жена.

Тя сграбчи издутия си корем, когато следващата болка разкъса долната част на тялото ѝ и се спусна по бедрата. Поредният пристъп премина и тя загълта въздуха на пресекулки като някакво ранено животно, опитващо се да събере сили да отрази следващата атака, която щеше да се вкопчи в нея само след броени минути. Нямаше съмнение, че щеше да я сполети, защото не мислеше, че ще ѝ бъде позволено да умре, преди да се роди детето ѝ.

Тя потрепери конвулсивно. Дъждът беше леден, а всяка капка — тънка игла, пробождаща кожата; влагата се беше просмукала в дрипавата ѝ рокля и бельо, които по някакво чудо беше съумяла да задържи заедно с няколко груби шева. Дрипите лепнеха към тялото ѝ подобно на мокра козина, непосилно тегло, приковало я към прогизналата земя заедно с непрекъсващото страдание. Студът я пронизваше до кости, но въпреки това потта извираше безспир след часовете безмерни страдания.

Кога беше започнало всичко това? Миналата нощ, точно след залез-слънце. Болката в долната част на гърба ѝ се беше усилвала постепенно, за да пропълзи накрая около целия корем и да сграбчи в безмилостното си менгеме утробата ѝ. Забуленото от облаци небе не позволяваше да се определи точно кое време на деня беше, но тя предположи, че утрото вече преваля.

Тя се концентрира върху гъстите клони над главата си, които затуляха посивялото небе, докато изтърпи поредната контракция, изстискваща вътрешностите ѝ. Дъждовните облаци препускаха по небето и нехаеха за девойката, която нямаше още и двадесет години, гърчеща се изоставена сред пустошта на Тенеси и даряваща живот на същество, за което тя не искаше да мисли като за бебе, та дори и като за човек.

Завъртя глава и положи буза върху постелята от прогизнали и прогнили листа, останки от миналата есен, като остави сълзите си да се смесят с дъжда. Бебето ѝ беше заченато в срам и унижение и едва ли съществуваха условия по-мизерни от тези, в които заслужаваше да се роди.

— Велики Боже, помогни ми да умра — помоли се тя при следващия жесток пристъп, разкъсващ тялото ѝ отдолу нагоре.

Той громолеше в тялото ѝ подобно на лятна гръмотевица, набирайки яростна стремителност в мига преди да разтърси плътта ѝ, точно както екът прокълтява в подножието на планинския склон.

Миналата нощ се беше опитала да забрави болките, без да прекъсва ход. Но когато между бедрата ѝ рукна вода, тя се насили да легне на земята. Нямаше намерение да спира, защото всеки изминал ден означаваше още няколко мили по-далеч от трупа, който сигурно вече беше намерен. Тя се надяваше да изгние и никой да не го открие, но в действителност съзнаваше добре, че едва ли щеше да има такъв късмет.

Безмилостната болка, разкъсваща вътрешностите ѝ, без съмнение бе наказание, пратено ѝ от Бог, защото бе изпитала щастие, гледайки как едно от творенията Му умира. Също и късчето живот, което носеше в утробата си от девет месеца и на което желаше смъртта. Беше страшен грях, но въпреки това се молеше най-горещо да не види с очите си искрицата живот, която се стремеше да се изтръгне от утробата ѝ. Молеше се да умре преди бебето.

Следващият пристъп беше най-жестокият от всички до този момент и я накара да се надигне и да седне на земята. Трепереше неудържимо колкото от страх, толкова и от болка. Последният напън я беше разпорил от горе до долу. Тя издърпа над коленете си оръфания подгъв на роклята си и паяжинестите останки от фустанелата, след което нерешително пхна ръка между краката си и се докосна.

— Ооооо... — изскимтя тя и заплака.

Пръстите ѝ бяха докоснали главичката на бебето. Тя дръпна ръката си с полепнала кръв и слуз. Внезапно тялото ѝ се обтегна като струна до скъсване в опита си да изхвърли чуждото тяло, в което изведнъж се беше превърнало съществото, обитавало уютата на утробата ѝ в продължение на девет месеца.

Тя се подпря на лакти, разтвори бедра и се напрегна с всички сили. Кръвта забумка в тъпанчетата ѝ и зад присвитите ѝ очни ябълки. Челюстите я заболяха от стискането. В миговете на кратко отпускане устата ѝ жадно гълташе животворния въздух. След което болката прииждаше отново. И отново.

Тя изпищя и вложи последната искрица живот в един последен напън, който събра енергията на цялото ѝ тяло в онова тясно място между бедрата ѝ.

И изведнъж се почувствува свободна.

Рухна изтощена по гръб, като жадно и шумно гълташе с благодарност въздуха, примесен с дъждовна влага. В гората не се долавяше никакъв звук, с изключение на задъханото ѝ дишане, наподобяващо скъсан ковашки мях, и тежкия ромон на дъжда. Отсъствието на всякакви други звуци беше зловеща прокоба. Дребното същество, току-що напуснало тялото ѝ, лежеше безмълвно и неподвижно.

Забравила молитвата, която току-що беше отправила, тя с усилие се изправи и седна на земята, като издърпа встрани дългата си рокля. От гърлото ѝ се изтръгнаха звуци на животинска мъка при вида на мъртвото новородено между краката ѝ, не по-голямо от къс месо. Беше дошло на белия свят, за да умре. Майчината пъпна връв, хранила го толкова дълго време, накрая се беше превърнала в инструмент на смъртта. Лигавата тъкан се бе омотала около вратлето на бебето. Лицето му бе посиняло. Жестокият свят бе превърнал в самоубийство стремежа му към светлината. Момичето се чудеше, дали то не беше предпочело да умре, инстинктивно осъзнавайки, че ще бъде презряно дори и от собствената си майка.

— Ти поне няма да изпиташ страданията на живота, миличкото ми — прошепна тя.

Падна върху прогизналата земя и втренчи невиждащи очи в продраното небе, съзнавайки, че има треска и сигурно бълнува, защото тези мисли за бебетата, които се самоубиват в утробите на майките си, можеха да хрумнат само на луд човек. Но все пак мисълта, че бебето ѝ споделя желанието ѝ да умре, я караше да се чувствува по-добре.

Трябваше да се помоли за прошка, загдето бе изпитала щастие при смъртта на детето си, но беше прекалено изтощена. Господ сигурно щеше да я разбере. Нали, в края на краищата, той ѝ беше

причинил това страдание? Не заслужаваше ли тя малко отдих след всички тия мъки?

Очите ѝ се притвориха под дъжда, който обливаше лицето ѝ като целебен балсам. Не можеше да си спомни откога не беше усещала такова спокойствие. Прие го с благодарност.

Сега вече можеше да умре.

— Мислиш ли, че е умряла? — чу се хриплив младежки глас.

— Не знам — отвърна му друг, малко по-възрастен от неговия. — Пипни я и ще видим.

— Ще имаш да вземаш. Ти я пипни.

Високото, стройно момче приклепна на кокалестите си крака до неподвижно лежащата фигура. То внимателно подпря пушката си с дулото нагоре на дънера на близкото дърво. Ръцете му нервно потрепериха, докато ги протягаше към момичето.

— Страх те е, нали? — предизвика го по-малкото момче.

— Не ме е страх — изсъска му то в отговор.

И за да го докаже, протегна показалеца си до горната ѝ устна, без обаче да я докосва.

— Диша — облекчено произнесе то. — Не е умряла.

— Как мислиш... господи, Буба, изпод роклята ѝ тече кръв.

Буба инстинктивно отскочи назад. Брат му Люк имаше право. Просмукалата се кръв беше оформила алена локвичка под полите на роклята ѝ, които едва закриваха коленете. Нямаше чорапи, а и кожата на обувките беше напукана и разръфана. Връзките бяха завързани след многобройни късания и последвалите ги възли.

— Мислиш, че някой я е прострелял или какво? Може би трябва да погледнем...

— Знам, знам — произнесе нетърпеливо Буба. — Затваряй си глупавата уста.

— Ще кажа на мама, че ругаеш, ако...

— Затваряй си устата! — Буба бясно се завъртя и изгледа заплашително младия си брат. — Аз пък ще ѝ кажа, че ти се изпика във водата за прането на старата Уоткинс, след като тя ти издърпа ушите, че вдигаш голям шум около лагера. — Люк се изплаши и притихна, след което Буба се обърна пак към момичето.

Той страхливо повдигна полите на износената ѝ рокля, като направо не му се вярваше, че наистина му се е ходело на лов сутринта. — Божичко! — изпищя той, като изтърва края на роклята и скочи на крака.

За нещастие, засъхналата от кръвта рокля не падна така, че да закрие безжизненото тяло между дългите крака на момичето. Двете момчета се вгледаха с ужас в мъртвото новородено. Гърлото на Люк издаде странен звук.

— Да не повърнеш? — запита Буба.

— Няма. — Люк преглътна с усилие. — Няма да повърна — добави той, но вече с по-малка увереност.

— Иди извикай мама. И татко също. Той трябва да я пренесе във фургона. Можеш ли да се върнеш в лагера?

— Разбира се. — Гласът на Люк преливаше от пренебрежение.

— Тогава тръгвай. Защото може да умре всеки момент, знаеш.

Люк наклони глава на една страна и се втренчи в бледото лице на легналата жена.

— Струва си човек да я погледа. Нали няма да я пипаш повече, докато се върна?

— Изчезвай! — изрева Буба като впи в брат си застрашителен поглед.

Люк се оттегли на безопасно разстояние, откъдето вече можеше да отвърне достойно на оскърблението.

— Аз ще разбера дали не си погледнал там, където е забранено. И после ще кажа на мама.

Буба Лангстън вдигна една шишарка и я запрати към по-малкия си брат. Шишарката щеше да го уцели, но Люк се втурна в гората. След като брат му изчезна сред дърветата, Буба коленичи до момичето. Захапа долната си устна, преди да погледне отново мъртвото бебе. След това, като използва само връхчетата на показалеца и палеца си, повдигна края на роклята и покри с него студеното телце.

На челото му изби пот, но сега, след като бебето вече не се виждаше, се почувства по-добре.

— Госпожо — прошепна той, — хей, госпожо, чувате ли ме?

Той боязливо я докосна по рамото. Тя простена и обърна главата си.

Никога не беше виждал такава коса. Дори и разрошена, пълна с клечки и листа, тя пак си беше хубава, къдрава и мека. За пръв път виждаше и такъв цвят. Нито съвсем червена, нито пък съвсем кестенява, а нещо по средата. Той измъкна манерката от кожената връв около врата си и развинти капачката.

— Госпожо, искате ли вода?

Той смело притисна металната гърловина до бледите ѝ устни и изля малко вода върху тях. Езикът ѝ се показва и облиза влагата.

Буба наблюдаваше като омагьосан как очите ѝ се отвориха и се втренчиха размътено в него. Момичето видя едно момче с широко отворени очи на около шестнайсет години, приведено разтревожено над нея. Косата му беше толкова светла, че изглеждаше почти бяла. Дали не беше ангел? А тя — в рая? Ако беше така, то тогава той не се различаваше по нищо от земята. Същото небе, същите дървета, същата прогизнала от дъжда гора. И болката между бедрата ѝ беше същата. Значи още беше жива! Не, не, иди си, момче! Искам да умра. Тя отново притвори очи и загуби свят.

Безпомощен и разтревожен за живота на младата жена, Буба приседна на мократа земя под дървото. Очите му не се отделиха от лицето ѝ докато не чу шумоленето в гъстия листак, през който се провираха майка му и баща му.

— За какво момиче бърбори Люк, синко? — запита Зик Лангстън по-големия си син.

— Вижте, мамо, татко — изрече развълнувано Люк, като сочеше с пръст. — Ето я.

— Махнете се всички от пътя ми и ме оставете да видя бедното момиче. — Жената нетърпеливо разблъска мъжете настрани и коленичи тежко до момичето.

Отмахна първо влажния кичур коса, прилепнал към хлътналите бузи.

— Хубава е, нали? Чудя се какво ли е търсела в тоя пуцинак сама.

— Там има бебе, мамо.

Госпожа Лангстън погледна първо Буба, после съпруга си, като тръсна глава в мълчалив сигнал да отведе настрана момчетата. Щом се обърнаха с гръб към нея, тя повдигна роклята на момичето. Тя недовиждаше, но гледката беше зловеща.

— Боже милостиви — промърмори тя. — Зик, подай ми ръка. Вие, момчета, бягайте веднага обратно във фургона и кажете на Анабет да застеле един сламеник. Разпалете хубавичко огъня и сложете чайника да заври.

Разочаровани, че щяха да изтърват най-интересната част от лечението, те в един глас запротестираха:

— Ама, мамо...

— Изчезвайте, казах ви.

За да не си навлекат гнева на майка си, който вече се разгаряше, те се затътриха обратно към кервана.

— Май е доста зле, а? — запита Зик, като приклепна до жена си.

— Аха. Първо трябва да оправим родилната треска, защото може да си иде като едното нищо от натравяне.

Те мълчаливо се заеха с изпадналото в несвяст момиче.

— Какво да правя с това? — запита Зик.

Беше увил плацентата заедно с изстиналото телце на мъртвороденото в стегнат вързоп.

— Погребй го. Съмнявам се тя дали ще има сили да отиде до гробчето поне още няколко дни. Отбележи мястото, защото после може да поиска да го види.

— Ще поставя един голям камък отгоре му, за да не могат животните да го разровят — изрече тежко Зик и се зае да копае яма с малката лопата, която беше донесъл със себе си.

— Как е момичето? — запита той, след като привърши, изтривайки ръцете си с пъстра кърпа.

— Още кърви, но съм я превързала добре. Повече нямаме работа тук. Можеш ли да я пренесеш до лагера?

— Ако ми помогнеш да я вдигна.

Момичето дойде в съзнание и запротестира, размахвайки вяло ръце докато Зик я обхващаше под коленете и гърба, за да я повдигне. После изнемощелите ѝ крайници се отпуснаха и тя отново загуби свят. Главата ѝ клюмна на рамото му.

— Много особена коса има — каза Зик не без интерес.

— Не съм виждала досега такава — потвърди жена му разсеяно, докато събираше нещата, които бяха донесли със себе си. — Да побързаме, защото май пак завалява.

* * *

Между бедрата ѝ пареше. Усещаше гърлото си сухо и раздразнено. Болеше я цялото тяло. И въпреки това някакво чувство на покой я обгръщаше отвред. Дрехите ѝ бяха сухи и топли. Дали все пак не беше се озовала в рая? Може би онова светлокосо момче я беше оставило да умре? Затова ли чувстваше такава сигурност? Но в рая човек не да изпитва болка, а нея я болеше.

Тя с мъка отвори очи. Над главата си видя покривало от бял брезент. До сламеника, на който лежеше, светеше изправен върху един сандък фенер със слаб пламък. Тя се протегна, доколкото болката между бедрата ѝ позволяваше, опипвайки меката постеля. Краката ѝ бяха боси, но нагоре беше облечена в бяла нощница. Ръцете ѝ се плъзнаха надолу, озадачени от промяната, станала с нея. След миг проумя, че коремът ѝ отново е плосък.

И изведнъж пресните спомени я връхлетяха в ужасяваща вълна. Страхът, болката, ужасът да видиш новороденото си дете мъртво. Очите ѝ се замъглиха.

— Хайде, хайде, стига си плакала. Не си спирала да плачеш, откакто си заспала.

Ръката, която избърса сълзите, беше едра и червена, загрубяла от денонощен труд, но допирът до лицето ѝ беше приятен. По същия начин звучеше и гласът в ушите ѝ.

— Искаш ли да си хапнеш малко от бульона? Направих го от зайците, които момчетата ми убили тази сутрин, преди да те открият.

Жената ѝ протегна пълна лъжица с бульон и момчето я преглътна с удоволствие. Беше много гладна.

— Къде се намирам? — запита тя между отделните лъжици.

— В нашия фургон. Аз съм Мама Лангстън. Момчетата, дето те откриха, са моите синове. Спомняш ли си нещо? Уплашила си ги до смърт. — Жената се изкикоти. — Люк разправя историята наляво и надясно по целия керван. Споменах ли ти, че пътуваме много хора към Тексас?

Информацията беше прекалено обилна, за да може да я погълне, и тя се залови със супата. Топлият бульон сгръвяше приятно стомаха ѝ, като усилваше чувството за сигурност и уют. Седмици наред беше

бягала, боейки се от преследвачи, и с изключение на последните няколко дни беше спала на открито и беше залъгвала глада си с дивите плодове на гората.

Костеливото лице, надвесено над нея, беше едновременно упорито и добро. Малцина биха победили в евентуалния си сблъсък с него, но и малцина биха изпитали грубост от него. Рядката ѝ, някога кестенява, а сега добила мишосив цвят коса, беше опъната в мършава кокче на тила. Беше едра жена с огромна гръд, провиснала чак до широкия ѝ кръст. Носеше чиста, но избеляла памучна рокля. Кожата ѝ беше набраздена от мрежа тънки бръчици, което контрастираше на момичешки розовите ѝ бузи. Сякаш Господ, виждайки творението си, го е счел за твърде грубо и благосклонно е докоснал с четка тези бузи, за да смекчи с розовото острите черти.

— Хапна ли си добре? — Момичето кимна. Жената остави настрана металната купа. — Бих искала да знам името ти — изрече тя с внезапно смекчен глас, сякаш съзнавайки, че въпросът ѝ може да не се посрещне добре.

— Лидия.

Гъстите вежди се извиха в ням въпрос.

— Хубаво е, но нямаш ли и друго име? Къде са близките ти?

Лидия извърна глава. Представи си лицето на майка си, такова, каквото го помнеше най-ранно детство; красива и млада, а не бледото и изнемощяло лице на умиращата в отчаяние жена.

— Само Лидия — повтори тихо. — Сама съм, нямам роднини.

Възрастната жена преглътна отговора. Тя взе ръката ѝ в своята и я леко я разтърси. Изчака светлокафявите очи на младата жена да се обърнат към нея и възрази меко:

— Ти роди дете, Лидия. Къде е твоят съпруг?

— Умря.

— Ах, колко жалко.

— Не. Щастлива съм, че умря.

Жената бе объркана, но достатъчно учтива и разтревожена за състоянието на момичето, за да продължава с въпросите си.

— Какво правеше сама в гората? Закъде се беше запътила?

Лидия безразлично сви рамене.

— Наникъде. Искях да умра.

— Боже господи! Няма да ти дам да умреш. Още си много млада и хубава, за да умреш — мисис Лангстън издърпа грубо одеялото над крехкото тяло, за да прикрие внезапното състрадание, което я беше обзело.

Външният вид на момичето наистина предизвикваше състрадание. Трагедията беше оставила отпечатък си по цялото ѝ лице, бледо и изнемошало под слабата светлина на фенера.

— Мъжът ми и аз погребяхме момченцето ти в гората.

Лидия притвори очи. Момченце. А тя дори не беше забелязала това.

— Можем да изостанем малко зад кервана, за да се върнем до гробчето му, ако искаш.

Лидия яростно разтърси глава.

— Не! Не искам да го виждам! — изпод ресниците ѝ блеснаха сълзи.

Възрастната жена я погали по ръката.

— Знам какво изпитваш, Лидия. Родих седем деца, но две от тях погребях. Това е най-жестоката участ, която може да споходи една жена.

„Не, не е“, помисли си Лидия. „Има и много по-жестоки неща.“

— Сега си поспи още. Страх ме е, че ще те втресе, дето си лежала в дъжда. Ще поседя при теб.

Лидия вдигна поглед към състрадателното ѝ лице. Още не можеше да се усмихва, но чертите ѝ се смекчиха от признателност.

— Благодаря.

— Ще имаш достатъчно време да ми се отблагодариш, когато се оправяш.

— Не мога да остана с вас. Трябва да... тръгвам.

— Имаш още доста време, докато стъпиш на краката си. Можеш да останеш с нас дотогава, докато желаш. А ако искаш, можеш да продължиш с нас до Тексас.

Лидия се опита да възрази, защото не беше достойна да живее с почтени хора като тях. Ако само разберяха какво представляваше тя... Очите ѝ натезаха за сън.

Ръцете му отново хищно я обхождаха от горе до долу. Тя отвори уста да извика и потната му, грапава длан я захлупи. Другата му ръка сграбчи яката на ризата ѝ и я разпра. Мръсните му ръце сграбчиха гърдите ѝ, извличайки удоволствие от причинената ѝ болка. Тя заби зъби в дланта му, за да бъде наказана мигновено с плесник, от който ушите ѝ звъннаха.

— Не се съпротивлявай, или ще разкажа на превзетата ти мамичка за нас. Не искаш тя да знае какво правим двамата с теб, нали? Сигурен съм, че това ще я съкруши и ще умре още на минутата, като разбере, че те шибам, не е ли така?

Не, Лидия не искаше майка ѝ да узнае. Но как можеше да му позволи да повтори гаврата си с нея? Бедрата му яростно дълбаеха нейните в опита си да ги разтворят. Пръстите му болезнено се ровеха в плътта ѝ, забивайки се докъдето можеха да стигнат. И онова отвратително нещо отново проникваше вътре в нея. Той се изсмя при опита ѝ да издере лицето му с нокти и се опита да я целуне.

Тя се съпротивляваше безсилно.

— Не, не — изхълца тя. — Не, не, не...

— Какво има, Лидия? Събуди се, момичето ми. Сънуваш лош сън.

Успокояващият глас я намери в кладенеца на ада, където я беше завлякъл кошмарът, и я измъкна оттам. Тя отново се озова сред уютния покой на фургона на Лангстън.

Не я болеше от насилието, упражнено върху нея от Кланси, а от родилните болки. Господи, как можеше да продължи да живее със спомена за насилието? Беше родила дете от мръсното му семе и не заслужаваше повече да ходи по белия свят.

Мама Лангстън обаче не мислеше като нея. Момичето се вкопчи в ръкавите на износената ѝ рокля, търсейки защита от кошмара, и възрастната жена пошепна успокоително:

— Беше само сън. Имаш треска и затова сънуваш кошмари, но никой няма да посмее да те обиди докато си при мен.

Ужасът полека отстъпи. Кланси беше мъртъв. Пред очите ѝ застана неподвижното тяло, видя кръвта, която бликаше на тласъци и заливаше обезобразеното му лице. Никога повече нямаше да я докосне.

Тя с благодарност отпусна глава в скута на Мама Лангстън. Вече беше почти заспала, когато възрастната жена я положи върху неравната

възглавница. През последните няколко седмици на бягството за легло ѝ бяха служили борови иглици или сено. А понякога не беше имала дори и този късмет, и бе успявала само да подслони глава о някой дънер.

Сладката забрава я понесе на вълните си, а Мама Лангстън продължаваше да държи ръката ѝ.

На другата сутрин я събуди люшкането на фургона. Глинените съдини подрънкваха ритмично при всяко завъртане на колелата. Кожените сбруи скърцаха, а металните закопчалки им пригласяха напевно. Мама Лангстън даваше инструкции на всеки кон поотделно, като придружаваше всяко напътствие с рязък удар на камшика. В същото време поддържаше жив диалог в почти същата тоналност с едно от своите отрочета. От устата ѝ неспирно се сипеха съвети и нравоучения.

Лидия се размърда неудобно върху постелята си и завъртя полека глава. Момиченце със сламеноруса коса и широко отворени любопитни сини очи седеше до нея и не отделяше поглед от лицето ѝ.

— Мамо, тя се събуди — извика то.

Лидия подскочи при внезапния вик.

— Прави както ти казах — извика в отговор Мама Лангстън. — Не можем да спрем сега.

Момичето се обърна отново към Лидия.

— Аз съм Анабет.

— А аз съм Лидия — изрече тя дрезгаво.

Гърлото я дереше като посипано с пясък.

— Знам. Мама ни каза на закуска и ни каза още, повече да не те наричаме „момичето“, защото ще ни скъса ушите. Гладна ли си?

Лидия помисли.

— Не. Жадна съм.

— Мама каза, че ще бъдеш жадна заради треската. Имам манерка с вода и друга с чай.

— Първо водата.

Лидия я пресуши, удивена колко много усилия ѝ струваше това. После отново отпусна уморено върху постелята.

— Може би ще пийна чай малко по-късно.

Лангстънови бяха предвидили всичко, което ситуацията изискваше. Тя се смути силно, когато Анабет пъкна един леген под

нея, за да може да се облекчи, но момичето се държеше съвсем естествено и изобщо не се намръщи, когато след това го изпразни през задната преграда на фургона.

Мама Лангстън се качи във фургона по време на обедната почивка, когато керванът спираше, за да си отдъхнат и хората, и животните. Идваше да смени превръзката между бедрата на момичето.

— Кървенето почти е спряло. Слабините ти заздравяват съвсем нормално, макар че ще те болят още няколко дни.

Прямотата на Мама Лангстън не съдържаха нищо обидно, но въпреки това Лидия се смущаваше да я разглеждат по този начин. Тя се радваше, че у нея се е запазила някаква чувствителност, като се имаше предвид какво беше преживяла през последните десет години. Майка ѝ беше успяла да възпита деликатност у нея, преди да се нанесат във фермата на Ръселови. Знаеше, че повечето хора гледаха на тях като на белокожи отрепки. Всяко тяхно посещение в града биваше придружавано от оскърбителни подмятания. За щастие, не ходеха много често. Лидия не разбираше всички думи, но се научи да отличава и да се бои от оскърбителните интонации.

Понякога това вземаше непоносими размери и на нея ѝ идваше да изкрещи, че тя и майка ѝ не са като Ръселови, че се различават от тях. Но кой щеше да нададе ухо на едно мръсно, орфанно и босоного момиче? Видът ѝ беше точно толкова позорен, както и този на Ръселови.

Но изглежда, съществуваха и хора, които не бяха толкова бързи в преценките си. Като Лангстънови например. На тях изобщо не им беше направило впечатление мръсната ѝ парцалива рокля. Не я бяха оскърбили, че е родила дете без съпруг. Бяха се отнесли с нея като с равен.

Тя обаче не се беше почувствала равна на тях, макар че от всичко на света най-много желаше това. Години щяха да минат, докато успееше да отмие от себе си петното, което ѝ бяха нанесли Ръселови, но тя щеше да се отърси от него, дори и с цената на собствената си смърт.

През деня се запозна с цялата фамилия Лангстън. Двете момчета, които я бяха намерили, подадоха боязливо глави през брезента във фургона подканяни от майка си.

— Това е най-големият ми син, Джейкъб, но всички го наричат Буба. Другият е Люк.

— Благодаря ви за помощта — произнесе Лидия меко.

Тя вече не им се сърдеше, че бяха спасили живота ѝ. Нещата сега не изглеждаха толкова мрачни, след като се беше отървала и от последното, което я свързваше с Кланси.

Сламенорусите момчета поруменяха до корените на косите си и избърбориха:

— Няма защо.

Анабет беше общително и енергично дванайсетгодишно момиче. Другите се казваха Маринел, Самюел и Атланта, като разликата им беше по-малка и от година. Малката беше пълничко тригодишно дете.

Късно вечерта Зик смъкна тежко шапката от оплешивяващата си глава и я поздрави от дъното на фургона.

— Радвам се, че сте при нас, мис... тъъ... Лидия.

Той се усмихна и тя отбеляза, че от предните му зъби бяха останали само два.

— Съжалявам, че ви създадох толкова неприятности.

— Не се притеснявайте — успокои я той.

— Ще си тръгна веднага щом се почувствам малко по-добре.

Тя нямаше и най-малката представа къде ще да отиде или какво можеше да прави, но не можеше да се натрапва на това великодушно семейство, което и без нея имаше да храни толкова много гърла.

— Хайде, хайде, не се безпокой за това. Оправи се, а после все ще измислим нещо.

Изглежда всички Лангстън споделяха това мнение. Но Лидия се притесняваше за другите от кервана. Сред тях сигурно усилено коментираха момичето, което бе родило мъртво бебе в затътената гора без съпруг до себе си. Мама Лангстън категорично отказваше да приеме дори и най-добронамерените посетители, които идваха да се поинтересуват за „бедното нещастно създание“, като казваше само, че момичето ще се оправи скоро и те ще имат възможността да се запознаят с нея.

Първият сблъсък на Лидия с човек от кервана извън фамилията Лангстън започна със силно чукане по стените на фургона посред нощ. Тя се изправи в леглото, като придърпа чаршафа пред гърдите си, сигурна, че Кланси е възкръснал и я преследва.

— Спокойно, Лидия — изрече Мама Лангстън, като я върна обратно в постелята.

— Мамо Лангстън! — извика нетърпеливият мъжки глас отвън. Тежък юмрук разтърси задната врата на фургона. — Мамо Лангстън, вътре ли си?

— Дяволите да ви вземат, за какво е целия този шум? — изръмжа Зик отвън. Той и момчетата спяха под фургона.

— Зик, Виктория ражда. Може ли Мама Лангстън да дойде при нея? — Гласът беше грапав и нисък, изпълнен с тревога. — След вечеря ѝ стана зле. Сигурно ще ражда, не е просто стомашно разстройство.

През това време Мама Лангстън успя да пропълзи до края на фургона и отмахна брезента встрани.

— Мистър Коулман? Вие ли сте? Казвате, че жена ви ражда? Нямаше ли още време до...

— И аз така си мислех, но не... — Лидия усети ужаса сграбчил мъжа за гърлото. — Много е зле. Ще дойдете ли?

— Веднага идвам. — Мама Лангстън се върна във фургона и набързо нахлузи обувките си. — Ти си лежи спокойно — обърна се тя към Лидия кротко с контраст на забързаните си движения. — Анабет ще бъде тук и ще ме извика, ако се наложи. — Тя наметна широките си рамене с плетен шал. — Май още едно бебе е на път.

ГЛАВА ВТОРА

Мама Лангстън не беше се върнала, когато керванът потегли на следващата сутрин. Говореше се, че мисис Коулман още ражда, и че тя настояла да не се губи време заради нея. Буба предложи да замести мистър Коулман на капрата, докато Зик кара техния фургон.

В отсъствието на Мама Лангстън Анабет, като най-голяма дъщеря, пое в свои ръце готвенето и грижата за по-малките деца. Тя се грижеше за Лидия със същата всеотдайност като майка си. Лидия беше изумена пред познанията на момичето за процеса на раждане.

— Съжалявам, че се налага да правиш всичко това — извиняваше се тя, докато Анабет отстраняваше прогизналите превръзки.

— Приказки, правила съм го за мама при последните две бебета, а и от две години ми идва всеки месец. Няма нищо.

Мама Лангстън се върна във фургона по обед, когато керванът спря за почивка, с тъжната новина, че мисис Коулман починала само половин час след като родила момченцето си.

— Беше толкова крехка. Мистър Коулман направо полудя и само се проклينا и обвинява себе си, че я е взел със себе си на това пътуване. Тя му била казала, че щяла да ражда чак през септември, като стигнем Джеферсън. Не е виновен, но сега просто не е на себе си.

— А бебето? — попита Зик, като загриза една изсъхнала и корава бисквита, останала от закуска.

— Най-мъничкото кутренце, което някога съм виждала. Нямахте силица даже да проплаче. Не бих се учудила, ако и то предаде богу дух днес. — Тя се вмъкна във фургона и се обърна към Лидия, която неволно беше станала свидетел на разговора им. — Как си, момичето ми?

— Благодаря, добре мисис Лангстън.

— Наричай ме Мама. Анабет се грижи добре за теб, нали? Съжалявам, че не мога да съм тук, но момченцето наистина е много зле.

— Разбира се — прошепна Лидия. — Добре съм. Веднага щом се почувствам малко по-добре, ще те освободя от грижите за мен.

— Това вече ще реша аз. Сигурна ли си, че си добре? Изглеждаш ми малко зачервена. — Тя положи загрубялата си длан върху челото на момичето. — Имаш още треска. Ще кажа на Анабет да ти направи студен компрес следобед.

Лидия имаше нов проблем, но не искаше да прибавя още една грижа към останалите на Мама Лангстън, затова не ѝ каза за подутите си и болезнени гърди. През деня успя да дремне, защото керванът беше спрял от уважение към мистър Коулман. Анабет ѝ донесе обилен, макар и малко набързо приготвен обяд, защото всички трябваше да се съберат след вечеря за погребението на мисис Коулман.

Лагерът притихна. Лидия лежеше в леглото с поглед вперен в брезента над главата си. Не успя да чуе нищо от погребалния ритуал, с изключение на „Скалата на вечността“. Остана изненадана от самата себе си, когато се улови, че припява думите. Колко време беше изтекло, откакто за последен път беше влизала в църква? Десет, дванайсет години? И въпреки това си спомняше думите на химна. Това я зарадва. Тя заспа усмихната и не се събуди докато цялата фамилия Лангстънови не нахълта във фургона.

Следващият ден премина, както и предишния, но Лидия вече не се чувстваше така добре. Гърдите ѝ се бяха издули под нощницата и тя се опитваше да ги прикрива всеки път, когато Анабет сменяше превръзките, или донасяше храна и вода. Започнаха да пулсират и имаше чувството, че всеки момент ще се пръснат. Повдигна пазвата на нощницата и надзърна; зърната бяха набъбнали и раздразнени. Бяха станали толкова чувствителни, че дори тъканта на нощницата ги дразнеше.

Мама Лангстън още се грижеше за бебето на Коулман и се върна дълго, след като момчетата и Зик бяха опънали постелите си под фургона. Анабет, Маринел и Атланта спяха дълбоко в другия край на фургона. Лидия беше будна и не можеше да си намери място от болка. Стенеше тихо, когато Мама Лангстън се прехвърли уморено във фургона.

— Милостиви Боже, Лидия, какво става? Ти не си добре.

Тя се приведе над момичето.

— Аз... Съжалявам... гърдите ми.

Без да губи време Мама Лангстън разкопча нощницата на Лидия и видя напращелите ѝ от мляко гърди.

— О, Господи, къде ми е бил умът! Та ти имаш мляко и те измъчва, защото...

Тя внезапно млъкна и наклони глава, като врабче току-що зърнало червейче.

— Хайде, Лидия. Тръгвай с мен.

— Къде? — въздъхна Лидия, когато Мама Лангстън издърпа завивките ѝ и я повдигна. Движенията ѝ бяха бързи, но внимателни. — Та аз нямам никакви дрехи.

— Няма значение. — Тя дишаше тежко, докато я повдигаше да стане — Ти имаш мляко, но си нямаш бебе, а пък там има бебе, което си няма майчица.

Мама Лангстън беше решила да я отведе до бебето, което от два дни огласяше лагера с жалостивия си плач. Мама Лангстън щеше да я отведе при мъжа с енергичния глас. Но тя не искаше да ходи там. Не искаше всеки да я зяпа любопитно и да изразява гласно учудването си как така е родила бебето си в гората без никой до себе си. Тя така беше свикнала с уюта на фургона, че изпитваше боязън да го напусне.

Но сега очевидно нямаше избор. Мама Лангстън наметна плетен шал около раменете ѝ и нежно я побутна към стъпалата.

— Твоите обувки вече не стават за нищо, така че е по-добре да си боса. Внимавай само да не стъпиш върху някой камък.

Допирът на голото ходило о земята за пръв път от дни насам я накара да потръпне. Рязкото движение разтърси болезнено гърдите ѝ, останали свободни под тъканта на нощницата, която и без друго беше единствената ѝ дреха, ако не се броеше плетения шал. Косата беше сплъстена. Мама Лангстън беше измила кръвта между бедрата ѝ, но Лидия не се беше къпала откакто бе започнала да ражда. Беше толкова мръсна.

Тя заби пети в меката, рохкава пръст, отказвайки да продължи нататък.

— Моля те, не искам никой да ме вижда.

— Глупости — изрече решително Мама Лангстън, като буквално я повлече към единствения фургон в лагера, където гореше лампа. — Само ти можеш да спасиш живота на това бебе. Никой не се интересува как изглеждаш.

Щяха да се заинтересуват. Лидия знаеше много добре. И по-рано я бяха наричали бяла отрепка. Тя много добре знаеше, колко зли и мръсни можеха да бъдат хората.

— Мистър Грейсън — повика тихо Мама Лангстън, когато стигнаха осветения фургон. Тя дръпна провесения брезент на входа. — Помогнете! — И тя тласна напред Лидия, така че момичето нямаше друг избор, освен да пристъпи във фургона. Тънката кожа между бедрата ѝ се опъна и тя направи болезнена гримаса.

Чифт силни ръце със сини ръкави се протегнаха и ѝ помогнаха да стъпи вътре. Мама Лангстън беше плътно зад нея.

Всички се смутиха при появата ѝ. Сивокосият мъж учуден се вглеждаше в момичето пред себе си. Кльошавата жена зад него зяпна от изненада. Лидия сведе очи, за да избегне изпитателните им погледи.

— Това е мистър Грейсън, водачът на нашия керван — обърна се Мама Лангстън, за да разсее напрежението. Лидия не вдигна поглед от мръсните си боси крака върху дъсчения под на фургона и само кимна в знак, че е разбрала. — А това е мисис Лиона Уоткинс.

Мама Лангстън говореше шепнешком поради уважение към мъжа, седнал на ниско столче. Той беше заровил глава между ръцете си.

Първа проговори жената.

— Коя е тя... и защо се шляе наоколо почти гола? О, та това е момичето, което твоите момчета са намерили в гората. Трябва да ти кажа, че направо съм изненадана, дето ми водиш тук такива... такава... личност, особено по това време. Сега правим помен и...

— А може би не — изсумтя Мама Лангстън, без да крие неприязънта в гласа си към другата жена. — Мистър Грейсън, това момиче роди само преди два дни. Има мляко и си мислех, че бебето на мистър Коулман може да се насуче...

— О, Господи — възкликна мисис Уоткинс потресена.

Лидия зърна изпод ресниците си как жената притисна костелива ръка до хълтналите си гърди и предницата на роклята си, сякаш да прогони злите духове.

Без да се съобразява с реакцията на мисис Уоткинс Мама Лангстън се обърна към водача на кервана.

— Бедното детенце може да оживее, ако Лидия го накърми.

Мисис Уоткинс я прекъсна още преди мъжът да се е обадил. Поведе се разгорещен спор и през това време Лидия огледа с периферното си зрение вътрешността на фургона. Нагънатите завивки в ъгъла бяха от далеч по-добро качество в сравнение с онези, с които я бяха завивали във фургона на Лангстънови. Едно от одеялата имаше сатенена панделка вплетена в шарките. До сандъче със съдини от китайски порцелан се виждаха изправени чифт високи дамски обувки с връзки.

Погледът ѝ се плъзна по-нататък и се спря върху чифт черни обувки. Почиваха силно раздалечени една от друга и покриваха чифт дълги крака. Обувките бяха износени, но очевидно изработени от кожа с високо качество. Те прилягаха добре на едро и добре оформено стъпало. Токовете бяха приблизително с височина един инч от полирано в черно дърво. Собственикът им очевидно беше доста висок.

— Казвам ви, че не е редно. — Гласът на мисис Уоткинс премина в по-висока октава.

Костелива и сбръчкана ръка стегна като в клещи брадичката на Лидия и рязко повдигна главата ѝ нагоре. Очите на момичето се спряха върху лице напълно лишено от плът и живот свито и изсушено. Костта на носа ѝ беше изтъняла като острие на нож. От непрекъснатото изразяване на несъгласие устата ѝ беше оформила цяла мрежа от ситни бръчици. А очите ѝ подхождаха напълно на гласа. Бяха недоброжелателни и злобни.

— Само я погледни. Виж каква измет е! От пръв поглед си личи каква е стока... Сигурно е... проститутка — да ми прости Господ, че изрекох тази дума — която е родила бебе. И сигурно го е убила, за да се отърве от него. Чудя се дори дали знае кой е бащата.

Зашеметена от клеветите, които бълваше старицата, Лидия едва успя да изтръгне от устните си едно тихо:

— Не!

— Мисис Уоткинс, моля ви — намеси се дипломатично мистър Грейсън.

Беше сговорчив мъж, макар че този път беше по-склонен да се съгласи с мисис Уоткинс. Младата жена пред него имаше съвсем запуснат вид. Нямаше и грам финес у нея нито в начина, по който беше облечена, нито в безсрамния начин, по който ги гледаше с необикновените си кехлибарени очи.

— Не е вярно — отхвърли обвиненията Мама Лангстън. — Но дори и да е така, Лиона Уоткинс, кой друг в този керван би могъл да спаси бебето? Ти ли?

— Аз никога...

— Точно така. Ти едва ли си била някога способна да изцедиш и капчица мляко от спаружените си висулки...

— Мама Лангстън, моля те — уморено се намеси мистър Грейсън.

Мисис Лиона Уоткинс разярено с очи, но замълча настръхнала презрително със свити ноздри в знак на отвращение.

Мама Лангстън не ѝ обърна никакво внимание.

— Мистър Грейсън, ваш дълг е да пазите всеки живот в този керван, а това означава и живота на онова бебе. Чуйте само още едно нещо. От всичките двайсет семейства тук има само още една жена с мляко, а тя кърми близначетата си. Лидия е единствената надежда на онова мъничко същество. И сега само от вас зависи дали то ще умре или ще живее.

Лиона Уоткинс презрително скръсти ръце. Тя не отговаряше, ако мистър Грейсън вземеше решение да изпълни молбата на Мама Лангстън, която се бъркаше във всичко. Уоткинс винаги я бе считала за проста жена, и сега Мама Лангстън окончателно го беше доказала.

— Това може да го реши единствено мистър Коулман — произнесе Хал Грейсън. — Рос, какво ще кажеш? Искаш ли това момиче тук да кърми сина ти, за да се опита да го спаси?

Междувременно Лидия им беше обърнала гръб. Пет пари не даваше какво си мислеха за нея. Веднъж само да се пооправеше, щеше да замине нанякъде, където никой не я познава, където можеше да започне нов живот, без минало. Несъзнателно се беше приближила до мястото, където лежеше новороденото в един празен сандък за ябълки, увито във фланела. Гледаше надолу към дребното телце, което се бореше за живот, когато чу баща му да се размърдва.

Той стана и погледна към обърнатото с гръб към него момиче, което причини толкова шум във фургона и прекъсна скръбните му мисли за смъртта на Виктория. Първо обърна внимание на косата ѝ, същински къпинов храст; какво ли нямаше в сплъстените кичури коса — сухи листа, трева и един Господ знае още какво се беше вплело.

Каква е тая, която можеше да се разхожда в тоя вид по това време? Рос Коулман кои ходят така.

Изглеждаше страшно слаба откъм гърба в тази нощница. Глезените, които се подаваха изпод полите ѝ, бяха слаби и тесни. Стъпалата ѝ бяха малки. И мръсни. Господи, това ли трябваше сега да наруши скръбта на дните му?

— Не искам това момиче тук да докосва детето ми — изсумтя с отвращение той. — Много ви моля всички да ме оставите на мира — мен и сина ми. Ако му е писано да умре, нека умре в покой.

— Добре че още поне един има със здрав разум.

— Затваряй си устата — изръмжа Мама Лангстън на Лиона Уоткинс, като я изблъска встрани, за да стигне до Рос. — Вие сте разумен човек, мистър Коулман. Защо не позволите на Лидия да накърми сина ви и поне да се опита да го спаси? Та той иначе ще умре от глад.

— Опитахме всичко — изрече нетърпеливо Рос и прокара уморено пръсти през гъстата си, тъмна коса. — Не иска да поеме кравето мляко с биберон, нито пък подсладената вода, която му давахме с лъжичка снощи.

— Той има нужда от кърма. А зърната на момичето вече са набъбнали и я болят.

— О, Господи — обади се Лиона Уоткинс.

Рос хвърли отново поглед към момичето. Тя стоеше между него и бледата светлина на фенера, която позволяваше да се види контура на тялото ѝ под тънката нощница. Гърдите ѝ бяха натежали. Почувства отвращение от сладострастието, което възбуждаха. Защо се разхождаше нагоре-надолу само по нощница? Дори и да се беше разболяла след раждането, никоя почтена жена нямаше да хукне в този си вид. Устните му се изкривиха в отвращение и той се запита от кой ли публичен дом е успяла да избяга. Виктория би се ужасила от вида ѝ.

— Няма да оставя една проститутка да кърми детето на Виктория — заяви той късо.

— Не можете да знаете каква е.

— Измет! — извика той. Най-накрая имаше къде да си излее натрупания гняв от несправедливата смърт на жена си. — Вие изобщо не знаете нито откъде идва, нито коя е. Само един вид жени могат да раждат дете, без да имат до себе си съпруг, който да се грижи за тях.

— Може да е било така, но това време не отмина с войната. Не и сега, когато страната ни гъмжи от ренегати, негодници и всякакви северни дрипльовци, които си мислят, че Югът е тяхна собственост. Не знаем какво е преживяло момичето. И не забравяй, че тя загуби детенцето си само преди два дни.

Лидия не чуваше нищо от разгорещения им спор. Цялото ѝ внимание беше привлечено от мъничкото същество пред нея. Кожата му имаше нездрава бледнина. Лидия не беше виждала до този момент друго дете, освен своето. Това беше още по-дребно, и тая нищожна топчица плът я разтревожи много. Можеше ли да оцелее нещо толкова дребно?

Свитите му в юмруче пръстчета бяха почти прозрачни. Дишаше накъсо и учестено със затворени очи. Коремчето му се надигаше и спадаше рязко. Плачът му бе секнал, сякаш искаше да отдъхне и да събере нов запас от въздух. Но тези слаби звуци бяха като балсам за ушите на Лидия. Не можеше да се откъсне от него.

Почувства как нещо се раздвижва дълбоко в утробата ѝ; приличаше много на родилните контракции, но без придружаващата ги разкъсваща болка. Сърцето ѝ сякаш растеше, обгръщайки напращелите ѝ гърди. Боляха я, но не от млякото, а от нуждата да накърмят дете, да му дарят майчин покой.

Тя наблюдаваше, без даже да осъзнава, как пръстът ѝ погалва гладката буза на бебето. После съвсем естествено ръката ѝ се плъзна под главичката му, която спокойно можеше да се побере в шепа. Със забавено движение, сякаш се боеше, че може да му причини болка, тя подпъхна и другата си ръка под него му и го отдели от сандъка. Седна на близкото трикрако столче, без да отделя поглед от дребното и сбръчкано личице.

Тънките крачета на бебето се размърдаха и петичките му я ритнаха в корема. Тя го нагласи да легне удобно в сгънатата си ръка. Главичката му се надигна и устицата му се отвори и се протегна към пълната ѝ гърд. Лидия го гледаше като омагьосана.

Тя инстинктивно посегна към горното копче на нощницата и го разкопча. После второто. Последваха го още няколко, докато вече можеше свободно да оголи лявото си рамо и гърда. Със свободната си ръка повдигна гърдата до бебешкото личице. Устицата му затърси, докато накрая се склучи около зърното ѝ и засмука жадно.

Внезапното прекъсване на слабия плач мигновено прекъсна разгорещения спор в дъното на фургона. Рос усети как сърцето му в миг се разцепва на две. Първата му мисъл беше, че синът му умира. Той се обърна рязко, очаквайки да го види застинал и мъртъв, но гледката пред очите му го зашемети още повече.

Момичето държеше сина му в скута си. Бебето смучеше жадно напращялата ѝ гърд. Млечни мехури покриваха устните му. Тя се беше привела нежно над дребното същество, като притискаше гърдата си до устата му. Рос не можеше да види лицето ѝ под надвисналата коса.

— Е — обади се със задоволство Мама Лангстън, — мисля, че няма повече какво да обсъждаме. Мистър Грейсън, защо не проводите Лиона до фургона ѝ? Аз ще се погрижа за нещата тук и ще настаня Лидия.

— Да настаниш Лидия тук! — извика Лиона. — Кракът ѝ повече няма да стъпи тук. Та това е... ужасно непристойно!

— Хайде, мисис Уоткинс — обади се Хал Грейсън. Страшно му се искаше да се прибере във фургона си и да се просне в постелята си. По това време на годината зората настъпваше много рано, а смъртта на мисис Коулман беше създавала допълнителни проблеми по пътя за Тексас. Не беше драпал за длъжността водач на кервана, но хората го бяха избрали на този пост и той не искаше да излъже доверието им. — Ще уредим всичко на сутринта. Сигурен съм, че дотогава едва ли ще се случи нещо непристойно.

И той извлече почти насила протестиращата жена от фургона.

След като излязоха, Мама Лангстън погледна Рос Коулман. Мъжът не отделяше поглед от лицето на момичето. Тя затаи дъх, като се питаше какво ли щеше да предприеме Рос. Изглеждаше симпатичен, дори дружелюбен, и се беше отнасял към жена си, сякаш беше кралицата на Шеба.

Но в очите му се четеше постоянно непокорство, което говореше за скрити страсти. Движеше се малко по-бързо от нормалното, очите му бяха малко по-остри от обичайното както е при всеки мъж, сблъскал се с твърде много несгоди през живота си. А сега имаше вид на човек, който се бори със себе си. Стегнатите му лицеви мускули обтягаха кожата и му придаваха неуправляем вид.

Рос се насили да прекоси разхвърляния фургон. Синът му лакомо сучеше и вече не плачеше. Това презряно, непознато момиче държеше

сина му в скута си и го кърмеше, а той стоеше отстрани и ѝ позволяваше да върши всичко това. Какво щеше да си помисли Виктория, ако можеше да ги зърне отнякъде?

Рос потрепери като си припомни мятащото ѝ се тяло, потънало в пот, въздишката на облекчение, когато синът ѝ се добра до света на светлината. Не, никоя друга жена, особено пък това паднало момиче, нямаше правото да кърми сина на Виктория Джентри Коулман. Щеше да бъде светотатство. Можеше ли след това да живее в мир със себе си, ако го допуснеше да се случи? Но нима щеше да живее в мир, ако допуснеше да умре синът му? Разкъсван от необходимостта да вземе решение, той приклепна пред стола и се загледа как устицата на сина му жадно подръпва едрата гърда. Единственото, което разваляше съвършенството на това прекрасно полукълбо, беше мрежичката от бледосини венички изпъкваща като някаква географска карта. Рос беше така очарован от гледката, че с мъка повдигна поглед към лицето на момичето.

Наблюдаваше как бавно се повдигат клепачите ѝ, сякаш с болка. Гъстите ресници трепнаха и в следващия момент вече гледаше момичето право в очите. Те реагираха един на друг с еднаква изненада и сила, макар че и двамата се опитаха да го прикрият с мълчание.

Рос усети как потъва в море от женственост. То го заобикаляше, навлизаше в ноздрите му, в гърлото му. Тя олицетворяваше чувствеността и той усети как бавно го всмуква и мигновено я намрази, защото, макар и само за миг, беше забравил смъртта на съпругата си. Бореше се да изплува до повърхността като човек затънал в подвижни пясъци. И едва когато успя свободно да си поеме въздух, се опита да я прецени с пресилена безпристрастност.

Очите ѝ бяха обрамчени с гъсти мигли, златисти в крайчетата. Ирисите носеха цвета на отлежало уиски, от най-скъпото, дето се плъзга без всякакво усилие в гърлото на мъжа и обгръща вътрешностите му в топлата си прегръдка. А косата ѝ? Светеше така необикновено, като кехлибар, оформяйки непокорни кичури, които, според него, отразяваха дивата ѝ природа.

Бялата ѝ кожа явно напоследък е била изложена на силно слънце, защото леко облаче от лунички покриваше прекрасно оформеното ѝ, макар и малко дръзко носле. Но най-много го разтревожи устата ѝ. Сочната долна устна изискваше внимание, с което един мъж можеше

да не я удостои само ако беше мъртъв. Така че и той не устоя, но се опита да я прониже с поглед, като се надяваше да я засрами. Но вместо това езикът ѝ най-безсрамно се показва и облиза това изкусително късче плът. Рос почувства как стомахът му се свива и с усилие върна поглед към очите ѝ.

Тя не изглеждаше ни най-малко засрамена от факта, че седи с оголени гърди пред него и той би могъл да я огледа; нещо, за което той се опита да се закълне пред себе си, че изобщо не му беше минавало през ум. Очите ѝ го гледаха смело със същото проникновение, с което и той я изучаваше. Ресниците ѝ не се сведоха свенливо, нито пък главата ѝ; нямаше и следа от скромност.

Тя си беше курва чиста проба. Родена за такава. Беше спал с прекалено много от тях, за да не разпознае признаците, да не види предизвикателствата на очите, горещата кръв на желанието, която препускаше по вените ѝ. Беше пълна противоположност на чистата му и свенлива съпруга Виктория. А това стигаше, за да презира момичето пред себе си.

Лидия си мислеше, че ако мъжът пред нея смекчеше поне малко свирепата си физиономия, щеше да бъде най-красивото лице, което беше виждала през живота си. Определено беше едно от най-привлекателните. Беше усетила дъха си да секва в мига, в който го видя, и не можеше да си обясни откъде идва това чувство.

Не се беше бръснал от няколко дни и гъста четина покриваше челюстта му. Горната му устна се закриваше от черен мустак, а долната — свита строго и упорито, докато я пронизваше със зеления си поглед.

Очите му! Не беше виждала досега такава зелено, с къси черни мигли. Тя изпитваше желание да прекара пръст по тях, за да се увери дали наистина са толкова влажни, колко изглеждаха. Веждите му бяха гъсти и навъсени.

Гарвановочерната без никакви отсенки и нюанси коса лягаше на вълни и се къдреше над ушите и покрай яката на ризата му.

Така изправен над нея, той приличаше на огромен великан, но тя не гледаше тялото му. Изпитваше страх от мъжките тела, вдъхваха ѝ ужас и отвращение. Навъсеният поглед, с който я гледаше, не правеше нищо, за да смекчи страховете ѝ. Веждите му се свиха още по-застрашително, сякаш се канеше всеки миг да я накаже. За какво

именно, не можеше дори да си представи. Клепачите ѝ трепнаха, преди да ги сведе обратно към бебето, което лакомо сучеше.

— Лидия, време е да го сложиш от другата страна — обади се нежно Мама Лангстън, успяла по някакъв чудодееен начин да се озове между нея и бащата на детето.

— Какво? — с дрезгав глас запита момичето.

Мъжът я притесняваше с присъствието си. Не по начина, по който го правеше Кланси, но въпреки това я притесняваше. Когато се отдръпна от нея ѝ се стори, че вътрешността на фургона се изпълни от гигантската му фигура. Тази фигура сякаш ѝ отне въздуха и тя установи, че диша задъхано, също като бебето преди малко.

— Първо се дава едната гърда, после другата. Така потокът на млякото се регулира.

Мама Лангстън пое бебето от ръцете ѝ. Дребната му устица се беше вкопчила здраво в зърното и след като го издърпаха от животворния извор, то отново се разплака. Когато Лидия го положи върху другата си ръка, то без да губи време веднага засмука новия извор.

Спонтанен, щастлив смях изпълни фургона. Лидия отметна тежката си коса назад и се заля в гърлен смях. Очите ѝ отразяваха блясъка на фенера, сякаш слънчев лъч проблясваше в чаша уиски. Но в мига, когато срещнаха очите на Рос, всичката светлина в тях угасна. Той я гледаше от дъното на фургона с открита неприязън.

— Щом свършиш, и ще те настаня за нощта — обърна се Мама Лангстън цялата сияеща при вида на момичето и бебето.

— Няма да остане. Накърми ли го — и си я вземаш — гласът на мъжа проряза въздуха като с острие на бръснач.

Мама Лангстън се завъртя към Рос с ръце, подпрени на мощните си хълбоци.

— Не мислиш ли, че детето ти пак ще огладнее, мистър Коулман? И какво предлагаш тогава, да ти я мъкна от другия край на лагера всеки път, когато огладнее? Или мислиш да го носиш при нея? Струва ми се, че някои хора не могат да разсъждават, от което ще страда само малкият. Аз я прибрах при себе си и щях да прибера и бебето ѝ, ако беше останало живо, но нямам намерение да вземам детето ти при мен, щом има достатъчно място и спокойствие в твоя фургон — завърши тя ядосано.

Рос се изправи с гордо негодуване, но веднага побърза да свие глава в раменете си, за да не я удари в тавана.

— Нямам намерение да завися от благоволения ви, нито пък да прибирам при себе си това момиче.

— Това момиче си има име — Лидия — каза Мама Лангстън. — И защо да не може да остане тук? Кой ще се грижи за бебето през деня? Ти ще отидеш на лов или за дърва. В най-добрия случай ще караш конете. И кой ще се погрижи за него, ако се разреве, а?

Мистър Коулман захапа ъгълчето на мустака си и го задъвка, измъчван от противоречиви чувства.

— Та тя дори не е чиста.

— Разбира се, че не е. Защото роди бебе насред гората сама. Как искаш да бъде чиста? И не съм я изкъпала само защото имаше силна треска и не исках още един мъртвец в ръцете си. А ако имаш предвид кръвотечението, то не е по-различно от това на съпругата ти, лека й пръст. Ще спре само след ден или два, а през това време аз или Анабет ще идваме редовно да я наглеждаме.

Лидия остана с глава, приведена над бебето, докато цялото ѝ тяло трепереше от смущение. Изглежда, директният подход на Мама Лангстън беше лишил от дар слово мистър Коулман, защото дълго не проговори. Атмосферата във фургона беше силно напрегната. Мъжът пред тях излъчваше антагонизъм по същия начин, по който излъчва топлина една печка през зимата.

Накрая бебето се отпусна доволно. Лидия покри гърдите си с нощницата и последва съветите на Мама Лангстън как да го нагласи, за да се оригне.

Рос наблюдаваше сцената с нарастващ и безсилен гняв. Кой знае колко мъже беше приела в постелята си и на, ето я пред него да се прави на почтена жена, която люлее бебе. Неговото бебе. Бебето на Виктория. Но какъв избор имаше? Той искаше синът му да живее, защо беше единствената му връзка с жената, която бе обичал до полуда.

Той ненужно шумно се изкашля.

— Добре, нека да остане. Временно. Но веднага щом синът ми стане достатъчно голям, за да мога да го храня и да се грижа за него сам, да я няма. Ясно ли е? Нямам намерение да правя благотворителна болница. И освен това не искам жена като нея да се грижи за детето на

Виктория. Съжалявам за бебето ѝ, но е по-добре, че е починало. Тя или е проститутка, както каза мисис Уоткинс, или е съпруга, избягала от мъжа си. Но което и да е от двете, тя не е достойна за жена. И ако въпросът не беше на живот и смърт, изобщо нямаше да ѝ припари кракът във фургона. А сега искаш ли да останеш при всички тия условия? — обърна се той към момичето, което приспиваше сина му в прегръдките си.

Тя вдигна глава и срещна свирепия му поглед.

— Как се казва?

Рос се изненада от кроткия ѝ въпрос.

— Ааа... Лий. Кръстих го Лий.

Тя се усмихна на бебето като го притисна към гърдите си. Погали го с ръка по покритата с тъмен мъх главичка.

— Лий — промърмори щастливо тя.

Вдигна глава към бащата с безизразно изражение и каза:

— Ще се грижа за сина ви дотогава, докато има нужда от грижите ми, мистър Коулман. — Тя направи пауза и после добави меко — Дори това да означава да вода борба с вас и тия като вас.

ГЛАВА ТРЕТА

Да водя борба с вас и тия като вас!

За каква се мислеше тя, по дяволите, та се осмеляваше да му държи такъв език? Той потупа успокоително коня по хълбоците, сякаш да успокои животните, че гневът му не е насочен към тях.

Върна се при огъня, който беше наклал само минути преди да зарозовее небето на изток. Кафето още не беше завряло. Беше му навик да пали огъня всяка сутрин и да приготвя кафето, дори да изпържва бекона, за да може Виктория да открадне, макар и само още няколко минути, сън. Не беше свикнала да става рано, още по-малко пък да си приготвя закуска, и дългите и изнурителни дни на пътуването бяха изсмукали силите ѝ.

Рос се втрени в пукащия огън, като за стотен път си задаваше един и същ въпрос — защо го беше излъгала? Беше му казала, че е бременна само от няколко месеца и ще роди бебето много, след като се устроят в Тексас. Повярва ѝ, защото телосложението ѝ беше слабо. Но бяха изминали само няколко седмици в път и коремът ѝ внезапно предателски наедря. Дори когато Рос учуден я попита, тя кротко беше признала, че всъщност бременността ѝ е доста по-напреднала; дори тогава Рос не можа да проумее факта. Лий се беше родил няколко седмици преждевременно. Очевидно Виктория го беше излъгала, за да наложи волята си.

Той разбираше отлично, защото тя не искаше баща ѝ да узнае за бебето. Ванс Джентри, нейният баща, беше преглътнал с огромно усилие решението ѝ да се ожени за негов наемен работник. Но защо, по дяволите, беше скрила и от него, законния си съпруг?

Той посегна към емайлираното джезве и наля от силната запарка в едно тенекиено канче. Когато беше на път предпочиташе този вид съдове пред крехкия порцелан, който Виктория беше настояла да вземат със себе си. Сърбаше кафето и размишляваше.

Ванс Джентри определено не беше погледнал с разбиране на избора на дъщеря да се влюби в мъжа, нает да рине конюшната.

Горещо се беше надявал Виктория да се спре на мъж достоен, от тяхната черга. Но времето не беше щедро по отношение на мъжете във венчална възраст и принадлежащи към уважаваните семейства от Юга. Войната се беше погрижила за това. Виктория беше щастлива от избора си и след няколко месеца всички във фермата приеха съвсем естествено, че тя се бе спряла на него. Всички, освен Ванс. Той не прояви открито враждебност, но трудно можеше да скрие неприязънта си.

А Виктория беше усетила това. То беше причината, поради която изчака баща си да замине на покупка за коне във Вирджиния и тогава съобщи на Рос за бебето. И когато той спомена за земите в Тексас, тя се вкопчи като удавник в идеята да потеглят, преди да се е върнал баща ѝ. Рос се тревожеше за бременността ѝ и за бебето, но тя го беше уверила, че ще имат достатъчно време да се устроят в Тексас, преди бебето да се появи на бял свят. Е, бебето се беше появило на белия свят, но Виктория си беше отишла от него.

Нямаше я вече. Опита се да си представи какъв ли щеше да бъде животът му без нея. Беше се появила в него така внезапно, и все така внезапно го беше напуснала. Като божествен дар, милостиво отпуснат му в ръцете, за да го грабнат най-безмилостно само след миг. Никога повече нямаше да го споходят любовта, щастието, смехът. Никога повече нямаше да докосне лицето ѝ, да погали косите ѝ, да чуе гласа ѝ. Загубата беше тъй внезапна и ужасяваща, че не му се вярваше, че ще се пребори с нея.

Но беше длъжен да се справи. Заради Лий. Всеки ден някъде някой съпруг губеше съпругата си при раждане, и въпреки всичко не губеха кураж. Той също нямаше да се предаде. Щеше да направи живота на Лий щастлив. Само той и Лий. Само двамата. Не, не съвсем.

А сега и това момиче му си изтърси на главата.

Той изля остатъка от кафето в гърлото си и тъкмо си наливаше второ канче, когато Буба Лангстън се появи до огъня край него.

— Добро утро, Рос.

Буба се чувстваше вече достатъчно зрял, защото човекът, който за него олицетворяваше мъжествеността, му беше казал да се обръща към него на малкото му име.

— Здравей, Буба — произнесе лаконично Рос, който още не можеше да се отърси от мислите си.

— Как мислиш, ще вали ли днес?

Пъплиците облаци се отразиха в зелените очи на мъжа.

— Може би. Макар че не ми се иска. Повръща ми се от дъжд. Много ни забавя.

Буба се изкашля смутено.

— Аз... въ... съжالياвам много заради жена ти, Рос.

Рос само кимна.

— Кафе? — и без да чака отговор, той се пресегна за още едно канче и му наля.

Известно време пиха мълчаливо. Лагерът започна да се раздвижва. Из влажния въздух се изви пушек. Дрънченето на сбруите и пръхтенето на конете, тихите разговори между съпрузи, преди да се разбудят децата, шумният звън от метални тигани и тенджери изпълниха простора с познати и умиротворяващи звуци. Тази близост успокояваше. Рос усети, че всичко, изпълвало живота му до този момент, изведнъж му беше станало чуждо.

— Погрижи ли се за конете? — обърна се той към момчето.

— Разбира се. Занесох им торбата с овес, както ме беше помолил.

— Благодаря ти, Буба — усмихна се за пръв път.

Чудеше се как ли щеше да се обърне животът му, ако му се наложеше да се грижи за мъж на възрастта на младежа. Вероятно нямаше да има много голяма разлика. Някои мъже се раждаха без всякакъв късмет, осъдени да се борят със зъби и нокти с живота. Когато Виктория Джентри се беше влюбила в него и му беше станала жена, той си беше помислил, че е станало чудото в живота му.

— Радвам се, че ти се случи в тоя керван, та да ми помогнеш с конете. Имам само тях, за да си развъдя хергеле, когато стигнем в Тексас.

Внезапен порив на вятъра развя сламената коса на момчето.

— О, Рос, и да не ми плащаше за това, пак щях да ти помагам. Татко иска да стана фермер като него. Решен е да намери ново място за заселване в Тексас, където да започне, и където няма наводнения всяка година като старото ни място в Тенеси. Не искам да се занимавам със земя. Искам да гледам коне като теб, Рос. — Той поднесе канчето си за още едно кафе, щастлив, че е привлякъл вниманието на мъжа, когото боготвореше. — Как се реши да тръгнеш, Рос?

Разговорът с момчето го разсейваше и действаше благотворно на обтегнатите му нерви. Режеше на тънки филии бекон от осолено свинско месо.

— Е, бях ранен...

— От войната? — ококори се момчето.

Погледът на Рос стана изведнъж студен и твърд и той се втрени в гъстата гора около лагера.

— Не. Стана съвсем случайно. — Той изсипа нарязания бекон в горещата тенджера с дълга дръжка и беконът мигновено зацвърча. — Един старец на име Джон Сакс ме намери и ме взе при него в колибата си. Беше по пътя за Смоукийс. Той беше отшелник. Върна ме обратно към живота. — Рос гърлено се изсмя. — Най-вече с помощта на самогона, който произвеждаше. И когато вече бях стъпил на краката си, той ми предлага да потърся работа в долината при един мъж на име Ванс Джентри. Има един от най-добрите развъдници от жребци за разплод в Тенеси. Отидох да работя при него и се ожених за Виктория.

— И тогава онзи старец, Сакс, ти продал земята си в Тексас.

Рос изгледа момчето с внезапно развеселени очи.

— Разказвал ли съм ти тая история и по-рано?

— Разбира се, Рос, но всеки път ми е приятно да я чувам от теб.

— Старият Сакс беше воювал в битката за Сан Хасинто. Република Тексас възнаградила всеки от оцелелите с парче земя. Но той се върнал в Тенеси, без да се интересува повече от нея.

Рос страшно бил заинтригуван от представата за някакъв къс богата плодородна земя в този източен щат, което така си и стояло неизползвано. Знаел добре, че двамата с Виктория няма да могат да се измъкнат никога изпод опеката на баща ѝ, ако останат при него. Рос страстно искал да си има собствена земя, където да развъжда собствено хергеле от расови жребци, място, където да може да диша с пълни гърди.

Предложил на стария ленивец да купи земята му. Той обаче гръмогласно се изсмял и му протегнал документа, пратен му от правителството на Тексас няколко години преди това.

— По ми е хубаво да си умра тук в колибата, синко — му казал той. — Не ми трябва онази земя. Онова в Тексас си беше чиста проба размотаване. Правехме си густото на война. Оная земя е твоя, защото ти се нуждаеш от нея.

Когато съобщил на Виктория за прехвърлянето на дарението на негово име, тя проявила далеч по-голям ентузиазъм, отколкото се бил надявал. Той искал да отиде там преди нея, да огледа мястото, после да я извика с бебето. Но тя настояла да тръгне с него.

— По-добре е да се измъкнем, докато татко отсъства, Рос. Нека се включим в оня керван, който организират в окръга Мак Мин.

Рос възнамерявал да го направи във всички случаи. Колкото повече хора пътували заедно, толкова по-безопасно било. А и освен това било далеч по-икономично да си вземат покъщнина със себе си, отколкото да се опитват да се обзавеждат наново, когато пристигнат. В Тексас се стича непрестанен човешки поток и нищо чудно пазарът да е беден откъм домашни стоки.

Виктория гледала на всичко това като на грандиозно приключение и искала да запази отпътуването им в тайна. Той отчаяно се опитвал да я разубеди, защото никак не му се искало баща ѝ да се върне и да открие, че са се измъкнали, без да си кажат и една дума за сбогом.

— Рос, бъди разумен. Той ще измисли хиляди причини, за да ни задържи, особено ако разбере за бебето. Никога няма да ни пусне да заминем.

Рос загъна две парчета бекон в една разрязана питка и подаде сандвича на Буба.

— Бях си заделил достатъчно от заплатите, за да си купя коне, с които да започна. И сега имам Лъки и пет от най-добрите кобили, които някога си виждал.

— Страхотни са — избъбри Буба с препълнена уста.

— Благодарение на сватосването, дете им го правиш всяка нощ — изкикоти се Рос. — Лъки е направо лудо влюбен във всяка кобила.

Младокът шумно изрази одобрението си от думите на Рос. Усмиваха се с разбиране един на друг, когато чуха слабия плач на бебето от вътрешността на фургона.

Буба рязко обърна главата си по посока на звука. Тихи и успокояващи майчини звуци долитаха през брезента. После настъпи тишина. Буба изгледа въпросително Рос, чието изражение внезапно бе потъмняло.

— Това... това момиче, Лидия. Мама каза, че тя ще остане във фургона ти и ще се грижи за бебето отсега нататък.

Устните под черния мустак се свиха в тясна бяла ивица.

— Така изглежда.

Рос кипеше отвътре, но съзнаваше добре, че ако не насочи енергията си към някакво дело, направо ще се пръсне. Изправи се и тръгна към края на фургона. Отвори една торба и извади оттам огледало, бръснач, четка и легенче за бръснене, като ги постави върху стърчащата на края дъска. После нави навътре яката на ризата си. Потопи четката в гърнето с вода, която междувременно беше завряла на огъня, после в легенчето, като с няколко движения разпени бръснарския сапун. Нахвърли пяната върху брадата си и започна да я сваля заедно с четината с резки и стържещи движения. Буба го наблюдаваше със завист.

— Хич я нямаше, когато я открихме двамата с Люк в гората — обади се Буба с желанието да поддържа разговора.

— Така ли?

Рос изплакна бръснача във водата и наклони глава на една страна, за да се види в огледалото.

— Ама наистина. Лежеше на земята в дъжда, цялата пребледняла като смъртница.

Челюстта под пяната се втвърди.

— Е, сега пращи от здраве.

Рос би дал много, за да забрави гърдите ѝ тогава под бледата светлина на фенера. Необикновеният златист блясък в очите ѝ не можеше да се изличи от паметта му. Опитва се да си заповяда да забрави всичко. Не успя. Дори и в този момент споменът беше прекалено ярък.

Собственото му минало не го оставяше на мира. Това не беше почтено. Нямаше право да се заяпва по гърдите на друга жена, докато тялото на съпругата му още изстиваше в студената земя. Проклятие! Пък и какво друго можеше да се очаква от копелдака на една курва. Нямаше никакво значение с колко почтени хора си се обвързал, нито пък безупречния произход на момичето, което беше избрал за съпруга; рано или късно, дори и да не го искаш, калта от дъното на душата ти непременно ще се вдигне. Никой не може да избяга от миналото си, дори и да тича като луд.

И беше достатъчно само да зърне някого, като тази курва например, и моментално губеше контрол върху себе си. Цялата му

грижливо изградена фасада изчезваше като перушинка във вятъра. И той, и тя произлизаха от дъното, но той бе успял да се изтръгне оттам със собствени сили.

Проклет да бъдеше, ако се оставеше отново тинята да го погълне. От когото и да е. От нея или от някой друг.

Бебето изплака и Рос разбра, че го прехвърляха на другата гърда. Ръката му трепна. Той се поряза с бръснача и тихо изпсува. Буба пристъпи неспокойно от крак на крак, като се чудеше с какво ли е предизвикал тая дълбока, отвесна бръчка между очите на Рос. Никога досега не го беше виждал обзет от такъв гняв. Но нали жена му беше починала само преди няколко дни; сигурно на това се дължеше гримасата му, докато се привеждаше над огледалото, за да огледа по-добре лицето си.

— Кога мислиш, че ще стигнем до Мисисипи, Рос?

— Някъде след седмица.

— Виждали ли си я някога?

— Много пъти.

Рос изтри лицето си с груба кърпа и плисна сапунената вода на земята. Внимателно подсуши бръснача и прибра останалите бръснарски принадлежности обратно в торбата. Сребърният монограм върху нея му беше подарък от Виктория за миналата Коледа. Опита се да се съсредоточи върху спомена, като упорито се преструваше, че не чува приспивната песничка, която се носеше от фургона във фургона.

— Брей, никога не съм я виждал — каза Буба за реката. — Направо вече нямам търпение.

Рос погледна доброжелателно момчето; мускулите на челюстта му се бяха отпуснали.

— Наистина си струва да се види.

— Ще ми дадеш ли да покарам фургона ти днес? — просия момчето.

Рос хвърли бърз поглед към фургона.

— Ще ти бъда много благодарен, стига само баща ти да няма нужда от теб.

— Ами! И Люк може да кара, ако мама е нещо заета.

— Тогава ще оседлая Лъки и ще отида на лов. Храня се само с това, което ми носят, откакто... — той спря внезапно, сянка на скръб премина през лицето му. — Дано да ударя нещо днес.

— Ще отида да се обадя на мама и татко. След малко идвам, Рос.

И Буба хукна през лагера към техния фургон, откъм който се чуваше гласа на Мама Лангстън да дава разпореждания.

Рос изви глава към задната част на фургона. Двете парчета брезент бяха плътно прилепени едно до друго. Беше се изнесъл от фургона предната нощ, когато Мама Лангстън настани момичето в постелята, която той беше споделял с Виктория. Оттогава не беше влизал вътре.

Спеше завит с одеяла под фургона; за възглавница му служеше седлото. По дяволите, това не му тежеше. Така беше изкарал по-голямата част от живота си. Непоносима му беше само мисълта, че момичето спеше в леглото, където бяха спали с Виктория, в същото легло, където беше починала.

Не мислеше, че ще издържи още веднъж гледката, която предлагаша гърдите и сочния ѝ език, но проклет да бъде, ако се оставеше още веднъж да бъде изкушен. С тая си решимост и все по-нарастващ гняв той рязко дръпна встрани краищата на брезентовото платнище и се изкачи във фургона.

Девойката спеше. Лий беше едно малко късче жива плът, сгушено уютно между грижовната ѝ ръка и гърдата. Едрото полукълбо се издигаше и спадаше ритмично под леката тъкан на нощницата. Косата ѝ се сипеше на едри кичури върху възглавницата.

Нямаше никакво намерение да ѝ позволи да го зърне как я зяпа с провиснала уста, ако случайно се пробудеше. Но той щеше да ходи на лов и му трябваша куршуми. Вдигна прекалено много шум, докато изрови кутията с куршуми, макар че много добре помнеше къде ги държи. Изсипа няколко в шепата си и ги пусна в джоба на ризата си.

Обърна се и срещна погледа ѝ. Лежеше безмълвна и неподвижна, и това още повече го ядоса. Сякаш се беше вмъкнал крадешком в чуждо жилище, където тя беше собственикът, а не обратното. Гневно измъкна кърпа от сандъка и я върза около врата си. Тя продължаваше да лежи неподвижна и мълчалива, но без да откъсва поглед от него. Да не беше онемяла? Предишната нощ езикът ѝ не беше спрял. А може би беше тъпа?

Накрая я запита, без да крие раздражението си от упоритото ѝ мълчание и втренчения ѝ поглед:

— Искаш ли кафе?

Тя кимна с глава; едрите къдрици около главата ѝ се раздвижиха.
— Да.

Прокле се, задето я беше запитал, и излезе от фургона. Не беше задължен да проявява сърдечност, още повече да я обслужва като някакъв лакей. С гневно движение сипа кафе и наля врящата течност в тенекиено канче. Няколко горещи пръски опариха ръката му, като му дадоха възможност да изпсува високо и мръсно. Почувства се по-добре. Не беше псувал така от деня, в който Виктория го чу да прави това, когато внасяше кош със сено в бащината ѝ конюшня.

Успокоил вече гнева си, той занесе канчето във фургона, като се приведе на входа, и го протегна към нея.

Тя облиза устни.

— Няма да е зле да преместиш Лий. Страх ме е да не го залея с кафето.

Той погледна първо димящото канче кафе в ръката си, после надолу към сина си, и накрая очите му се спряха върху момичето, отпуснато възник на леглото. Никога досега не се беше чувствал толкова неловко, освен може би първия път, когато вечеря с Виктория и баща ѝ в разкошната им гостна. Но дори и тогава не беше усещал ръцете си толкова тромави и непохватни.

Той остави настрана кафето и псувайки безгласно, се приведе да повдигне сина си. И изведнъж застина така, с протегнати ръце и втренчен взор към спящото дете. Не можеше да го повдигне, без да я докосне.

Тя изглежда го разбра на мига, защото погледът ѝ се сблъска с неговия. Отдръпна го със същата бързина, с която го беше вдигнала. Опита се да се отмести от детето, но дребното му телце се претърколи към нейното и отново се сгуши в нея.

Проклятие! Все така ли щеше да продължава всичко? Докога щеше да ѝ позволява да го прави на маймуна в собствения му дом? Рос стремително протегна ръце напред; едната се подпъкна под телцето на бебето; другата се вмъкна между главичката на сина му и нея. Кокалчетата му потънаха дълбоко в съблазнителната плът на гърдта ѝ. По челото му изби пот и той побърза да вдигне детето и да се обърне.

— Почакай! — повика го меко тя.

Рос се обърна към нея. В бързината беше сграбчил нощницата ѝ заедно с одеялцето, обвиващо сина му. Платът се бе обтегнал върху

гръдта ѝ, очертавайки и правейки особено релефни едрите тъмни зърна. Той остана като вкаменен.

Тя протегна ръка и освободи нощницата си от хватката на пръстите му, които не смееха да се отпуснат, за да не изтърват Лий. Когато момичето успя накрая да освободи дрехата си, той се приближи до едно от столчетата и седна. Ако не го беше направил, сигурно щеше да падне, защото цялото му тяло се тресеше.

— Изпий си по-бързо кафето — избърбори той с надебелял език, без да я гледа как се надига от постелята и сяда.

Лидия се вслуша в усещанията между бедрата си, но болката отшумяваше с всеки изминал ден. А тази сутрин вече и треската я беше напуснала. Тя с благодарност протегна ръка към канчето с димящо кафе, и отпи от нея.

Следеше мъжа с поглед над ръба на канчето. Той се беше привел и гледаше лицето на сина си с неочаквана нежност, която смекчаваше грубите му черти.

— Спа през цялата нощ — произнесе тя спокойно.

— Чух го едва сутринта.

— Събуди се, защото беше гладен.

В гласа ѝ се промъкна смях и той повдигна глава да я погледне. Очите им неловко се срещнаха, после се отклониха.

— Подмокрил се е, нали?

Рос се изсмя леко, като повдигна бебето и погледна разширяващото се петно върху панталоните си.

— Да.

— Не знам как да го преобуя. Надявам се Мама Лангстън да ми покаже. Да ти се намират пеленки?

Рос остана като зашеметен за известно време.

— Не знам. Ще проверя. Може би Виктория... — той направи пауза при името ѝ. — Може би е приготвила нейде.

Лидия бавно сръбна от кафето си.

— Съжалявам за жена ти.

Погледът му се втвърди и помрачня, преди да го отклони към сина си. Погали веждичката му с пръст. Ръката му беше два пъти по-голяма личицето на бебето, което изглеждаше тъмно до червенината на грубата му ръка.

— Мислиш си, защо ли тази не умря, а жена ми да беше останала жива, нали?

Главата му рязко се вдигна. Движението му беше толкова внезапно, че бебето се размърда неспокойно. Рос се обля в червенина при мисълта, че тя бе надзърнала в душата му, но нямаше и най-малкото намерение да се извинява за това. Вместо да опровергава очевидното, той я запита:

— Какво търсеше там из горите, че реши да родиш детето си сама?

— Нямах къде да отида. Просто там вече паднах.

Отговорът ѝ го ядоса. Каква несправедливост! Съпругата му изстиваше в гроба, а тази никаквица, която не можеше да стъпи и на малкото пръстче на жена му, се грижеше за детето ѝ. Нещо сякаш го изгаряше отвътре.

— От кого бягаш? От закона ли?

— Не! — изкрещя тя, разтърсена от думите му.

— От съпруга си?

Тя изви поглед.

— Никога не съм имала съпруг.

— Хмм — проточи той.

В очите ѝ беше пламнал опасен огън, когато повторно го изгледа. Как смееше да си седи там и да я съди? Какво можеше да знае той за страданията ѝ? Един мъж вече я беше стъпкал в калта и лишил от достойнство; нямаше намерение да позволява това да се повтаря.

— Предишната нощ, мистър Коулман, казахте за моето дете, че е по-добре за него, че е умряло. И бяхте прав. По-добре, че умря. Щеше да бъде също така по-добре, ако и аз го бях придружила. Исках. Но не можах.

Тя издаде брадичката си напред, при което косата ѝ се разлюля цялата тежко главата.

— Но така или иначе, аз съм тук, а вашата съпруга я няма. Господ е решил да стане така. Не ме е питал, нито пък вас. Синът ви има нужда от грижи и аз ще му ги дам.

— Ще се грижиш за него, докато поотрасне, и толкова. Той си имаше майка.

— Която вече не е жива!

Той се надигна от стола с животинско ръмжене. Споменът за ръцете на Кланси я беше научил как да реагира в такива случаи. Тя се сгърчи в ъгъла на фургона и скри главата си в ръце.

— Недей, моля те!

— Какво, по дяволите...

— Хей, какво става тук? — запита настойчиво Мама Лангстън, като преодоля с пъшкане стъпалата и се стовари вътре. — Вие двамата правите страхотно шоу за целия керван. Лиона Уоткинс ще си скъса задника от любопитство какво сте правили двамата през нощта...

— Спах отвън — процеди между зъби Рос.

Момичето си беше помислило, че ще я удари!

— Знам — изсумтя Мама Лангстън. — Знаят го и всички останали в кервана, защото аз имах грижата да го научат. А сега ми дай тоя млад господин, защото цяло чудо е, че още не си му счупил врата по начина, по който го държиш. — Тя пое Лий от баща му. — А защо Лидия се е сгушила там, сякаш са я били? — запита войнствено Мама Лангстън. Устата му само се втвърди още повече. — Лидия, какво става? — запита я тя.

Момичето, засрамено, че я виждат като страхливка, отговори вече спокойно:

— Нищо.

Мама Лангстън се приближи към нея, после се обърна към Рос и го изгледа отгоре до долу с мълчалив укор.

— Иди да се поразходиш някъде. Анабет и аз ще се погрижим за Лидия. Буба каза, че ще кара вместо теб, защото си щял да ходиш на лов. Смятам, че това наистина е добра идея. Разходката може да се отрази добре на мозъка ти. А сега изчезвай.

Малко бяха хората, които биха възроптали срещу разпорежданията на тази жена. Рос хвърли гневен поглед към момичето, което вече не изглеждаше напласнено, а го наблюдаваше войнствено. После прекрачи навън. Нахлупи шапката на главата си, преметна седлото на рамо, завърза и другия кобур, и закрачи към мястото, където беше оставил конете за през нощта.

Двете най-големи момчета на Лангстън наблюдаваха как няколко минути по-късно Рос препусна с мощния жребец през ливадата към гъстата гора.

— Знаеш ли какво си мисля? — запита Люк брат си.

— Не, и не ме интересува, но знам, че ще ми кажеш.

— Мисля си, че мистър Коулман може да бъде много мръсно копеле, ако реши.

Буба проследи с поглед смаляващия се конник. Той също беше виждал изражението на бяс върху лицето на своя кумир.

— Сигурно си прав, Люк — съгласи се той. — Сигурно си прав.

— ... а пък вечерите, след като всички се нахранят, разхождат се около лагера, поздравяват се едни други, спират да разменят някоя приказка, сякаш са излезли на пикник, а не пътуват с тоя керван.

Лидия лежеше върху постелята и слушаше приспивното бърборене на Анабет. Момичето вадеше личните вещи на Виктория Коулман от чекмеджетата на шкафа и ги нагъваше в един сандък. Идеята беше на Мама Лангстън, за да се освободи още място за Лидия и бебето. Рос неохотно се беше съгласил.

„Той говори и действа с неохота“, помисли си Лидия с въздишка. Последните три дни беше изкарала на легло във фургона, възстановявайки се от родилните мъки и грижейки се за Лий. През деня Анабет беше неотлъчно до нея. Мама Лангстън идваше да я вижда всяка сутрин, а всяка вечер ѝ носеше храна. Рос биеше дивеч за Лангстънови, които поеха готвенето.

Той никога не се хранеше вътре с Лидия. Тя го виждаше много рядко. Той си намиреше работа из кервана, ходеше често на лов или пък се грижеше за болните коне на онези, които уважаваха уменията му в тази област. Буба караше фургона му. Ако му се наложеше да влезе вътре, избягваше дори да поглежда към нея. А ако все пак не можеше да се сдържи, погледът му излъчваше злоба и омраза.

Тя приписваше по-голямата част от лошото му държане на скорошната смърт на съпругата му. Мъката му по нея беше дълбока. Сигурно е била нещо много голямо, тая Виктория Коулман. Според описанията на Анабет била истинска лейди.

— Понякога, когато слънцето печеше силно, тя седнаше на капрата с воаления си слънчобран на рамо — разказваше Анабет докато разгъваше розовата конфекция от дантели и коприна. Лидия никога през живота си не беше виждала толкова красиво бельо. Испита истинско съжаление, когато Анабет го сгъна и постави в сандъка. — И си шепнеха само на ухо, сякаш пазеха всичко в тайна от останалия свят

— въздъхна дълбоко момичето. — Иска ми се мистър Коулман поне веднъж да ме погледне така, както гледаше нея. Сигурно направо ще се разтопя на място.

Лидия трудно можеше да си представи, че Рос е способен на нежност. Тя изобщо не вярваше, че в отношенията между мъж и жена може да има нещо приятно. Макар че от време на време я спохождаха спомени от времето, когато баща ѝ беше жив.

Живееха в едно малко градче, в голяма къща с широки прозорци и плетени завеси. Майка ѝ и баща ѝ много често се смееха. Всяка неделя, когато ходеха на гости на съседите си, се хващаха под ръка. Спомняше си го съвсем ясно, защото винаги ги разделяше и се хващаше между тях. Те си играеха и я повдигаха високо над земята. Лидия предположи, че може би наистина има мъже, които не причиняват зло на жените си.

Анабет продължи.

— Кожата на мисис Коулман беше гладка и бяла като пресен крем. Беше истинска красавица с големи кафяви очи. Косата ѝ напомняше златна коприна и никога не можеше да стои мирна.

Лидия посегна да докосне собствените си коси. Мама Лангстън и Анабет я бяха изкъпали в леглото на сутринта, след като се беше преместила във фургона на мистър Коулман. Бяха изтъркали кожата ѝ до зачервяване, но особено много се постараха при измиването на косата. Анабет непрекъснато носеше кофи с чиста вода, докато накрая успяха наистина да я изчистят от всички листа и треви. Но дори и така, едва ли някога щеше да изглежда като златиста коприна.

Мистър Коулман се изненада истински, когато я видя сресана и измита, но се въздържа от коментар. Единствената му реакция беше глухо изсумтяване.

Ако той беше свикнал с коси като пшеничена коприна, то тогава нейната коса сигурно му беше много неприятна. Глупаво, наистина, но това я тревожеше много.

— Да не си уморена? — запита я Анабет, когато забеляза че вниманието, с което я слушаше Лидия, се беше стопило. — Мама каза ако се умориш и ти се доспи, да си затварям устата и да те оставя да си почиваш.

Лидия се изсмя. Тя действително се радваше на всички Лангстънови, но особено я привличаше това момиче, което беше

толкова открито и откровено... и толерантно.

— Не. Не съм уморена. Последните няколко дни си отспах за цял живот. Но Лий ще се пробуди скоро и ще бъде гладен като младо вълче.

Тя се пресегна към сандъчето, което изпълняваше ролята на люлка, и положи бебето по гръб. Истински се учудваше на обичта си към бебето. Когато майка ѝ почина, тя не вярваше, че ще може отново да обикне друго човешко същество. А може би обичаше бебето, защото беше съвсем безпомощно и зависеше изцяло от нея? И като всяко невинно човешко същество, то отвърщаше на любовта ѝ любов.

Фургоните спряха тъкмо когато Лий привършваше с храненето. Докато Буба вкара уморените коне в корала, Лидия успя да закопчее роклята си. Още се оправяше, когато Мама Лангстън влезе във фургона.

— Какво ще кажеш да се поизлезеш оттук? — запита тя Лидия.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

— Искаш да кажеш да се поразходя извън фургона? — запита нервно Лидия.

Познанствата ѝ с други хора от кервана се изчерпваха с тези на мистър Грейсън и мисис Уоткинс. Нямаше сили да посреща злобата и омразата на още когото и да било.

— Не искаш ли?

— Иска ми се — отвърна плахо Лидия, — но нямам дрехи.

— Донесох ти нещичко — каза Мама Лангстън като придружи думите си с един вързоп дрехи. — На Анабет са и вероятно няма да ти стоят съвсем добре, но ще трябва да ги облечеш, освен ако не искаш да ходиш по нощница навсякъде.

Права, Лидия се чувстваше още не съвсем стабилно на краката си, но малко след това вече я къпеха в едно корито, след което я премениха в добре ушити чорапи, бельо и рокля.

— По-кльоцава си и от полска мишка — изрази неодобрението си Мама Лангстън, като оглеждаше слабите бедра и крака на момичето. — Направо ти се чудя как си носила бебето.

Забележката ѝ обаче не се отнасяше за гърдите на Лидия. Корсажът изобщо не искаше да се затвори над тях.

— Проклятие! — простена Мама Лангстън. — Е, ще го закопчеем докдето можем.

Имаше чувството, че всеки момент ще се пръсне, докато я притягаха в корсажа, но сега вече поне беше облечена.

Люк беше лъснал като огледало черните ѝ обувки и беше сменил връзките. Тя седна на столчето да ги завърже, а през това време Анабет я среса.

— Е, сега вече си те бива — изрече гордо Мама Лангстън, като кръстоса ръце над стомаха си, докато оглеждаше произведението си. — Мистър Коулман ми донесе няколко яребици, които убил днес, и които вече кипят на огъня ти. За него ще е цяло мъчение да се върне във фургона си и да види, че има топла храна, не е ли тъй? Грижи се за

конете си той. Защо не преместиш креватчето на Люк близо до края на фургона и не седнеш малко отвън? Чистият въздух няма да ти се отрази зле.

Лидия срамежливо се остави да я изведат. Тя беше изумена от оживлението, което кипеше в лагера. Сега вече разбираше, на какво се дължат звуците, които чуваше в продължение на повече от седмица. Жените превиваха гръб над огньовете и преносимите фурни, в които приготвяха вечерята. Мъжете освобождаваха конете и ги разтриваха, носеха дърва за огън, мъкнеха вода. Децата крещяха и препускаха из целия лагер.

— Ето го Люк, носи ти вода от извора. — Мама Лангстън беше организираща всичко както трябва. — Защо не сложиш кафеника? Сигурна съм, че на мистър Коулман ще му хареса, ако го посрещнеш с чаша горещо кафе.

— Да, разбира се — съгласи се Лидия без глас.

Страшно ѝ се прииска да се захване с нещо, каквото и да е. Хората взеха да я забелязват. Виждаше жестовете им, разсъжденията, любопитните погледи, приглушените им коментари.

— Ще ида да хвърля едно око и на нашата вечеря, но ако ти потрябвам, веднага ме извикай — и Мама Лангстън се отдалечи бързо.

Лидия остана сама. Зае се да подсили огъня, разбърка врящата яхния, направи кафе, провери отново пелените на Лий, без да има нужда. След като свърши всичко, седна на столчето, което Люк беше изнесъл от фургона за нея, и се загледа в огъня. За нищо на света нямаше намерение да повдига поглед; нямаше и най-малкото желание да среща отправените към нея любопитни погледи.

Така я завари и Рос. Застина на място, като я зърна да седи на столчето и да бърка вечерята. Късното следобедно слънце превръщаше косата ѝ в буен пожар. Бузите ѝ бяха порозовели от съсредоточеността ѝ и топлината на огъня. А фигурата ѝ се оказа далеч по-съблазнителна, отколкото си беше представял. Прелъстителната нощница беше скривала деликатната ѝ структура и плавните очертания. Изглеждаше като момиче, послушно изпълняващо нарежданията на родителите си. Но това впечатление трая докато беше с гръб към него. В момента, в който се обърна, илюзията изчезна като издухана. Тя си беше жена.

При шума от стъпките му скочи рязко и събори неволно, като се завъртя към него. Впиха погледи един в друг. В нейния се четеше

войнственост. Неговият беше стъклен, сякаш току-що го бяха посрещнали със зашеметяващ удар и той още не можеше да осъзнае откъде беше дошъл.

Беше извила крехката си, нежна шия в усилието да го гледа. Страшно му се прииска да я погали. В ямичката между ключиците ѝ пулсът ѝ биеше бясно. Погледът му надви волята и се спусна понадолу към дълбоката цепка между гърдите. Платът, връзките и копчетата бяха опасно опънати до скъсване върху напирания бюст. С огромно усилие успя да отмести поглед.

Повдигна несигурно ръка и стисна горното копче, което беше приковало вниманието му.

— Мама Лангстън реши, че имам нужда от чист въздух.

— Къде е Лий?

Беше бесен и не се опитваше да го скрие. Беше гневен, защото изглеждаше съвсем нормално, а не раздърпана, каквато трябваше да бъде, и защото, макар и само за миг, се беше почувствал щастлив да види, че го очаква. Прииска му се да прогони от паметта си спомена за устицата на Лий как жадно засмуква зърното ѝ, за мрежичката от венички. Прииска му се да забрави за искрящото уиски, което струеше от очите ѝ при всяко виране в тях. А най-подлудяващият ѝ навик да прекарва език по устните си всеки път, когато заговореше направо го довършваше.

— Лий е там — посочи тя към края на фургона, където детето спеше мирно в импровизираното си креватче. — Ако заплаче, чувам го веднага.

Тя положи длани върху роклята си с надеждата, че той няма да се развика с всичка сила, за да го чуят всички. Защото тя нямаше да се сдържи и щеше да му отговори по същия начин, дори и да си навлечеше с това още позор.

Той пристъпи до сандъчето и се взря вътре. Внезапна усмивка смекчи устните му. Леко погали бебето по гръбчето. Лий предпочиташе да спи на коремче, с колене, подгънати под себе си.

Рос усети нечие присъствие до себе си, извърна се и видя Лидия да се усмихва радостно на Лий. Очите им отново се срещнаха, задържаха се за миг и отново се разделиха.

— Има кафе, ако искаш — и тя посочи към огъня.

— Благодаря.

Той смъкна увитото около рамото си ласо и го провеси на една кука отвън. Пушката облегна на едно от колелата на фургона. Разкопча колана с револверите и развърза връзката около бедрата си. Лидия не беше виждала досега мъж да носи по този начин револверите си. Стомахът ѝ се сви докато го наблюдаваше как ги издърпва.

Наля му внимателно кафе, като се стараеше да не разлее и капка, въпреки треперещите си ръце, и му го подаде. Пръстите му бяха дълги и гъвкави, със силно развити сухожилия. Кокалчетата му бяха обрасли с косми, но те едва се забелязваха върху загорялата кожа. Тя издърпа нервно ръката си, след като той пое чашата и я хвана с другата си ръка.

— Яхнията мирише хубаво.

— Мама Лангстън я приготви.

— О, пак е добра.

— Да, така е.

Не гледаха един към друг. Той допи кафето в мълчание. Лагерните шумове ги обгръщаха отвред. И двамата обаче едва ли ги чуваха, защото всеки от тях беше зает с присъствието на другия.

— Няма да е зле да се поизмия — каза накрая той.

— Люк донесе вода от извора. Яхнията ще е готова тъкмо когато свършиш.

Той се скри зад фургона и напълни един леген с вода от ведрото. Чудеше се докато си сваляше ризата, защо ли се поти толкова много. Не спираше да облива главата и гърдите си, но кожата му отказваше да се охлади.

Лидия се вслушваше в плисъка. Маринел и Атланта в този момент дотичаха при нея. Маринел стискаше в потната си изцапана ръка букет диви полски цветя.

— Донесохме ти малко цветя, Лидия — усмихна се тя.

Преди два дни беше показала на Лидия зъба, който баща ѝ беше извадил.

— Колко са хубави! — възкликна Лидия, като пое букета от протегнатата детска ръка.

— Помириши ги — подкани я Маринел, като побутна букета под носа ѝ.

— Наистина миришат хубаво — допълни срамежливата Атланта.

Знаеше какво са намислили момичетата, но не искаше да им разваля удоволствието. Допря едно от цветята до носа си и се

престори, че поема дълбоко дъх. След миг на носа ѝ залепна топче жълт цветен прашец. Момичетата изпищяха от удоволствие.

— Ние те излъгахме, ние те излъгахме — запяха двете в един глас.

— Хей, какво направихте?

Лидия си спомни как на времето и тя беше играла на тази игра с майка си. Оттогава вече нямаше с кого да играе. Потърка цветето в носа си.

— Знаеш ли колко ще ти отиват цветята на роклята — каза Маринел. — Нали, Атланта? — обърна се тя за потвърждение към сестра си.

— Ама разбира се!

— Сигурно сте прави, деца.

Лидия разкопа най-горното копче, което Мама Лангстън едва беше успяла да стегне и закопчее. Задиша по-леко, но пък беше смутена от плътта, която напираше да изскочи от корсажа. Тя напъха стеблата на цветята в илика и по този начин успя да прикрие отчасти гърдите си.

Ако само се погледнеше в огледало, щеше да види колко добре допълваха красотата ѝ тези цветя. Но тя не би се разпознала като съблазнителка или изкусителка. Тялото ѝ бе станало притежание на мъж; беше родила дете от него. Но душата ѝ беше останала чиста. Съвкуплението ѝ беше наложено с насилие. Лидия не можеше да си представи, че някоя жена можеше да потърси доброволно мъж.

От другата страна на фургона Рос чуваше веселите закачки, но беше зает със собствените си мисли. Беше му много приятно да се върне във фургона и да завари топла храна и готово кафе, но това беше най-малкото, което момичето му дължеше. Беше я приел при себе си, не беше ли така? Беше приел при себе си едно бездомно момиче, беше му дал подслон в собственото си легло.

Облече чиста риза. Тя се грижеше добре за Лий. Не можеше да си криви душата. Момченцето растеше с всеки изминал ден. Наддаваше неспирно, изчезнал беше сбръчканият му и повехнал вид.

Рос се среса, като държеше в едната си ръка бръснарското огледало. Кога за последен път се беше сресвал? Не можа да си спомни. Както не можеше и да проумее защо го прави сега. Спомни си как Виктория го учеше, че един джентълмен е длъжен да бъде в

приличен външен вид, когато отива на вечеря, дори и да е с работни дрехи. А това едва ли имаше нещо общо с момичето, което се беше натресло в живота му. Абсолютно нищо общо не можеше да има с нея. И все пак трябваше известно време да съжителстват заедно. Може би бремето на съвместния живот щеше да се облекчи, ако бъдат поне любезни един към друг?

Междувременно Мама Лангстън повика момичетата си от другия край на лагера и те хукнаха към нея. Лидия потопи лъжица в ароматната яхния, духна и я опита. Беше много вкусна — трябваше ѝ още съвсем малко да поври.

— Добър вечер.

Гласът беше мъжки, мелодичен, с характерното бавно южняшко провлачване. Нямаше нищо смуцаващо в него. И въпреки това пулсът на Лидия се ускори. Не искаше да разговаря с никого. Няколко минути само преди това покрай нея бяха минали Лиона Уоткинс и едно високо момиче, за което предположи, че ѝ е дъщеря. Момичето все пак не бе издържало и бе хвърлило бърз, любопитен поглед към Лидия. Мисис Уоткинс рязко издърпа лакътя на дъщеря в знак на укор.

Нямаше и най-малкото желание да бъде осмяна от мъжа, който току-що я беше заговорил.

Тя вдигна поглед с открито предизвикателство, като се мъчеше да скрие страха си. Мъжът беше млад, може би с няколко години помлад от мистър Коулман. Той любезно свали шапка. Откри се мека, кестенява коса, падаща на плавни къдрици. Носеше бял костюм и синя жилетка със златен ланец провиснал от джобчето. Очите му бяха тъжни, изпълнени с копнеж, и ясно сини. Кожата му беше бледа, с изключение на бузите, които силно руменееха.

Лидия мълчеше. Беше изненадана от нескритото му любопитство, от дружелюбието в гласа му. Не усещаше никакъв укор.

— Позволете ми да ви се представя, мис Лидия — Уинстън Хил на вашите услуги. А това е Мозес.

Той посочи към един висок и стегнат чернокож мъж, застанал отстрани. Мъжът беше в мрачен черен костюм с бяла риза и тънка черна вратовръзка. Косата и веждите му бяха прошарени. Но лицето му беше недокоснато от годините.

Лидия беше толкова изненадана от двамата мъже и учтивите им маниери, че успя да изрече само първото, което мина през ума ѝ.

— Вие знаете името ми!

Уинстън Хил се усмихна.

— Извинявам се за слуховете, плъзнали из кервана, но искам да ви кажа, че всички знаят за вас и за вашата забележителна красота. Радвам се, че този път слуховете не са преувеличени.

Тя пламна цялата; никога до този момент не беше чувала комплимент за външността си.

— Приятно ми е да се запознаем.

— Вие се грижите за сина на мистър Коулман. Една благородна дейност, в светлината на вашата скръбна загуба.

Никога досега не ѝ бяха говорили с такъв тон. Беше много хубаво. Думите се лееха свободно от красиво оформените му устни, подобно на мед.

— Благодаря ви, но той не ми създава никакви грижи. Прекрасно бебе е.

— Не се и съмнявам. Прекланям се пред красотата и куража на неговата майка. Също и пред куража на бащата. — Той повдигна ленена кърпичка към устата си и се изкашля болезнено няколко пъти. Изглеждаше смутен. — Мозес и аз ви желаем приятна вечер. Ако имате нужда от нещо, само се обадете.

Смутена и объркана от учтивите му маниери, Лидия едва успя да заекне:

— Благодаря ви много. Непременно ще го направя.

— Аз също се надявам. — Усмивката му беше широка и пряма. — О, добър вечер, мистър Коулман.

Лидия се обърна и видя Рос, застанал до края на фургона. Изглеждаше толкова напрегнат, колкото мистър Хил — отпуснат и хилав. Брадичката му образува ямичка докато изрече сбито:

— Добър вечер, мистър Хил, Мозес.

— Моля да ме извините, че забавих вечерята ви, мис Лидия.

И преди още тя да проумее какво се кани да стори, той се приведе напред, сграбчи ръката ѝ и я поднесе до устните си. Тя усети допира им. Загледа го като омагьосана как отново нахлупи шапка, кимна ѝ и тръгнаха с Мозес.

Погледът ѝ се плъзна надолу към ръката, която той току-що беше целунал. Смутена от жеста, тя я обърса с ръкава на другата ръка, като хвърли през рамо поглед към мистър Коулман. Лицето му беше

потъмняло и навъсено като буреносен облак. Долната му устна едва се виждаше под провисналия мустак.

— Вечерята е готова — изрече тя нервно. Обърна се към огъня, вдигна една от порцелановите чинии, които Мама Лангстън беше извадила за тях, и щедро я напълни с черпака. Повдигна чинията към него и го погледна.

Той не посегна към нея. Ръцете му висяха напрегнато отстрани, пръстите му се свиваха и разпускаха, сякаш всеки момент щеше да налети да бие някого. Чу зъбите му да скърцат. Слънцето беше залязло и здрачът нахлуваше, от което лицето му изглеждаше още по-мрачно и зловещо.

Зелените му очи блестяха в полумрака. Лидия проследи как погледът му се плъзга от лицето, към цветята закичени между гърдите ѝ. Лидия задиша на пресекулки; беше развълнувана, но ни най-малко не изпитваше страх от него. Гърдите ѝ тръпнеха под плата и караха цветята да мърдат като живи. Не отдели погледа си от нея дълго. Ако не държеше чиния, щеше да покрие лице с длани, за да се спаси от този безмилостен поглед.

— Ти, малка курво — изсъска той в падащия здрач. — Пет пари не давам откъде идваш и какво представляваш, но докато живееш под покрива ми и се грижиш за сина ми, не искам повече да те виждам да примамваш клиенти.

Виктория би припаднала при такава реч, но не и Лидия. Очите ѝ пламнаха в опасна златиста светлина, която сякаш обхвана и косата. Направи няколко стъпки към него, погледът ѝ се закова в неговия на сантиметри, и грубо тикна блюдото в ребрата му. Той едва успя да задържи горещата чиния.

Тя се извъртя гневно и полите ѝ забърсаха ботушите му. Без изобщо да обръща внимание на все още парещата болка между бедрата си, тя рязко се метна във фургона и дръпна висящите краища на брезента.

Рос седна на столчето и започна да тъпче яхнията в устата си, като тихо псуваше от време на време. Изобщо не усещаше вкуса ѝ и едва я предъвкваше, но с всеки залък терзанието го разкъсваше.

— Проклето момиче — изрече той, като бутна празното блюдо настрана и си наля кафе.

Какво си въобразяваше тая кучка, да си развява байрака в тая обтегната рокля и да флиртува с оня надут педал, Хил? Утре вече щеше да ѝ бие шута. Все някак щеше да се справи с Лий. Може би пък ще успее да убеди онази жена с близнаците да отбива малко от млякото си за неговия Лий. Щеше да изрита тая кучка, та ако ще после да налива краве мляко с биберон в устата на сина си.

— Май не си толкова умен, за колкото те вземах — обади се от мрака гласът на Мама Лангстън.

Пристъпи в кръга от светлина, хвърляна от огъня; кърпа за бърсане на съдове висеше от раменете ѝ. Ръцете ѝ бяха зачервени от непрестанната домакинска работа.

— Готов ли си? — Тя посочи с поглед опразнената му чиния.

Той кимна и отпи от кафето. Мама Лангстън наля вода в чинията и я избърса с кърпата.

— Добре ще е да запазим яденето и за утре, че като гледам, май само ти си ял.

Той се размърда неудобно на стола.

— И така — продължи жената, — за жалост, ти не се оказа толкова умен, за колкото те мислех.

Рос захапа въдицата; не беше чудно при състоянието, в което се намираше.

— Защо да не съм умен?

Мама Лангстън нямаше нужда от повече.

— Господ се смили над теб и прати дойка за сина ти, след като жена ти почина. Лий щеше да е мъртъв отдавна, ако не беше това момиче тук, към което ти се отнесе като към престъпник, без никаква милост, или състрадание.

— Състрадание! — изрева той, като скочи от мястото си и закрачи около огъня като звяр в клетка.

Всеки човек обаче от кервана беше наясно, че докато пътува, не може нищо да скрие от другите. Той силно понижи глас.

— Милост? За тая, дето флиртува с всеки мъж от кервана? В тая непристойна рокля, с която... — той се запъна, после упорито довърши — ... с която се предлага на всекиго от кервана.

— Ако думите ти са за мистър Хил, трябва да ти кажа, че станах свидетел на сцената, макар и отдалеч. Той пръв я заговори, а не

обратното. А тя изглеждаше изплашена като заек и не смееше дори да вдигне поглед към него.

Рос дъвчеше яростно мустака, обикаляйки гневно около огъня.

— Колкото до роклята, само това успяхме да намерим за нея. Онази, в която я намериха момчетата ми, става само за парцали. Едва ли щеше да изглежда по-добре с нея. Беше разпрана по всички шевове.

Мама Лангстън сподави смеха си; мракът ѝ помогна. А и мистър Коулман бе твърде зает с мислите си, за да забележи.

— Тя е измет и аз не желая повече да я виждам около себе си, или около сина си.

— Откъде си толкова сигурен? Не говори като такава, нали? Приказката ѝ е градска, ако ме питаш. Обръщал ли си някога внимание как се носи? Колко е грациозна? И се храни съвсем възпитано. — Мама Лангстън го държеше за лакътя. Почти не му отстъпваше по ръст. Приблужи още повече лицето си до неговото и му каза натъртено: — Изглежда отдаваш прекалено голямо значение на произхода и семейството. А аз не държа на това. За мен е важен самият човек, а не баща му и майка му. Но знаеш ли, мисля, че ще е по-добре да не бързаш толкова с преценката си за нея, защото може да се окаже дъщеря на някой, когото не би трябвало да оскърбяваш. Какво от това че момичето е загазило и е родило бебе. Случва се с мнозина. Обзалагам се, че и вие с мисис Коулман сте играли доста на криеница из сеното на баща ѝ, преди да се ожените.

Устните на Рос отново се превърнаха в тясна бяла ивица.

— Виктория не беше такава — изрече той вироглаво.

Мама Лангстън избухна в гръмогласен смях, породен от думите му и от начина, по който ги беше изрекъл.

— Всяка жена се държи така с любимия мъж. А ако твоята не се е държала така, то е нейна грешка.

— Няма да слушам повече...

— Не дойдох тук, за да оскърбявам мъртвите — омекна Мама Лангстън.

Рос имаше вид на човек, страдащ прекалено дълбоко, и тя мислеше че се досеща за истинската причина за това. Зик се беше съгласил с нея. Бяха го обсъждали миналата нощ, когато си бяха легнали да спят само двамата във фургона; децата спяха отвън.

— Аз съм тук, за да ти напомня, че тази млада жена, без значение коя е и каква е била, спаси детето ти. Миналата нощ направи всичко, за да ти се отплати за подслона, който ѝ оказа. Искаше да ти приготви хубава вечеря. — Последното не беше съвсем вярно. Идеята беше нейна, не на Лидия, но Мама Лангстън не изпитваше особени угризения да промени малко нещата, ако беше нужно. — А ти се държа като абсолютен дръвник, също като оная сбръчкана откачалка Уоткинс.

Тя раздвижи внушително рамене.

— Мисля, че трябва да бъдеш щастлив с това момиче до теб. Защото може накрая да ѝ писне и да зарече и теб, и сина ти. Така че ако бях на твое място, щях да си направя някои изводи, мистър Коулман.

Тя се обърна царствено и потъна в мрака.

Рос седна отново край огъня и допи кафето си. Пламъците на лагерните огньовете гаснеха един по един. Грижовни родителски гласове уговаряха децата да си лягат. Хората се прибираха на групички. Някои от тях заговаряха Рос, но той им отговаряше едностранно. Не беше склонен към словоохотливост и хората уважаваха правото му на уединение заради скорошната смърт на съпругата му.

Вечерта беше спокойна. Лек ветрец разклащаше леко клоните на дърветата, които като часови заобикаляха мястото, избрано за лагер от наетия им водач Скаута; истинското му име, впрочем, никой не знаеше.

Думите на Мама Лангстън съдържаха голяма доза истина и Рос Коулман добре го съзнаваше, макар че не искаше да си го признае. Изпитваше задоволство, когато изливаше гнева си върху някого, който му припомняше той самият откъде беше тръгнал и какво беше преживял.

През целия си живот беше бягал от белязаното си минало. Виктория го беше накарала да го забрави. Временно. А сега това момиче с буйна коса, предизвикателни очи и съблазнително тяло го караше да си припомня всичко онова, което отчаяно се беше мъчил да предаде на забравата.

Но какво все пак щеше да прави с Лий, ако не беше тя? Бебето му беше толкова мъничко, че направо го хващаше страх. Нямахме и представа как да се грижи за него. Той знаеше много добре какво е да отрасне човек без майчина ласка. Имаше ли право да лиши сина си от

женски грижи? На каквато и да е жена? А момичето наистина обикна Лий, Рос добре го съзнаваше.

Изхрани дума, която не беше споменавал, откакто се познаваше с Виктория. Толкова добре се почувства, че дори я повтори. Разсеяно затъпка огъня, като остави само няколко бледи въгленчета да тлеят, така че на сутринта отново да го разпали. След като приключи с дребните си задължения, погледна към фургона. Фенерът вътре още светеше, но вече със силно намален фитил. Той закрачи към фургона, преглътна с усилие и се опита да изтрие в панталоните непрестанно потящите си ръце.

* * *

Лидия напяваше тихо на Лий, докато той сучеше. Сигурно в утробата е бил недохранван, защото откакто се беше родил, още не се беше успокоил. Сучеше шумно, тупайки с юмруче по гърдите ѝ, като от време на време размърдваше щастливо крачета.

Лидия изпитваше голяма гордост от факта, че беше в състояние да нахрани бебето до насита, докато онази жена с кожа като крем и пшеничено копринена коса не беше успяла да му даде нужното. Виктория Коулман беше впечатлила всеки, когото я познаваше, като възплъщение на идеалната жена. Всеки път, когато чуваше да споменават името ѝ, самочувствието на Лидия страдеше ужасно. Но Лий щеше да обича нея, а не природната си майка.

Прииска ѝ се да беше имала смелостта да хвърли този факт в лицето на Рос. Беше я нарекъл с позорно прозвище. Сълзи бяха замъглили в очите ѝ, но тя беше успяла да ги потисне, когато влезе във фургона. Нямаше да плаче. Тя не беше това, за което всички я считаха. Не беше!

Не бе успяла да противостои на това, което я беше сполетяло, макар че бе опитала. Господи! Колко пъти се беше борила до пълно изтощение и се беше пробуждала с пребито и посиняло тяло в резултат на съпротивата? Понякога беше успявала да победи, но повечето пъти...

Тя притвори очи и потрепери от болезнените и унижителни спомени. Много пъти ѝ се искаше да умре. Но ако се самоубиеше, кой

щеше да се грижи за майка ѝ... Тя не се самоуби и онова чудовище продължаваше гаврите си с нея. Когато накрая майка ѝ почина тя вече можеше да избяга.

Как беше възможно нещо толкова сладко и невинно като Лий да се роди от акт толкова зловец и насилен? Галеше главичката на детенцето и си мислеше дали мистър Коулман беше причинил болка на Виктория, докато бяха зачевали Лий. Такава, каквато самата Лидия беше изпитвала. Трудно ѝ беше да го види като животинския и ръмжащ Кланси. Просто не можеше да си го представи да причинява болка на Виктория, която, според описанията на Анабет, той боготворил.

Краищата на платнището се отметнаха и тя чу тежката стъпка на ботушите му да отеква във фургона. Изви рязко глава, като косата ѝ описа ветрило и се разсипа върху голия ѝ гръб и рамене подобно на богата мантия.

Речта, която си беше приготвил да произнесе Рос, застина в гърлото му и устата му провисна безволно, преди да успее да я затвори. Лидия седеше с гръб към входа на фургона. Роклята, която му беше отнела дъха, беше смъкната надолу около кръста ѝ.

Той обходи с очи меките очертания до мястото, където тялото ѝ се стесняваше, оформяйки гъвкав ханш. Очите ѝ бяха широко отворени и питащи, устните — влажни и леко разтворени, докато го гледаше с глава извита над рамото с цвят на кайсия и бухнали къдрици.

— Какво правиш?

Звуците се изтръгнаха от гласни струни в гърлото му, които изглеждат до този момент не бяха се обаждали.

— Кърмя Лий за последно преди лягане — изрече тя с нисък и приглушен глас, който направо го докара до бяс.

Нямаше ли тази жена и капчица срам? Защо не му кресна, че е влязъл без позволение, че е нарушил покоя ѝ? Но нали тогава пък това щеше вече да го изправи на нокти. За Бога, нали това беше неговият фургон!

Тя изглежда усети гнева в очите му, защото се обърна, приведе глава и се взря в бебето. Рос пламтеше целият и за момент зрението му се размъти. Замига често, когато тя отново извърна глава към него.

— Искаш ли нещо?

Той се размърда неловко и му се прииска да се пребори с пристъпването от крак на крак.

— Аз... — Понечи да каже, че иска да се извини за нахлуването си, но нещо непреодолимо му попречи да го стори. — Искях да говоря с теб.

Ето, така трябваше да се държи един мъж с положение.

Тя не каза нищо и бесът му отново се разбуди с почти същата сила, както ако беше чул гласа ѝ. Тя беше в състояние да омагьоса всекиго. Очите ѝ отново се спряха спокойно върху лицето му. Защо, за Бога, не си прикриеше срамотиите? Въображението му работеше като изтървано, макар че виждаше само голия ѝ гръб. Виктория никога нямаше да кърми бебето, ако във фургона имаше, макар и един човек. Той се опита да прогони мисълта за нея. Ако Виктория му беше непрестанно в ума, едва ли щеше да е способен да изложи мислите си пред тая тук никаквица.

— Благодаря ти — изрече късо той.

Тя го изгледа продължително, преди да проговори.

— За какво, мистър Коулман? За това, че не вода мъже във фургона, с които да лягам пред вас и Лий? За това ли?

— По дяволите! — Той просьска думите през стиснатите си устни. — Опитвам се да бъда учтив с теб.

— Учтив? Мислите, че е учтиво да ме наречете курва ли?

— Не можеш да ми говориш с такъв тон.

— И вие нямахте право да ми говорите с такъв тон.

— Недей да ми държиш такъв език!

— Нито пък вие! И защо така изведнъж решихте да си държите учтиво? Страхувате се да не избягам с някой мъж, който ще се отнася към мен далеч по-добре от вас, и да оставя Лий да умре от глад ли?

Рос стисна зъби и си наложи да не проговаря по две причини. Първо — беше бесен. И второ, защото беше зашеметен от проявените смелост и достойнство у едно толкова дребно и крехко същество.

Лидия се изплаши да не е прехвърлила мярката; отдръпна се и повдигна бебето от гърдата си. После се смъкна на колене и го нагласи внимателно в сандъчето, след което го зави с леко одеялце.

Рос наблюдаваше с надебеляло гърло как тя взе мек парцал и обърса гърдите си. После повдигна дрехата над главата си, промуши

ръце в ръкавите и приведе глава над копчетата. След като ги закопча докъдето можеше, тя се изправи и се извърна право срещу него.

— За какво ми благодарихте?

— Загдето спаси живота на сина ми — отвърна той със стиснати устни.

Лидия се вгледа в очите му. Блестяха от гняв, но не от и неискреност. За миг се засрами от себе си. Той не я харесваше, но обичаше сина си. Беше длъжна да приеме благодарността му.

Сведе поглед надолу към бебето и прошепна:

— В известен смисъл и той спаси моя живот — върна погледа си на него и каза: — Вече не искам да умирам. Заради Лий. Ако нямаш мляко, той вече нямаше да е жив. И според мен, мистър Коулман, никой от нас не е длъжник на другия.

Рос беше готов да даде всичко, само и само Лидия да не споменава млякото. Защото още при прозвучаването на думата погледът му се насочи към източника на спасението на Лий. Роклята беше опъната до скъсване над едрите кълба на гърдите, разплесквайки зърната ѝ. Беше непристойна и провокираща гледка, но въпреки това си оставаше красива, и той можеше толкова да отмести погледа си от тях, колкото и да се опита да живее, без да диша.

Лидия изтълкува втренчения му поглед като знак на отвращение.

— Съжалявам — изрече тя меко. — Знам, че роклята има предизвикателен вид. Не исках да оскърбявам погледа ви.

И тя покри гърдите си с ръце, сякаш да ги скрие.

Пръстите ѝ потънаха в поддаващата плът и издълбаха десет дълбоки тунела. Представи си съвсем ясно набъбналите зърна, сгуснени в прикритието на дланите ѝ. Господи! Рос изпсува мълчаливо и потисна бунта в слабините си. Успя да отмести погледа си, за да попадне само миг след това в капана на блестящите ѝ очи.

— Лека нощ — изрече той с отчаянието на човек, опитващ се да спаси живота си.

— Съжалявам, че спите под фургона. Сигурно е много неудобно?

„Далеч по-удобно, отколкото да спя до теб във фургона“, прииска му се да ѝ изкрещи. Вместо това преглътна:

— Не.

Вече бе отметнал платнището на изхода, когато до ушите ѝ стигна забързаното му „лека нощ“.

Няколко минути по-късно Рос лежеше по гръб и гледаше звездите, като се проклинаше за напрегнатите си слабини. Ако тя беше курва, според неговите думи, тогава състоянието на слабините му в какво превръщаше него самия? Как можеше собственото му тяло да го предава по такъв начин? Той бе обичал съпругата си, а тя беше починала само преди седмица.

Като единствено оправдание можеше да му послужи фактът, че от момента, в който бе научил за бременността на Виктория, не беше лягал с жена. Беше го помолила да я освободи от съпружеските задължения, докато трае бременността ѝ. Съгласи се още на мига. Освен невероятната ѝ аристократична красота, нейната чувствителност беше едно от нещата, което го бе привлякло дълбоко към нея. Страданията му да споделя постелята ѝ нощ след нощ, без да я люби, бяха част от достойнството му на джентълмен. Освен ако не си хванеше любовница. Но Рос обичаше безумно Виктория, за да може дори да си представи такава възможност.

Но сега, след толкова месеци на въздържание, тялото му вече започваше безмилостно да напомня за себе си. Можеше ли здрав и прав мъж, да бъде обвиняван за такова нещо? По дяволите! Вината не беше негова. Тази част на тялото му беше извън неговия контрол.

Но той не можеше да контролира дори и собствения си разум. Защото не можеше да прогони от себе си мисълта за момичето. Тя непрестанно беше пред очите му: косата ѝ, развяваща се като ветрило на раменете ѝ, съвършената извивка на гърба ѝ, който меко преминаваше в дълго бедро. Той притисна с пръсти очите си в старанието си да прогони образа ѝ, но видът, ароматът и звукът на тялото ѝ не искаха да го напуснат.

А най-непристойното беше завистта му към Лий. Синът му познаваше вкуса на нейното тяло.

ГЛАВА ПЕТА

На следващата сутрин Лидия се пробуди непосредствено преди зазоряване. Лий още спеше. Тя облече единствената рокля, която имаше, тази на Анабет, и навлече прокъсаните си обувки. Не беше лесна задача да събере в кок косата си, но успя да се справи, и я закрепил към тила си с фиби, извадени от козметичните принадлежности на Виктория. Нямаше никакво намерение да докосва каквото и да било друго от вещите ѝ, и ако не беше я принудил случаят, нямаше да посегне и към фибите. Мама Лангстън и Анабет бяха събрали и отнесли повечето женски вещи. И без това имаше достатъчно следи от Виктория, които ѝ припомнях за нейното натрапничество.

Тя въздъхна тежко, докато оглеждаше опънатата си рокля. Здравият разум ѝ говореше, че няма нищо лошо в това, ако облече някоя от роклите на Виктория. Но здравият разум и мистър Коулман бяха две несъвместими понятия, особено когато ставаше дума за съпругата му. Той не ѝ беше предложил. Дори и Мама Лангстън, която иначе никога не пропускаше случай да изрази шумно претенциите и правата си, не се беше осмелила да намекне за това. Изглежда, беше наясно, че е напълно излишно.

Лидия отмести краищата на платнището на входа и пристъпи навън, като си пое дълбоко въздух, дотолкова, доколкото ѝ позволяваше опънатата до скъсване тъкан. Слънцето вече започваше да си пробива път между дърветата. Рос изненадан вдигна глава от огъня, който разпалваше със съчки.

— Добро утро — поздрави меко Лидия.

Очевидната му изненада, че я вижда да излиза посред бял ден, я притесни. Да не мислеше да я крие във фургона до края? Беше забравила напълно, че само преди часове тя самата се боеше да напусне безопасността на фургона. Тя скочи от стърчишката на земята като избягна погледа му.

— Добро утро.

— Ще направя кафе.

Той отхвърли студената ѝ решителност. Тя се държеше всяка сутрин така, сякаш всичко си беше наред и нямаше нищо необичайно. Той огледа лагера. Хората бяха наизлезли, вършеха утрешните си задължения, говореха си полугласно един на друг, преди да започне поредният ден на кервана.

Очите му се върнаха и се спряха отново върху нея, докато тя сипваше кафето. На пръв поглед всичко изглеждаше нормално. Но те не бяха семейство, по дяволите! Той се почувства недодялан и срамежлив като Люк Лангстън, и съвсем нелогично обвини добрината ѝ за причината да се чувства така.

— Няма да е лошо да се обръсна.

Тя вдигна поглед към него. Челюстта му беше покрита от наболата през нощта четина. Гледаше мустаците му и се мъчеше да си представи какви ли са на допир. Мъжете, които бе познавала, ходеха с бради само поради мързела да се обръснат. Мустакът на Рос беше добре оформен, поддържан и чист. Макар и гъст, отделните косми проблясваха с копринена лъскавина.

— Ако ми покажете къде е брашното, мога да замеся сухари.

Тя отиде да приготви закуската от пържен бекон и сухари, докато той се бръснеше на гърба на фургона. Тя дори успя да приготви и гъст сос с мазнината от опържения бекон. Кафето ѝ беше далеч по-вкусно от това, което обикновено той си приготвяше. Опита се да избяга от мисълта, че беше по-вкусно и от това на Виктория, но не можа. Тя никога не успяваше да го приготви достатъчно силно според вкуса му и не усещаше разликата. Беше любителка на чая.

Той нито ѝ благодари, нито направи комплимент за закуската. Хранеха се в напрегната тишина. Той омете чинията си и когато тя я напълни повторно без да го попита, той се справи и с нея.

— Какъв ден сме днес? — запита го Лидия, като започна да почиства съдовете и да ги събира.

— Днес ли? Четвъртък.

— Мама Лангстън каза, че керванът спира в неделните дни и че тогава всички перат. Но пеленките на Лий няма да изтраят дотогава.

Бяха открили детски дрешки и пеленки, опаковани в един от куфарите във фургона. Виктория явно е знаела, че ще роди по пътя.

Анабет прибираше всяка вечер изцапаните пеленки и ги переше вместо Лидия, но кошницата, в която слагаше мокрите, започна да мирише. Кървенето ѝ беше спряло предната нощ, но се налагаше да изпере превръзките, които Анабет и Мама Лангстън не бяха успели да приберат.

— След вечеря ще стоплим вода и ще ги изперем. През нощта ще изсъхнат.

Лидия кимна. Тъкмо започна да подрежда съдовете за храна във фургона и Лий нададе глас.

— Точно навреме — засмя се тя щастлива.

— Ще загася огъня и ще отида да видя конете.

Рос се отдалечи, като се проклинаше за чувството на доволство, което беше изпитал в началото на деня и че специално бе забелязал колко добре изглеждаше тя в светлината на изгряващото слънце.

Лидия смени пеленките на Лий и се облегна с чувство на доволство на страничните прегради на фургона, докато бебето сучеше. Лагерът вече кипеше. Повечето хора закусваха. Жените събираха съдините и мъмреха на децата да си събират вещите. Мъжете впрягаха конете. Резки свирки пронизваха въздуха докато ги наместваха по местата им.

Лидия лениво притвори очи. Това беше безопасен и спокоен свят, далеч от онзи, по-големия. Тук някой не я познаваше. Никой не знаеше за оня труп с натрошен череп. А беше възможно даже и да не са го намерили. Но дори и да го бяха открили, едва ли щяха да я проследят дотук. Най-после можеше да си отдъхне.

Рос мърмореше успокоително на водачите коне, докато ги впрягаше във фургона. Допадаше ѝ ниският, плътен тембър на гласа му, като контраст на мелодичното дрънчене на сбруите. Въздухът беше гъсто напоен с пушек от изгорели дърва, коне и кожа. Съчетанието съвсем не беше неприятно, или дразнещо. Лий изглежда споделяше мнението ѝ, защото жадно смучеше, но нежното полюшване на гърдата ѝ му действаше приспивно и също допринасяше за атмосферата на покой.

Тя лениво отвори очи, но в същия миг те се разшириха в изненада.

Мистър Коулман стоеше между конете и пристягаше сбруите им заедно. Той я виждаше необезпокояван през междината под предната

седалка чак до дъното на фургона, където тя кърмеше Лий. Гледаше я втренчено изпод дълбоко нахлупената си шапка. Ръцете му в ръкавици бяха застинали за миг върху кожените поводи на конете.

В мига, в който тя улови погледа му, той изведнъж оживя, рязко отклони погледа си от нея и все така рязко опъна кожения каиш, който закопчаваше.

Остра болка прониза слабините, достигна гърдите ѝ и спря дъха в гърлото ѝ. Никога до този момент не беше изпитвала подобно чувство и то я разтърси така силно, както и немигацият, втренчен поглед на мистър Коулман. Извърна се леко встрани, докато Лий се нахрани и повече не погледна натам.

Току-що беше успяла да го повие в чисти пеленки, когато се разнесе сигналът, че керванът е готов за тръгване. Мама Лангстън ѝ беше казала, че изминават от дванайсет до петнайсет мили на ден, но сега се движеха много по-бавно заради проливните пролетни дъждове. Пътищата и ливадите по които пътуваха, се бяха разкаляли до невъзможност. Реките и притоците им бяха придошли, разливайки се нашироко, което правеше прекосяването им опасно. Малкото останали мостове след войната бяха в окаяно състояние — нуждаеха се силно от ремонт и не издържаха тежестта на фургоните.

Този ден Рос управляваше фургона и майсторски водеше конете в една линия с другите. Отначало тръгнаха лениво, но скоро след това ускориха хода си до ритъм, който щяха да поддържат, докато спрат за обедна почивка.

Лидия сгъна завивките и ги ската до стената на фургона. Разшири свободното пространство във фургона, като прибра даже няколко от ризите на мистър Коулман, преценявайки кои от тях да изпере вечерта заедно с нещата на Лий. Лий спеше сладко в сандъчето си. Тя приключи с работата вътре, но беше ужасена от перспективата да прекара следващия ден в бездействие. Изнемогваше от мисълта, че само на няколко крачки от нея въздухът е свеж, а пространството — широко.

Тя плахо промуши глава през брезента и потупа леко мистър Коулман по рамото. Тялото му изведнъж се напрегна, сякаш някой го беше прострелял с пистолет; после рязко се извърна. Тя панически отдръпна ръка.

— Какво има? — изръмжа той.

Тонът му я възмути. Да не си въобразяваше, че може да я държи затворена непрекъснато във вътрешността на фургона? Или за него щеше да е унижение тя да седне на предната седалка до него, където всички можеха да я видят, където възлюбената му Виктория е седяла с чадърчето си в ръка?

— Искам малко да поседя отвън — изрече тя упорито.

Той се дръпна встрани, без да пророни и дума и ѝ освободи място до себе си на широката предна седалка. Фургонът се люлееше, но тя стисна с една ръка брезента, докато стъпи на седалката. За момент се вцепени. Земята изглеждаше толкова далеч. Досега не беше си представяла колко високо от земята е седалката. Преглътна храбро страха и постави и другия си крак върху дъската.

И точно в този миг лявото предно колело се натъкна на голям камък и фургонът рязко подскочи. Лидия изгуби равновесие, замахна отчаяно със свободната си ръка и хвана шапката на мистър Коулман, която след миг се озова под нея върху седалката.

Гласъкът от сътресението на фургона, я стовари върху мистър Коулман. Ръката му попадна в капана на пълните ѝ гърди, а тялото ѝ го затисна. Беше се озовала напречно на скута му, с ръка между силните му бедра.

За момент остана полегнала върху него, като си поемаше дълбоко дъх и се бореше със световъртежа. Накрая успя да се изправи и да се отдръпне.

Видя се принудена да се подпре с една ръка на бедрото му, за да измъкне изпод себе си смачканата му шапка. Тук той вече не издържа и устата му започна да сипе проклетия.

— Съжалявам — извини се тя полугласно, смутена от неловкостта си. — Аз... аз никога не съм била по-рано на толкова голям фургон.

Погледът, който впи в нея, беше стъклен, блестящ и бесен. Устните му отново образуваха тънка, бяла черта.

— Ще те помоля да внимаваш повече следващия път.

Лидия си отбеляза, че устните му едва се движеха, докато говореше, и гласът му прозвуча съвсем различно от друг път. Дали не го беше заболяло? Беше ли възможно да го е наранила по някакъв начин?

Тя изкусно възстанови първоначалната форма на шапката и срамежливо му я подаде. Беше глупаво да крие от слънцето бляскавата си тъмна коса. Но след като той я нахлупи ниско над веждите, тя реши, че и така си е хубав.

Дрехите му бяха работни, но му стояха добре. Дългите му панталони покриваха добре краката. Винаги носеше черни ботуши, които стигаха до коленете. Ризата му беше от тъмносин памук, но коженото яке върху нея изглеждаше меко на допир. Беше вързал шарена кърпа под брадата си.

Уплашена, че може да забележи втренчения ѝ поглед, Лидия побърза да сведе очи към ръцете му, които държаха поводите. Беше подгънал краищата на черните си кожени ръкавици, като по този начин изпъкваха силните му китки, обрасли с черни, гъсти косми. Държеше поводите с привидна отпуснатост, но беше достатъчно само едно едва забележимо подръпване, за да насочи конете вляво или вдясно. Ръцете му излъчваха огромна сила, но в същото време бяха способни и на нежност. Как ли беше галил жена си?

От тия мисли главата ѝ се замая и тя побърза да насочи вниманието си към близките околности. Пред тях имаше около десетина фургона. Извърна глава да погледне зад себе си, но стисна здраво седалката, за да не падне. Куполът на фургона ѝ пречеше да види какво става зад него, а я беше прекалено страх да се наведе настрани, за да погледне.

— Къде се намираме? — запита тя.

Местността беше хълмиста. Полски цветя покриваха моравата, скътана уютно сред зеленината на гъстата гора.

— На изток от Мемфис.

Рос беше възстановил душевното си равновесие, макар и не съвсем. Беше проклинал собствената си податливост, когато я беше видял да кърми сина му. Добре, че не беше смъкнала цялата горна част на роклята, както беше сторила предната нощ. Вместо това я беше разкопчала само до кръста. Въпреки отвращението си към нея, той беше развълнуван от мирното, благочестиво изражение на лицето ѝ, от усмивката ѝ, която извиваше ъгълчетата на устата ѝ нагоре. Изражение, за което всеки мъж би дал много, за да го види върху лицето на жена си.

Той се размърда неудобно върху седалката. Какви бяха тия идиотски мисли, които минаваха през главата му? Та той никога не беше срещал досега жена, която да го гледа с такава усмивка. В разюзданата си, необузdana младост бе общувал само с пропаднали жени. В известен смисъл те всъщност представляваха бизнесменки, които го подканяха да бърза, за да не изтърват следващите клиенти.

И после се беше появила Виктория. Той никога не бе предполагал такава страст у нея. Дамите от нейното положение не изпитваха наслаждение... от това... и той би се учудил, ако тя се окажеше изключение. Беше покорна и търпелива с него, дори пламенна. Никога не му беше отказала, но и никога не беше проявила инициатива.

Никога повече нямаше да обикне друга жена. Това беше немислимо. И все пак, не би било лошо понякога да го даряват с усмивка, като тази на Лидия... Господи! Беше си помислил за нея като за Лидия.

Как можа да се изтърси отгоре му? Още усещаше ръката ѝ да се плъзга по слабините му. Ръката му още пулсираше от допира с гърдите ѝ.

Той прочисти шумно гърлото си, сякаш да се отърси физически от мислите си.

— Вдругиден е възможно да прекосим реката.

— Мисисипи?

И тъпа ли беше на всичкото отгоре?

— Че коя друга може да бъде? — изрече той присмехулно.

— Е, не е необходимо да си толкова подигравателен — върна му го тя.

Почувства се така, сякаш я беше зашлевил по лицето, като ѝ показвайки ѝ колко невежа е в географията. Тя беше чувала за Мисисипи, но нямаше никаква представа къде се намира. Беше посещавала само две години основното училище, преди двете с майка ѝ да се преместят в имението на Ръселови. Не беше нейна вина, че остана почти неграмотна.

— Ще изгориш, ако не си сложиш шапка — измърмори Рос, без да отделя поглед от връхчето на носа ѝ, което вече бе здраво зачервено.

— Нямам шапка — отвърна му тя, като го гледаше право в очите с открития си, нетрепващ поглед.

Той шибна конете с поводите, изливайки гнева си върху тях. Защо го докарваше до такъв бяс това момиче, не можеше да си обясни. Може би защото бе пряката причина за физическите му страдания все пак.

Цяла сутрин конници препускаха покрай фургона им. Повечето от тях бяха мъже. Рос неохотно я представяше.

— Това е Лидия, грижи се за Лий.

Мъжете вежливо сваляха шапките си и се представяха. Тя срамежливо посрещаше погледите им, които макар и любопитни, не съдържаха презрение, както беше очаквала.

Единственият, който я изведе от равновесие, беше Скаута. Той я огледа с ленив поглед, и се ухили с мръсна усмивка на Рос.

— Приятно ми е да се запозная с теб, Лидия — каза той.

Имаше дълги, къдриви руси бакенбарди и широки мустаци, сякаш избелели на слънцето. Лидия се плашеше от него. Добре, че през повечето време на деня беше далеч от кервана. Вършеше си добре работата. Беше отбелязал върху картата маршрута им така, че да могат да използват пътищата всеки път, когато това беше възможно, или равнинни местности. Беше им обещал, че ако всичко върви добре, всяка вечер ще нощуват покрай течаща вода. До този момент не беше нарушил обещанието си.

Буба и Люк Лангстън яздеха лудешката чак докато слънцето достигна зенита.

— Довечера ще си хапнем пилешко — изкиска се щастливо Люк.

Бяха ударили в гората два диви петела, които сега влачеха за прекършените им вратове.

— Мама каза, че ще ги опържи и че вие двамата също ще дойдете да вечеряте с нас.

Лидия наблюдаваше как коравата уста на Рос се разлива леко в широка усмивка пред момчешката игривост. Усмивката му грееше и тя изпита странно чувство в гърдите си от нея. Не беше от млякото, защото онова чувство беше съвсем друго. Това беше нещо странно и тревожно, нещо, което сякаш разбъркваше вътрешностите ѝ, сякаш всичко едновременно искаше да си намери мястото. Зъбите му светеха снежнобели на фона на мустаците и загорялото му лице.

— Мисля, че ще приема поканата ти, ако поемеш фургона след почивката, за да мога да огледам малко една от кобилите.

— Страшно ще се радвам, ако ми дадеш да разведа някой от конете ти, Рос — изрече възбуден Буба.

Сините му очи едва не изскочиха, когато съзря Лидия, седнала на капрата на фургона с Рос на мястото, където бе седяла Виктория. Но всъщност корсажът на роклята ѝ беше това, което най-здраво прикова погледа му. Знаеше, че майка му ще го одере жив, ако го заловеше да гледа скришом момичето, а и не беше сигурен дали и Рос няма да постъпи по подобен начин. Той закрепя колкото му сила държи, за да освободи поне малко от насъбралата се в тялото му енергия.

Рос поклати глава.

— Тогава няма да има кой да управлява фургона.

— Аз мога да го управлявам — обади се Люк.

Изпитваше истинска завист, че мистър Коулман бе помолил Буба да се погрижи за конете му. Мама Лангстън беше казала, че Буба е най-големият и е право първо на него да предложат работата. И въпреки това, Люк не желаше да го изхвърлят от сметките, сякаш беше на годините на Самюел или Майка, или пък на някое от момичетата.

Рос обмисляше предложението, а двете момчета очакваха отговора му останали без дъх.

— Мисля, че всичко е наред. Ще те наблюдавам — обърна се той към Люк. — А и по-добре е да се упражняват два коня вместо един.

— Ехей! — изрева Люк и пришпори коня си в луд бяг към техния фургон, за да занесе хубавата вест.

— Само ако Мама Лангстън се съгласи — извика след него Рос.

По обяд направиха кратка почивка. Лидия влезе вътре да накърми Лий, който се беше пробудил само няколко минути преди това. Лежеше в сандъчето си и се вълнуваше.

Люк ѝ донесе широкопола сламена шапка, когато дойде да поеме управлението на фургона от Рос.

— Мистър Коулман казал на Мама, че носът ви изгорял. Това е една стара шапка на Буба, но пак пази от слънце.

Лидия я пое с невиждащи очи, като я въртеше безцелно в ръце. Не знаеше кое я беше трогнало повече — щедростта на Лангстънови, или загрижеността на мистър Коулман.

Следобедът не можа да го види, само понякога успяваше да ги зърне като тъмни точки на хоризонта да обздрават двете кобили заедно с Буба.

Силното слънце на ранния следобед я уморяваше и Люк успя без голямо усилие да я уговори да се прибере обратно във фургона. Тя разкопча тясната си рокля, разгъна завивките и си легна. Бебето равномерно дишаше. Люк вече вкарваше фургона заедно с другите, когато тя се събуди.

Бързо накърми Лий и като сложи сандъчето му на сянка върху стърчишката, се зае да кладе огъня и да приготвя вечерята. Намери време да приведе в ред косата си и да измие със студена вода лицето и врата си преди Рос да се върне потен и прашен.

Той хвърли поглед към гърнето с боба, което къкреше кротко на огъня.

— Струва ми се, че бяхме канени на вечеря при Лангстънови.

Забележката му прозвуча рязко и критично, но той не можа да се съдържи. Семейността на сцената, която изникна пред очите му — къкрещото гърне, кротко спящият Лий, и нагласената специално за него жена — го разгневиха необяснимо.

— Така е, но аз киснах боба цял ден и е грехота да го изхвърлим, без да го стотвя. Предадох на Мама Лангстън, че ще им занесем боб.

Тези думи го разгневиха още повече; тая май вече се виждаше едва ли не като негова съпруга.

— Можеш ти да занесеш от боба. Аз ще помогна на Зик — ще подкова един от конете му след вечеря.

— Много добре, мистър Коулман — изсумтя тя. — Бях стоплила вода да се измиеш, но явно ще е по-добре да изпера с нея нещата на Лий.

Тя се въртна покрай него, като повдигна високо полите си, за да не ги допре о мръсните му ботуши.

За миг му се прищя да я сграбчи за косата и да ѝ каже да не си въобразява, че има нещо общо с него, само защото се грижи за сина му. Но докато намери нужните думи, тя вече бе успяла да се скрие във фургона. Пък и не беше много сигурен какво ще стори, след като я хване за косата.

Обърна се ядосан, като напразно се опита да прогони от въображението си колко хубаво щеше да бъде да се измие с топла вода. Изпсува силно и прекрачи зад фургона, където и смъкна ризата си.

Лидия свали връщното гърне с вода от огъня и го остави на земята до купчината дрехи за пране. След това сапуниса поотделно всичко,

пусна го в гърнето, и се зае да го разбърква с една пръчка.

Раменете ѝ се вдигаха и падаха гневно. Той отново се бе държал свински, но щеше да е глупаво от нейна страна да не предложи да изпере и неговата риза. Тя си пое дълбоко дъх и заобиколи фургона.

Рос беше само по панталони и обувки. Ръцете и гърдите му бяха сапунисани. Няколко секунди преди това Лидия бе наблюдавала дланите му да се плъзгат по сапунисаните плещи и под мишниците. Гърдите му бяха гъсто окосмени. Мускулите на ръцете му играеха и при най-малкото движение, а стомахът му беше равен и гладък като дъска.

Когато я видя така да го наблюдава, той застина. Сапунени капчици потекоха по внезапно окаменелите му ръце. Гледаха се един друг продължително, сякаш нямаха сила да отклонят очите си.

— Ще изпера ризата ти — проговори накрая Лидия.

Рос вдигна безмълвно ризата си и я подаде, вместо да спори и да удължава престоя ѝ при себе си.

Тя я издърпа от ръката му и бързо се отдалечи. Рос изплакна главата си и чак тогава се сети, че няма какво да облече. Изтича с едри крачки до фургона, скочи вътре, като за малко не настъпи Лий, който спеше в сандъчето си. Блъсна глава в една от преградите и изпсува, но гневът му нарасна още повече, когато не успя да открие и следа от дрехите си.

Промуши глава през краищата на брезента.

— Тъъ... — започна той, като се опита да привлече вниманието на Лидия, която переше.

Тя се извърна, като отметна непослушен кичур коса с мократа си ръка.

— Не мога да откроя дрехите си — изрече късо той.

— О, аз подредих всичко сутринта. Ей сега ще ти намеря риза.

Рос нервно огледа лагера, като се молеше някой да не го е забелязал как влиза полугол във фургона. Проклятие! Изправена до един фургон от другата страна, мисис Уоткинс, ги гледаше злобно. През рамото ѝ надничаше щерката ѝ Присила с опитен и разбиращ поглед. Рос и по-рано беше виждал това изражение върху сприхавото ѝ лице. Повдигна му се от вида и на двете.

Лидия обаче не даваше и пет пари за присъствието им. Промуши се бързо покрай него. От рязкото ѝ движение окосмеността на гърдите

му настръхна. Той скочи в прикритието на фургона. Господи, това момиче беше лишено от срам. Нямаше ли поне частица достойнство?

— Ей тук съм ги нагънала — каза тя, докато ровеше из купчината скатани дрехи в един от ъглите.

Внезапно му хрумна, че вътрешността на фургона не му напомня вече толкова болезнено за Виктория. Всички следи от присъствието ѝ бяха изчезнали. Вещите бяха подредени значително по-добре, и отваряха повече свободно пространство.

Лидия му подаде грижливо сгъната чиста риза. Трепна уплашено при вида на белега му. Беше точно над лявата му гърд и бе отнесъл част от мускула. Тя направи усилие да възвърне самообладанието си.

— Благодаря ти — изрече късо той, надявайки се, че тя ще излезе, така че всеки да види, че е отвън, а не е останала.

Бързо разбра обаче, че иска прекалено много от нея.

— Мистър Коулман, ще ме научите ли да управлявам фургона? — попита тя, без да отделя поглед от него.

Стигаше едва до гърдите му.

— Да управляваш фургона? — повтори разсеяно той.

Чудеше се дали да облече ризата си пред нея, или да я изчака да излезе. Начинът, по който обхождаше с любопитния си поглед гърдите му, го караше да се поти, макар че току-що се беше измил.

— Нямам намерение — отрязва я той, докато навличаше ризата си.

Какво гледаше сега, гърдите му или белега?

— Защо?

— Защото впрягът сигурно ще те хвърли от седалката, ето защо. Ти не си... достатъчно ловка.

Пръстите му не намираха копчетата.

— Вашата съпруга... Виктория управляваше ли го?

Когато достигна последното копче, разбра, че ги е закопчал с едно нагоре. Изпсува наум, преди да започне да ги разкопчава.

— Да, управляваше го.

— Ловка ли беше?

— По дяволите, не беше! — изкрещя той. Хвърли нервно поглед през рамо и понижи глас. — Не, не беше ловка.

— Но вие я обучихте.

— Да.

— Тогава защо не обучите и мен?

— Защото това не е твоя работа.

— Защо? — повтори тя.

Той несъзнателно разкопча панталоните си, за да вкара вътре ризата. Мъжете, които бе познавала Лидия, носеха тиранти. Дори бледите спомени за баща ѝ го открояваха с тиранти. Не откъсваше очи от ръцете на Рос, докато той закопчаваше копчетата на панталона си и пристягаше катарамата на широкия си кожен колан, който изплющя леко, когато приключи.

— Защото трябва да се грижиш за Лий, затова.

Тя отвърна поглед от могъщия му торс, без да съзнава колко изкусително трепкаха ресниците ѝ в този момент.

— Но той прекарва повечето време в сън. Пък и днес много ми хареса там горе, на седалката. Защо да не ви бъда от полза, докато седя там? Така ще можете да обядвате конете си, ако желаете. Не искам да кажа, че трябва да карам през цялото време. Ако Лий спеше спокойно, сигурно нямаше да мога, но така съм свободна.

Той се обади повече от желание да приключи разговора и да излезе на чист въздух:

— Ще помисля за това. Не си мисли обаче, че е толкова лесно, колкото изглежда.

И той изскочи бързо, без да забележи доволната усмивка върху лицето ѝ.

Шумът и крясъците във фургона на Лангстънови служеха повече да замаскират напрежението между Рос и Лидия. Двата петела бяха почетени с голям апетит и не остана и кокалче неоглозгано.

Единствено Буба седя малко встрани от веселието. Той се измъкна, като остави чинията си наполовина пълна, за да провери как са конете. След няколко минути Люк го откри облегат на едно дърво да дъвче замислено стръкче трева.

— Какво има, Буба? Да не те боли коремът?

— Изчезвай! — въздъхна момчето.

Уединението в семейство като неговото беше непостижима мечта.

— Знам какво ти е! — каза присмехулно Люк. — Нямаш апетит, защото през цялото време очите ти бяха все в гърдите на Лидия!

Буба скочи на крака, обзет от бясна злоба.

— Затваряй си мръсната уста, мръсен кучи сине! — изкрещя той.

Люк само се изсмя и се отдръпна на безопасно разстояние от брат си, като размахваше юмруци, сякаш водейки бой със сянка.

— Не можеш да си откъснеш очите от тях, нали? Ама и ония на Присила Уоткинс си ги бива! Нали те гледам всеки път — ще я изядеш с поглед. Винаги, когато препускаш покрай фургона им, тя ще се изпъчи още повече, а и ти не си от ония, дето да ги мързи! По-надървен козел не съм виждал!

Буба се нахвърли върху брат си и успя да стовари юмрука си върху брадичката му. Люк падна по гръб, но не се предаде. Сграбчи брат си за глезена, събори го и битката запламтя с нова сила. След малко Рос ги завари да се търкалят в пръстта и да си нанасят безразборни удари.

— Какво става тук? — изрева той с всичка сила.

Сграбчи този, който беше отгоре, за яката и го изправи на крака. Буба скочи сам. Дишаха учестено, а разбитите им носове и устни кървяха. Бяха здравата пострадали.

— Само за това ли ви бива? — запита гневно Рос.

Той знаеше много добре как се развиват по-нататък нещата. След размяната на юмруци идваха револверите. И нещата поемаха по коловоза, докато накрая срещнеш някой по-бърз от теб. Ако имаше кой да го приласкае тогава, на млади години, може би животът му щеше да потръгне малко по-другояче. Но на годините на Буба вече бе съвършен на револвера.

— Буба, с теб май се бяхме разбрали да ми помогнеш да подковем онзи кон.

Буба раздвижи подутите си устни.

— Разбира се, Рос.

— Люк — обърна се Рос към другото момче, — донеси вода във фургона ми. Лидия има да пере. — Той се учуди колко лесно бе произнесъл името ѝ. — Но първо си стиснете ръцете с брат ти.

Момчетата неохотно се подчиниха. И двамата се тресяха от мисълта как ще обясняват подутите си разкървавени физиономии на Мама Лангстън. Щеше да е същински ад.

Лидия беше на върха на щастието. Никога досега не беше виждала толкова сърдечни хора. „Съседите“ се спираха да се запознаят с нея. Някои не криеха любопитството си, други бяха по-предпазливи, и тя съзнаваше много добре, че ако не бяха Лангстънови, едва ли щяха да я приемат толкова благосклонно. След като Мама Лангстън я беше приела толкова радушно, то и останалите бяха длъжни да сторят същото. Неписан закон беше, че в това малко общество решаващата дума има Мама Лангстън. Думата ѝ тежеше почти толкова, колкото и тази на мистър Грейсън. Майчинските ѝ грижи се разпростираха върху целия керван. Тя съветваше и напътстваше всеки, без значение възрастен, или млад, със същата свобода, с която се отнасяше и към собствените си деца.

Лидия се опита да си припомни имената на децата и кои бяха родителите им. Присъстваха Симови с двете си срамежливи щерки, Ригсби с двете си момчета и бебето. Лидия се запозна и с жената с близначетата, които вече бяха навършили годинка. Едното прохождаше и огънят неудържимо го привличаше. Редица имена вече ѝ станаха познати. Кокс, Норууд, Апълтън, Гриър, Лоусън. Всички гледаха с любов и състрадание към Лий Коулман, който спа през по-голямата част от празненството.

Мисис Гриър предложи дрехи от нейното дете.

— Синът ми израсна. Защо да се похабяват?

Такава любезност беше нещо нечувано за Лидия, за която до този момент животът представляваше джунгла, където всеки защитава до смърт своето.

Мама Лангстън подари на Лидия, преди да се върне във фургона на мистър Коулман една от ризите на Люк и една стара пола на Анабет.

— Не са толкова хубави като роклята, нито пък толкова модни, но се надявам да се чувстваш по-удобно в тях.

Лидия отнесе обратно Лий във фургона и с изненада видя Люк да опъва въже между тънките стебла на две съседни дръвчета. Той я забеляза.

— Мистър Коулман ми нареди да направя простор, за да можете да простирате прането.

— Благодаря ти, Люк — усмихна му се топло тя.

Предпочете да не коментира разбитото му и подпухнало лице, защото съзнаваше, че това едва ли би му харесало.

Качи се уморено във фургона едва след като простря всички дрехи. Лагерът вече бе притихнал. Тя накърми Лий, положи го в постелята му и бързо навлече нощницата, която Мама Лангстън ѝ беше подарила. Главата я болеше от вдигнатата нагоре през целия ден коса. Тя я разтърси и започна да я сресва. Гребенът също беше подарък от добрата жена.

Не искаше да си ляга преди Рос да се е върнал. Присъствието му до фургона я успокояваше, макар че не можеше да осъзнае с какво точно. Седмици наред, преди да избяга за раждането на детето си в гората, беше спала под открито небе, понякога в някой изоставен хамбар. Но тогава пазач ѝ беше страхът. Той я поддържаше неуморна и винаги нащрек. Само веднъж допусна небрежност и той я беше настигнал.

— Никога вече — прошепна тя в мрака. — Той е мъртъв.

Очите ѝ вече се затваряха, когато дочу стъпките на Рос отвън. Не беше трудно да разбере, че загася огъня и разстила постелята си.

Тя пропълзя на колене и лакти и повдигна брезента. Той тъкмо бе седнал и си сваляше ботушите.

— Лека нощ, мистър Коулман.

Главата му рязко се извърна. Тялото ѝ се очертаваше в отвора на фургона, нощницата белееше смътно на лунната светлина. Бухналата ѝ коса заобикаляше отвсякъде главата ѝ с къдравите си буйни кичури. Гласът ѝ сякаш погали в мрака бузата му.

— Лека нощ — изръмжа той, просвайки върху твърдата постеля.

„Още е груб“, помисли си тя със съжаление докато се настаняваше върху мекия дюшек. Явно му се искаше бързо да се доберат до Мисисипи. Утре навярно щяха вече да я видят. И настроението му сигурно щеше да се подобри.

ГЛАВА ШЕСТА

През следващите два дни упорито гонеха конете, за да стигнат Мисисипи. Мисисипи беше повратната точка за всички. Веднъж да я прекосяха, веднъж да оставеха Тенеси зад гърба си, щяха да почувстват, че наистина са на прав път.

Рос остави на Буба Лангстън да води конете му, докато той управляваше фургона. Нито за миг не остави поводите в ръцете на Лидия, макар че ѝ показва как се държат и дърпат. Напътстваше я сбито, като едва я удостояваше с поглед. Макар че ризата на Люк и старата пола на Анабет не бяха последният вик на модата, Рос ги посрещна с голямо облекчение. И дума не можеше да става за сравнение с оная рокля.

Тя нямаше никакво желание да влошава и без това мрачното му настроение с опити да го въвлече в разговор. Беше очевидно, че момичето не е от особено интелигентните; понякога се чудеше дали беше наред в главата, но бързо отхвърли тази мисъл. Тя никога не забравяше чутото и зад питащите ѝ очи напираше жажда за знания.

— Би ли се във войната?

Той кимна.

— За Юга.

— Искаше цветнокожите да си останат роби, така ли?

Той я изгледа, без да вярва на ушите си.

— Не. Не искам никой никъде и никога да бъде роб на когото и да било.

— Тогава защо воюва на тяхна страна?

— Защото живях там — отвърна той с нарастващо нетърпение.

Тя изглежда инстинктивно налучкваше болните му места и забиваше методично пръст в раните му.

Патриотизмът нямаше много общо с това, на коя страна бе воювал Рос. Войната му беше осигурила възможност да убива безнаказано и без последици. Той бе жадувал за битки и мечтата му се

бе сбъднала. И затова бе прегърнал с цялата си душа предложението да се включи в сформирация се партизански отряд.

Лидия обаче не желаше да я смятат за невежа.

— Един ден видях колона от войници да преминава покрай фермата ни. Всички бяха облечени еднакво. А един от тях носеше знаме.

— Северняци. Към края на войната няхмахме нито знамена, нито униформи.

Той самият бе носил само една униформа, и то я беше свалил от един мъртъв войник при Пий Ридж. Никога не беше яздил в колона с други войници; вместо това мълниеносно бе нападал армейски лагери през нощта и все така мълниеносно се беше оттеглял, оставяйки смърт и разрушение след себе си. И не беше давал пет пари дали няма да го убият нейде, защото всичко това за него беше игра на случайността. А той беше истински майстор в нея.

— Повече не видях войници, но си спомням, че няколко пъти дочувахме топовни гърмежи от сражения.

— Къде се намираше фермата ви?

Тя не искаше да се доверява прекалено, но пък и в действителност не знаеше с точност месторазположението на Ръселовото имение.

— На североизток от Тенеси.

— Не се ли отбиваха войници и от двете армии?

Тя се изсмя с горчив смях.

— Не. Не беше останало нищо за крадене.

Той познаваше много мъже, които едва ли биха обърнали внимание на храната, ако зърнеха момиче. Но войната бе свършила преди шест години. Тогава е била дете.

— На колко си години? — запита я, изненадан от самия себе си.

— Тая година ще навърша дваисет. А ти?

— Доста по-голям съм от теб — отвърна мрачно Рос.

Беше на трийсет и две, ако се брояха хронологично. Макар че самият той предпочиташе да мисли, че животът му бе започнал тогава, когато го откри старият Сакс.

Към фургона им се приближи Уинстън Хил, яздейки грациозна бяла кобила.

— Радвам се да ви видя, мис Лидия и мистър Коулман.

— Здравейте, мистър Хил.

— Хил.

— Чувам, че с малко повече късмет ще стигнем Мемфис привечер.

— Така говорят — каза късо Рос.

Лидия се раздражни от грубото му държане. Не искаше още един скандал заради Уинстън, но не можеше да приеме да бъде пасивна част от оскърблението.

— Мислите ли, че прекосяването на реката ще е трудно, мистър Хил?

Тя наклони назад глава, за да може да го види по-ясно изпод шапката си.

— Ще зависи от това, колко е придошла реката. — Той направи пауза, за да се изкашля в кърпичката си. — След като минем от другата страна, Мозес и аз ще бъдем щастливи да го отпразнуваме с вас двамата на чаша шери.

Лидия се зачуди какво ли представляваше шерито. Ако вкусът му беше толкова хубав, колкото и звученето, тя сигурно щеше да го хареса. Тъкмо се канеше да приеме с благодарност поканата, когато Рос побърза да се намеси.

— Не, благодаря. Лидия е много заета всяка вечер с грижите по сина ми, а аз съм много ангажиран с конете си.

Очите на мистър Хил пробягаха между двамата, преди да изрече с подobaваща грациозност:

— Е, ще се надявам някоя вечер да не сте толкова заети.

Той свали шапка, погледна към Лидия и се отдалечи.

— Следващият път, когато някой ме покани някъде, аз ще му отговоря, така че ти благодаря за грижата — изрече Лидия веднага щом мъжът се беше отдалечил на разстояние, откъдето вече не можеше да ги чуе.

— Не и дотогава, докато спиш във фургона ми и ядеш от храната, която аз осигурявам — процеди той през зъби. — Няма да допусна да флиртуваш открито с него, или с който и да е друг, докато се грижиш за Лий.

— Не съм флиртувала! — разгорещи се тя. — Просто бях вежлива, област, в която не е зле да се обогатиш.

— Вежливостта няма нищо общо с това. Този не ми харесва.

— Казвал е само хубави неща за Виктория и теб, но всеки път, когато идва насам, почваш да пухтиш като бивол. Какво толкова ти е направил?

Рос сви рамене и повече не проговори. Уинстън Хил представляваше всичко онова, което Рос Коулман бе мечтал да бъде. Уинстън принадлежеше към сорта мъже, които представляваха подходяща партия за Виктория. Рос си припомни нощта, когато се запозна с него. Виктория и Хил имаха общи познати, за които говореха с думи, които той едва разбираше. Беше се почувствал като последният негодник.

Въпреки че Рос не можеше да определи точно чувството, което Хил предизвикваше с вида си у него, той бе започнал да изпитва ревност още от момента на първата им среща. Хил носеше пред себе си аристократичното си наследство като щит, така че всички да могат да го видят. Рос чувстваше, че и неговото е не по-малко изразено, въпреки всичките му усилия да го скрие.

— Защо кашля непрекъснато? — запита Лидия.

Пет пари не даваше, че челюстта му се беше втвърдила.

— Туберкулозен е.

— Ту... какво?

— Има туберкулоза. Белият му дроб е болен. Разболял се е в някакъв затворнически лагер на янките. Когато накрая стигнал у дома си, някъде в Северна Каролина — мисля, че се казваше Ралей — плантацията му вече я нямало. Бил останал само старият Мозес. Дори и къщата му била разрушена. Преместил се в града, но климатът там бил много лош за дробовете му. Иска да се премести на по-топло и по-сухо.

Уинстън беше застанал до фургона пред тях да си побъбрят. Тя изгледа младия мъж с крехка конструкция на тялото. Тъжните му очи гледаха прекалено сериозно за годините му.

— Много ми е жал за него.

Това изглежда вече надхвърли всичкото търпение на мистър Коулман, защото той не й проговори чак до почивката на обяд.

Първото й впечатление от Мемфис беше през воала на мъглата, докато седеше във фургона и се взираше през рамото на мистър Коулман. Той вкарваше впряга в очертанята на лагера за през нощта. Лидия не беше виждала до този момент толкова голям град. Дори и от

голямото разстояние, което ги делеше от него, той представляваше грандиозна гледка. Можеше да го съзерцава дълго, но имаше да върши много работа.

— Трябва да запалим огън веднага, щом намеря дърва — каза обезпокоен Рос, без да откъсва поглед от надвисващите дъждовни облаци, носени от студения вятър.

Най-накрая успя да разпали слаб, пукащ огън от влажните съчки, които бе намерил. Лидия изпържи месо и направи две тави сухари, които придружи с думите:

— Това може да е последният ни огън за идващите дни.

Дъждът непрестанно се усилваше.

Отчаяние обхвана целия лагер. Виждаха Мисисипи под хълмовете, където бяха спрели за лагер. Бяха се и надявали, и страхували от прекосяването на реката, която сега изглеждаше страховита и потискаща. Беше придшла от последните валежи. През тежката пелена на дъжда не можеше да се види дори арканзаския бряг. Прекаралите целия си живот покрай бреговете на Тенеси, бяха дълбоко потресени от ширината на Мисисипи.

Но въпреки внушителните ѝ размери те все пак се бяха добрали до нея и бяха готови да я прекосят. А сега излизаше, че можеше да ми се наложи да изчакат дни, ако не и седмици.

— Една група от нас отива още рано сутринта с Грейсън да провери как стоят нещата с ферибота — каза Рос на Лидия, като завързваха здраво всички подвижни вещи във фургона.

— Какво мислиш, че ще стане?

Рос изруга.

— Мисля, че ще ни се наложи да изчакаме дъждът да престане. Хората, които живеят покрай реката, са много суеверни. Не мисля, че фериботът ще посмее да я прекоси бурята да утихне.

Лидия усети мрачното му настроение и реши да не провокира търпението му. Когато влезе да вземе още едно одеяло, тя му се обади меко от другата страна на топлия, сух фургон.

— Трябва ли непременно да спите отвън, мистър Коулман?

Той я погледна с нескрито удивление. Тя кърмеше Лий, но от онази сутрин, когато я бе видял да прави това, бе започнала да покрива рамото, гърдата и главичката на детето с меко одеяло. Рос се радваше, че тя все пак бе станала по-благопристойна, но паметта му упорито се

връщаше всеки път към онази картина, когато я бе сварил да кърми сина му, а млечната розовина на плътта ѝ сияеше.

— Какво ще си помислят хората, ако ни видят и двамата да спим във фургона? — запита той разгорещено.

— Сигурно ще си помислят, че имаш достатъчно здрав разум да се прибереш на сухо — изсумтя тя в отговор.

Времето определено не подобряваше и нейното настроение. Нито пък намаляваше вироглавието на мъжа до нея. Да не си мислеше, че иска да го съблазни вътре? Да легне с мъж в една постеля беше последната ѝ мисъл.

— Е, не мога да спя тук с... с... теб. — Той се обърна към изхода. — До утре.

Пропълзя под фургона и се уви в подплатения с одеяло брезент. Беше прогизнал до кости и зъзнеше, но беше почти щастлив, че не му се налага да изпитва онова изпепеляващо чувство, което не го изоставяше от дни.

Рос се завърна във фургона около обед. Целият беше прогизнал и опръскан с кал. Дъждът се лееше като из ведро. Той, мистър Норууд, мистър Симс и мистър Грейсън бяха яздили до брега на реката да са свържат с човека, който отговаряше за ферибота. Както и бяха очаквали, човекът категорично отказа да прекоси реката. И дума не можеше да става, че ще превози на отсрещната страна двадесет фургона с впрягове, жени и деца през тази придошла стихия.

— Каза, че ще трябва да изчакаме докато престане дъждът — изрече мрачно Рос, като глътна студеното кафе, което Лидия му бе запазила.

— Гладен ли си?

Той повдигна рамене. Лицето му бе потъмняло от наболата четина. Сутринта не беше се бръснал.

— Няма да е зле да хапна нещо.

Тя му подаде сгъната памучна салфетка, в която беше увила бекон и сандвич от сухари.

— Мама Лангстън изпраца двете си момчета в града да купят някакви консерви. Имаш ли нещо наум за Лий? — запита Рос.

Лидия поклати глава, мислейки поне за две дузини неща, които ѝ трябваха. Като някаква женска риза, например. Ако си имаше риза,

можеше да я подплати с парче мека тъкан, така че когато млякото ѝ тръгнеше, да не хуква да се крие от мистър Коулман, или от който и да е друг мъж, който се случеше наблизко, за да не видят мокрите кръгове около зърната ѝ.

— Жените от кервана му подариха доста неща. Чак когато поотрасне ще се наложи да се купят нови.

Рос нямаше нищо против да се поразтъпче до града, но не смееше да рискува. И без това бе постъпил повече от глупаво, като бе придружил другите до ферибота, макар и да бе стоял настрана с брадясало лице. Оттогава бяха минали три години, но все пак...

Следобедните часове се влачеха мудро. Лий спеше непробудно, въпреки че Лидия го гъделичка по коремчето, пя му песнички и какво ли още не, само и само да го държи буден. Изпитваше страшно отегчение от самотата си във фургона. Колко по-хубаво би било например да си има по-големи дечица или съпруг, с които да си приказва... Другите жени използваша деня за почивка, за кърпене на дрехи, или просто да си поприказват за бъдещите имения в Тексас. Рос бе отишъл при конете си и Лидия бе останала сама.

Люк и Буба я повикаха от задната част на фургона малко преди да се смрачи. Тя изпълзя до задното платнище и когато го отметна, избухна в буен смях при вида им. Филцовите им шапки бяха провиснали от непрестанните потоци вода, но измитите им от дъжда лица бяха оживени както винаги. Представи си колко се бяха радвали от разходката си до Мемфис и колко много имаха да разкажат.

— Похарчихме всички пари, които ни даде Рос. Праскови, круши, задушена бамя с домати и лук, и пушен салам — каза Буба, като вадеше нещата едно по едно от раницата, привързана за седлото на коня му и ѝ ги подаваше.

— Лигите ни изтекоха от тоя салам — изрече Люк.

— Купихте ли и за вас?

Буба хвърли поглед на Люк.

— Не.

Лидия се смути от начина, по който беше накарала момчето да си признае. Лангстънови сигурно не можеха да си позволят салам. Тя самата и майка ѝ бяха работили при един касапин цял ден, а той накрая

им даде по фунт бекон и парче салам. Тя нямаше представа какво представляват парите, или какво би струвало парче салам.

— Е, заслужавате награда, загдето ми донесохте... загдето изпълнихте поръчката на мистър Коулман. — Тя бръкна в кутията с кухненските принадлежности и извади касапски нож, след което опря салама в тялото си и отрязва по парче за двамата.

— Ето, вземете.

Люк мигновено протегна ръка за своя дял и необезпокояван го натъпка в устата си. Буба пое порцията си с неохота.

— Много ви благодарим, мис Лидия.

Той с облекчение видя, че тя не е с онази обтегната рокля, макар че изпълваше добре и старата риза на Люк.

Тайните на женското тяло бяха завладели душата и мислите му. Присила Уоткинс по цял ден не му излизаше от ума. Беше я зърнал в дъжда предната вечер. Роклята ѝ плътно прилепваше към тялото ѝ от дъжда и всяка подробност изпъкваше съвсем отчетливо. При вида на Буба и се обърна към него с цялото си тяло, очевидно без да съзнава, че роклята гърдите и безсрамните ѝ зърна. Цяла нощ не успя да мигне; от ума му не излизаха мокрите ѝ гърди.

А сега Лидия с нейната топлина и мекота го смути много.

— По-добре да се прибираме, защото иначе мама ще прати полиция да ни търси.

Лидия се усмихна.

— Да, добре е да се прибирате.

И те се отдалечиха в сгъстяващия се мрак.

Двамата с Рос разделиха храната за няколко дни след като се върна във фургона. Дори и студена, тя ѝ се стори по-вкусна от всичко, което беше слагала в устата си до този момент. Преди да я открият Лангстънови, не беше имала и представа, че може да се готви толкова вкусно.

Наближаваше моментът, от който тя изпитваше панически страх. Страхът на Рос обаче беше още по-голям от нейния. Земята вече беше подгизнала до такава степен, че нямаше никакъв шанс да остане дори относително сух при нощувката си върху нея. Фургонът предлагаше топъл уют с мекия пламък на фенера, с мириса на пременения в чисти пеленки Лий, с... Лидия. Женското ѝ присъствие правеше атмосферата във фургона съвсем домашна.

Той проточи времето, през което можеше да се наслаждава на топлината и уютата, като се захвана с кърпенето на юзда, което спокойно можеше да изчака още няколко дни. Това му отне достатъчно време. Искаше да е сигурен, че двете сенки върху брезента хвърляни от фигурите им са на достатъчно благоприлично разстояние една от друга в случай, че някой реши да провери. След като времето напредна достатъчно, той събра влажната си постеля и се насочи към изхода.

— Не забравяй да угасиш фенера — каза ѝ той, без да я погледне.

Тя седеше в ъгъла с Лий на ръце. Бебето беше накърмено, но тя не искаше още да го приспива. Обичаше да усеща телцето му до своето, да усеща бързия му пулс.

— Лека нощ, мистър Коулман.

Тя го проследи с виновен поглед как се измъква от фургона. Справедливостта изискваше да изрита нея на дъжда, а той да си остане на сухо. Веднъж се бе опитала да пробуди здравия разум в него, но без резултат. Само го разгневи. Но тя беше не по-малко упорита от него. Втори път нямаше да му предложи.

Тъкмо се беше унесла в сън, когато трясъкът на гръмотевица я изхвърли от постелята. Последният път, когато Кланси се беше вмъкнал при нея и бе затулил устата ѝ за да не вика, гърмеше по същия начин. Челото му и горната му устна бяха потни. Беше сънувала хищните му ръце да лазят по тялото ѝ, придружаващата болка, срама и отчаянието след това.

Отново прогърмя. Дъждът заблъска с всички сили брезента на фургона. Сякаш биеха хиляди малки барабани. Лидия потрепери от страх. Среднощният ѝ кошмар не искаше да я напусне. Тя погледна Лий. Бебето спеше. Помисли си за мистър Коулман във на дъжда и преди още да е осъзнала какво прави, запълзя към края на вагона.

При трясъка на гръмотевицата, която събуди Лидия, Рос реши, че е най-големият глупак да се отказва от топлината на фургона заради една проститутка, която можеше да духне всеки момент. Беше прогизнал до кости, трепереше от всеки порив на вятъра и дъжда, които го намираха под фургона. Момичето можеше да върви по дяволите заедно с мисис Уоткинс и всички останали, за които не

даваше пукната пара. Той щеше да се прибере вътре. Измъкна се и тъкмо посегна към брезента, когато Лидия го дръпна отвътре.

Гледаха се като онемели един друг, без да си дават сметка за дъжда, който се изливаше върху Рос. Следващият гръмотевичен трясък, обаче, придружен с мълния, ги върна в настоящето.

Лидия посегна и го хвана за ръката. Малко след това около него се образува голяма локва.

Лидия коленичи пред него и започна да разкопчава ризата му, без да осъзнава, че полите на нощницата ѝ се мокрят.

— Щеше да пукнеш там долу — изрече тя гневно, докато измъкваше прогизналата риза от раменете и ръцете му. — Сваляй ги тия панталони!

Рос беше прекалено премръзнал, за да се съпротивлява, и сляпо изпълняваше заповедите ѝ. Лидия захвърли ризата му във на стъпалата. По-мокра от това нямаше да стане. Запали фенера, но измъкна фитила съвсем малко, колкото да мъждука. Повече не им трябваше. Погледна през рамо, за да се увери че наистина сваля панталоните си.

— Дай ми всичките си дрехи. Ще ги простра отвън.

Беше с гръб към него, но го чуваше как се съблича. Панталоните му сигурно тежаха десет фунта с водата, но тя успя да ги задържи на протегнатата си ръка, изнесе ги отвън заедно с чорапите и бельото.

Когато се обърна към него, той вече се беше увил в одеяло.

— Целият трепериш. Да не си мокър още?

Тя бръкна в шкафа, където държаха хавлиите и му подаде две.

— Подсуши си косата.

Той обвини главата си с хавлията и яростно се заразтрива. Пъргавите ѝ ръце сновяха около него. Рос застина за миг, но се овладя, докато тя бързо подсушаваше кожата на раменете, гърдите му и надолу към стомаха.

Беше удивена колко твърдо е тялото му. Бронзовата му кожа покриваше корави като камък мускули и здрави кости. Беше нашарен с дребни белези, а един точно под лявото му рамо изглеждаше направо страшен. Сякаш някакъв гигантски юмрук беше сграбчил и изтръгнал шепата от плътта му. От какво ли е пострадал толкова? Сякаш усети болка, като го докосваше. Прииска ѝ се някак да го приласкае и успокои.

Другото нещо, което я заинтригува и възбуди, беше гъстата окосменост по гърдите му. Напомняше мрачен облак, влажен и къдрав едновременно. Но колкото по-надолу се спускаха ръцете ѝ, толкова по-мек и копринен ставаше косъмът. А към пъпа вече се свиваше.

Рос затаи дъх, когато ръката ѝ докосна пъпа му и стисна зъби, когато усети пръстите ѝ да тръгват нагоре по ребрата. Той обви хавлията около врата си и хвана китките ѝ, като я отблъсна назад. Искаше само да спре ръцете ѝ. Не беше и предполагал, че ще я завари напълно неподготвена; теглото ѝ беше не по-голямо от това на едно дете. Внезапното му движение я накара да залитне и да се стовари в скута му. Гърдите ѝ се притиснаха плътно в него, а коленете ѝ... Господи! Дали беше успяла да го усети колко е корав и гол?

В продължение на няколко мига сезираха втръчено един в друг, дъхът им се сливаше, а сърцата им биеха така гръмко, че заглушаваха и бурята отвън.

Дяволските ѝ очи! Той потъна в скъпоценните им дълбини. Милиардите им фасети бяха безброй. А устата ѝ напомняше за някакъв много рядък и скъпоценен плод, от който боговете произвеждат нектар. Връхчето на езика му жадуваше да се зарови в потайните ѝ дълбини и да вкусува... и да вкусува безкрай пъти сладостта ѝ. Да не беше лишена от кости? Цялото ѝ същество беше толкова податливо и меко, без никакви коравини или изпъкналости?

Поиска да я целуне, да разруши съвършенството на устните ѝ със своите. Жадуваше да оформи наново това невероятно гостоприемство според желязното си желание. Щеше да умре, ако не се поддадеше на този див и безумен зов на тялото си.

Но той съзнаваше много добре какво щеше да се случи, ако се вслушаше в гласа на инстинкта си. И наложи цялата си воля да го заглуши.

Хватката му постепенно отслабна и той бавно я отпусна настрана. Лидия бързо се дръпна назад още в мига, в който усети, че е свободна. Искриците, излъчвани от зелените му очи, я омайваха и плашеха едновременно. Когато се почувства на безопасно разстояние от него, тя прошепна:

— По-добре ли се чувстваш?

Това зависеше изцяло от гледната точка.

— Горе-долу.

— Зъбите ти вече не тракат.

— Позатоплих се.

Той направо вреше. Като адски казан. С такава сила, че се чудеше как още косата му не се е овъглила.

— Искан ми се да имахме нещо горещо да пийнеш.

— И на мен. Ще се опитам на закуска да разпаля огъня.

Нито единият, нито другият мислеха така, но това му даваше възможност да поддържа разговора и нещо, за което и двамата да кимат утвърдително. Сега вече, след като бяха овладели кризата, идваше ред на проблема с преразпределението на жизненото пространство във фургона.

— Няма да е лошо да си облека нещо отгоре.

— О — изрече тя с ръка на устата.

Не можеше да си обясни защо така силно думкаше сърцето ѝ, защо дъхът ѝ беше толкова ускорен. Но при всеки поглед към скритото в одеяло тяло нещо сякаш я стискаше за гърлото.

— Разбира се.

Тя се обърна с гръб към него и се престори, че оправя постелята върху сламеника.

След малко той произнесе:

— Всичко е наред.

Седеше на пода облечен в бричове и надяваше чорапи. Не беше си облякъл още риза. Ръцете му и гърдите му настръхнаха под погледа ѝ.

— Мистър Коулман — изрече тя, — трябва да легнете под завивките, иначе ще хванете пневмония.

— Не. Предпочитам да се сгуша ей тук.

— Не. Аз вече затоплих мястото. — Точно от което панически се боеше. — Пък и в края на краищата, това си е вашето легло.

Е, момичето поне не беше от тия, дето забравяха бързо.

— Не, ти си продължаваш...

— Моля ви, не бъдете толкова упорит...

— Не съм упорит.

— Упорит сте. Ако не заемах леглото ви, едва ли щяхте да мръзнете отвън. Не ме карайте да се чувствам още по-виновна. — Тя видя заплашителното присвиване на устните му и побърза. — Ако се разболеете, това ще ви забави много, докато стигнете Тексас.

— Няма да се разболея.

— Или пък можете да умрете. Тогава какво ще стане с Лий?

— Няма да умра.

— Откъде сте толкова сигурен?

— Добре, за Бога! — избухна Рос.

Той се приведе и се насочи към сламеника, като рухна върху него с цялата умора, която не искаше да признае дори пред себе си, и се зави с топлите одеяла.

— Така. Сега доволна ли си?

— Да — усмихна се кротко Лидия.

Тя забърса пода на фургона с мокри кърпи, сетне ги хвърли отвън при другите дрехи. Един господ знаеше колко са мокри, не можеше да ги остави във фургона. Угаси фенера и запълзя към срещуположния ъгъл, обви се в одеяло и се облегна на страничната стена на фургона.

По дяволите! Рос знаеше много добре какво трябва да направи, но как би го направил? Как би могъл да покани момичето, спало с кой знае колко мъже, представляващо всичко онова, което той ненавиждаше и от което се бе опитвал да бяга цял живот, да легне под едно одеяло с него? Как можеше да я покани да легне до него, на мястото, където бе лягала Виктория, жената, която си оставаше дама дори и нощем при мъжа си, облечена в изящната си сатенена нощница?

Разбира се, това беше немислимо. Той не я желаше. Малко остана да се разсмее. Как да не я желае? Та той направо умираше за нея. Това беше физическо привличане. Но той беше човек, не животно. Любовта на Виктория го беше облагородила, беше го освободила от всичко онова грозно, което гниеше в душата му. Той не можеше да владее тялото си, но можеше да мисли.

— Мис... а, Лидия — проговори той в мрака.

— Да?

Гласът ѝ лъхаше страх. Какво се канеше да прави? Нощите бяха времето, когато мъжете причиняват най-много страдания на жените. Тя си спомни плача на майка си, когато лежеше в леглото им с Отис Ръсел. Спомни си гаврите, на които бе подложена от Кланси върху собственото си легло.

— Не можеш да седиш там цяла нощ. Ела да легнеш от другата страна на сламеника.

— Благодаря, тук съм добре.

— Не говори глупости. — Той се подпря на лакти и се обърна към тъмния силует, сгъшен в мрака. — До разсъмване има още много време, а е студено и влажно. Ако останеш така цяла нощ, на сутринта ще си болна.

— Аз съм много здрава. Нищо ми няма.

Последното, което обтегнатите му нерви бяха в състояние да понесат, бяха вироглавието на момичето и поредния спор с него. Напоследък нямаше нерви дори и за най-малкото противоречие.

— По дяволите, казах ти да дойдеш тук.

Той протегна ръка, склочи пръсти около лакътя ѝ и я издърпа към себе си.

От очите на Лидия рухнаха сълзи. Не беше предполагала, че мистър Коулман ще ѝ причини онези неща, които ѝ беше направил Кланси, но явно бе сгрешила в преценката си. Той беше мъж. Тя се опита да се бори, докато разбра, че всъщност се бие с призрак. Мистър Коулман я беше увил в одеялата и сетне ѝ бе обърнал гръб. Дори и не я беше докоснал.

Остана будна дълго време, като тялото ѝ бавно се отпускахе от преживяното сътресение. След като дишането на мистър Коулман се успокои и стана равномерно, тя се убеди, че той няма да ѝ причини зло и се сгуши още по-навътре в одеялата.

Дъждът продължаваше с неотслабваща сила, макар че гръмотевиците вече се чуваха отдалеч и мълниите не можеха да пробият мрака до лагера. Въпреки че телата им не се докосваха, излъчването от тялото на Рос действаше много успокоително. Накрая тя се отпусна в дълбок сън.

Рос се събуди, но му беше потребна повече от минута да се ориентира къде е. Очите му се впиха в страничното покривало на фургона. Макар че нямаше междина между страничната преграда и брезента, той все пак можа да се убеди, че вече разсъмва, макар и дъждът да не бе отслабнал. Беше на сухо и топло място, чувстваше се отпочинал и нещо много приятно имаше до...

Той мигновено се претърколи настрани. До него лежеше Лидия. Беше будна и лежеше на хълбок, като държеше Лий в обятията си. Нощницата ѝ беше разкопчана и отворена. Лий жадно смучеше мляко ѝ.

Тя леко извърна глава.

— Съжалявам, че ви събудих. Толкова хубаво спяхте.

— Ти не ме събуди. Свикнал съм да ставам рано.

Рос се опита да откъсне очи от нея, от доволния си премляскващ син, от гърдата ѝ, но не успя. Не мислеше, че са лежали заедно в едно легло. Не мислеше за Виктория. Не мислеше за абсолютно нищо, освен за това, колко хубава беше сънената ѝ усмивка.

— Няма смисъл да ставаме толкова рано днес — изрече тя успокояващо. — Дъждът изобщо не е намалял в сравнение със снощи.

— Май е така — каза разсеяно Рос.

Чудеше се как въобще е могъл да си помисли, че косата ѝ е отвратителна. Обзе го натрапчиво желание да зарови пръсти в нея, и само с огромно усилие на волята се сдържа да не го стори. Подпря се на лакът да огледа по-добре сина си.

— Напълнява — констатира той.

Лидия се изсмя с мек, гърлен смях, който изпрати ефирни вълни по цялото му тяло.

— Така и трябва. Нали само яде и спи.

И двамата не отделяха поглед от него, докато Лий сучеше с наслада и нехаеше, че се явява свързващо звено между двама странници. Мляскаше жадно и капчици мляко покриваха устицата му, после плавно преминаваха в тънка струйка, стичаща се върху гърдата на Лидия.

Рос го направи абсолютно несъзнателно, нещо, което в противен случай би го ужасило още при самата мисъл. Направи го, преди още да проумее, че беше помръднал. Протегна ръка към Лидия, обра капката мляко от гърдата ѝ с показалец и после я облиза.

Остана вцепенен на мястото си от това, което току-що бе сторил. Лидия извърна глава върху възглавницата и го загледа невярваща на очите си. Обходи с поглед мустаците му, устата под тях, и накрая се спря върху пръста, който все още почиваше върху устните му — престъпник, заловен на местопрестъплението.

— Не исках да го сторя.

Гласът му прозвуча като трион прекаран, върху сухо дърво. Лидия не отделяше мълчаливия си въпросителен поглед от лицето му, сякаш се опитваше да проумее нещо, което беше извън всякакво разбиране. Защо не отхвърли завивките и не излезе в дъжда? Не можеше да го разбере. Рос съзнаваше само, че не е в състояние да помръдне тялото си или да откъсне поглед от очите ѝ.

Накрая тя отново се обърна към бебето.

— Вече заспа — промърмори успокоително, сякаш не се бе случило нищо необичайно.

Рос отново рухна върху сламеника захлупил с ръка очите си. Слухът му възприемаше и най-слабото ѝ движение, с което тя отдели Лий от себе си, скри гърдите си в приюта на нощницата и я закопча. После положи внимателно бебето до себе си и се отпусна в дълбок сън.

А той още не можеше да проумее какво беше направил. И все още беше неспособен да направи и най-малкото движение. А вкусът на млякото продължаваше да пари върху устните му.

След малко сънят го надви и той се отпусна с капчицата флуид от тялото ѝ върху устните си. Несъзнателно подгъна ръка под завивките и я подпъхна на по-топло място. Не усети как един кичур коса покри бузата му и се вплете в мустака му. Тялото му инстинктивно се уви около източника на топлина — по-заоблена, по-мека и по-крехка версия на човешкия род. Според подсъзнанието му всичко беше наред.

Тримата заспаха.

Така ги завари мистър Грейсън един час по-късно.

ГЛАВА СЕДМА

Рос Коулман притежаваше мълниеносните инстинкти на гърмяща змия. Годините на партизанско ежедневие и беглец от закона му бяха създали и развили шесто чувство за всякакво чуждо присъствие. Тази сутрин обаче това чувство го подведе. Той продължаваше безгрижния си сън до момента, в който управителят на кервана се изкашля многозначително.

Рос отвори очи и погледът му падна върху Хал Грейсън, застанал в отвора на фургона. Беше забил поглед в пода и мачкаше нервно шапката си.

Реакцията на Рос беше мигновена. Той скочи от сламеника и дясната му ръка изплющя върху бедрото, търсейки нещо, което очевидно не беше там; цялото му тяло се изопна като струна, готова да отрази всякаква атака.

Очите на Грейсън се разшириха от удивление. Не беше виждал досега мъж с такава бърза реакция. Протегна и двете си ръце напред в опит за оправдание.

— Аз... съжалявам много... аз... п-п-почуках — заекна той.

Лидия премина в другия край на фургона, без да изпуска от прегръдката си Лий. Лицето ѝ изразяваше силно недоумение.

— Да не би вашите задължения да ви позволяват да се вмъквате в чужди фургони без предупреждение? — нахвърли се Рос върху и без това загубилия ума и дума Грейсън.

— Не, те не...

— Освен когато е призован да воюва с порока!

Решителният глас принадлежеше на Лиона Уоткинс, чиито стъклени очи святкаха на нивото на пода на фургона, защото още не беше се качила горе. След миг обаче преодоля височината и се взря с всичката тържествуваща злоба, на която беше способна, в Рос и Лидия.

Рос насили мускулите си да се отпуснат и сърцето си — да забави ритъм.

— Порок? За какво говори тази жена? — запита той Грейсън, който не смееше да го погледне в очите.

— Съжалявам, Рос, но мисис Уоткинс е събрала добродетелен комитет. Гласуваха ти и момичето да напуснете кервана, защото... въз... вие сте решили, въз... да съжителствате.

— Да съжителстваме! — изрева Рос. — Снощи се скрих във фургона, защото беше невъзможно да остана отвън.

— Разбирам... — започна Грейсън, но Лиона поде инициативата.

— Вие сте спали в едно легло! — извика тя, като насочи към тях отмъстително костеливия си показалец. После се връцна към края на фургона и се обърна към прогизналата групичка, която смирено чакаше отвън. — Аз ги видях! Лежаха един до друг в едно и също легло и се предаваха на порока! А той още необлечен! Господ сигурно ще ме ослепи, защото станах свидетел на страшния им грях!

Това вече надхвърли границите на търпението на Лидия. Тя видя една дузина очи любопитно вперени в нея от входа на фургона. Измъкна се от сламеника и притисна скимтящия Лий до гърдите си, като заговори с пресекващ глас:

— Видели сте само двама души да спят в едно легло!

При вида на разрошената Лидия, облечена само в съблазнителната си тънка нощница, добродетелта на мисис Лиона Уоткинс придоби диамантена твърдост. Лидия обаче не го забеляза и продължи:

— Стана ми много неудобно, че лежа в леглото на мистър Коулман, а той зъзне долу в дъжда. Казах му да дойде и да си легне на сламеника, защото беше целият подгизнал и трепереше от студ. Това е всичко. Аз останах до него, защото нямаше къде другаде да спя.

— Добре помня какво видях — изсъска жената; мършавата й шия се източи като на проскубана кокошка.

Пяна покри тесните й безцветни устни.

— Ти изобщо знаеш ли какво е жена да спи до мъж, Лиона Уоткинс? — нахвърли се върху нея Мама Лангстън, като с усилие прехвърли едрото си тяло вътре; зад нея пристъпи и Зик.

Беше навлякъл панталони върху долните си гащи, които носеше целогодишно. Правата му коса стърчеше в немислими кичури навсякъде от главата. Лиона се вкамени още повече от вида му.

— Ти имаш само едно дете. Това означава, че си извадила огромен късмет единствения път, когато си легнала до съпруга си.

Лицето на Лиона Уоткинс първоначално загуби цвят, но само миг след това пламна в алено. Устните ѝ се раздвижиха безгласно.

— Нямам намерение да слушам повече тия безсрамни дрънканици — изтръгна накрая тя от себе си, като едновременно с това се завъртя като пружина около оста си. — Ти, уважаеми водачо на кервана, какво мислиш да направиш, за да спреш разпространението на греха сред децата?

Грейсън въздъхна уморено, поклащайки глава. Собствената му съпруга, колкото и да беше толерантна, и тя бе настръхнала от отвращение сутринта при посещението на мисис Уоткинс със съобщението, че мистър Коулман и „онази безсъвестна уличница“ спели заедно във фургона му. В първия момент Грейсън не беше повярвал на думите ѝ. Той бе станал свидетел на страданията на Рос след смъртта на съпругата му. Бе видял сгърченото лице на мъжа, когато бяха спускали боровия ковчег в земята. Спомни си гневната му реакция, когато заведоха момичето във фургона да накърми сина му. Грейсън не вярваше, че Рос ще потъне в грехопадение с коя и да е жена, още повече с момиче, към което той не криеше презрението си.

Но въпреки всичко Рос беше мъж. Млад, прав и здрав. С повече енергия, и както подозираше Грейсън, с повече страст от обичайното. А момичето не изглеждаше никак лошо, особено след като я бяха изкърпали и преоблекли.

Той погледна Лидия, след това заби смутен поглед в пода. Кой нормален мъж не би реагирал по този начин в положението на Рос? За добро или за лошо, момичето въплъщаваше в себе си всичко онова, което един мъж би пожелал у една жена. Той решително вдигна очи към Рос и се сви от убийствената омраза, която лъхаше от цялото му лице. Зелените му очи пламтяха с адски огън.

— Съжалявам, Рос — изрече Грейсън, като разпери умолително ръце. — Ако питаш мен, цялата работа не заслужава и грам внимание. Но тук има и деца, за чието възпитание трябва да мислим и... — Той повдигна безсилно ръце и гласът му замря.

— Не се тревожи — изръмжа Рос. — Не обичам да се натискам там, където съм нежелан. А сега, ако обичате, омитайте се всички оттук.

— Почакайте само една минутка — нареди Мама Лангстън. — Това вече е прекалено. — Тя се обърна към Рос. — Ти си необходим на този керван. Има ли някой друг, който да познава конете по-добре от теб? — После се извърна към Грейсън. — Кой е най-добрият стрелец в кервана? Кой винаги си идва пълен от лов? А? Да кажеш нещо? И искаш да изриташ този мъж от кервана само защото се е спасил от дъжда във фургона си? Че аз щях да го считам за последния глупак, ако не го беше направил.

— Моля ви, мистър Грейсън... — започна Лиона Уоткинс.

— Спокойно, госпожа — изръмжа Зик.

За първи път в живота си този кротък човек беше повишил тон. Всички бяха изумени, но най-много мисис Уоткинс, която наистина загуби дар слово.

— Що се отнася до бръцолевенията, че тези двама млади души тук се предавали на греха, оставям ги за сметка на кухата ти глава. Няма и две седмици, откакто тя роди дете. Изглежда, че и представа си нямаш колко време трябва да мине след това, за да легне с мъж?

Лицето на Лидия пламна под погледите на всички. Тя се обърна умолително към Рос. Той стоеше неподвижен и напрегнат като индианец с пълно пренебрежение към всичко, което ставаше край него. Лидия се обърна към Лиона и вложи в очите си цялото презрение, на което беше способна. Другата не издържа и отмести поглед, но още не бе загубила напълно кураж.

— Това не се отнася за нея и подобните ѝ! — извика тя.

— Всяка жена изпитва болка — каза Мама Лангстън. Тя кръстоса ръце върху масивната си гръд и си пое дълбоко дъх. — Този проблем си има и своето решение. Мистър Коулман и Лидия могат да се оженят.

Във фургона настъпи объркване.

Рос изръмжа:

— В ада ще се оженя за нея!

Лидия изхълца:

— За никого няма да се женя.

Грейсън се обади:

— Мама Лангстън, тук вече прекали.

Зик само се засмя от възторг.

Мисис Уоткинс нададе вопъл:

— Господи, законната му съпруга още не е изстинала в земята.

В действителност тя беше презирала дълбоко Виктория Коулман заради красотата и грациозността ѝ, но беше твърдо решена да поеме каузата в борбата за благочестие.

— Мистър Грейсън, ако двамата решат да се оженят, това ще ви успокои ли? — запита Мама Лангстън, отмахвайки с решителна ръка първоначалната реакция на предложението ѝ.

Хал Грейсън прокле деня, в който се бе съгласил да поеме задълженията на водач на кервана. Освен земеделието, нямаше друга област, в която да се чувства специалист. Усетът му да избере най-подходящия ден за сеитба беше безценен, но как да постъпи в този случай?

— Да — въздъхна той.

— А какво ще кажеш ти, злобна и мръсна на всяко гърне стара мерудия? — обърна се тя към Лиона Уоткинс, която се задъхваше от напирания отвътре гняв и безсилие.

— Това е най-голямото безсрамие, на което някога съм ставала свидетелка! И което ще бъде последвано от още по-големия Содом и Гомор, в който този фургон ще се превърне!

— След като си толкова запалена да следиш и контролираш какво правят другите хора в креватите си, защо не се опиташ да направиш същото и в твоя?

— О!

Лиона Уоткинс закри гърдите си с ръце, сякаш Мама Лангстън я беше шибнала с камшик. Тя излезе извън фургона, като преди това хвърли злобен поглед към Грейсън, с който изрази огромното си разочарование от него.

— Мисис Лангстън предложи двамата да се оженят — обяви тя на всеослушание пред комитета отвън. — Аз си измивам ръцете и мисля, че всички трябва да се молим да ни отмине грехът и Господ да ни запази от дяволските злини около нас.

— Не искаме да ви задържахме повече, мистър Грейсън — намеси се Мама Лангстън, без да обърне внимание на шума, който се носеше отвън. — Искам да разговарям с Лидия и Рос. Зик, ти също можеш да тръгваш. Прибирай се във фургона преди нашите юнаци да са го направили на трески. Направо пощръкляват, когато ги затворим на едно място за малко по-продължително време.

Зик и Грейсън си тръгнаха. Лий не бе спрял да плаче през цялото време. Лидия рухна върху едно от столчетата с гръб към Рос. Мама Лангстън се зае с бебето.

Рос беше бесен, когато й заговори.

— Казах ти, че не искам да спя на това дяволско легло, но не, ти трябваше да ме накараш да легна в него. Е, сега видя какво стана.

Лидия го погледна през рамо.

— Аз? — Говореха ниско, което правеше още по-отчетлив гнева им с пламнали очи и стържещи интонации. — Да, исках да легнеш в леглото си. Беше премръзнал и мокър. Но кой ме довлече от другия край на фургона да спя до него? Ще ми кажеш ли? Кой без малко не ми изби зъбите, докато ме настани до себе си?

Тя се извърна към бебето и му загука кротко.

Рос удари отворената си длан с юмрука на другата.

— От първия миг, в който те видях, увисна като воденичен камък на шията ми.

— За мен беше цяло удоволствие да се намирам в компанията ти, с всичката ти сприхавост, злобни погледи и обидни думи, мистър Коулман.

— Трябваше да ме събудиш сутринта, когато си почнала да кърмиш Лий. Щях да стана още тогава и нищо нямаше да се случи.

Тя го изгледа повторно, с отвращение.

— Ти се събуди пръв! Не е моя вината, че се загърна с одеялото и отново заспа.

— Не съм се загърнал — процеди той между зъби.

— Не си! Та ти ми изкара ангелите, когато се събуди. Скочи като някоя ранена пантера, когато чу гласа на мистър Грейсън. Ти лежеше толкова близо до мен и Лий, че направо бяхме в прегръдката ти. Щеше да изскубеш косата ми!

— Ако питаш мен, действително заслужаваш да ти я пооскубя. Ако не беше толкова разрошена и...

Бурният смях на Мама Лангстън прекъсна тирадата му. Двамата с Лидия се втренчиха изумени в нея, докато тя изтриваше просълзеното си от смях лице.

— Вие двамата вече се карате направо като мъж и жена!

Рос бясно започна да закопчава ризата си. Той я бе облякъл по време на една от гневните тиради на мисис Уоткинс, но не бе имал

възможност да я закопчее.

— Аз те обичам, Мама Лангстън, теб и цялото ти семейство. Вие винаги сте били добри към мен и Виктория, преди тя да почине, но този път ще те помоля повече да не ми се бъркаш в работите ми.

— Добре — изненада го тя с неочакваното си съгласие. — Но първо искам и аз да си кажа думата и никой няма да напусне фургона, преди да съм свършила.

Тя стъпи здраво върху двата си крака обути в ботуши и Рос си помисли, че дори динамит не би успял да я помръдне от мястото ѝ. Не можеше да стигне много надалеч поради проливния дъжд и разкаляната земя, така че нямаше смисъл да потегля толкова рано. Друсна се на другия стол и притисна главата си в ръце.

Лидия му хвърли къс поглед и се удиви от позата му. Точно такъв го беше видяла и първия път, понесъл всички земни несгоди върху плещите си.

— Рос, моля те, изслушай ме — обърна се към него Мама Лангстън, — ще позволиш ли на тази мръсна стара вещица Лиона Уоткинс да те изрита от кервана?

— Не — отвърна сбито Рос. — Тя няма нищо общо с моето решение. Трябваше да си отида още когато почина Виктория. Мога спокойно да стигна до Тексас и сам и вероятно доста по-бързо.

— С Лий?

— Все ще се оправя някак си.

— И вероятно ще умориш бебето, докато се справиш. Освен ако не планираш да вземеш и Лидия с теб. Но в този случай спокойно можеш да си останеш в кервана при нас, където е по-безопасно.

— Ако остана при вас в кервана, това означава да се оженя за нея. Не мога да го направя.

— Защо?

— Защо? — Той се изправи на крака и закричи напред-назад, макар че му се налагаше да ходи приведен. — Защото е измет, ето защо.

— Вече ми се повръща от глупостите ти, Рос Коулман — извика Лидия, като рязко се извърна от сандъчето, където току-що беше положила нахранения и заспал Лий. Тя изгледа Рос с юмруци, опрени на хълбоците си. — Ти не знаеш нищичко за мен.

— Така е. Не знам дори как е цялото ти име.

— Не ти е необходимо да го знаеш. Но аз не съм измет — изрече тя с яростта на лъвица. — Ти също не си ми разказал нищичко за себе си.

— Това няма нищо общо с теб.

— Няма ли? Как да сме сигурни, че ти нямаш някакво срамно минало, което се опитваш да скриеш от нас? Може би мястото ти изобщо не е тук сред тези почтени хора, каквато и да е била съпругата ти.

Загорялата кожа на Рос побледня може би за пръв път в живота му.

Очите му отскачаха последователно от Лидия върху възрастната жена и обратно, сякаш двете жени бяха врагове, готови всеки миг да го атакуват. Тялото му се напрегна като пружина. Предпочете обаче да не се издава.

— Аз имах съпруга — обърна се той към Мама Лангстън. — Виктория Джентри беше моята съпруга, моята единствена съпруга. И аз я обичах. Няма още и две седмици, откакто е починала. Как можеш изобщо да си представиш, че аз ще поругая паметта ѝ, като легна с друга жена?

— Ти не можеш да *легнеш* с мен, защото първо ще те убия — озъби се Лидия.

— Ето, видя ли? — подхвана обнадеждена Мама Лангстън поредното доказателство за правотата ѝ. — Единият проблем вече го решихме. Рос, ти нямаш нужда от друга жена, нито пък Лидия от друг мъж. Можете да живеете заедно в името на удобството. Тя ще се грижи за Лий, докато ти се грижиш за нея. Това ми се вижда най-простото решение на проблема. Бракът ще успокои ония *благочестиви* християни отвън — изрече тя, като махна с ръка. — Всички знаем много добре, че това не означава нищо. Нещата ще си продължават, както са си вървели досега.

Рос опъваше упорито края на мустаците си, като хвърляше осъдителни погледи ту към Мама Лангстън, ту към Лидия. Откачи шапката си от гвоздеа на преградата и я нахлупи върху главата си.

— Трябва да видя конете — въздъхна той и излезе от фургона.

— Няма да се ожения за него — заяви спокойно Лидия.

Тя знаеше много добре какво нещастие можеше да произлезе от такъв брак. Майка ѝ бе преживяла години в тормоз и мизерия, докато

накрая почина от срам и унижения. Лидия не искаше да повтаря съдбата ѝ.

— Нямам намерение да се женя за когото и да било.

— Толкова ли беше лошо, момичето ми?

— Кое?

— Зачеването на твоето бебе. Толкова ли беше лошо, че промени за цял живот мнението ти за мъжете?

Лидия остана загледана в Мама Лангстън в продължение на няколко секунди, преди да отпрати погледа си навън. Рос трябваше да си вземе дъждобрана. Дъждът отново се бе усилил.

— Да — прошепна тя. — Толкова лошо беше.

Тя потрепери от неизказана погнуса при спомена, който продължаваше да терзае паметта ѝ; спомен, за който се бе заклела никога повече да не го извиква, стига да имаше сили за това.

Мама Лангстън силно въздъхна.

— Страхувах се, че е нещо такова. Но невинаги е така, Лидия. Мистър Коулман е...

— Мъж. Мъж, който ме желае точно толкова, колкото и аз него.

— Не подозираш колко си права — промърмори Мама Лангстън на себе си. А на глас тя произнесе:

— И двамата имате нужда един от друг. Можеш ли да издържиш, без да видиш Лий повече от час?

Сълзи замрежиха очите на Лидия докато гледаше към импровизираната люлка. Само след няколко седмици трябваше да му направи нова, иначе крачетата му щяха да се удрят в отеснените вече стени. Но щеше ли да бъде край него само след няколко седмици? Мистър Коулман беше нежен и любящ баща, но можеше ли да знае всичко, свързано с отглеждането на малко дете? Той не притежаваше майчински инстинкт като нея.

Мама Лангстън усети колебанието ѝ и смело продължи.

— Какво мислиш да правиш, ако решат да те изгонят? Сигурна съм, че и секунда няма да те оставят повече с нас. Не и докато и двете ми представителни момчета са с мен.

Гордостта на момичето беше уязвена, точно както Мама Лангстън бе целяла. Главата на Лидия гордо се вирна нагоре.

— Мога и сама да се погрижа за себе си.

— Ти не беше в кой знае колко добро състояние, когато те откриха момчетата ми — почти мъртва от загубата на кръв и от треската. Дрехите ти се разпадаха на парцали по гърба ти. Нямахте и цент у себе си. Нито храна. В тия времена е трудно една жена да се грижи сама за себе си. — Мама Лангстън я опипа с твърд поглед. — Особено ако бяга от някого.

Страхът нахлу в очите на Лидия и я издаде. Мама Лангстън не го пропусна и разбра, че случайният ѝ изстрел е попаднал право в целта.

— Никой няма да преследва млада жена с бебе, нали така?

Тя се насочи към изхода на фургона, но спря за последния си коз. Момичето седеше на столчето с невиждащи очи, потънало с дълбок размисъл.

— А можеш да си причиниш и още по-голяма злина. Подозирам, че мистър Коулман има характер, по-избухлив и от този на дявола, но той умее да се контролира. Не мисля, че е способен да ти причини болка, като онзи мъж. Помисли върху това.

С тези думи тя напусна фургона.

Мама Лангстън имаше право, призна Лидия пред себе си. Ако искаше да остане с Лий, трябваше да се ожени за мистър Коулман. Тя обичаше детето и беше сигурна, че и то я обича, или поне, че вече я познава. Трябваше само да му загука и то щеше да обърне лицето си към нея.

А Рос не беше лош човек, поне не беше като мъжете, с които им се бе налагало да живеят с майка си в продължение на дванайсет години. Беше малко сприхав и напрегнат, много горд, но тя беше съгласна с Мама Лангстън. Можеше да изпадне в бяс заради нея, но нямаше и с пръст да я докосне. Беше разполагал с достатъчно възможности досега, и щом не го беше направил до този момент, едва ли щеше да го направи и в бъдеще.

Лицето му беше приятно за гледане. При всяка негова усмивка тя усещаше как някаква топла вълна облива тялото ѝ. Бе лежал цяла нощ до нея, но тя не се страхуваше. Тялото му не бе я отвратило. Даже наопаки, беше ѝ се сторило рядко красиво, внушаващо закрила и спокойствие. Във физическо отношение не би имала нищо против него.

Ако станеше мисис Коулман щеше да разполага с неща, за които до този момент дори не беше смеела да мисли. Щеше да има име,

положение в обществото, място, което щеше да бъде само нейно. Фамилията му носеше със себе си и определено уважение, което нямаше откъде другаде да получи, особено ако беше сама жена без семейство или положение.

Тя искаше да има дом. Със завеси на прозорците. Няколко стаи, светли и просторни. Дом. Как можеше иначе жена като нея, без мъж, без пари, без каквито и да било средства, дори и да мечтае за това?

Но тя нямаше да се унижава. Щом той толкова упорито държеше на своето, нека бъде така. За нищо на света нямаше намерение да се хвърля на врата му.

* * *

Рос държеше кофата с овес под муцуната на кобилата, като му се искаше да не е толкова бавна и придирчива в храненето си.

Какъв хаос! Но така му бе вървяло през целия живот. Единственото хубаво нещо, което му се беше случило, беше Виктория. Боговете сигурно бяха заспали в деня, в който се бе запознал с нея. И след като се бяха разбудили и го бяха видели колко е щастлив, бяха убили нея.

— Гадове! — изрече той на висок глас.

Какво щеше да прави с момичето? Или, по-точно, какво щеше да прави без нея? Всичко, изречено от Мама Лангстън, беше истина. Не изпитваше страх да започне всичко отново — сам, без фургона и всичко останало. Беше тръгнал из страната на конско седло още на петнайсет години. Или на четиринайсет? Не можеше да си спомни. Но какво щеше да прави с Лий? Нуждаеше се от Лидия, за да се грижи за него.

Присмя се на себе си, че беше я споменал с името ѝ и издърпа кофата с овеса от муцуната на кобилата. Явно не беше много гладна. Потупа я по шията и се придвижи от другата страна на временния корал до жребеца.

Извади гребен и започна да разресва гъстата, дебела грива на Лъки. Беше го спечелил на покер и затова го бе кръстил с това име. Ванс Джентри знаеше, че конят бе купен след продължителни

икономии от страна на зет му и го беше поздравил с покупката. От малко лъжа глава не боли.

Вестта за смъртта на дъщеря му щеше да го съсипе. Рос му беше изпратил писмо от едно село, през което минаваха. Чудеше се как ли щеше да реагира на новината, че е станал дядо. Джентри не подозираше, че дъщеря му е бременна. Рос много се съмняваше, че старецът ще се зарадва, след като той не криеше от никого, че дъщеря му се е омъжила за пройдоха. Рос повече нямаше да стъпи в Тенеси. Със смъртта на Виктория бяха прекъснати всичките му връзки с този щат. А най-вероятно никога повече нямаше да се види и с Ванс Джентри.

Ако оставеше настрана всички емоции и погледнеше чисто практически на въпроса, от един евентуален брак с Лидия щеше да има само полза. Нуждаеше се от жена да му готви и чисти. А и едва ли беше толкова лесно да намери жена в Тексас, готова да се засели с него на земята му, където нямаше още дори и колиба. Беше немислимо да остави Лий на непознати хора в града. Но дори и да намереше свестни хора, нямаше да издържи без сина си и един ден. Не, той решително се нуждаеше от жена. Лидия като че беше подходяща за тази работа.

Без нея определено щеше да се чувства по-зле. Беше красива, кожата ѝ караше всеки мъж да я заглежда, а и не само кожата. Езикът ѝ режеше като бръснач, а темпераментът ѝ не отстъпваше на неговия. Но най-важното беше, че обичаше Лий. Това беше най-важният довод в полза на брака му с нея. Не, тя не се държеше като човек, нает за някаква работа. Тя обичаше сина му като свой.

Откъм чувствата... но тук място за чувства нямаше. Тук играеха чистата пресметливост и практичност.

Ненавиждаше себе си за случилото се тази сутрин. Разбира се, това не означаваше нищо. В такава ледена сутрин... Беше каталясал и едва ли някой имаше право да му отправя обвинения, че бил заспал в прегръдките на Лидия... в нейните прегръдки... Той беше обичал Виктория като никоя друга жена преди това и едва ли такава нещо щеше да се повтори.

А любовникът, или по-точно любовниците на Лидия? Макар и да бе следил внимателно за реакцията ѝ предната вечер, когато я придърпа към себе си, изражението ѝ изобщо не се бе променило. Една страстна жена едва ли щеше да остане безучастна в прегръдките му...

В очите ѝ бе прочел единствено страх. Паническият страх, който влудява дивото животно, попаднало внезапно под ярка светлина. Рос искаше момичето да се окаже развратено до мозъка на костите си, но нещо не можеше да я види в такава роля. Сега вече му се струваше, че едва ли е имала безброй любовници. По-скоро само един. И то някакво животно, което я беше наранило за цял живот.

Той изпсува. Дали пък не го правеше на глупак? Не беше ли възможно целият този страх да се окаже част от играта ѝ да го изкуши? Ами ако се окажеше от най-здравите курви, за които не представлява нищо да омотаят на малкото си пръстче и най-опитен мъж? Дали не му се смееше до скъсване зад гърба, като виждаше безумната му страст по нея? Не играеше ли някаква много мръсна игра, която целеше да си изгуби разума и да се нахвърли върху нея? Е, нямаше да стане, ако беше такава играта.

Никога нямаше да се поддаде на физическите желания, които го разкъсваха отвътре. Никога. Ако се наложеше, можеше да си купи любов за един час, но нямаше да падне толкова низко, че да прибегне помощта на *услужливото момиче*.

Можеше да се ожени за нея и пак да се опази. Знаеше, че е способен на това. Просто нямаше да я допуска прекалено близо до себе си, това беше всичко.

Лидия беше сама, когато Рос се прибра във фургона. Опитваше се да прибере косата си. Пръстите ѝ играеха чевръсто на тила. Посрещна го с уста пълна с фиби, когато се обърна към входа при шума на стъпките му. Той мигновено изпита разкаяние при спомена за подмятането си относно косата ѝ. Но за кое съжаляваше той — защото се бе проявил недостойно, или защото тя беше възприела твърде присърце забележката му и се стараше да улови тоя непослушен храст от къдри? Не беше много безопасно да си отговаря на този въпрос.

Тя набързо забодде останалите фиби в кълбото събрани коси и прекара длани по полата си.

— Мислих за всичко това — започна той. Очите му отскачаха от един предмет към друг; беше готов да гледа къде ли не, само и само погледът му да не спира върху нея. — Може би не е зле да го обсъдим.

— Може би.

По дяволите! Пак започваше да му отговаря едносрично, сякаш трябваше да ѝ теглиш с ченгел думите от устата.

— Е, и?

— И аз поразмишлявах.

Господи!

— И?

Тя пое дълбоко дъх.

— Аз не знам как иначе ще се грижиш за Лий.

— Точно за това си мислех и аз. — Рос усети как напрегнатите му мускули се поотпускат. — Но искам да си наясно още от самото начало, че ако някой от двамата ни поиска да разтрогне уговорката, може да го направи.

Това не ѝ хареса. Една от важните причини да се съгласи, беше стремежът ѝ за сигурност и трайност. Но ако той действително толкова много държеше на това, щеше да ѝ се наложи да приеме условието му. Щеше да внимава много, за да не го накара по някое време да си събере багажа.

— Добре. Но аз също ще поставя едно условие.

Тая тук действително имаше железни нерви. Той буквално се предлагаше на тепсия, а тая кучка иска да му диктува условия.

— Да го чуем.

Главата му се наклони по онзи начин, който докарваше Лидия до бяс.

— Никога не се опитвай да ме удряш, или да ми причиняваш болка по какъвто и да било повод.

— За какъв ме вземаш? — изкрещя накрая той, загубил всякакво търпение. — За животно? Никога не бих ударил жена.

— Тогава всичко е наред, нали така? — върна му го тя.

Той изпсува, нахлупи шапка като ожули кокалчетата на пръстите си в бързината. Не спря да псува, докато не прекрачи стъпалата на изхода.

— Ще отида да кажа на Мама Лангстън и Грейсън.

Нещата тръгнаха по един твърде неприятен начин.

Брачната церемония беше насрочена за три часа следобед същия ден сред природата, ако времето позволи; а ако не позволи, щеше да се състои във фургона на Коулман. Мама Лангстън се погрижи да

бъдат поканени всички на празненството. Тя счете това за щастливо знамение, което трябваше да се отпразнува, отбелязвайки факта, че Господ милостиво дарява с жена мистър Коулман и Лий, след като им беше отнел Виктория. Кой твърдеше, че времето на чудесата е отминало? Мама Лангстън действително успя да разплаче няколко поромантично настроени натури.

Грейсън доброволно пое задължението да отиде в града, за да уреди брачното свидетелство и да доведе свещеник баптист. Мама Лангстън се появи във фургона един час преди насрочения час, мъкнейки няколко обемисти пакета, които връчи на Лидия.

— Това е за теб — заяви гордо тя.

Лидия погледна озадачено. На времето бе получавала подаръци от майка си и баща си, но това беше толкова отдавна, че споменът беше почти избледнял, и тя не можеше вече да разграничи случилото се от измислицата.

— За мен? — запита тя останала без дъх.

— Не познавам друго момиче в околността, на което да предстои да се жени само след час. По-добре виж какво има вътре.

Колебливо в началото, но после с нарастваща скорост, защото все повече и повече съкровища се откриваха пред очите ѝ, тя заразкъсва трескаво пакетите. Имаше две рокли, две ризи и две поли, три чифта панталони, две ризи, една нощница, и два комбинезона, чифт черни обувки и три чифта памучни чорапи.

— Мистър Коулман ти купи всичко това. Даде ми парите и ние с Анабет отидохме в града. Мъжете губят ума и дума, когато им се налага да правят покупки за съпругите си. — Мама Лангстън преднамерено не спираше да дърдори и се правеше, че не вижда сълзите в очите на момичето. — Ако питаш мен, ей тая жълтата рокля е най-подходяща за церемонията.

В уречения момент Лидия пристъпи стълбичката на фургона. Тя се сви срамежливо при вида на толкова много народ, застанал отпред. Всички очи бяха вперени в нея. Досегашните ѝ обвинители ѝ се усмихваха извинително.

— Хайде, Лидия — подкани я нежно Мама Лангстън, като я хвана под лакътя. — Да започваме, докато не е заваляло.

Момичето бавно прекрачи; шумоленето на новите ѝ дрехи я замаиваше. Бельото нежно галеше кожата ѝ. Беше истински щастлива,

че фигурата ѝ и особено бюстът, не се открояват така предизвикателно, като в онази рокля на Анабет, макар че и новата не беше от най-широките. Обувките не стискаха; беше ги завързала над глезените. Новата кожа скърцаше леко при всяка нейна стъпка. За някоя високопоставена жена, дрехите биха изглеждали съвсем обикновени, но според Лидия така облечени ходеха само принцесите.

Тя потърси с очи Лий, за да се увери, че всичко е наред. Анабет го държеше в прегръдките си; главичката му беше завита с леко одеялце. Цялата сюрля дечурлига на Лангстънови се беше скупчила около необичайно сериозния си баща. Очите ѝ се плъзнаха по тълпата, но бяха прекалено срамежливи, за да се спрат за по-дълго върху някое отделно лице. Най-накрая погледът ѝ спря върху Рос.

Стоеше изправен с мрачен поглед и набичена стойка като на овен. Сърцето ѝ странно подскочи при вида му. Изглеждаше тъй красив! Не беше сменил работните си панталони, но беше сложил бяла риза и папионка. Ризата особено открояваше гарвановочерната му коса и загоряло лице. Очите му бяха единствената следа от цвят върху него, яркозелен блясък под гъсти, черни вежди.

До него стоеше дребен човечец с очила и остър нос; Лидия предположи, че това е свещеникът. Той отвърна с топла усмивка на погледа ѝ.

— Ето я и младоженката, така че можем да започваме. Вземете ръката на годеницата си, млади човече — насърчи той Рос.

Лидия проследи с омагьосан поглед загорялата ръка на Рос, която обгърна нейната и двете легнаха върху библията с черна кожена подвързия, която се бе появила магически отнякъде.

Ръката му беше топла, дори гореща. Мазолестата му длан приятно драскаше опакото на дланта ѝ и това я връщаше донякъде на земята. Тя не отделяше поглед от тази ръка, обзета от панически ужас, че само да го стори и сънят щеше да свърши.

Успя да хване само няколко думи, но въпреки това очевидно бе успяла да отвърне правилно на въпросите на свещеника, защото сякаш само след миг гласът му възвести:

— ... и ви обявявам за мъж и жена. И нека ни един човек не успее да раздели туй, що Бог е свързал. А сега целунете годеницата си.

Да я целуне! Думата отекна в пещерите на мозъка ѝ, разсипа се в безброй екове, сякаш искаше да пръсне главата ѝ. Никой досега не

беше казал такива думи по неин адрес.

Не бе успяла да разпита Мама Лангстън дали ще се наложи да минава и през това изпитание; Рос нежно обхвана раменете ѝ и я привлече към себе си.

Видя как блесна лицето му над нейното. Беше огромно и затули всичко останало. Приближаваше все повече и повече към нея. Тя стисна отчаяно очи, сграбчена от кошмара, в който едно мъжко лице се накланяше към нейното, отнемаше въздуха ѝ с хищната си уста и я караше да се задушава с неумолимата си тежест.

След миг почувства топлия дъх от устните на Рос, които се склучиха върху нейните. Докоснаха я за някакъв безкраен миг, и после всичко изчезна.

Лиона Уоткинс надзърташе през брезента на фургона си, защото не искаше да бъда видяна на това нечестиво сборище, което според нея представляваше сатанинска подигравка със светите тайнства на брака. Беше дълбоко разочарована, защото не бе очаквала да види лицемерите да се държат така, сякаш не бяха плували в греха преди!

Мама Лангстън също изпита разочарование. Беше се надявала целувката да продължи малко повече, с малко повече чувство.

Буба Лангстън загуби контрол върху адамовата си ябълка, която се раздвижи спазматично, докато в същото време панталоните му отпред се издуха. Прехвърли през ума си набързо молитва, която никой около него не успя да чуе.

Люк Лангстън едва се сдържа да не се изхили шумно, спомняйки си заплахата на Мама Лангстън, че ще бъде нашибан с камшик, ако не се държи възпитано.

Сълзи на умиление потекоха по страните на Анабет.

Лидия се зачуди как така мустаците на мистър Коулман бяха успели да погъделичкат не само устните ѝ, но цялото ѝ тяло чак до петите. Онова място между бедрата ѝ бе претърпяло странна промяна; беше се затоплило, и някаква странна влага бе потекла между бедрата ѝ. И всичко това бе причинено от едно леко докосване до устните! Тя изпита неясно разочарование от краткостта на целувката.

Рос се кълнеше наум, че няма да допусне повече да бъде поставян на изпитание. Беше успял да убеди себе си, че това е само една дежурна усмивка за официалната церемония и присъстващите. Е,

сега всичко му беше ясно. Между нея и него беше невъзможно да съществува дежурна целувка.

— Колко лошо, че дъждът заваля толкова бързо!

— Защо?

Лидия въздъхна. Беше се надявала, че сега, след като вече бяха законни мъж и жена, разговорите им няма да бъдат толкова напрегнати, колкото преди. Но още с връщането във фургона им... да, техния... фургон, мистър Коулман едва сдържаше гнева си. Дали вече не съжаляваше, че се е оженил за нея? Е, не беше видяла някой да държи пушка зад гърба му.

— Имах впечатлението, че някои хора искаха да ни погостуват, това е всичко.

Той се изсмия презрително.

— Те са любопитни свраки. Дойдоха на сватбата поради същата причина, поради която ходят на цирк.

Тя само бе искала да се увери, че всички ония, които я бяха заобикаляли след церемонията, се радваха искрено на превръщането ѝ в мисис Коулман, че те вече я възприемат като една от тях.

Погледна букета, който беше потопила в една стъклена кана. Докосна крехките цветчета. Подари ѝ ги мистър Хил след церемонията, като ѝ целуна ръката.

— Моите поздравления, мисис Коулман. Желая ви много години щастие.

— Благодаря ви, мистър Хил. Цветята наистина са прекрасни.

А сега мистър Коулман имаше вида на човек, решен на всичко, за да провали най-щастливия ден в живота ѝ.

— Не мисля, че те дойдоха само да зяпат.

Той повдигна рамене.

— Мисли си както искаш.

Тя провери за последен път Лий и легна върху сламеника. Рос си беше приготвил постеля в дъното на другия край, колкото може по-надалеч от нея. Аз не съм пепелянка, беше решила да му каже тя, но размисли и се отказа. Нямахме смисъл да разпалва гнева му. Пък и все още не я беше отминала възбудата от толкова много промени в живота ѝ и то за един ден, за да воюва с него.

— Благодаря ти за новите дрехи.

— Няма защо — отвърна той грубо. — Не можех да те оставя да обикаляш с ония примамки за мъжете.

Той угаси фенера и тя го чу да се съблича, а после да се промъква между завивките си.

Дъждът шумеше в хармония с душевното ѝ състояние. Сутринта така хубаво ги беше върнал обратно към съня, а сега звучеше тъжно. Лидия се почувства по-самотна отвсякога, като съзнаваше, че ако беше решил да легне до нея, тя за нищо на света не би се опитала да го разубеждава. Завъртя се и се опита да открие в мрака очертанието на тялото му под завивките в другия край на фургона.

— Лека нощ... Рос.

Защо избра този момент да изговори името ми на глас за пръв път? И защо се лее като музика от устните ѝ? — запита се Рос. И сред бучащата кръв в ушите му породена от напрежението му да се пребори с надигналата се мъжественост, той едва чу как се откъсва от устните му:

— Лека нощ, Лидия.

ГЛАВА ОСМА

Мъжът издърпа един стол до празната маса в задимения салон и разсеяно разстла набръчканите, пожълтели листове върху нащърбената повърхност. Компаньонът му зае срещуположния стол, като преди това бдително огледа компанията край бара с професионален навик.

— Уиски?

— Да, моля — отвърна първият мъж разсеяно, като продължи да разстила обявите.

Беше все така вгълбен в себе си и не обръщаше внимание на Хауърд Мейджърс, който помахна на бармана за бутилка с две чаши. Едва когато Мейджърс му наля една пълна чаша и я плъзна по масата, вдигна глава. Лицето му беше посивяло, като на човек току-що пробудил се от тежък кошмар. Той стисна чашата и обърна изгарящото ѝ съдържание в гърлото си. Учудващо за един джентълмен, той се пресегна трескаво към бутилката и си наля отново. Когато парливата течност прогори гърлото му чак до стомаха, той повдигна налетите си с ненавист очи към събеседника си.

— Това копеле се ожени за дъщеря ми.

Юмрукът му се стовари върху масата. Ноктите на ръцете му бяха добре поддържани, но това си беше чисто мъжка ръка; кокалчетата на пръстите му бяха побелели от напрежението. Беше мъж, привикнал да командва, да налага волята си над окръжаващите го. Човек, който не беше свикнал да го мамят, или пренебрегват.

— И само като си помисля, че спят в едно легло!

Той отново стовари с всичка сила юмрука си върху масата, като разпиля плакатите и раздрънча бутилката.

— Хич не исках и да ти ги показвам — изрече съчувствено Мейджърс. — Още като ми го показа на сватбения портрет, разбрах, че е той, но исках първо да се уверя на сто процента, като го сравня с плакатите. Няма никакво съмнение, всичко съвпада. Той е, дори и мустаците не могат да го скрият. Преследваме го от години. Агенцията

на Пинкертън многократно е получавала молби да го издири и задържи.

— Рос Коулман наистина е Сони Кларк — изрече с горчивина Ванс Джентри. — Дъщеря ми е омъжена за наемен стрелец, беглец от закона, престъпник, търсен за убийство, банков грабеж... Господи! — изстена той, като захлупи фините си аристократичните черти с длани. — Какво ли е направил с нея?

Мейджърс мълчаливо му наля още една чаша и той я обърна на един дъх.

— Ако ѝ е причинил и най-малкото зло, ще го убия. — Устните му едва помръдваха, докато изричаше клетвата. — Всеки път, когато го виждах да я докосва с мръсните си ръце, ми се искаше да го убия на място. Усетих, че е измет още първия път, когато го видях. Но беше голям познавач на конете, само затова го взех. — Правите му бели зъби изтракаха едни в други. — Защо се сдържах тогава?

— Е, — обади се със студенината на професионалист човекът от Пинкертън, — трябва първо да ги открием, и тогава вече можем да предприемем нещо.

— Той може да я е убил и после да е офейкал със скъпоценностите.

Мъжът започваше да се превръща в мрънкало, но Мейджърс нямаше намерение да му позволи. Можеха да се доберат до Кларк само с ясна глава и чиста мисъл. Младежът беше дяволски повратлив и беше оставял с пръст в устата и най-добрите хора на закона през изминалите години. Детективът Мейджърс щеше да го пипне и нямаше да допусне някой с разпалена глава като Джентри да му обърка работите.

— Не мисля, че е убил дъщеря ти. Това не е в неговия стил. Сони е безмилостен и мръсен в отмъщението, но само когато е притиснат. Никога не убива само защото му е скимнало. А и освен това, нали ми каза, че обожавал дъщеря ти.

— Казах ти, така изглеждаше отстрани. След като ни измами във всяко друго отношение, как искаш да му вярвам, че наистина обича дъщеря ми? Слугите ми казаха, че са заминали седмици преди да се върна от Вирджиния. Без да ми оставят дори бележка! Нищо! Така ли се държи един влюбен? Един достоен зет? И никой не знае къде я е завлякъл.

— Ще ги открием.

Уверенията на Мейджърс започваха да губят от солидността си.

— Е, преди това не си успял да го откриеш, нали? — озъби се Джентри. — С всички тия плакати разлепени по цялата долина на Мисисипи не си успял да пипнеш Сони Кларк.

— Спряхме търсенето, защото си помислихме, че е мъртъв. Затова и отидох да изровя тия плакати от едно старо досие. Простреляха го при един банков обир. Бяхме абсолютно сигурни, че хората на Джеси Джеймс са го оставили да пукне нейде като куче. Очевидно точно това се е случило, защото при всички останали обيري, които бяха организирали Джеси и Франк, той не е бил с тях. Оттогава насам дори и не се чу за него до момента, в който ти влезе в офиса ми завчера и ми показва сватбения портрет на дъщеря си и зет си. Рос Коулман. Предполагам, че се е укривал, докато оздравее, променил е външния си вид и е сложил маската на уважаващ закона гражданин.

Чашите на масата отново издрънчаха, този път защото някакъв пияница се спъна и се стовари върху нея. Докато успее да се изправи, падна повторно, този път върху Мейджърс.

— Пардон — избъбри той, докато залиташе към съседната маса и се стовари върху един стол. — Уиски — изрева мрачно.

Джентри го изгледа с отвращение. Мъжът беше безобразно мръсен, дрехите му пропити от засъхнала кръв. Може би нестабилната му походка не се дължеше само на алкохола. Оредялата му коса и кожата на главата бяха покрити със съсирена кръв. Цялото му тяло излъчваше отвратителна воня. Джентри понечи да предложи на Мейджърс да продължат разговора си другаде, но той вече говореше.

— Разшавах се из околността. Онзи старец, дето живеел на хълмовете, — Мейджърс направи справка с бележника си, — Джон Сакс. Нашите хора го открили мъртъв от седмици, когато най-сетне успели да се доберат до колибата му. Нямамо никаква следа от борба. Очевидно е умрял от старост. И сега вече нямаме никаква представа накъде може да е поел Кларк. Знам само, че миналия месец са организирали керван в Мак Мин.

Джентри изсумтя.

— Ти не го познаваш така, както аз го познавам, Мейджърс. Рос... Сони е неуморен, никога не се заседява дълго на едно място. Той е най-добрият ездач, когото някога съм виждал.

— Всички полицаи, които го познават, са на твоето мнение — изрече сухо Мейджърс.

— Едва ли би се хванал за нещо толкова мудро, като керван с фургони.

— Но това би му служило като идеална защита. Кой би се усъмнил в един почтен гражданин, който пътува със съпругата си в керван?

Джентри отново заклати енергично с глава.

— Познавам тоя мъж по-добре от теб. Ако джобът му е пълен със злато, а можеш да ми повярваш, че ония украшения струват цяло състояние, той едва ли би се отправил към границата с тях. Ню Орлеанс, Ню Йорк, може би Сейнт Луис, там спокойно може да ги превърне в пари.

— Може и да си прав, но за съжаление не разполагаме с никаква следа.

— Нали затова ти плащам, мистър Мейджърс — изрече с кисела усмивка Джентри. — Тръгвам към Ню Орлеанс. Познавам града.

— Добре. Аз пък ще потегля към Сейнт Луис. Ще поддържаме връзка с каблограми, изпращани в офиса ми в Ноксвил. Ще отпечатам нови плакати с променената му физиономия.

— Не — отсече рязко Джентри, с което накара мъжа на съседната маса да се втренчи в него със замъглените си очи. — Не искам никой да знае, че дъщеря ми е омъжена за един безславен престъпник и че ни е измамил и двамата, като ни е задигнал фамилните украшения.

— Но така само ще затрудним работата, защото тогава няма да получим никаква помощ от местните шерифи.

— Кое то пък може да спаси живота на Виктория. Никога не съм го виждал да вдига ръка върху нея, иначе нямаше да е жив сега. Но и никога не съм го виждал отчаян. Не искам да бъде нащрек. Искам да го заварим неподготвен.

— Може и да си прав. Досега никой свидетел не е успял да опише бързината му при стрелба. Губят дар слово. Залавянето на Сони Кларк ще бъде последната ми служебна задача, преди да изляза в пенсия. Не искам нечия смърт да тежи на съвестта ми.

— Освен неговата.

От ледения тон на Джентри плъзнаха ледени тръпки по препатилия гръб на Мейджърс, и той почти се накани да му напомни, че прилагането на закона не е негова работа, но размисли. Кларк му беше нужен жив и може би когато го откриеха със съпругата му Виктория, старият Джентри щеше да се поуспокои.

— Хайде да тръгваме — каза той, като хвърли няколко монети върху дървената маса.

Мъжете нахлупиха шапките си и излязоха от салона, който вече се пълнеше от вечерните посетители. Барманът неуморно лъскаше чаши зад бара. Младеж вяло размахваше метла по пода, без да откъсва очи от парада на краката в Ноксвил.

Мъжът с ранената глава се изправи, като изчака няколко секунди докато запази равновесие. Съвсем целенасочено залитна към съседната маса, която двамата мъже току-що бяха освободили. Просна се върху нея и ръката му за миг покри монетите оставени, от тях. Сумата се оказа много по-голяма, отколкото му беше нужно да плати за собственото си пиене. Кървясалите му очи се опитаха да се фокусират върху избелелите плакати, които продължаваха да покриват масата. Беше неграмотен, но знаеше добре за какво служат тия хартии. Пък и беше чул за откраднатите скъпоценности. Никога не пропускаше шанса да си грабне нещо; събра набръчканите листове и ги натъпка под окървавената си риза, след което се заклати към изхода. Никой не го беше забелязал да прибира парите; никой не му обръщаше внимание. Дотук добре.

— Хей, мистър!

Проклятие!

— Даа?

Той се обърна преднамерено бавно към бармана.

— Няма да е зле, ако се погрижиш за главата си.

Мъжът се отпусна и вяла усмивка се появи върху неравните му, пожълтели зъби.

— Разбира се.

— Как стана?

Мъжът отново се ухили с мръсната и гадна усмивка на лешояд.

— Поскарахме се малко с булката и ме халоса с един камък.

Барманът се изсмя добродушно.

— Аз на твоето място нямаше да я оставя да се измъкне току-така.

Усмивката се превърна в зловеща гримаса.

— Нямам и намерение да ѝ прощавам. — Дори и да беше последното нещо в живота му, пак щеше да я намери, за да си плати.

Направи още една крачка към вратата и спря. Нещо от разговора на ония две контета беше заседнало в размътения му от алкохола и раната мозък.

— Хей, да си чувал нещо за някакъв керван? Събирал се някъде в Мак Мин?

— Да ти кажа правичката, не съм — отвърна барманът, без да спира лъскането на чашите. — Но няма да се изненадам много, защото тая пролет направо ги удави там. Хората се мъчат да спасят каквото е останало от войната и наводненията. Повечето от тях си вдигат багажа.

Мъжът до вратата потърка замислено четинестата си брада. Керван от фургони към ново място за заселване не беше лошо скривалище за онзи мъж.

— Мисля да се поразходя дотам и да погледам какво става.

Той излезе, подсмивайки се вътрешно — кога ли словоохотливият барман щеше да разбере, че са му бръкнали в джоба.

Тя обичаше да гледа как косата му пада върху челото. Чистеше оръжията си с наклонена глава. Беше подпрял почистената вече и лъсната пушка върху фургона. Сега обработваше един от револверите. Лидия нямаше никаква представа от огнестрелно оръжие, но точно от този револвер я побиваха тръпки. Стоманеното му дуло беше дълго и дебело, студено и смъртоносно. Рос го поднесе към очите си и се вгледа във вътрешността на дулото, като го продуха лекичко. После отново продължи да го лъска неуморно с мек парцал.

Първият ден от семейния им живот бе преминал без никакви особени събития. Времето продължаваше да е мрачно, но поне не валеше толкова силно. Въпреки това студът и вятърът си оставаха все така пронизващи и Лидия бе прекарала по-голямата част от деня във фургона. Рос бе станал още в тъмно и веднага се бе заровил из разни сандъци и куфари. Беше необичайно съсредоточен в търсенето си и тя се бе престорила, че спи, без да се осмели да го запита какво търси. Когато стана и се раздвижи из фургона, забеляза, че всички вещи на Виктория са изчезнали. Не знаеше какво е направил, но от тях нямаше и следа.

Лидия го проследи с поглед как несъзнателно отмята с длан падналата върху очите му коса. Оставаше си все така чиста и лъскава, дори когато сваляше шапката от главата си. Беше пораснала доста над врата и ушите му. Лидия си помисли, че черните кичури биха се плъзнали приятно между пръстите ѝ при удобен случай, макар че тя не можеше да си го представи, дори и той да ѝ позволише да го стори. Съмняваше се силно, че ще се съгласи на това. Отнасяше се вежливо с нея, макар никога да не започваше пръв разговор, и определено нямаше намерение да я докосва.

— Разкажи ми за земята си в Тексас — изрече меко тя, като накара очите му да се отместят от пистолета към меката светлина на фенера.

Тя държеше Лий в прегръдките си, като го люлееше нежно, макар че той вече се бе насукал и заспиваше. По този начин убиваха времето си преди лягане.

— Не знам много за нея — каза той, като върна вниманието си върху проекта. Разказа ѝ накратко същата история за Джон Сакс, която беше чувал и Буба от него. — Поиска да му пратят нотариалния акт по пощата и когато го получи, в писмото имаше и описанието ѝ от землемер.

Ентусиазмът за земята надви сдържаността му и думите започнаха да се леят от устата му.

— Звучи чудесно. Обширни пасища. Много вода. Ръкав от реката Сабина минава през част от парцела. В доклада пишеше, че имало две залесени парчета земя с дъб, бряст, орех и дъб близо до реката, бор, кучешки дрян...

— Кучешкият дрян е толкова хубав напролет, когато цъфти — прекъсна го развълнувана Лидия.

Рос се улови, че се усмихва и отново наведе глава.

— Първо ще направя корал за конете и някакъв навес за нас.

Думата съвсем естествено бе излязла от устата му. „Нас“. Той ѝ хвърли бърз поглед, но тя галеше главичката на Лий и гледаше как косичката му отново се сляга, след като ръката ѝ минеше през нея. Главичката му лежеше кротко върху гърдите ѝ. За миг само Рос си представи какво ли щеше да е, да бъде на мястото на сина си и тя да го гледа с този нежен поглед.

Размърда се неудобно върху стола.

— Ще построя и колиба, преди да дойде зимата. Не си мисли, че ще бъде кой знае какво — каза той натъртено, сякаш я предупреждаваше да не си мечтае за дворци.

Тя го изгледа с неизказан упрек.

— Каквато и да е, все още е хубава.

Той още по-упорито затърка пистолета.

— Надявам се на другата пролет кобилите да се ожребят. Тогава вече мога да започна. Пък може и да ми се наложи да продам дървесина от участъка си, или пък да пускам Лъки да опложда.

— Сигурна съм, че ще успееш.

Прииска му се да не е такава оптимистка. Беше много заразно. Чувстваше как сърцето му ускорява ход при виденията за неограничените възможности, които му предоставя мястото с гъстите си гори и буйните му стада. А и там нямаше нужда да се озърта непрекъснато. Кракът му не беше стъпвал до този момент в Тексас. Едва ли щеше да се намери човек, който да го познае.

Потънал в мислите си, той щракна дулото на мястото му, раздвижи заредения с шест патрона барабан, и завъртя револвера на показалеца си с изумителна сръчност, преди да го насочи към въображаемата мишена.

Лидия го гледаше със зяпнала уста. Той изведнъж проумя какво е направил и рязко извъртя глава да провери дали е забелязала нещо. Тъмните ѝ загадъчни очи бяха пълни с изненада. Той пъкна револвера с досада в кобура си, сякаш искаше да отрече съществуването му.

Лидия нервно облиза устни.

— Колко... колко далеч е земята ти от Джеферсън?

— На един ден път с фургон е. На половин на кон. Поне доколкото мога да съдя по картата.

Тя се бе наслушала достатъчно от другите, че Джеферсън е вторият по големина град в Тексас. Беше пристанище във вътрешността в североизточния край на щата, който беше свързан с Ред Ривър през Сайпрес Крик и Кадо Лейк. Ред Ривър се вливаше в Мисисипи в Луизиана. Джеферсън представляваше търговски център, където речните параходи караха стоки от източните щати и Ню Орлеанс, където купуваха памука от пазарите в града. За преселниците това беше удобно място за краткотраен отдих, където купуваха фургони и покъщнина, преди да продължат пътя си на запад.

— Лесно ще продадем фургона. Чувам, че даже правели списъци за тях. Хората нощували на цели мили около града, докато чакали да им изработят фургоните. Ще купя на негово място по-малък открит фургон.

Лидия го слушаше, но с половин ухо.

— Ще ми позволиш ли да намаля косата ти?

— Какво?

Главата му застина.

Лидия преглътна с усилие.

— Косата ти. Непрекъснато пада върху очите ти. Ще ми дадеш ли да я подстрижа?

Не, това нямаше да доведе до добро. Проклятие. Беше сигурен, че това няма да свърши хубаво. Но все пак трябваше да реагира по някакъв начин на предложението ѝ.

— Заета си в момента — избъбри той, като кимна към Лий.

Тя се изсмя.

— Направо го разглезвам. Трябваше още одеде да съм го сложила в кревата.

Тя се надигна да го направи, като покри бебето с леко одеяло.

Беше облякла риза и пола от ония, които ѝ беше купил за сватбата. Той нямаше намерение да позволява на хората да говорят, че Рос Коулман не полага грижи за жена си, както и да говорят, че спи под фургона, докато в същото време младата му жена е вътре. Беше същински ад и не знаеше докога ще издържи след още няколко такива нощи като предишната, когато не бе мигнал до сутринта. Но гордостта му си искаше своето. След известно време, когато подозренията се поуталожеха, отново щеше да се изнесе от фургона. Много от мъжете го правеха, като оставяха вътре жените и децата си.

Лидия умираше за новите си дрехи. По десет пъти на ден ги сгъваше и разгъваше. Рос просто се чудеше, дали не беше жена, познавала и по-добри времена, или такава, която не бе виждала сносна рокля през живота си. Като се замислеше малко, стигаше до извода, че не знае нищо за нея. Но пък и тя нямаше представа за истинската му същност, нито пък някой друг от кервана.

Знаеше единствено, че друг мъж я бе докосвал, целувал и лягал с нея. И колкото повече се замисляше върху това, в толкова по-голям бяс изпадаше. Кой беше този мъж и къде се намираше в момента? Всеки

път, когато я погледнеше, го виждаше как ляга върху нея, как я целува по устата, по гърдите, заравя ръце в косите ѝ, потъва дълбоко в плътта ѝ. Толкова бесен ставаше, че това започна да оставя следи по лицето му.

— Имаш ли някакви ножици?

Рос кимна, съзнавайки, че попада в нов капан и се прокле за поредната безсънна нощ, която го очакваше. Така му се искаше да я ненавижда. Толкова, колкото му се искаше да я люби.

Той отново зае мястото си върху столчето, след като ѝ подаде ножицата. Тя обви врата му с кърпа и му каза да я придържа с едната си ръка. После се отдръпна, накланяйки глава да го изгледа първо от едната страна, после от другата.

Когато хвана първия кичур от косата му, той я стисна за китката със свободната си ръка.

— Няма да ме окълцаш като магаре, нали? Смятам, че знаеш, какво правиш.

— Разбира се — произнесе тя с възбуждащия си смях и лъчите в очите си. — Кой мислиш, че ме подстригва?

Лицето му изведнъж се лиши от кръв и придоби изражение на болник.

— Уплаших те май, нали? — Тя освободи ръката си и щракна с ножиците. — Не се бой!

Пристъпи зад гърба му.

Косата му я гъделичкаше по пръстите точно както си го беше представяла. Беше гъста и твърда и едновременно с това — копринена. Повече си играеше с нея, отколкото я подстригваше в желанието си да удължи това така неочаквано удоволствие. Разменяха си реплики за Лий, за различни хора от кервана и се смяха над последната щуротия на Люк Лангстън.

Тъмните кичури падаха върху раменете му и оттам върху пода на фургона, докато тя сръчно боравеше с ножиците около главата му. Беше истинско усилие да поддържа гласа си спокоен като в същото време усещаше натиска на гърдите ѝ върху гърба си при всяко нейно облягане, или придвижване. Снопче косми падна в едното му ухо. Лидия се приведе и го издуха нежно. Ръката му се стрелна и едва не я повали на пода.

— Какво правиш?

Топлият ѝ дъх върху кожата му бе накарал цялото му тяло да настръхне от желание, пронизало го като оръдеен снаряд. Ръката му за малко не превърна в гарота хавлията около шията му, докато другата се превърна в юмрук опрян на бедрото.

Тя беше зашеметена.

— Аз... аз какво? Какво направих?

— Нищо — изръмжа той. — Само побързай, защото вече ме хващат нервите.

Духът ѝ секна. Така хубаво потръгна, а сега... А тя наистина беше почнала да си вярва, че той може да я хареса... Придвижи се пред него, надявайки се да поправи последиците от евентуалната си грешка, но той се стегна още повече.

Рос беше приел за неизбежно, че щом се налага да го подстригва, трябва да изтърпи плъзгането на пръстите ѝ в косата му. Беше приел за неизбежно, че ѝ се налага да завърта главата му. Беше приел, че това ще му бъде приятно, без значение дали го желаше или не, и че той просто ще си седи и ще се наслаждава на съприкосновението с тялото ѝ.

Но когато усети горещия дъх до врата си, шепота в ухото си, това оказа върху него ефект на мълния, пробягала от главата до слабините му, оставяйки след себе си пепел.

Но дори и това беше нищо в сравнение с мъчението, което изпитваше в момента, когато беше застанала пред него между коленете му; беше толкова естествено да ги разтвори и да я допусне по-близо до себе си, за да не я кара да се пресяга толкова отдалеч. Гърдите ѝ се люлееха точно пред очите му и имаха вида на узрели праскови, готови всеки момент да бъдат откъснати. Господи, дали съзнаваше това момиче какво прави? Не можеше ли тя да разбере от потта, която се лееше от челото му, че той бавно полудява? При всяко нейно движение сладкият аромат на тялото ѝ го зашеметяваше, нежната грация на крайниците ѝ го караше да губи разум, а шумоленето на дрехите ѝ го караше да си представя всички мислими и немислими наслаждения, които можеше да предложи тялото ѝ.

— Почти свърших — обади се тя при поредното му отчаяно размърдване върху столчето.

Коленете ѝ бяха дошли в опасна близост до пламналите му слабини.

Не, Господи, само това не! Тя се приведе съвсем близо до него, за да подстриже и косата на тила му. Само още едно докосване — и щеше да зарови носа, брадичката и устата си в гърдите ѝ, щеше да ги потопи в тях.

Той се ненавиждаше с цялото отчаяние, на което беше способен. Затърси отчаяно в паметта си, за да се добере до някой спомен, когато Виктория го беше докарвала до такава лудост, до полуда да му се иска да стисне гърдите ѝ. Не можеше. Беше ли имало въобще някога такъв момент с нея?

Не. Виктория не принадлежеше към жените, чийто смисъл на живота се изчерпва със съблазняването на мъжа, довеждайки го до животинско състояние. Всеки път, когато се беше любил с Виктория, го беше правил със страхопочитание, сякаш влизаше в храм, малко засрамен от себе си, защото не беше достоен да се докосва до светините, защото се боеше, че самото му присъствие ги осквернява.

Нямаше нищо възвишено в това, което изпитваше в момента. Беше обхванат от животинска възбуда. Да, явно това ѝ идваше отръки, най-вероятно майсторството на професията, въпреки многобройните ѝ отричания. Опитваше се да прилага номерата на занаята си върху него, придружавайки ги с най-невинната усмивка на девствена невеста.

Но той нямаше да се поддаде.

— Мустаците ти имат нужда от подстригване.

— Какво? — запита той с глупав вид, вече напълно изведен от равновесие, не чуващ нищо, освен бумтенето на кръвта в ушите си.

— Мустаците ти. Стой мирно.

Тя се приведе отново към него, комично нацупвайки устни.

Ако беше погледнал към лицето ѝ в този момент, сигурно щеше да се разсмее. Но вместо това бе привел глава, за да проследи очертанията на шията ѝ. Там кожата ѝ беше розова, а после плавно преминаваше в кадифето на гърдите ѝ и се гмурваше в пазвата на ризата ѝ. Дали дъхаше на мед, или на праскови?

Всеки нерв на тялото му се свиваше като при удар с ток от нейното докосване. Връхчетата на пръстите ѝ обикаляха ту от едната му страна, ту от другата. Решението беше негово. Можеше да избира — дали да я спре, или да експлодира всяка секунда.

Отблъсна ръцете ѝ и изрече дрезгаво:

— Край.

— Но тук има още...

— По дяволите, казах край! — извика той, като издърпа кърпата около врата си и я запрати на пода, като в същото време се изправяше. — Почисти тоя боклук.

Отначало беше зашеметена от грубостта му, но гневът ѝ скоро надделя. Тя хвана ръката му и тикна ножицата в дланта му със звучно пляскане.

— Почисти си го сам. Това е твоя коса. Никога ли не си чувал по-рано думата „благодаря“?

С тия думи тя се обърна, смъкна полата и ризата си, сгъна ги внимателно и ги положи в сандъчето, което играеше ролята на гардероб, като през цялото време остана с гръб към него. После кротко се пъкна между завивките.

Той остана дълго на мястото си, преди да се обърне и да вземе метлата.

Целият следващ ден слънцето гря ослепително. А на последващия прекосиха Мисисипи.

Керванът бучеше от възбуда, докато фургоните трмаво се смъкваха по разкаляните коловози до брега на реката. Мистър Грейсън събра таксата от всеки фургон, която, подобно на всичко след войната, беше обезценена. Два парни ферибота щяха да пренасят всеки по два фургона, с впряговете им и семействата на всеки курс.

Лидия изпадна в трескава възбуда като всички други от кервана. До момента, в който видя реката. Беше огромна като океан и не помалко страшна и опасна от него. Притискайки Лий до разтуптените си гърди, тя не отделяше поглед от първите фургонали, които се товареха върху фериботите и завързваха колелата им с ремъци за скоби върху палубите. Виждаше как мътните води се плискат и се разбиват в борда.

Ненавистните спомени от детството отново изплуваха в паметта ѝ. Блудкавият вкус на речната вода я задушаваше до пръсване. Не можеше да диша. Съвсем както тогава, когато бе останала без въздух.

Бяха предприели една от редките разходки до града. Старият Ръсел внезапно се бе съгласил да ги пусне с майка ѝ. Цяла седмица бе очаквала с нетърпение деня. Прекосиха един ръкав на Тенеси на сал. Беше се облегла на релинга и наблюдаваше слънчевите отблясъци върху водната повърхност. Кланси изневиделица бе изникнал зад нея и

я бе побутнал достатъчно леко, за да изглежда случайно, и достатъчно силно, за да изгуби равновесие и да политне с разперени ръце към водата.

Изплува на повърхността като плюеше вода и викаше. Фустата и единственият комбинезон, който имаше, тежаха като олово. През замъглени от водата очи видя Отис и Кланси да се смеят, пляскаха се по бедрата и виеха от възторг. Майка ѝ държеше главата си с ръце и молеше на момчетата да я извадят. Тя посегна към грапавия ръб на сала, но Кланси я настъпи по ръката. Цяла минута се бе борила да остане на повърхността, а те не искаха да ѝ помогнат. Когато майка ѝ се опита да я издърпа, Кланси не ѝ позволи. Накрая я хвана за косата и я измъкна на сала.

— Как беше водата? — смееше се той.

Беше на единайсет години, когато се случи това, но още си спомняше изживяния ужас, когато водата се затвори над очите, ноздрите и устата ѝ и я отдели от животворния въздух. Сега гледаше втренчено мътните води на Мисисипи и се чудеше как щеше да стъпи върху палубата на ферибота.

Още трепереше, когато Рос върна при нея. Беше завързвал фургоните за ферибота.

— Ние сме следващите. Ще застанеш с Лий до парната машина. Лангстънови ще пресекат с нас.

Тя кимна бледа и изнервена.

— Да, разбира се.

Той я гледа напрегнато няколко секунди, после се върна при фургоните. Лидия пристъпи на леко полюшващия се ферибот, забърза към парната машина и се залепи за вибриращите ѝ стени стиснала здраво Лий в прегръдките си. Мама Лангстън се присъедини към нея, макар че всички деца се тълпяха покрай релинга. Това беше приключение, което нямаше да забравят през целия си живот, и след като им прочете лекция да внимават много, Мама Лангстън ги остави да се веселят.

Фериботът беше изминал една трета от ширината на реката, когато Маринел я повика:

— Ела при нас, Лидия. Виж.

Тя сочеше към някакъв предмет в реката, който течението влачеше, като го караше да криволичи по най-смешен начин.

— Не, трябва да стоя при Лий.

— Хайде, хайде — каза Мама Лангстън, като издърпа бебето от ръцете ѝ преди тя да успее да протестира. — Та ти си още дете. Иди да се повеселиш с тях.

Не желаейки да изглежда страхливка в очите им тя бавно се придвижи до края на ферибота. Панически затърси Рос с очи, но той очевидно бе изчезнал нейде. Тя се усмихна измъчено за пред децата, но премятащият се в килватера на ферибота празен сандък от ябълки не успя особено да я развесели. Виждаше само неизмеримите дълбини, вихрените потоци и разпенената вода, обливаща борда. Разтрепери се. Отново усети как студената вода я обгръща, как изпълва до пръсване дробовете ѝ.

Паниката я обзе със същата сила, както тогава водата; тя се въртеше в кръг и диреше спасение. Затича слепешката към фургона, без да усеща, че се блъска с удивените деца. С разширени ноздри и очи, и дробове пъхтящи като ковашки мехове, тя се добра до колелата на фургона и задраска отчаяно по стълбичката нагоре. Строполи се вътре със свистящи гърди.

Мама Лангстън, която бе станала свидетел на цялата случка, завика на децата, които бяха хукнали след Лидия, да останат където са.

— Атланта, иди извикай мистър Коулман. Кажи му да остави конете на Люк.

Буба държеше водача на впряга на Рос, както правеше баща му за техния впряг.

Рос се появи тичешком само след няколко секунди. Съвсем не по навик ръката му беше върху револвера.

— Какво има?

— Лидия. Във фургона е.

— Лий?

— Наред е. Иди при жена си, мистър Коулман.

Мама Лангстън улови погледа му и го задържа за миг преди той да хукне към фургона. Прехвърли се вътре със скок и я видя сгушена в ъгъла, покрила глава с ръцете си. Истеричен плач разтърсваше тялото ѝ.

— Лидия! — изкрещя той. — Какво, по дяволите...

Смъкна и захвърли в един ъгъл шапката си, като коленичи на пода до нея. Протегна ръце с желанието да ги положи успокояващо

върху раменете ѝ. Но те само потръпнаха, преди да ги отдръпне обратно.

— Лидия — изрече той, този път по-нежно. Плачът беше горчив, изливащ се от дълбините на душата ѝ. — Изплаши всички ни. Какво ти става?

Както при повечето мъже, сълзите бяха за него извън логиката. И както при повечето мъже, той изпадна в гняв, когато не получи обяснение.

— Лидия, за Бога, кажи ми какво ти е? Да не си ранена? Боли ли те нещо?

Дали не си беше ударила нейде главата? Защо я държеше така? Той се опита да разтвори ръцете ѝ, но хватката им беше желязна.

Тогава отчаяно я дръпна за раменете и я разтърси. Накрая тя свали ръцете си и се втрени в него с размътени очи.

— Не ме... блъскай... във водата. Моля те, не ме... блъскай...

Рос я загледа напълно объркан. Беше виждал мъже, които не отделяха погледа си от дулото, миг преди черепът им да се пръсне, но никога не беше ставал свидетел на такъв ужас изписан върху нечие лице. Зениците ѝ се бяха разширили толкова, че изпълваха ирисите ѝ до край. Побелелите ѝ, останали без кръв устни, се сливаха с мъртвешката бледнина на лицето.

— Лидия, Лидия. — Гласът му се превърнал в успокоителен шепот и не можеше да си спомни кога бе повдигнал длани, за да обгърне с тях лицето ѝ. — Какво говориш?

— Реката, реката — изрече тя в безпаметство, като стисна още по-силно ризата му.

— Никой няма да те блъсне в реката. Ти си в безопасност.

Тя преглътна с огромно усилие. Той проследи с поглед буцата, която се раздвижи в гърлото ѝ. Облиза устни с език. Дишаше тежко.

— Рос?

Името му беше изречено с въпросителна интонация. Тя се вгледа дълбоко в очите му, сякаш се мъчеше да го разпознае.

— Да.

Тялото ѝ се отпусна облекчено и главата ѝ клюмна върху гърдите му. Останаха така докато дишането ѝ не се нормализира.

— Кой ще иска да те блъска във водата? — запита я той с грапав шепот.

Тя повдигна очи към неговите, но не проговори, само го изгледа с онзи свой поглед, който едновременно го разгневяваше и пленяваше.

— Вече преминахме от другата страна... — Пръстите му галеха скулите, изтривайки следите от сълзи.

— Мама Лангстън...

Той проследи как очите ѝ отново се изпълват с влага, но този път не бяха сълзи на ужас. Отърсваше се бавно от него, сякаш се връщаше отдалеч.

— Мама Лангстън няма да позволи... — Пръстите му застинаха, стигайки до устните ѝ. Бяха влажни. Влагата се събра върху възглавничките на пръстите му. — ... да ти се случи нищо лошо.

Съзнаваше отчаяно, че всеки момент ще я целуне, и не можеше да направи нищо, с което да се възпре. Правото на избор му бе отнето много отдавна. Моментът беше предопределен и да се бори с него означаваше да се съпротивлява на съдбата. Така че той потуши желанието си за съпротива и се остави в ръцете на боговете, които да диктуват постъпките му. Главата му бавно натеза към нея.

В първия миг устните им само леко се допряха. Пръстите ѝ се забиха с всичка сила в гърдите му. Той изчака, за да се убеди, че няма повече място за отстъпление. После нагоди устните ѝ устните ѝ под своите, като ги погали с крайчеца на мустаците си и ги натисна, за да ги разтвори.

Сърцето му щеше да изскочи, но той не бързаше. Поколеба се, преди да поеме аромата на дъха ѝ и очакването от онова, което щеше да последва след срутването на първата преграда.

Докосна горната ѝ устна с връхчето на езика, леко, толкова леко, че не беше сигурен дали е успял да го направи, докато не усети взривния, накъсан дъх да излита от устните ѝ и да се влива в неговия.

Килватерът на някакъв друг съд по реката разлюля ферибота. Двамата загубиха равновесие. Рос стоеше на колене и когато тя политна назад върху постелята тялото му я последва. Горещите есмERALдови очи се впиха в лицето, косата, насочиха се към гърлото ѝ, оттам се прехвърлиха към гърдите и отново се върнаха върху устните ѝ, на които не бе успял да се насити. Тя лежеше безмълвна и неподвижна като под жертвения нож на жрец.

Пръстите на едната му ръка разрошиха косите ѝ и се заровиха в кожата ѝ. Той се намести удобно, докато гърдната му кост не легна

върху вдлъбнатината между двете гърди.

И когато устните им се сляха, инстинктът взе своето. Беше обучен да се целува на тринайсетгодишна възраст от една от приятелките на майка си в бардака. Курвата бе замъкнала момчето в стаята си в един скучен, бездеен следобед и го бе довела до безмилостна възбуда при въвеждането му в изкуството на целувката. Беше го обучила с каква точно сила да засмуква, за да държи устните заключени една в друга, как да върти езика сякаш обира протекъл мед с него, и как да го стрелка и прибира в задъхваща смяна на темпото. Ученикът ѝ се бе оказал повече от блестящ. Притежаваше природен талант за това и още преди да падне здрачът беше довел обучението си до края. Дъртата курва също бе открила някои нови неща за себе си.

Рос приложи всичките си знания и практика в тази целувка, защото не смееше и да мисли, че ще има още.

Но очакването му не го беше подготвило за разтърсващата ѝ сила. Действителността бе надхвърлила всяко въображение. Устата ѝ беше великолепна. Сладка и влажна ямичка, която той на воля изследваше с езика си. Прерови я цялата, толкова отдавна го изгаряше желанието за това. Прекара езика си по всичките ѝ зъби, погали я по небцето, изследва хлъзгавите очертания на устните ѝ, игриво закачаше връхчето на езика ѝ със своя. И всмукваше така, сякаш искаше да я погълне цялата без остатък и да я разтвори в себе си.

Не осъзнаваше гърлените звуци на животинска възбуда, които се изтръгваха от гърлото му чак до момента, в който фериботът се удари в арканзаския бряг на реката. И тогава животинското ръмжене достигна до ушите му. Той за момент беше озадачен откъде идва то.

И когато проумя, се дръпна рязко от нея. Очите ѝ бяха странно уголемени и озадачени, също както и преди да я целуне. Но сега вече страхът в тях бе намалял. Устата ѝ бе розова и сочна, бляскава от целувките му. Кожата около устните — зачервена от твърдите му мустаци.

Той се бе разтворил изцяло в целувката ѝ. Тя го бе накарала да забрави всичко — кой беше той, коя беше тя... коя беше Виктория.

Скочи на крака и грабна шапката си. Нахлупи я и без да хвърля поглед към Лидия, прекрачи прага на фургона, като за малко не се блъсна в Мама Лангстън, която тичаше към него.

— Е, какво стана? — запита тя задъхана.

— Наред е — изрече той късо, преди да се отдалечи.

Мама Лангстън се усмихна.

Същата нощ в лагера имаше празненство. Бяха достигнали повратната точка и всички ликуваха, че реката вече е зад тях. Измъкнаха цигулки от сандъците и засвириха. Пееха се песни и се разнасяха кани с уиски за зажаднелите мъже. Малко от тях отказаха да бъдат почетени тази нощ. Децата получиха възможност да останат до късно навън. Дългият поход щеше да продължи на следващата сутрин, но тази нощ всички бяха забравили за него.

Това беше славен ден и за Лидия. Целувката на Рос я беше убедила, че не всички целувки са отвратителни, че някои от интимностите между мъжа и жената могат да бъдат вълшебни.

Но този ден щеше да се вреже в паметта ѝ с още едно събитие. В него секна млякото ѝ.

ГЛАВА ДЕВЕТА

В първия момент тя си помисли, че възбудата на Лий се дължи на необичайния шум в лагера. Но малко след това, когато го кърмеше, преди да го приспи, осъзна че бебето е гладно. Млякото не му стигаше.

Тя изстиска колкото успя от гърдите си и той заспа накрая върху гърдите ѝ. Твърде изтощена и емоционално възбудена от случилото се през деня върху ферибота, тя заспа още докато го държеше, останала без сила дори да го нагласи в сандъчето.

Размърда се, когато дочу стъпките на Рос по-късно. В тази ничия земя между съня и бодърстването тя отбеляза само, че той лъха на уиски. На следната сутрин се оплакваше от ужасно главоболие, докато Лий в същото време надаваше гладен вопъл.

— Нахрани го, за бога — простена той, докато завързваше обувките си.

Тя знаеше, че няма никакво мляко, но въпреки това разкопча ризата си и доближи зърното до устицата му. Уплашена от това, което щеше да стори Рос, ако разбереше, че млякото ѝ е секнало, тя зае нападателна позиция.

— Ако снощи не беше се напил, сега нямаше да те боли толкова главата.

Той се изправи, като примижа от болка, и се запъти към изхода на фургона.

— Не бях пиян. Макар че Господ ми е свидетел — опитах се да го направя.

След няколко минути Лий целият се разтърсваше от рев, лицето се бе зачервило, размахваше ръчички и краченца от безсилие и глад. Лидия беше близо до ръба на паниката. Не разбираше нищо от бебета, ако не се смяташе краткия ѝ опит с Лий. Какво правеха майките, когато млякото им пресъхне? Даваха им краве мляко? Да, но как щеше да го направи, без Рос да разбере?

Седеше на пода, притиснала Лий в прегръдките си и го люлееше успокояващо, като му пееше поред всички песни, които ѝ идваха на ум.

Детето задряма, но след малко инстинктът му го върна към гърдите ѝ, и отново нададе жален писък.

— Какво му става тая сутрин? — запита Рос, прекрачвайки входа на фургона, след като се беше обръснал.

— Не знам — излъга Лидия. — Може да го боли коремчето. Или пък вчерашното веселие да го разтревожило.

Очите им се срещнаха за миг, припомняйки им целувката. После и двамата виновно отклониха поглед.

— Не се притеснявай със закуската — каза Рос. — Не съм гладен. Ще направя кафе, а ти се погрижи за Лий.

Докато Буба караше фургона, Лидия се опитваше да успокои бебето с ясното съзнание, че каквото и да направи, нищо няма да е от полза.

През обедната почивка се появи задъханата Мама Лангстън.

— Това дете пици цяла сутрин. Какво му е?

Рос оправяше сбруята на впряга. Лидия зашепна трескаво със сълзи в очите:

— Мама, трябва да ми помогнеш. Млякото ми спря. Не знам как да го нахраня.

Жената я загледа безмълвно, за пръв път лишена от дар слово.

— Сигурна ли си? Кога го забеляза?

— Снощи. Не му стигна, преди да заспи. А тая сутрин вече нямам нищо. Какво да правя?

Мама Лангстън проследи тревожния поглед на Лидия — Рос разговаряше с мистър Кокс. Момичето действително имаше право да се разтревожи, но сега не трябваше да я притеснява допълнително.

— Ще взема малко мляко от кравата на Норууд и ще му го дадем даже ако се наложи насила да му го изливаме в гърлото. Не се безпокой, иначе състоянието ти още повече ще се влоши. Дръж се естествено, сякаш нищо не се е случило, говори му разумно. Не е необходимо да разбере, че нещо не е в ред.

— Ти няма да му кажеш, нали...

— Няма. Поне не веднага... — каза Мама Лангстън и напусна.

Върна се толкова бързо, колкото беше излязла.

— Ще остана тук с Лидия и Лий следобед да оправим детето.

— Благодаря ти — каза Рос през рамо. Вече беше освободил Буба. — Да не е болен?

Тревогата беше издълбала дълбока бръчка по средата на челото между гъстите му вежди и Мама Лангстън нежно се усмихна на уязвимостта на един мъж, който толкова упорито се стремеше да изглежда студен и непристъпен.

— Не, само е малко шумен. Но скоро ще се успокои.

Не беше много лесно, но Лидия успя да се справи, притискайки Лий към себе си, сякаш се канеше да го кърми, докато през това време Мама Лангстън му напъха биберона в устата, с който се беше мъчила да го храни на следващия ден след раждането му. Бяха го измайсторили от гумена ръкавица и нахлузили върху гърлото на малко шише.

След първоначалното изобилно кихане, кашляне и задавяне, Лий и биберонът се сприятелиха и той засука лакомо, докато накрая стомахчето му се напълни и той щастливо заспа.

Двете жени обмисляха какво да правят по-нататък. Мама Лангстън щеше да носи млякото всяка сутрин, когато Рос отиваше при конете си. Ако Лий се събудеше преди това и започнеше да вдига шум, трябваше да го изтърпи. На обяд щеше да донесе още една бутилка, а вечер — две. Поне за известно време решението бе намерено.

На следващата сутрин докато Рос се бръснеше, а Лидия му приготвяше закуската, като се правеше, че не чува напъните на Лий във фургона, Рос ѝ направи забележка:

— Защо си оставила Лий да реве така?

Тя отметна непокорен кичур коса от лицето си, като се изправи от огъня. От дългата вилица капеше мазнина.

— Не съм направила нищо лошо и ще ти бъда благодарна, ако не ми говориш с този тон, сякаш ме обвиняваш за нещо.

Чувството за собствената ѝ вина и топлината от огъня бяха разпалили животворен руменец по бузите ѝ.

— Добре е за детето да си поплаква по малко, за да си прочиства дробчето — продължи тя. — Така няма да се разглези.

Мама Лангстън я беше посъветвала да отговаря така, ако Рос я попита.

Той изтри лицето си от сапунената пяна. Тя беше права, разбира се, но не знаеше какво е да няма кой да те приласкае, когато си ожулил до кръв лакътя си, защото през това време майка ти е заета с поредния си клиент.

— Не го оставяй да плаче прекалено дълго, обърни му после внимание.

— Мислиш ли, че щях да го оставя да плаче, ако нещо не беше наред?

Рос захвърли кърпата и нахлузи шапката си.

— Твоето първо и единствено задължение е да се грижиш за Лий. Или си забравила, че това беше единствената причина да се ожена за теб? — И той се отдалечи към корала.

— Копеле — изсъска Лидия през зъби.

— Нищо чудно да е такъв — обади се изневиделица зад нея Мама Лангстън. Лидия мигновено се завъртя, изплашена, че някой е чул как е нарекла съпруга си. — Може би затова е толкова чувствителен на тая тема. Но какъвто и да е, този човек с всеки изминал ден става все по-странен и по-странен. Завчера, например, когато пресичахме реката, никога не бях виждала мъж, уплашен колкото него, когато си помисли, че нещо може да ти се е случило. И когато излезе от фургона, изглеждаше като ударен с дърво по главата. — Тя се загледа подир дългата, изпъната от гняв фигура на Рос, докато той се скри между дърветата. — Да се чудиш какво му е на акъла, а? — каза тя развеселено. — Е, а сега да се погрижим за закуската на младия господин.

Тъй като Рос беше зает по цял ден беше трудно да се справят. През нощта беше малко по-сложно. Лидия се обръщаше с гръб към него и разкопчаваше дрехата си, сякаш щеше да го кърми; после измъкваше бутилката с кравето мляко. Рос дори не подозираше какво става. Но Лидия беше загрижена и за друго.

— Какво казваш на Норууд?

— Казах им, че едно от малките ми е болно и няма да е зле да го храня известно време с мляко.

— Ти го плащаш, нали?

— Имам малко скътани пари. Не се тревожи. Ще ми ги върнеш, когато мистър Коулман.

Лидия потрепери цялата.

— Нека да не е веднага, моля те, Мама Лангстън.

— Рано или късно той ще разбере. Не можеш да го лъжеш цяла вечност.

— Добре, но нека да е по-късно, моля те.

Седмицата измина без Рос да усети нещо.

След един особено мъчителен преход керванът с радост отседна край един буен ручей с бистра ледена вода. Рос разговаряше със Скаута на чашка кафе, когато Мама Лангстън дойде до фургона с бутилка мляко, скрита в джоба на престилката си.

— Хайде да се поразходим и да поседнем нейде на сянка край потока.

Лидия се съгласи на драго сърце. Източен Арканзас беше много красив. Полските цветя бяха особено буйни по ливадата около потока, а сред дърветата се стелеше гъст тревен килим. Намираще се и дивеч. Почти нямаше случай, в който Рос, или някое от момчетата на Лангстън да се върне с празни ръце. Вечерята им беше далеч от еднообразието на първите дни. Когато минаваха покрай някой град, пращаха хора да купуват хранителни продукти, картофи и понякога лакомства, каквито бяха пресните яйца.

Лидия и Мама Лангстън откриха един огромен дъб и потънаха в сянката му върху гъстия, зелен килим. Лидия намести Лий в прегръдката си и му подаде бутилката с биберона. Той учудващо бързо беше привикнал на кравето мляко и растеше с всеки изминал ден.

Мама Лангстън разказваше за дребните си ядове, за разочарованието си от Буба, който се повлякъл подир фустата на църката на Уоткинс. Лидия слушаше с половин ухо. Ето защо повдигна разсеяно поглед, когато усети някакво раздвижване. Тялото ѝ обаче трепна рязко, като видя, че това е Рос. Зелените му очи приковаваха Лидия, пълнейки се с необуздан гняв.

— Какво, по дяволите, е това? — заекна Рос, като посочи към бутилката.

— Че на какво друго може да ти прилича? Бутилка с краве мляко — Мама Лангстън се изправи. — Лидия, подай ми момчето. Ще го отнеса до брега на реката и там ще го нахраня на спокойствие. Страх ме е, че ще получи разстройство, ако остане тук.

Ръцете на Лидия така силно трепереха, че тя едва успя да подаде Лий. И през цялото време очите ѝ следяха Рос. Надвесените му вежди почти скриваха очите му. Устните му се бяха свили безпощадно, а стегнатите мускули му придаваха жесток вид.

— Защо Лий суче от бутилка?

Лидия сведе очи към скута си, където се свиваха белите ѝ, безкръвни пръсти.

— Млякото ми секна — изрече тя едва чуто.

Мръсната му псувня я накара да потрепери.

— Кога?

— Когато прекосихме реката. Мама Лангстън каза, че...

— Преди една седмица? — Викът му разтревожи и вдигна във въздуха цяло ято речни птици, които гневно му се разкряха в отговор.

— Да.

— На другия ден след сватбата ни. — Той се изсмя с грозен, самообвинителен смях.

Лидия вдигна поглед към него и облиза нервно устните си.

— Няколко дни по-късно.

Той се опря на дънера и вдигна поглед нагоре, сякаш питаше небето какъв ужасен грях е извършил, та го наказва така.

— Значи сега се оказах с натрапена ми съпруга, която не е годна дори и за това, заради което се съгласих да се ожения за нея?

Лидия скочи гневно на крака.

— Да ти е хрумвало някога, че и ти си ми се натресъл?

— Не е същото.

— Дяволски си прав, че не е. По-лошо е и от ад.

— Виждаш ли? Кой съпруг би искал съпруга с език на уличница?

— Научих се от теб да говоря по този начин!

Той обогати речника ѝ с нова, изключително изразителна дума, преди да я запита:

— Кога... знаеш, твоето мляко...

Той погледна към гърдите ѝ и тръпката отново го полази. Стегна се и изрече грубо:

— Всяка жена кърми децата си до определена възраст. Какво не е наред при теб?

— Всичко си ми е наред.

— Сигурно затова нямаш мляко?

— Мама Лангстън каза, че когато пресичахме реката вълнението ми е станало причина млякото да секне. Развълнувах се страшно много и... — Гласът ѝ се провлече при спомена за ония буреносни минути във фургона.

Раздразнен от напомнянето за онова, което вече цяла седмица се бе мъчил да забрави, той се обърна, за да не я гледа. Не искаше да вижда разширените ѝ очи, защото още беше като жива пред погледа му преди и след целувката. Не искаше да я вижда с коса разпиляна по този начин, защото знаеше какво е да заровиш пръсти в нея. Не искаше да вижда устата ѝ, защото дори и сега можеше да си припомни вкуса ѝ. Не искаше да вижда извивките ѝ, защото още си спомняше колко мека и женствена бе лежала под тялото му.

Проклятие! Не искаше да си спомня нищо, и въпреки това всичко изплуваше пред очите му без най-малкото усилие от негова страна. Паметта му го бе дебнала цяла седмица, и при заспиване и при пробуждане, и всяка сладострастна подробност го бе терзала.

Лидия се възползва от мълчанието му.

— Мама Лангстън спомена, че това често се случва. Понякога жената може да претърпи силна уплаха, и... Но Лий е наред — побърза да добави тя. — Научи се да суче от биберона. Стомахчето му прие съвсем нормално кравето мляко. Всеки ден се храни расте. Той...

Рос се извъртя рязко.

— Истината е тази, че аз продължавам да съм женен за теб, въпреки че не искам. Аз имах съпруга. Жена, която никога не повишаваше глас, уравновесена, жена, която беше лейди и носеше косата си като жена, която никога не би... — Той прекъсна.

Малко остана да изтърси, че Виктория за нищо на света не би му позволила да я целуне с такава нечестива сладост, с каквато бе целунал Лидия, но си замълча. Не искаше да си признае дори, че не го е забравил.

Ако бе възнамерявал да я порази най-жестоко, да ѝ причини непоносима болка, той бе успял. Лидия предпочиташе да я беше шибал с колана, както правеше Кланси, защото тогава болката щеше да бъде само физическа, и дори можеше да я забрави. Но Рос я унизи. Той ѝ бе припомнил коя е, и каква ще бъде винаги, без значение дали ще носи скъпи тоалети, или известна фамилия. Пак щеше да си остане същия парцал, какъвто си беше.

И като всяко ранено животно, болката я направи хищна и жестока. Очите ѝ блеснаха с огненото злато на залеза. Тя отхвърли назад косата си с рязко движение.

— Е, и моята съдба не е по-щастлива от твоята. Ненавиждам те, теб и вечното ти лошо настроение, начина, по който причиняваш болка на хората, само защото ти е кеф. Но ми се струва, че и ти не си по-благороден от мен, и това е, което не ти дава сън, мистър Коулман.

Рос тръгна към нея с гърлено ръмжене. Първият ѝ импулс беше да побегне от него и от тия убийствени очи, но беше прекалено разгневена, за да се поддаде на здравия смисъл.

— Не мога да си пожелаая по-лоша съдба от тази, да прекарам останалата част от живота си като твоя съпруга — изкрещя тя, — ти... ти... развратно чудовище.

Рос спря като закован с провиснала уста, сякаш мускулите, която я държаха, бяха в миг прерязани.

— Добър вечер мисис и мистър Коулман.

Провлеченият говор разреши напрежението във въздуха. Поздравът му бе изречен достатъчно учтиво, но очите му ги изгледаха внимателно, когато се обърнаха към него. Приличаха на две настръхнали петлета, готови всеки момент да връхлетят едно върху друго.

Жената се мъчеше да възвърне нормалното си изражение и да скрие смущението си, като пригладяваше с длани роклята си. Рос Коулман дъвчеше края на мустаците си.

— Здравей, Хил — изрече късо той и кимна на Мозес.

Лидия кимна бързо и на двамата.

— Красива местност, нали?

— Да, мистър Хил — съгласи се Лидия с пресъхнало гърло.

Тя беше готова да зашлеви гладкото лице на Рос. Ами ако мистър Хил беше подслушал неволно кавгата им? Дали беше чул оскърбителния начин, по който се беше отнесъл с нея съпругът ѝ? Беше готова да потъне в земята от срам и се надяваше, че пламналите ѝ бузи не се забелязват.

— Полските цветя са толкова нежни — добави тя с отчаяно усилие да придаде на целия разговор съвсем невинна окраска.

— Току-що ги набрах долу край реката. Щастлив съм да ви ги поднеса, мис Лидия. — Мозес ѝ поднесе букета. — Ще украсят фургона ви.

Тя се осмели и хвърли бърз поглед към Рос. Лицето му беше твърдо и непроницаемо като гранит.

— Благодаря ти, Мозес — усмихна се тя меко, като пое букета и несъзнателно го поднесе към лицето си. Цветовете погъделичкаха носата и тя не можа да се сдържи и кихна.

Мистър Хил и Мозес се разсмяха. Рос нетърпеливо пристъпваше от крак на крак, без да крие раздражението си.

— Мозес се възхищава от майсторството ви с конете, мистър Коулман, — изрече Уинстън. Не беше толкова висок, колкото Рос, но стойката му беше изправена и горда, с която създаваше впечатление за висок ръст. — Мозес работи в имението ни откакто го помня. Аз яздох, разбира се, но никога не съм управлявал впряг от шест коня. Имате ли нещо против да покажете на Мозес няколко хватки от управлението на впряга? Защото те са в непрекъснати дразни за лидерство откакто сме тръгнали с кервана.

Рос се изкашля смутено.

— Мисля, че мога.

— Ще съм ви изключително благодарен, мистър Коулман. Не бих могъл и да мечтая за по-добър учител — изрече почтително Мозес.

— Надявам се да разбера къде са ви проблемите — изрече сухо Рос.

— Браво, браво — просия Хил към Рос, после се обърна към Лидия. — Виждали ли сте реката? Там е много приятно и прохладно. С удоволствие бих ви придружил до там. С разрешението на мистър Коулман, разбира се.

— Аз... въъ... тъкмо се канех да заведа Лидия долу.

Лидия се обърна, невярвайки на ушите си. Съпругът ѝ говореше със спокойствието на мъж, за когото вечерната разходка със съпругата му е нещо съвсем в реда на нещата. Краката ѝ се подкосиха, когато след миг усети ръката на съпруга си да се плъзга небрежно под лакътя ѝ, за да я привлече по-близо до себе си.

— Желая ви приятна разходка тогава — усмихна се възпитано Уинстън, като наклони шапката си към Лидия.

— Приятна вечер — пожела Мозес на свой ред, след което последва работодателя си към кервана.

Рос мигновено издърпа ръката си и остро разочарование прониза Лидия. Само за миг бе повярвала, че той е способен да я поразходи покрай реката. „Нали се е разхождал по здрач с Виктория?“ помисли си тя обезсърчено.

Разходка нямаше да има. Беше ѝ безпределно ясно, че след като мистър Хил и Мозес си бяха отишли, скандалът щеше да продължи. Липсваше ѝ енергията от преди малко, но повдигна предизвикателно лице с, за да покаже на Рос, че няма така лесно да се предаде.

— Развратно животно, а? — запита той с тих шепот.

— Какво?

Дали не я извеждаше съвсем целенасочено от равновесие? Не беше гневен, поне на пръв поглед. В единия ъгъл на устата му се криеше лек присмех.

— Къде си чула този израз и как можа да го повториш?

Това беше най-голямото оскърбление, отправяно към Отис и Кланси от „съседите“ им.

— Толкова ли е лошо? — запита тя свенливо.

Рос отметна глава назад и се разтресе в гръмогласен смях. За първи път го виждаше да се смее по този начин, и след няколко секунди тя се присъедини към него.

— Лошо? — успя да изрече накрая Рос, като изтриваше насълзените си от смеха очи. — Да, лошо е. Ако бях на твое място и исках да се отнасят към мен като с дама, никога не бих изрекъл това пред други хора.

Той отново се закикоти и когато накрая смехът му секна, той се облегна на дървото и се отпусна по стеблото му. Изгледа я с израз, какъвто досега не беше виждала на лицето му. Почти топъл и обвързващ.

— По дяволите, Лидия, какво да правя с теб? — Той прокара пръсти през косата си и след това я наклони, като я разтърси няколко пъти от удивление. — Понякога ми иде да те удуша с голи ръце, а в следващия миг ме размиваш така, че стомахът ме заболява.

Той се втренчи в земята и остана дълго така, докато през това време тя не отделяше поглед от главата му, като страшно ѝ се искаше да набере смелост и да го погали по косата, да изтрие следите от напрежение около очите му. Когато накрая вдигна очи към нея, лицето му беше лишено от всякакво изражение.

— Предполагам, че нямаме кой знае какъв избор, освен да останем заедно, докато стигнем Джеферсън.

— И аз така предполагам.

„И после какво?“ Изпитваше страх да попита. Бракът с непознат мъж в непрестанно мрачно настроение не беше идеален, но той поне не я биеше. Предпочиташе да го има до себе си, вместо да е сама, както беше преди месец. В действителност той ѝ липсваше, когато не беше край нея, в каквото и настроение да беше.

— Аз наистина много съжалявам за... млякото си. Просто нямаше как да го знам, когато се оженихме.

Немигащите му очи се отправиха към гърдите ѝ. Бяха си все същите изкусителни и сладни, както винаги.

— Така е, няма откъде да си го знаела — каза той. — Не се гневя на теб, а на съдбата.

Беше гневен, защото съпругата му бе починала съвсем нелепо. Беше с опънати нерви, защото му се бе наложило да се ожени за това момиче, като се бе убеждавал, че след като е парцал и отрепка, не му е нужна такава. И беше бесен на себе си, защото въпреки всичко това я желаше повече от всичко.

— Защо каза на мистър Хил, че ще ме водиш на разходка до реката? Защо ме прегърна тогава?

Последните две думи тя изрече повече на обущата си, защото бе навела пламнала глава.

Защото нямам никакво желание да му позволя да те ухажва. Защото станах луд от ревност само като спомена, че иска да те поразходи. Защото това ми даде повод да те прегърна — помисли си той, а на глас каза:

— Двамата с Мозес сигурно са ни чули, че се караме. Не исках да разтръбят из лагера, че се отнасям зле с теб.

— О! — успя само да изрече тя, изпълнена с горчиво разочарование.

— Хайде да се връщаме. Мама Лангстън ще се погрижи за Лий през това време.

И с движение, изненадващо и за двамата, той обгърна талията ѝ и я поведе.

— Това е най-жалката гледка, на която съм ставала свидетел.

Сламената глава на Буба Лангстън проби водата и той изскочи целият, като плюеше и пръскаше вода. Само на няколко фута от него Присила Уоткинс бе разположила прелестите си върху тревистия бряг

на потока. Беше с подпрени зад гърба ръце, коленете ѝ стърчаха, нехаейки, че голяма част от бельото беше изложено пред погледа на момчето.

— Защо ме шпионираш? И какво е жалкото? — любопитства Буба, като пристъпваше предпазливо към брега. Благодареше на Бога, че не се беше изкушил да свали всичките си дрехи преди да се гмурне, а бе оставил бричовете си.

— Никого не съм шпионирала — отвърна превзето тя. — Просто дойдох тук да се разхладя малко. Във фургона става някакъв ужас през деня, знаеш! — Присила разтвори устата си до положението, за което знаеше, че никой мъж не може да отклони поглед от нея. Вдигна високо ръце над главата си и се протегна лениво, обтягайки и без това тясната си рокля върху добре оформените си гърди. Ресниците ѝ се притвориха върху светлосивите ѝ очи и тя му отправи съчувствен поглед.

— Жалко нещо са твоите гърди, Буба Лангстън. Без никакво косъмче върху тях. Ама съвсем никакво. Веднъж видях мистър Коулман, когато се къпеше в реката. Целият е космат. Под мишниците, по гърдите. Даже и по местата, които една млада дама не бива да вижда.

Тя се прозина широко, имитирайки скука, докато през това време зоркият ѝ поглед не се отделяше от адамовата ябълка на Буба, която мъчително се раздвижи.

— Знаеш ли кое му е най-хубавото да си до реката? — запита тя, като изведнъж се оживи. — Ей сега ще си сваля обувките и чорапите и ще си потопя краката в студената вода. Момичетата нямат тая свобода като момчетата. Не можем да се разсъблечем до кръста и да си поплуваме на воля като вас.

Буба следеше като омагьосан как момичето развърза обувките си и ги изу. Повдигна роклята си и започна бавно да сваля чорапите. Той се напрегна целият при вида на ръцете ѝ, които се плъзнаха по коляното и глезена, освобождавайки го от чорапа. Тя го издърпа от гъвкавия си крак и когато Буба видя бялата гола плът, помисли, че ще умре.

Тя бавно протегна крака си в буйната вода с притворени очи и ленива физиономия. Прекара сладострастно език по пълните си устни.

Буба изстена тежко и направи още три крачки към нея във водата с внезапно натежали крака.

— Присила.

Тя се направи, че не го чува. Полата ѝ се виеше около кръста.

— Толкова е приятно! Почти колкото и някои други неща, нали, Буба?

Умът му вече бе порядъчно размътен и отговорът му не беше съвсем адекватен.

— Хубаво е човек да е окосмен там.

Тя се усмихна с престорена свенливост.

— О, не.

— Истина ти казвам.

Буба вече стоеше само на няколко инча от нея. Течението на водата тласкаше краката ѝ към бедрата му. Господи, всеки миг щеше да умре!

— Виждаш ли?

Тя се приведе силно напред и се престори, че се взира в гърдите му.

— Е, наистина, така е. Виждам няколко нещастни косъмчета тук-там.

Тя вдигна поглед към пламналото му лице изпод замрежените си ресници.

Понижавайки гласа си до съблазнителен шепот, попита:

— Какво чувстваш, когато растат?

Езикът на Буба бе надебелял до такава степен, че едва се събираше в устата му. Не можеше да го помръдне дори и от това да зависеше животът му. Все пак успя да изтръгне неясно:

— Пипни и ще видиш.

Очите на Присила пламнаха триумфално и тя предпазливо се огледа през рамо.

— Няма да кажеш на никого, ако го направя, нали? Даже и на досадния си брат?

— Кълна се — изрече той с искреността на светец, даващ свещена клетва.

— Добре тогава.

Тя протегна ръка и точно когато пръстите ѝ докосваха гърдите му, се отдръпна рязко назад. — Не мога.

Господи, тя щеше да го умори!

— Разбира се, че можеш — простена той. — Хайде, докосни ги.

— Ти си истинско животно, щом ме караш да върша такива работи, Буба Лангстън — изрече тя обвинително.

Буба отдавна не беше на себе си, за да забележи, че му приписваха ролята на съблазнител. В съзнанието му нямаше място за нищо друго, освен за изгарящия допир на връхчетата на пръстите ѝ върху неговите гърди. Вълни от топлина започнаха да се надпреварват по тялото му. Възбудената му до скъсване мъжественост пулсираше в панталоните му. Ако водата не го покриваше до кръста, тя щеше да стане свидетел на метаморфоза, причинена от нея. Но и без това пръстите на единия ѝ крак го гъделичкаха безмилостно по слабините.

— О, Буба — изстена тя, притваряйки очи и придвижвайки пръстите си по-надолу. — Толкова ми е хубаво да те докосвам. Ти си толкова мъжествен.

— Така ли?

— Аха. — Тя въздъхна със съжаление и отдръпна ръце. — Но аз не трябваше да се оставям да ме уговаряш да правя това. Цялата съм настръхнала.

— Така ли?

Тя кимна, и сламенорусата ѝ коса се разсипа по раменете.

— Мисля малко да се понапръскам с вода, за да се охладя.

Преднамерено избягвайки погледа на обезумелите му очи, тя безгрижно разкопча първите две копчета от роклята и се приведе към потока, след като се увери, че гърдите ѝ се виждат без всякакво усилие. После загреба вода в шепите си и я изля върху тях.

— Оооох — простена тя леко. — Толкова ми е хубаво.

Продължи да се облива с вода дотогава, докато предната част на роклята ѝ не подгизна и прилепна към тялото ѝ.

Когато се изправи, посрещна с присмехулна изненада объркания поглед на Буба. Проследи го как стига до гърдите ѝ. Памучната тъкан така релефно бе очертала съдържанието под нея, че очите на Буба съвсем се остъклиха. От студената вода зърната ѝ бяха настръхнали точно както го бе планирала.

— О, имай малко милост — извика тя и ги закри с ръце. — Не ме гледай така, Буба. Блясъкът в твоите очи ме кара да се удавя от срам.

— Ти ме гледаш — изрече дрезгаво той с надебелял език.

Тя бавно отпусна ръце по тялото си, като преднамерено ги остави да слязат по извивката на гърдите и задържа пръсти върху зърната.

— Значи аз съм те гледала, така ли? Бива си те да се възползваш от неопитността на едно момиче, но да знаеш, че не е честно.

Той стоеше изправен пред нея, без да отделя поглед от гърдите ѝ, без да вижда отчаянието, което изтънява устните ѝ. Момчето беше повече от тъпо, тя беше сигурна в това, и ако Скаута не беше отпрашил още на момента, в който спряха да лагеруват, тя едва ли щеше да се занимава с тоя идиот тук, който очевидно и представа си нямаше за какво служи инструмента в панталоните. Но тя добре знаеше и направо не я свърташе на едно място от желание.

Явно се налагаше малко да го покуражи.

— Аз те докоснах — изрече тя меко, като остави гласа си да потрепери на границата, там, откъдето тръгваха обикновено сълзите. — Но аз знам, че ти никога не би ме насилил да го правя, нали, Буба?

Пръстите на краката се извиха надолу, като огънаха в дъга красивото ѝ стъпало, така че легнаха върху копчетата на панталона му.

Светлосивите ѝ очи се забиха в неговите.

— Ти каза, че което си е право, право си е.

Тя прокара език по устните си, като се увери, че той не е пропуснал жеста ѝ. Мигна няколко пъти с ресниците си и успя да извлече сълзи.

— Ти наистина си животно. Но само ако обещаеш да не кажеш на никого.

— Кълна се — повтори той, без да откъсва очи от възбудените зърна на гърдите ѝ. Неловко извади ръце от водата. — Ще ти намокря роклята.

— Няма значение!

Тя за малко не изпадна в истерия. Ако на мястото на този дръвник беше Скаута щяха вече да правят. А сега ѝ налагаше да обяснява всяка крачка на този идиот.

Ръцете на Буба се ключиха около тялото ѝ, отначало леко, после в очакване на нейната реакция, по-силно. Той стискаше, търкаше, натискаше и не му се вярваше, че може да изпитва такова удоволствие. Събра достатъчно кураж, за да прокара пръсти по зърната ѝ.

— Ооо, Буба. Правил си го и преди с друга жена — простена Присила.

Тя бе разтворила крака и той съвсем естествено се бе наместил между тях. Петите ѝ докопаха бедрата му отзад и се заключиха около тях.

— Никога, кълна ти се.

— Хайде, Буба, на мен можеш да ми кажеш.

— Никога, кълна ти се, Присила. Ти си първото момиче, което обичам.

— По-силно — простена тя. — По-силно ги, Буба, и ела по-наблизо, за да...

— Буба Лангстън!

Името му прозвуча като гръм от небето и отекна в главата му, като го изпрати обратно във водата. Ако Присила не бе успяла да докопа един по-здрав кичур трева, и тя щеше да го последва.

— Да, мамо? — обади се Буба, хлъзгайки се по камъните във водата, докато се мъчеше да се излезе на брега.

— Татко ти има нужда от помощ.

— Да, мамо — отвърна той послушно, издърпвайки ризата си изпод храста, където я бе метнал. Мокрите му бричове залепнаха за тялото му докато се промъкваше между дърветата.

Мама Лангстън, която изглеждаше непробиваема като скала даже и с Лий Лангстън в прегръдките си, връхлетя върху момичето, което се мъчеше да нахлузи чорапите си.

Когато Буба Лангстън се скри от погледа ѝ, стисна Присила за косата, уви я около ръката си и изтегли момичето на крака.

— Възпитавам порядъчно момче и искам да си остане порядъчно, разбра ли?

— Пусни ме — сопна се Присила, като напразно се мъчеше да се освободи от желязната хватка.

— Ти си една малка мръсница и аз го разбрах още първия път, когато те видях. Сега те предупреждавам да стоиш по-далеч от Буба.

— Той...

— Той съзрява и осъзнава мъжествеността си и точно ти си примамката, която му трябва, за да си навлече маса неприятности. А аз няма да го допусна.

— Ще кажа на мама какъв език ми държиш.

— Няма, защото тогава романът ти със Скаута ще приключи.

Присила мигновено спря да оказва съпротива и Мама Лангстън разбирайки, че вече е сломила упорството на момичето, го освободи.

— И следващия път, когато те засърби между краката, иди при някой друг, и остави момчето ми на мира.

Във фургона Буба вече я чакаше. Тя не придаде словесен израз на нравоучението си, но очите ѝ казваха достатъчно ясно какво мисли за развлечението му с Присила Уоткинс. Буба конвулсивно преглътна и с пламнало като божур лице, от което корените на косата му съвсем просветляха, я попита:

— Да ти помогна ли да направим вечерята, мамо?

ГЛАВА ДЕСЕТА

— Че как няма да си спомням — изрече кормчията на ферибота, подавайки парче тютюн на човека, който питаше за кервана от фургони. — Беше някъде май преди две ли, три ли седмици.

Мъжът отхапа солидна хапка. Прибави към нея още една, а остатъка прибра в джоба на ризата си за по-късно. Кормчията дръпна обратно тютюна си. При тия цени човек трудно можеше да бъде щедър.

— Значи, казваш, две-три седмици, а?

— Някъде там, аха. Спомням си ги, защото им се наложи да нощуват ей там на брега, преди да спре дъжда и реката да стане безопасна за прекосяване.

— Спомняш ли си някое момиче да е изглеждало като онова, дете ти го описах?

Кормчията изплю кафява топка тютюн в реката.

— Май си спомням. Имаше голяма и буйна коса. И малко дете. Сукалче.

— Бебе?

— Съвсем малко. На не повече от месец, струва ми се.

Другият се ухили гадно, докато се вглеждаше в брега отсреща.

— Май е тя, пипнах я.

Кормчията се изкикоти.

— Не е от тия, които човек може да забрави като вчерашната си пръдня. Ама и ти как така си хукнал подир такова младо момиче, дете вече си има бебе и всичко останало?

Другият се изплю с пълна уста в реката.

— Тя е кучката, дете ми остави това на главата.

Кормчията вече бе преценил мъжа — беше мръсен и зъл. Не му минаваше лесно. Белегът, който прорязваше цялото му чело от косата до веждата, не беше от спокойни разговори.

— Тя ще си плати за това!

Кормчията смъкна широкополата си шапка и прокара ръкав през потните си вежди.

— Е, ако бях на твое място, щях доста да си помисля, преди да се изпреча на пътя на онзи мъж, дето е с нея. Той...

— Какви ги дрънкаш!

Кормчията внимателно се отдръпна от внезапната заплаха, която усети у събеседника си. Не желаше разправии с никого, особено с гадове като този, който изглежда би убил човек, само защото не го е харесал.

— Да, съпругът ѝ, мисля...

— Тя не е омъжена... — изръмжа мъжът.

— Е, тя носеше бебе и пътуваше във фургон на мъж, така че си помислих, че са женени. Спомням си я добре, защото на средата на реката нещо ѝ стана, подплаши се и побягна. И конете се разтревожиха. Мъжът хукна след нея и двамата останаха във фургона докато прекосим реката.

Черните, стъклени като мъниста очи на мъжа до него гледаха свирепо отсрещния бряг. Кормчията отново се изплю, щастлив, че не той е целта на мъжа до него.

— Изглежда ми много корав. Очите му се стрелкат насам-натам през цялото време, разбираш какво искам да ти кажа, нищо не се изплъзва от вниманието му. Колтът се озовава в ръката му без някой да види как го изважда от кобура, когато си помисли, че нещо лошо се е случило на дамата му. Много мрачен и потаен тип. Не говори много, но и нищичко не изтърва. Не бих искал да се изпречвам на пътя му.

Другият мъж продължаваше да слуша, без да откъсва поглед от отсрещния бряг.

— Страшни коне има. Познава си стоката. Само да им свирне или махне с ръка, и веднага се успокояват. Много си го бива. Само да видиш как се отнася с тях. Но когато жена му хукна към фургона, той ги заряза.

Усмивката на другия мъж стана повече от демонична.

— Страх я беше от реката, а? — Стържещият му смях накара гърба на кормчията да настръхне. — Но тя не е негова жена, а моя.

— Бая ще се поозориш, докато успееш да го убедиш в това. — Кормчията отново се изплю. — Аз на твое място щях да му я оставя, колкото и здраво парче да е, вместо да се бия с него.

— Е, аз не съм на твоето място, нали така?

Кормчията потръпна от пламъка в очите на другия.

— Сега ли ще минаваш на другия бряг? — запита го той нервно.

— Утре. Имам да накупя някои неща. — Той тръгна, но след малко се обърна. — Да си разбрал накъде отиват?

— Разбрах само, че пътуват за Тексас.

Мъжът кимна, изгледа още веднъж западния бряг, ухили се и тръгна обратно към Мемфис, щастливо откривайки два реда пожълтели от тютюн зъби.

— Добро утро, мисис Коулман.

Уинстън Хил почтително наклони шапка към младата жена, която управляваше впряга, докато той яздеше покрай фургона ѝ. Оцени превъзходната ѝ стойка, изящната фигура и чудесен профил. Но най-вече го радваше фактът, че тя не осъзнаваше колко красива е.

— Добро утро, мистър Хил.

— Кога ще започнете да ми казвате Уинстън?

— Когато вие започнете да ме наричате Лидия.

— Мислите ли, че това ще се хареса на съпруга ви?

Лидия въздъхна, без да отделя поглед от пътя, като раменете ѝ се повдигаха и спадаха леко при всяко вдишване и издишване. Съпругът ѝ беше от тези, които много рядко одобряваха каквото и да направеше. Още едно прегрешение, без значение дали е реално, или не, едва ли щеше да има някакво значение. А и на нея вече порядъчно ѝ бе омръзнало да му угажда.

— Ако аз ви дам моето съгласие, Рос не би имал нищо против — изрече тя дръзко и стрелна с усмивка младия мъж.

Тя без съмнение изгаряше от желание за флирт и сърцето на Уинстън учестено заби при вида на блесналото ѝ лице.

Той бръкна с една ръка в торбата към седлото, като удържаше поводите с другата, и каза:

— Донесох ви нещо.

— Нещо за мен? — попита щастливо Лидия.

— Вие проявихте внимание към книгата, която четях онази нощ, когато се разхождахте с Лий из лагера. Спомняте ли си? Отбихте се да опитате от ябълковия пай на Мозес...

— Само защото щеше да бъде много наскърбен, ако не го направех — прекъсна го тя.

Уинстън се изсмя.

— И щеше да бъде!

Рос изпадна в бяс при вида на щастливите им лица, когато се появи само няколко минути по-късно. Едва не дръпна Лидия във фургона; цялото му тяло трепереше от гняв. Понякога ѝ се приискваше да ѝ изкрещи, да я удари, но само не и да скърца мрачно със зъби.

Уинстън тъкмо произнасяше:

— Видях ви, че погледнахте книгата, която четях.

Той я измъкна от чантата и се изправи на стремето, като посегна да я остави върху седалката на фургона до нея.

— Оставям ви я. Задръжте я колкото искате.

Тя цялата поруменя, смутена и едновременно с това благодарна за жеста му.

— Мистър... Хил... Уинстън — заекна тя. — Страшно ми харесва книгата ви. Аз... аз много бих искала да мога... да я прочета.

Той замълча за момент, гледайки готовото ѝ да заплаче всеки момент лице. Каква ужасна грешка беше допуснал! Предната нощ бе гледала книгата с такова обожание, че той бе сигурен, че тя може да чете, но не го прави само защото ѝ липсват тук книги. Дори не му беше хрумвало, че е неграмотна.

— Простете ми, Лидия. Не исках да ви оскърбя. Не предполагам, че не можете да четете.

— Едно време можех — произнесе тя с поглед забит в земята. — Мама ме учеше да чета, когато татко почина и... — Гласът ѝ продължи тъжно. — Но след това вече не ѝ оставаше и секунда свободна и аз повече не отидох на училище. Още помня буквите и мога да прочета някоя дума. Не съм виждала книга от... много отдавна.

Очите на Уинстън заблестяха от възторг. Но тъкмо отвори устата си и жестока кашлица го разтърси. Закашля се дълбоко в безупречно бялата си кърпичка, преди да успее да продължи разговора.

— Обзалагам се, че помните далеч повече, отколкото си мислите. Моля ви, вземете книгата, прочетете каквото можете, и ако срещнете някакви трудности, само ми се обадете.

— Не бих могла. Ще ви причиня много...

— Нищо няма да ми причините. За мен ще бъде истинско удоволствие.

Той щеше да бъде щастлив да разговаря с нея за каквото и да било. Не искаше да е влюбен в чужда съпруга, защото самите му чувства оскърбяваха нравствения му кодекс. Но въпреки безнадеждната си болест, въпреки дълбокото му отчаяние понякога, той все още беше жив. И все още — мъж. Обичаше да гледа Лидия, да слуша спокойния ѝ глас, да се наслаждава на бликналата ѝ женственост и неосъзнат чар.

— Едва ли ще имам много време покрай Лий. А и освен това имам задължения към съпруга си.

Сега беше ред на Уинстън да се обагри в аленочервено при споменаването на задълженията към съпруга ѝ.

— Разбира се, аз не исках да кажа, че вие не сте заета... със съпругеските си задължения... и майчински. Аз само предположих, че ако ви остава малко свободно време, бихте могли да се наслаждавате на книгата.

Лидия я загледа с копнеж. В паметта ѝ изплува стаята, където баща ѝ имаше обичай да седи и да чете. Беше претрупана с книги. Тя обичаше дъха на стаята, аромата на тютюна, който баща ѝ пушеше, на мастило, на остаряла хартия и прашни корици. Не беше си спомняла за това години наред и сега споменът я прониза остро и пронизващо.

— Не мога да ви кажа колко много съм ви благодарна за вашата предвидливост, Уинстън. Може би ще успея да я прочета, ако имам възможност. Надявам се. Не искам да остана неграмотна до края на живота си.

— Едва ли бих ви нарекъл неграмотна, Лидия — изрече той меко.

И точно тогава връхлетя Рос на Лъки. Също като стопанина си, той не можеше да стои дълго на едно място и буйно изцвили, когато Рос опъна поводите му зад коня на Хил.

— Добро утро, Рос. Гледам, хубави зайци си ударил — забеляза Уинстън дружелюбно.

— Уинстън току-що се отби да ме поздрави — изрече прибързано и нервно Лидия, като опъна поводите на впряга. — Донесе ни книга за прочит.

Може би ако Рос си помислеше, че книгата е предназначена и за двамата, щеше да ѝ позволи да я задържи.

— Да — ловко подхвана нишката Уинстън. — Нося цял куфар книги със себе си. Няма смисъл да събират праха.

— Много ти благодаря, Хил — каза Рос.

— Смяя ли да се надявам някоя сутрин да ме вземеш с теб на лов? Стрелям нелошо — изрече той с нескрит копнеж. — Баща ми и аз ходехме редовно на лов преди войната.

— Разбира се. — Господи, искаше да ненавижда този мъж, но Хил не правеше абсолютно нищо, за да възбуди ненавистта му. Дори се радваше на Лий. А Рос едва ли можеше да ненавижда човек, който обича сина му. — Обикновено потеглям с тръгването на кервана.

— Обади ми се следващия път, искам да ловувам с теб. И съм ти благодарен, че си помогнал на Мозес с впряга. Аз знаех, че са добри коне, но досега се дърпаха на различни страни, и той не можеше да се справи с тях.

— Няма защо — каза Рос като повдигна рамене.

Хвърли поглед към Лидия и се прокле, загдето я бе накарал да седи с изправен гръбнак на седалката на фургона, когато я учеше да управлява впряга. Позата ѝ караше да изпъкват всички достойнства на тялото ѝ и той добре си представяше какво изпитва всеки мъж, който се случеше да язди покрай фургона му. Дори и Хил.

— Лидия, ще окача зайците отзад на фургона и ще ги одера през обедната почивка.

Тя не повярва на ушите си. Дрането беше задължение, което той обикновено оставяше на нея, макар да знаеше много добре, че ѝ прилошава от това.

— Благодаря ти, Рос — каза меко тя, без да отделя сериозния си поглед от него преди той да се обърне и да пришпори Лъки.

— Приятен ден, Лидия — отдалечи се и Уинстън със свалена шапка.

— На теб също, Уинстън. И ти благодаря много за книгата — извика тя подире му разсеяно — умът ѝ все още беше съсредоточен върху Рос и странното му поведение.

Точно когато си мислеше, че вече го е опознала, той направи нещо съвсем неочаквано, което я накара да си помисли, че изобщо не знае нищо за характера му.

През последните две седмици, след като бяха постигнали съгласие да останат заедно до края на маршрута, той я бе обучавал, и то доста успешно, да управлява впряга. В началото ѝ се видя страшно и трудно. Но като следваше съветите му тя за кратко овладя основните похвати.

След първия ден от обучението, когато бе проклетл нескопосаността ѝ и безсмислието от обучението, той бе отишъл в най-близкия град и се бе върнал с чифт малки кожени ръкавици.

Лагерът вече утихваше и повечето огънове догаряха, когато той влезе във фургона. Лидия лежеше с отворени очи. Беше оставила фенера да гори с намален пламък. Погледна я и подхвърли един опакован пакет.

— Ще си изтъркаш ръцете, ако не носиш ръкавици — каза той, преди да се обърне, за да се съблече.

Ръцете ѝ бяха в мехури, които здравата я боляха, но на нея и през ум не ѝ минаваше, че той може да го е забелязал.

Тя разкъса опаковката и когато черните ръкавици от лъскава мека кожа паднаха в скута ѝ, се разплака.

— Благодаря ти, Рос.

— Няма защо.

Той угаси фенера без да я погледне и се пъкна между завивките си.

— Означава ли това, че ще продължиш с обучението ми, без значение колко зле се справях днес?

— Мисля, че утре ще бъдеш по-добра.

Не беше кой знае колко много, но поне беше една крачка напред в сравнение с навъсената физиономия и ругатните по адрес на неумението ѝ да се научи. На следващата сутрин, когато се качи при нея на седалката, тя вече бе сложила ръкавиците. Хареса ги много, не само защото ѝ стояха добре и я предпазваха, но и защото ѝ бяха подарък от Рос.

Отношенията им се подобряваха с всеки изминал ден, понякога вечер се смееха и разговаряха като всички останали семейни двойки. И тогава се бе случило нещо, което бе върнало мрачната му физиономия и онази дълбока бръчка гъстите му вежди.

Една вечер Скаута бе предупредил водачите на впрягове, че следващия ден се налага да прекосят една клисура.

— Дълбока е, но е суха — беше обяснил младият мъж на заобиколилите го хора. — Проблеми няма да има, само трябва да карате бавно и спокойно. Почвата е мека и няма да има добро сцепление. Но в другия край е сухо, така че излизането няма да е трудно.

Но въпреки предупреждението на Скаута, един от водачите не беше спуснал достатъчно спирачката и впрягът му бе препуснал с голяма скорост. Конете му бяха връхлетели върху фургона пред тях, с което бяха създали опасна ситуация и разбъркване, което подплаши конете и на двата впряга. Извикаха Рос да ги успокои.

Той още се мъчеше да се оправи с тях, когато дойде и редът на Лидия. Тя караше фургона по ръба на стръмната клисура. От високото ѝ се зави свят, като погледна надолу. Не искаше Рос и ли който и да е друг, да я критикуват, че забавя останалата част от кервана. Пое си дълбоко дъх, и шибна гърбовете на конете с поводите, като принуди първата двойка да пристъпи в прохода.

Беше изминала повече от половината, когато усети, че колелата започват да се плъзгат надолу в меката пръст. Постепенно затегна спирачката, но нищо не се промени. Допълнителното опъване на поводите само раздразни конете и те започнаха да се опъват на командата ѝ да забавят ход. Тя ужасена се обърна назад, за да провери дали Лий спи в сандъчето до входа на фургона. Но дори този кратък миг на разсейване беше достатъчен конете да се разиграят още повече. Тя рязко дръпна поводите.

— Не, Лидия! — изкрещя Рос.

Беше препуснал с Лъки подир фургона и бе усетил мигновено опасността. Тя го мярна с ъгълчето на очите си да замята крак над седлото и да се прехвърля върху фургона. С пронизително изсвирване изкомандва на жребеца си да хукне напред.

— Не ги дърпай рязко!

Мускулите на ръцете и гърба ѝ се бяха напрегнали до скъсване в усилие да овладее впряга, но без резултат — заплъзгаха се още по-бързо към каменистото дъно на клисурата.

— Дай на мен — каза Рос.

Той я обгърна, за да поеме едната ѝ ръка.

— Спокойно, спокойно.

Говореше колкото на нея, толкова и на изнервения впряг. Бузата му беше толкова близо до лицето ѝ, че сякаш я галеше. Тя чуваше думите и усещаше дъха му в ушите си.

Ръцете ѝ се мъчеха да изпълняват съветите му.

— Видя ли? Дърпаш много полека. Поводите са в ръцете ти, полека, полека, силно. Хайде сега малко по-силно! Така, Лидия, така. Браво, добро момиче. А сега още малко.

След като стигнаха дъното без никакви произшествия, тя завъртя глава към него ликуваща.

— Успях, Рос! Успях! Нали успях, Рос?

Периферията на шапката ѝ се закачи в неговата и тя се плъзна по гърба ѝ. Косата ѝ се разпиля по-щедро. Сърцето ѝ биеше бързо и неравномерно. Не ѝ минаваше през ум, че в този миг той я виждаше като най-красивото нещо в живота си. Пръснатите бледи лунички и дълбоката чувственост, която излъчваше лицето ѝ, свиваше в спазъм всичките му мускули.

О, това лице зовеше, искаше да бъде целунато. Изискваше го. Господи, дали щеше да успее някога да забрави вкуса на устните ѝ!

Под яркото слънце очите ѝ светеха златни. И той видя отразен в тях един омагьосан от силата им мъж. Мъж зажаднял за аромата и вкуса на тялото ѝ. Самотен мъж, търсец жена, но не каква да е жена, а точно тази. Мъж, който умираше за мекия ѝ глас и силното ѝ тяло.

Той видя себе си. И това го изплаши до смърт.

Светкавично я пусна и със скупчен, непознат дори и на него глас, изрече:

— Даа, добре се справи.

Подхвана поводите и се намести на седалката, отдалечавайки се на безопасно разстояние от нея.

— Аз ще карам днес до края на участъка.

Лидия не го разбираше. Само за миг си беше помислила, че отново ще я целуне. Сякаш някакво гигантско цвете разцъфваше в гърдите ѝ. Очакваше целувката му. Искеше отново да усети грапавия допир на мустаците му до устните си, да усети как устата му разтваря нейната. Стомахът ѝ се сви от възторг и страх при тази мисъл.

Но нищо такова не се случи — той отново се бе превъплътил в навъсения грубиян, какъвто го знаеше до сутринта, когато пред мистър

Хил ѝ беше обещал да одере зайците собственоръчно, а не да предоставя това на нея.

Той не изглеждаше склонен да участва в разговор. Лидия предприе няколко смели опита, но отговорите му бяха къси и неохотни. За да надвие скуката в следобедните часове, тя отвори книгата на Уинстън и започна да прелиства орфаните страници. Успя да прочете заглавието.

— И — вълн — ху.

— Айвънхоу — поправи той неправилното ѝ произношение.

Тя вдигна глава.

— Можеш ли да четеш, Рос?

Той повдигна рамене по познатия ѝ начин, с което даваше да разбере, че не му се навлиза в подробности. А тя наистина беше права. Не искаше тя да разбере, че се беше научил да чете и пише чак след като се бе запознал с Виктория Джентри. Виктория беше проявила силна изненада, когато разбра за неграмотността му, и се бе заела да го ограмотява вечерите, когато приключваше дневните си задължения.

След като се научи да чете, той изчете всички книги, които предлагаше библиотеката на баща ѝ, след което обучението му се задълбочи и в други области. Тя го научи да разбира от география и история, как да събира колона от числа и как да изважда. Ако не беше обикнал Виктория преди това, със сигурност щеше да я обикне загдето го бе ограмотила без нито веднъж да се присмее на невежеството му.

— Какво означава това? — запита го Лидия.

— Кое?

— Айвънхоу.

— Това е име на мъж.

— О — каза тя, като прокара пръсти по гладката си кожа. — Има ли и жени героини?

— Две. Роуена и Ребека.

— Какво става с тях?

Рос погледна любопитното ѝ лице и отговори по начина, по който винаги му бе отговаряла Виктория.

— Като прочетеш, ще разбереш.

Предизвикателство от страна на Рос беше нещо, което тя не би отхвърлила, дори и да ѝ се наложеше да умре. Уинстън Хил можеше

само да си мечтае да я запали така по книгата, както току-що бе направил Рос. Лидия гордо повдигна брадичка.

— Добре — каза тя. — Ако някъде сбъркам дума, или не разбере нещо, ти ще ми помогнеш, нали?

Той кимна утвърдително.

През остатък от деня той търпеливо изслуша усилията ѝ да преодолее първите две страници. Когато накрая вкараха фургона в чертите на лагера за нощувката, и двамата бяха много уморени, но Лидия сияеше от доволство.

Вечерта Мама Лангстън я посети, като донесе бутилката с мляко за Лий и го нахрани, докато Лидия нарязва картофите и изпече зайците. Буба дотърча задъхан и ги прекъсна със задавен от тичането глас:

— Рос има нужда от гвоздеи за подковите. Каза, че имало цяла торба от тях във фургона.

— Ей сега ще ги донеса — каза Лидия.

След като се появи с торбата, Мама Лангстън се обърна към сина си:

— Отивай да помогнеш на татко си, а Лидия ще отнесе гвоздеите на съпруга си.

Буба беше дълбоко разочарован, че отмениха задачата му. Той мечтаеше да прекарва всяка свободна минута при Рос. Но тия дни едва ли имаше очи да оспорва решението на майка си, още повече след като го беше заловила с Присила.

— Добре — примири се той и се затътри към техния фургон.

— Трябва да довърша храненето на Лий, за да занесеш вечерята на семейството си — възрази меко Лидия, докато през това време сърцето ѝ ускоряваше пулса си.

Двамата с Рос толкова рядко имаха възможност за уединение. Всяка вечер Рос си лягаше последен в лагера, дълго след като Лидия вече беше заспала. А много сутрини вече привършваше сутрешния тоалет на конете си, когато Лидия се пробуждаше. Тя си мислеше, че вероятно присъствието ѝ му е неприятно, особено в теснотата на фургона.

— Тая вечер Анабет приготвя вечерята. По-добре да се погрижа за Лий, отколкото да си превивам гърба до оня огън. Хайде, тръгвай.

Лидия приглади косата си и свали престилката. Тия движения, породени от суетата, накараха Мама Лангстън тайно да се усмихне,

проследявайки с поглед младата жена. Хората от кервана вече я възприемаха като мисис Коулман и всички учтиво я поздравяваха.

Рос бе останал сам в корала, другите вече се бяха прибрали по фургоните си. Зърна го изправен до една кобила да реши гривата ѝ и да ѝ говори галовно. Господи, колко красив изглеждаше! Шапката му беше смъкната на гърба и късното следобедно слънце хвърляше игриви отблясъци върху гарвановочерната му коса. Суровата му мъжественост хармонираше естествено с околната природа.

Лидия беше толкова погълната от гледката, че не забеляза камъка. Тя се спъна, падна на колене, и разсипа гвоздеите по каменистата земя. Смутена се спусна да ги събира. Но още при първото движение, чу ядния звън на гърмяща змия. Замръзна на мястото си. Гърмящата змия се беше обвила около камъка, в който се бе спънала.

Письъкът ѝ разцепи вечерния въздух и тя се дръпна назад. Обърна глава да зърне за последен път Рос в очакване на смъртоносното ухапване.

Но Рос не чака да чуе гласа ѝ повторно — той се хвърли върху земята, измъкна револвера от кобура си и едновременно с това се претърколи два пъти, след което стреля без дори да се прицели. Лидия изпищя още веднъж, когато главата на змията отхвъркна под безупречния изстрел на Рос. Змийското тяло се загърчи в смъртни конвулсии само на няколко инча от крака ѝ, докато накрая замря.

Разширените ѝ зеници не изпускаха мъжа. Беше стрелял със същия мигновен рефлекс, който кара змията да атакува всяка подвижна цел. Лидия не можеше да осъзнае кое я беше изплашило повече.

Все така замръзнала и загубила дар слово, тя проследи с поглед как той се надига от земята и тръгва към нея. Сви се, когато той приклепна до нея.

— Лидия, нали си добре?

Въпросът му се изтръгна с такова усилие, сякаш вътрешностите му се бяха сгърчили от страшна болка. Изкривеното му от преживения ужас лице бе направо неузнаваемо.

Поредното превъплъщение. Убиецът бе отстъпил мястото си на утешителя. Това вече беше прекалено за изхабените нерви на Лидия.

— Не, не — простена тя, разтърсвайки се от болезнени конвулсии.

Протегна ръце към него, обгърна раменете му и се разрида. Крехкото ѝ тяло се облегна върху стената от мускули, а той зарови лице в косата ѝ, като не спираше да ѝ шепне успокоително. Усети новия пристъп на разтърсване и я притисна още по-силно, поемайки в себе си остатъка от изживяния ужас.

Лидия повдигна глава, с очи натежали от сълзи:

— Само преди няколко седмици исках да умра. Но когато видях тая гърмяща змия, вече не исках това, защото щях да изоставя Лий. Не исках да изоставям и... теб, Рос.

— Лидия — изстена тихо той, преди устата му да захлупи нейната, освобождавайки всичкото събрано в себе си напрежение за последните седмици. Устните им се срещнаха със задъханата наложителност на мига, с бясната нужда да се убедят, че са невредими, че са преживели и поредната опасност. Дишането им бе задъхано и пресекливо. Вкопчените в плещите му ръце постепенно се отпуснаха, пръстите бавно се разтвориха, за да се заключат нежно около врата му.

Дълбоки гърлени звуци се изтръгваха от гърлото му докато дланите му изследваха крехкия ѝ гръб. Беше обезумял, гонен от онзи първичен мъжки инстинкт да притежава, да брани, да се съвкупява. Ръката му се стрелна между бедрата ѝ, където намери горещо пристанище; грубо затърка това уязвимо място, съхраняващо женствеността ѝ.

Рос си помисли, че тежкият грохот в ушите му се дължи на препускащата бясно по вените му кръв, но се лъжеше. Лидия първа проумя, че това е тропотът на десетки крака и се дръпна от него. Хората от кервана тичаха към мястото, за да разберат кой и защо бе стрелял. Мама Лангстън мигновено бутна Лий в ръцете на нищо неподозиращата Анабет със заръката да се грижи за него, и поведе цялата група. Скоро видяха двете коленичили фигури, вкопчени една в друга.

Всички се вираха безмълвно в огромното тяло на змията.

— Дяволски късмет са извадили, ако питаш мен.

— Можеше да бъде всеки един от нас. Та на ли до преди пет минути се въртяхме наоколо!

— Добре, че не е било някое от децата.

— Добре, че Рос е успял да я уцели.

— Как успя да го направиш, Рос?

— Ама ти си бил страшен стрелец!

Лидия се взря в зелените очи. Бяха изпълнени с настойчива и няма молба. Тя я разбра. Той я умоляваше да не разказва за майсторството му с револвера. И в този момент тя проумя си, нещо, което беше подозирала отдавна, но не бе успяла да го облече в ясна мисъл. Той също криеше нещо. Майсторството му с конете не беше единственият му талант, но той искаше второто да остане тайна.

— Аз... а... още не бях си свалил колана с револверите и те бяха заредени. Когато Лидия видя змията и ме извика, успях да се приближа на няколко стъпки и ѝ пръснах главата.

Той не гледаше към никого, а търсеше очите на Лидия, умолявайки я да не го издаде, да не им казва, че е пръснал главата ѝ най-малко от четиридесет фута разстояние.

— Е, като гледам, всичко е приключило, и ако питате мен, за днес ми е достатъчно — каза Мама Лангстън, спускайки се към тях.

Не знаеше какво точно, но усещаше, че нещо важно се бе случило между двамата. Тя винаги усещаше лъжата, и разбра, че мистър Коулман бе излъгал.

— Мистър Симс, да ви се намира от онова бренди? Обзалагам се, че няколко глътки от него ще дойдат много добре на мисис Коулман докато съпругът ѝ успокои подплашените коне. Нека някои от вас да останат и да огледат местността за други змии.

Рос неохотно се отдалечи, а Лидия се остави на ръцете на Мама Лангстън, която я поведе към лагера.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

На следващата сутрин Лидия се събуди със свит стомах и разтуптяно сърце. Жадуваше да види Рос и едновременно с това се боеше. От някакъв въображаем и абсурден страх се бе престорила, че спи, когато се бе прибрал във фургона предната вечер. Не можа да събере достатъчно кураж, за да го погледне право в очите. Не знаеше дали и сега е в състояние.

Какво се беше случило предния ден след случката с гърмящата змия? Никога по-рано не бе изпитвала такова вълнение, не бе ставала участник на толкова вълнуващо преживяване. Подобно на дребни, излюпващи се яйца, в душата ѝ се бяха пробудили тайнствени усещания. Моментът на излюпването им бе съвпаднал точно с допира на Рос, с целувката му, и черупките им се бяха пукнали, давайки живот на чудотворен балсам, протекъл по цялото ѝ тяло като топъл, златен мед. Не беше искала тази целувка да спира, докато...

Докато какво? До какво водеше онази прегръдка? Определено не до онова, което беше изпитала с Кланси. Те бяха две напълно различни неща. Макар че разликата още не беше още достатъчно ясна. Единственото, което знаеше със сигурност, бе, че с Рос всеки ден е неподозирано красив и вълнуващ.

Спомените ѝ от онова грозно време с Кланси сега бяха още по-болезнени и унижителни. Макар че онова чудовище беше мъртво, душевните рани още напомняха, незараснали в сърцето ѝ. Рос я беше целунал предния ден. И едва тогава бе проумяла напълно цялата чудовищност на Кланси. Ако ѝ се случеше да изпита с Рос... онова, искаше ѝ се да бъде като недокоснат съд с бистра и ледена изворна вода, в който той пръв да потопи устни. Искаше той да бъде първият, който ще вкуси тялото ѝ. Тя жадуваше да му предложи чистота и невинност. Но този дар вече не беше нейно притежание.

Разкаянието така я разяждаше отвътре, че накрая усети и физическа болка. Ако това така измъчваше нея, какво ли щеше да изпита Рос, загдето друг мъж я бе притежавал преди него?

Тези мисли не ѝ даваха мира, докато приглаждаше косата си, като оглеждаше отражението си в огледалото. Беше започнала да осъзнава красотата си. Точно в този момент брезентът на входа се отметна встрани и Рос влезе. Тя бързо отскочи назад. Изглеждаше толкова огромен, че сякаш изместваше всичкия въздух във фургона.

— Добро утро — прошепна му без дъх. Откри, че бе по-лесно да говори на копчетата на ризата му, отколкото на очите му. — Да не съм се успала?

— Не. Аз подраних.

Тя се осмели да го погледне крадешком и установи, че и той избягва очите ѝ.

— Добре ли спа? Не сънува ли кошмари от... въз... от змията?

— Не — отвърна тя, като облиза устните си. — Добре съм.

— А, това е чудесно. — Той се обърна да излиза. — Е...

— Рос? — Тя пристъпи към него.

— Какво? — Той мигновено се извъртя.

— Благодаря ти.

Този път се осмели да вдигне очи към неговите.

— За какво?

Очите му блестяха, озарявани от някакъв вътрешен огън и стопляха цялото ѝ тяло.

— Загдето ме спаси от змията.

Думите ѝ минаха като лек полъх на вятъра през устните ѝ.

— О!

Колко време останаха, взрени един в друг и двамата не можеха да си спомнят. А какво щеше да се случи, ако Буба Лангстън не беше промушил глава през брезента и гласът му не бе ги изтръгнал от вцепенението:

— Има ли някой вътре? Нося млякото за малкия.

Така беше през целия ден. Говореха с къси изречения, сякаш се страхуваха да не кажат нещо излишно. Но често говореха и със страх, че не казват достатъчно. Следяха се скришом един друг, но и за двамата беше трудно да срещат погледите си. Бяха неестествено учтиви. И двамата изглеждаха щастливи, но щастливи точно толкова, колкото и безкрайно нещастни. И двамата бяха страхотно нещастни. Вървяха по опънато въже. Такова равновесие не можеше да

продължава дълго. В един момент единият от двамата щеше да падне пръв.

Всяка вечер, след като се затваряха в лагера, Рос обикновено отиваше зад фургона да се измие, докато Лидия приготвя вечерята. Беше обикнала гледката, която представляваше съблеченият до кръста Рос, който се сапунисваше и търкаше. Измисляше си какви ли не поводи, за да ходи при него, докато той се миеше.

Споменът за целувката му от онзи ден караше вътрешностите ѝ още да треперят от начина, по който ръцете му интимно бяха нагласили тялото ѝ към неговото. Може би мисълта да се люби с него не беше толкова ненавистна, защото той беше физически далеч по-привлекателен от Кланси. Но каквато и да беше причината, тя искрено се възхищаваше на тялото му.

Реши да поиска мнението му за задушеното. Опитай го и ми кажи дали не иска още сол, моля те. Съвсем по съпружески, нали така? Съвсем правдоподобно оправдание да разговаря с него докато се миеше. Тя загреба пълна лъжица от тенджерата и заобиколи.

Рос се бе привел над легена. Вдлъбнатината на гръбнака разделяше гърба му на две мускулести половини. Мускулите му играеха при всяко движение, докато заливаше главата си с пълни шепи вода. Внезапно се изправи, отметна мокра глава назад, покривайки очите си с ръце. Капчици вода потекоха по гърдите му и потънаха в онзи тъмен, къдрав облак, който изчезваше в панталоните му. Там полът му и в този момент напомняше за себе си.

Лидия се насили да преглътне. Сърцето ѝ заби оглушително. Прииска ѝ се повече от всякога да го погали. Целия. Защото беше страхотно красив!

Но после зърна Присила Уоткинс, облегната на едно от дърветата близо до фургона. Очите ѝ бяха сънливи зад полупритворените ѝ клепачи, но изражението върху лицето ѝ — жадно.

Лидия пламна и силно ѝ се прииска да плисне горещата лъжица право в муцуната ѝ. Как се осмеляваше? Как се осмеляваше тая кучка да стои там и да зяпа жадно съпруга ѝ!

Момичето внезапно зърна Лидия, устните му се изкривиха в подигравателна гримаса и мигновено потъна в прикритието на дърветата.

Без да може да го обясни, Лидия изля раздражението си върху Рос.

— Още ли не си свършил? — нахвърли се тя върху него.

Той смъкна ръце и погледна към нея, учуден от присъствието ѝ. Мократа му коса се смъкна непослушно върху очите му.

— Не — изръмжа той в отговор. — Да нямаме разписание?

— Побързай. Вечерята е почти готова. — Полите ѝ се усукаха от рязкото движение, когато се насочи към огъня, като се чудеше на себе си защо е толкова ядосана. — И си сложи някоя дреха отгоре, за Бога — извика му тя през рамо.

Това вече беше капката, която преля чашата. Нервите му бяха опънати до скъсване. Щом не можеше да постигне сексуално разпускане, то поне можеше да си позволи да избухне. Той се втурна към края на фургона като в движение нахлузи ризата си.

— Може и да не си забелязала, но аз рядко се мия облечен.

Тя спусна обратно лъжицата в тенджерата и се завъртя към него.

— Не, ти изобщо обичаш да се разхождаш полуоблечен, така че на всички от рода на оная малката Уоткинс да им изтичат очите.

Той тръсна глава, като се опита да вникне в думите ѝ и да преодолее импулса да я стисне в прегръдките си и да затули устата ѝ с още една секваща дъха целувка.

— Какви ги дрънкаш, по дяволите. Никъде не съм се разхождал. Какво мога да направя, ако оная малка кучка непрекъснато надзърта, когато се мия?

Лицето на Лидия побледня от гняв. Крехките ѝ ръце се свиха в смешни юмруци.

— Искаш да кажеш, че го прави редовно ли?

Той повдигна рамене и жестът му беше изпълнен с преднамерена незаинтересованост.

— Разбира се. Доста отдавна.

— Е, отсега нататък няма да вижда даже и обувките ти, защото вече ще се миеш във фургона. Ти си женен мъж.

Той направи крачка към нея, с което я накара да наведе глава назад, за да го огледа.

— Сигурно — изръмжа той. — Това, че сме женени, съвсем не означава, че аз съм твоя собственост. Ще си правя това, което съм

правил винаги, което означава, че ще правя това, което искам, и ти нямаш абсолютно нищо общо с това.

— Аз все пак имам нещо общо с това — изсъска тя в отговор. — Аз съм твоята съпруга.

— Моят съпруга е мъртва.

Той съжали за думите си още в мига, в който ги изрече. Лидия отскочи назад, сякаш я беше ударил, и той с големи усилия потисна желанието си да я прегърне.

Беше изрекъл думите, защото по цял ден си ги повтаряше наум. След като бе целунал предния ден Лидия, бе провел дълъг мислен разговор с Виктория, искайки прошка от нея, че е пожелал друга жена в момент на слабост. Той се бе оправдал пред призрака, който го преследваше, че желанието му към жената е оправдано, защото тя носеше неговото име. Той беше мъж. При това не от най-слабите. Можеше ли Виктория да го обвинява, че желае и се нуждае от друга жена?

Почувства се виновен, сякаш бе извършил грях. Но това нямаше да го възпре да вземе това, което си беше негово по закон. Намираше се пред морална дилема. И макар, че отдавна бе скъсал с престъпния свят, моралните дилеми продължаваха да бъдат нещо ново и непознато за него и той ги ненавиждаше с цялото си същество. Не можеше да няма някой виновен за войната, която се водеше в съзнанието му. А Лидия се явяваше една удобна мишена, върху която да излее гнева си.

Сълзи на болка и гняв бликнаха в очите на Лидия.

— О, да. Ти никога няма да ми позволиш да забравя, че аз вървя по стъпките на Виктория, нали?

Буба Лангстън видя, че въздухът между двамата пращи от напрежение. Приличаха на обезумели от глад диви зверове, които не могат да се нахвърлят един върху друг, само защото са завързани за синджири. Съзнаваше, че стъпва в леговицето на лъв, но нямаше къде да ходи. Бяха го изпратили да повика Рос. Той преглътна страха си и изрече неестествено високо:

— Рос, тук ли си?

Тъмната глава на мъжа рязко се обърна и Буба се почувства като прерязан от бръснача на зелените му очи:

— Какво има?

Той се сви под немигация взор на Рос.

— Изпратиха ме да те повикам. Там има един фургон със... жени, такава...

Люк, който се бе промъкнал зад него, се изхили с пълен глас. Буба рязко се обърна към него и го изгледа с убийствена злоба. Люк преглътна смеха си, но раменете му дълго след това продължаваха да се тресат.

— Фургонът им се е счупил долу край реката. Мистър Грейсън ме помоли да те повикам.

Рос задържа острия си поглед върху Лидия, преди да нахлупи шапката си и да каже на момчетата:

— Хайде, заведете ме там.

Лидия го проследи с поглед как се отдалечава. Тя обезсърчено повдигна Лий, който кротко лежеше в сандъчето, и притисна телцето му до гърдите си с надеждата да намери успокоение. Тя приседна на малкия стол и се загледа в огъня.

Мина час. Повечето от хората в лагера вече бяха вечеряли и се готвеха за нощта. Лидия забеляза, че хората я отбягват, като ѝ хвърляха крадешком погледи. Не беше гладна, но яде, решена да демонстрира пред Рос, че убийствените му думи не са в състояние да развалят апетита ѝ. Но не усети вкуса на храната. Лий беше заспал, и след като го поддържа още малко до тялото си, го положи в креватчето му.

Тъкмо излизаше от фургона, когато се появи Мама Лангстън със стиснати устни и навъсено чело, като индиански вожд, стъпил на бойната пътека.

— Бързо тръгвай към съпруга си — изрече тя с каменно лице, като я побутна.

— Но...

— Хайде. Оня фургон долу край реката е пълен с фльорци.

— С какво?

— С фльорци. — Мама Лангстън беше на косъм да закрещи. — Хайде, тръгвай. Аз ще остана при Лий.

Лидия озадачена прекоси лагера. Всички я следяха с погледи, сякаш им беше известна някаква много трагична тайна, но предпочитаха някой друг да ѝ я съобщи.

Фургонът край реката не приличаше на никой от фургоните, които бе виждала до този момент. Беше пишно украсен с гирлянди от диви рози, сърца и нарисувани гълъби по стените. Колелата бяха

боядисани червени с бели сърца върху главините. Дори и брезентът на покрива изглеждаше съвсем непристойно с провисналите от краищата му части от дамско бельо. Бяха толкова много и толкова разноцветни, че Лидия се зачуди за какво ли се използваша.

Рос седеше на Лъки, единият му крак бе повдигнат на предната висока част на седлото. Приведен небрежно над седлото, пушеше пура с отметната на гърба шапка, зъбите бляскаха под мустаците при всяко негово отмятане на главата, при всеки изблик на смях — и всичко това изведнъж докара Лидия до бяс. Неговата надменна поза ѝ напомни за Скаута. А стойката на Скаута винаги я бе дразнела.

Разговаряше с петте жени, които се бяха отпуснали морно върху седалката на фургона; някои от тях седяха настрани върху конете от впряга. Онази, върху която бе приковал поглед, се разхлаждаше с широко ветрило от аленочервени пера. Роклята ѝ завършваше с безсрамно голямо деколте, което изваждаше на показ почти целите ѝ гърди.

Лидия закрочи към фургона като на малък войник, с изпънат гръб, високо повдигната глава.

Мадам я забеляза първа. Ветрилото ѝ замря в ленивото си движение и тя изпита възхищение от момичето, което така бойко крачеше към тях, с такава решителност в стойката и изражението. Мадам беше ненадминат познавач на женската плът и още на мига разпознаваше всяко момиче, което струваше съкровище. Гримирано, в корсет и облечено в нещо малко по-различно от проста памучна рокля, това момиче се превръщаше направо в смърт за мъжете. Какъв блестящ руменец бликаше по бузите ѝ!

Рос мигновено разбра, че слушателската му аудитория загуби внимание. Жените се бяха втренчили в нещо зад рамото му. Той извърна глава и видя Лидия да се приближава към тях. Тя спря на няколко крачки от коня му и вдигна поглед към него.

— Във фургона ли ще вечеряте, мистър Коулман?

Той пое от пурата и издуха облак дим около главата си. Погледът му падна върху цигарата, докато изговаряше с бавен глас:

— Уважаеми дами, да ви представя мисис Коулман. Лидия, това е мадам Ла Рю и нейните... поверенички.

Лидия пламна цялата при задружното кикотене на момичетата иззад дланите им. Чу една от тях да изрича:

— Виждала ли си някога през живота си такава коса?

Тя ги обходи с ледени очи и накрая ги спря върху гърдестата мадам, която продължаваше да я преценява през присвитите си, пресметливи очи.

— Е? Чакам отговора ти — обърна се тя с презрение към Рос.

Рос я изгледа и още веднъж му се прииска да не е толкова красива в последните лъчи на залязващото слънце, просмукващо се в косите ѝ. Защо нейното тяло му изглеждаше по-съблазнително със сладострастните си очертания в грубата памучна рокля, отколкото цялото това разнообразие от женска плът, нагиздено специално за него във фините си сатени и дантели? Тя изглеждаше като наранена тигрица, която се нуждае от утеха и нежност. Изведнъж му се прииска да скочи от коня, да я придърпа до себе си, да я прегърне и да я утеши. И първото, което възнамеряваше да направи, беше да целуне тази презрителна извивка на прелестните ѝ устни.

— Не, тази вечер няма да вечерям в лагера. Тези дами — обърна се той към момичетата, като наклони шапката си към тях и те отново се изкикотиха, — бяха заседнали долу в тинята. Аз им помогнах да се измъкнат и им предложих да ги съпроводя до града, където ги търси собственика на заведението „Шейди Рест Салуун“

— Търсят ни всички онези работници от железницата с джобове, пълни с дрънчащи монети — проточи изкусителното гласче на едно от момичетата.

— И не само това изпълва джобовете им — добави друго.

Всички се заляха в смях заедно с Рос.

Зъбите на Лидия изскърцаха в безсилен гняв. Вълна на обида заливаше тялото ѝ.

— Както искаш — отвърна тихо тя, обърна се и се запъти към лагера през ливадата с благоуханни полски цветя.

Устните на Рос се сключиха върху пурата, докато я проследяваше с поглед как се отдалечава. Ако се бе държала според очакванията му, ако бе започнала да го моли да остане, той нямаше да отиде. Но на нея ѝ беше все едно, тя не даваше пет пари, следователно — той беше свободен. Едва в този момент проумя колко много му бе липсвал алкохолът, картите, развратът. Да, развратът! Виктория не му бе позволявала да я докосва в продължение на месеци, откакто се бяха запознали. Сега пък живееше с жена, която не можеше да понася, която

преднамерено го довеждаше до лудост, като ясно съзнаваше, че той не може да посегне към нея.

Беше му дошло до гуша от семейния живот. От брака. Проклет да бъде, ако не приключеше окончателно с него. Тази нощ всички жени бяха негови и той щеше да ги изреди всичките до една, дори и на другия ден да му се наложеше да се прибира на четири крака.

Той се обърна и обходи със зелените си очи всяко момиче отгоре до долу, докато накрая се спря върху мадам Ла Рю:

— Тръгваме веднага щом се приготвите, момичета.

— Май книгата ви харесва?

Лидия вдигна поглед от страниците, които прелистваше под светлината на фенера.

— Хелоу, Уинстън. Да, очарователна е.

Той се усмихна в застиналия мрак.

— Мога ли да седна? — попита, като посочи към другия стол.

Тя преглътна с благодарност, загдето мистър Хил разговаряше с нея така, сякаш нищо не се бе случило. Всички от лагера вече знаеха, че Рос е потеглил за Оуентаун с курвите. Всички се отнасяха към нея с голяма почит, сякаш беше в траур. Само да знаеха колко я интересуваше цялата тази работа, помисли си тя предизвикателно.

Но се заблуждаваше. Сърцето ѝ бе натежало като оловна топка, след като Рос се бе подиграл с нея пред тези мръсни жени.

— Моля ви, седнете, Уинстън — изрече тя с насилена усмивка. — Ще пиете ли кафе?

— Да, благодаря ви.

След като му наля една чашка и сръбна от нея, той продължи:

— Изглежда, не срещате особени трудности при четенето, или сте прекалено горда, за да ме помолите за помощ.

Тя се усмихна на мекия му укор.

— Спомням си повече, отколкото предполагам. Ако срещна трудност с някоя дума, Рос... — Тя прехапа език при изговарянето на името му. Втренчи се в огъня, като се чудеше дали сега целува някоя от онези жени по същия начин, по който я беше целунал вчера. — Рос ми помага. Той може да чете.

— Какъв късмет имате и двамата — отбеляза възпитано Уинстън.

Прииска му се да е достатъчно укрепнал, за да се сбие с мъжа, довел момичето пред него до такова отчаяние. Но дори и да беше напълно здрав, това изобщо не му влизаше в работата. И все пак, с какъв ум съпругът ѝ я беше унизил така пред целия керван? Трябваше да бъде бит с камшик за това.

— Лий сигурно вече спи? — опита се той да смени темата.

Очите ѝ се откъснаха от пламъците на огъня и за пръв път тази вечер в тях блесна живец.

— Той е същинско ангелче, всяка нощ заспива веднага след като си изпие бутилката с мляко. Спи много дълбоко, но се събужда рано.

— Той е чудесно момче.

— Да. Понякога забравям, че не е мой.

Изречението се изплъзна неволно от устата ѝ. Уинстън видя, че тя се разстрои от казаното и се надигна.

— Благодаря ви за кафето — каза, като остави чашката върху най-горното стъпало на стълбичката на фургона. — Трябва да си тръгвам. И ние трябва да ставаме рано сутринта, също като Лий.

Къде ли щеше да бъде Рос сутринта? — чудеше се Лидия.

— Да, така е.

— Искате ли да ви помогна да угасите огъня?

— Не — отказа бързо тя. Все още хранеше надежда, че Рос може да си дойде вечерта. — Не е трудно. Искам да почета още малко.

Уинстън повдигна ръката ѝ до устните си и я целуна нежно.

— Лека нощ, прелестна Лидия.

После изчезна в нощта, а Лидия остана да чака Рос.

Това беше едно от местата, в които той още от детството си беше приучен да се чувства като у дома си, макар че преди още да е влязъл, вече знаеше, че предизвиква съдбата. Но въпреки това той влезе със стиснати зъби, с непреодолим импулс да се самонакаже. „Дамите“ бяха започнали вече да му ходят по нервите още преди да стигнат Оуентаун. Те се кикотеха непрекъснато, като не спираха да го закачат така, както само те го умееха, но този път — странно вместо докосванията им да разпалят желанието в него, го отвратиха. Лидия не му излизаше от ума и сърцатия начин, по който се бе държала пред него и жените, които лудееха да съблазнят съпруга ѝ, като ги бе накарала да изглеждат жалки.

Разкъсван между чувство за вина и раздразнение, Рос бутна вратите на Шейди Рест и потъна сред неописуемата глъчка. Въздухът беше просмукан от дим, воня на прокиснала бира и потни тела. Червените тапети отдавна бяха съдрани от дървените стени, а голото момиче, което се кълчеше върху афиша над бара, беше с простреляни очи. Подът беше хлъзгав от изплютия тютюн. Пианистът сякаш се подиграваше на всеки, който някога е чувал музика, а сервитьорите безмилостно „кръцаваха“ напитките.

Клиентите обаче не се впечатляваха особено от всички тези недостатъци. Бяха дошли тук да си прекарат приятно времето и пристигането на петте нови курви накара сърцата на всички да забият още по-бързо и духовете се раздвижиха.

Това беше точно онази нечиста атмосфера, от която сега се нуждаеше Рос, за да се убеди, че е крайно нещастен в новия си живот.

Купи бутилка уиски и си проправи път през лабиринта от задъхани тела до една маса, където играта на покер беше в пълен ход. За късмет, залаганията не бяха високи и той се включи на следващото раздаване, като спечели. Спечели и следващите няколко раздавания, като през това време изпи порядъчно количество уиски. Чак тогава забеляза един мъж от другата страна на бара да го наблюдава внимателно. Мъжът беше прекалено предпазлив, за да възбуди незабавно вниманието му.

Инстинктът, развит с годините до съвършенство, се задейства. Дори и след трите години мирен живот, тялото му не бе загубило и частица от тренинга да реагира мълниеносно и на най-малката опасност. Когато след малко отново вдигна поглед, мъжът се бе обърнал на другата страна, но Рос вече бе сигурен, че са го разпознали. Той събра печалбите си, остави бутилката на другите в знак на чиста игра, и си проби път до страничната врата на салона.

Предпазливо навлезе в тъмната уличка — очите му се стрелнаха по всички възможни места, където можеха да се спотайват стрелци. Знаеше ги всичките като дланта си. Проклятие! Мъжът, когото бе забелязал да го следи с поглед, стоеше в ъгъла на сградата, палейки пурата си. Това можеше и да не означава нищо, а можеше и да е потвърждение, но Рос не искаше да поема никакви рискове. Беше оставил Лъки пред салона. След малко щеше да му свирне, но засега беше по-добре да изчака.

Той прилепи гръб до стената и без да отделя очи от силуета на ъгъла, безшумно се запромъква. Видя фургона на мадам Ла Рю, паркиран до задната врата. Мекото сияние на фенера очертаваше фигурата ѝ, приседнала на ниската стълбичка.

Той я приближи безшумно.

— Защо не си вътре при другите? — попита я шепнешком.

— А ти?

Тя пушеше пура, чийто пушек се просмукваше в косата, събрана високо над главата ѝ. Бузите и устните ѝ бяха щедро покрити с руж. Дебел слой грим покриваше лицето ѝ, успешно скривайки дълбоките бръчки около очите ѝ. Ръката ѝ притискаше стомаха, придържайки края на черния сатенен комбинезон с огнен дракон, избродиран върху рамото, чиито бълващи пламъци ноздри и червени побеснели очи, пълзяха към пищните ѝ гърди.

Рос хвърли поглед през рамо към салона. Викове на удоволствие, акорди на раздрънкано пиано, ревовете на гняв и наслада разтърсваха околността.

— Много е претъпкано.

Мадам захвърли пурата в праха.

— Точно това си и помислих. И аз не издържам на такава навалица.

Рос се почувства самотен. Помисли си за мъжа пред салона. Преследвачите нямаше да го оставят на мира до края на живота му. Помисли си за как беше починала Виктория изоставила го безмилостно на оня живот, от който беше бягал толкова време. Опита се да не мисли за Лий. И за Лидия. Господи, само не и за нея.

— Намира ли ти се пиене?

— Да.

Ръката ѝ се отпусна, разтваряйки дрехата, изпод която се белна тяло, имало на времето безброй обожатели, но сега сбръчкано и провиснало. Само гърдите ѝ още се държаха. Имаше чудесни гърди с начервени зърна; ружът беше същият като този на устата. Бедрата ѝ бяха наедрили значително, но глезените бяха все още като изваяни.

— Имам достатъчно уиски и всичко останало, от което се нуждаеш в момента, мистър Коулман.

Тя беше просто една стара курва. Но какво представляваше той? Един курвенски син. А човек намираще спокойствие там, където

можеше. Той се изкачи във фургона и загъна плътно след себе си краищата на платнището.

Когато се изтърколи пиян от фургона, навън беше тъмно като в рог. Той примига няколко пъти в непрогледния мрак и направи няколко колебливи крачки, преди да проумее, че е безсмислено да ходи пеша по това време. Повдигна пръсти до устата си и свирна с изтръпнали устни. Звукът проряза нощта като с нож. Той се напрегна, но след миг се отпусна, когато жребецът му се появи иззад сградата. Това беше единственото раздвижване в мрака. Салонът отдавна бе пуснал кепенците за през нощта.

След няколко напразни опита, успя криво-ляво да се закрепил на седлото и да насочи коня поне към лагера. Господи, колко скверно се чувстваше. Всеки тропот от копитата на Лъки отекваше като удар с чук по главата му. Почувства се истински щастлив, когато в мрака изплуваха смътните очертания на лагера.

Плъзна се от Лъки, като пое поводите в ръце и го поведе към заобиколения от въжета корал.

— Ти си приятел — пробъбри той с надебелял език докато смъкваше тремаво седлото от гърба на жребеца. — Истински приятел!

След като се погрижи за животното, той се заклатушка към кръга от фургонали, мъчейки се да разпознае кой беше неговия. От усилието му се зави свят; уискито бълбукаше в стомаха му и преди още да разбере какво го беше сполетяло, той вече тичаше към храстите, където стомахът му се обърна навън. Господи, на времето това пиене щеше да му стори колкото един напръстник.

Затътри се към фургона с виновното съзнание колко лошо се беше отнесъл с мадам... аа... както й беше там името. Беше си въобразявал, че ще се справи със себе си, но се беше излъгал.

Тя беше проявила повече от услужливост, уверявайки го какво мощно, здраво и силно тяло има. Беше се възхищавала от тялото му даже когато бе пресушил бутилката с уиски, опитвайки се да събуди похот към нейното тяло. Дори я беше целунал. Лъхаше на кисело от начервените й устни. Беше заравял лице в щедрите гънки плът на шията и бе изпитал отвращение. Бе галил пиян гърдите й, но вместо очакваната стегната плът бе открил огромни, разплути кълба, от които се бе погнушил.

Тя не притежаваше нито вида, нито плътта, нито аромата, нито вкуса на Лидия. Не, по дяволите! Не Лидия, Виктория. Виктория. „Я го повтори пак. Виктория. Спомняш ли си я? Твоята съпруга. Жената, която ти обичаше. Жената, която все още желаш.“

Но в представите си той бе видял лицето на Лидия, а не на Виктория. Дори и когато мадам търпеливо го бе възбуждала и направлявала, той се бе опитвал да извика Виктория в представите си, но бе виждал само Лидия, втрещена в него с укора на златното си лице и онези огромни очи. Когато упорството на мадам беше възнаградено и членът му запулсира твърд в ръката ѝ, той бе простенал името на Лидия и не бе спрел да го повтаря дори и когато навличаше дрехите си и остави мадам да го проклина.

Олюлявайки се на несигурните си крака, той се добра до фургона и се изкачи вътре, опрян с ръце на пода в напразен опит да запази равновесие. После се придвижи на четири крака, до мястото си във фургона, което му предлагаше покоя, за който той жадуваше. Накрая се отпусна с доволство.

Въздъхна от неизмеримата наслада и после мракът напълно го погълна.

Лидия се пробуди от някаква приятна тежест върху гърдите си. В първия момент си помисли, че е притиснала Лий към себе си, преди да заспи, както правеше преди, когато се пробуждаше гладен и тя го вземаше да го накърми. Но Лий, макар и наедрял значително, не можеше да бъде толкова тежък. Потънала в онази сумрачна област между съня и пробуждането, тя вдигна ръка към приятната тежест и погали нечия копринена коса. Пръстите ѝ потънаха в гъстата маса и кичурите се обвиха около тях.

Тя въздъхна с чувство на задоволство и леко се размърда, като установи, че тежестта се простираше по цялото ѝ тяло чак до краката. Любопитството започна да надделява над съня, но въпреки това все още не можеше да се разсъни напълно. Не искаше да губи това толкова приятно усещане.

Нещо се размърда върху нея и плътта ѝ отговори незабавно. Зърното ѝ бързо набъбна и някаква тайнствена сила започна да се заражда в него, която плъзна до пръстите на краката ѝ. Не беше

изпитвала до този момент такова удоволствие. Съумя да свие коляно, но меко стенание я накара да застине.

Тя отвори очи. След миг затрепка бързо с ресници, вгледана в дългото тяло, разпростряло се върху нейното. Главата му почиваше върху едната ѝ гърда, а голямата му ръка захлупваше другата. Похъркваше леко. Изпаренията от дъха му се бяха просмукали в нощницата и кожата под нея. Единият му крак, все още обут, се простираше напречно на фургона, а другият беше сгънат и лежеше върху бедрата ѝ. Коляното ѝ се опираше в слабините му.

Лидия се вгледа в собствената си ръка, която разрошваше косата му сякаш независимо от самата нея. Върна поглед отново върху него, потискайки импулса си да закрие тази голяма длан със собствената си ръка, да не я пуска, а да притисне още по-силно главата му към себе си.

Може би тогава той щеше да се пробуди и да я погледне, щеше да я целуне така, както я бе целунал само преди два дни? Може би щеше да плъзне езика си между устните ѝ и тя отново щеше да усети кадифената му твърдост? Щеше да изпие вкуса му и да почувства твърдото му тяло до своето, мустаците му щяха да погъделичкат устните ѝ.

Но в този миг пред погледа ѝ изплува лицето му, с което я беше изгледал от коня си вечерта. Когато я бе унижил пред проститутките. Сигурно бе прекарал нощта в компанията им и се бе завърнал само преди минути. Не лъхаше ли от него на уиски? И на още нещо, толкова сладниково, че ѝ се повдигна от него. Какво беше то? Евтин одеколон?

Ръката му се размърда и той промърмори нещо насън. Лидия гледаше, несмееща да си поеме дъх, как пръстите му откриват напрегнатата ѝ гръд. Отмести го с крайчето на пръстите си. Той замря, после пак се раздвижи, като нежно загали втвърденото късче плът. Повдигна глава и устните му затърсиха изворчето на насладата.

Нещо стегна в коравата си хватка гърлото на Лидия. Кръвта ѝ зашумя в ушите ѝ. Не го ли спреше в този момент, после щеше да бъде късно.

Вложи всичкия си гняв, трупан през нощта, самотата и смущението в удара, с който юмрукът ѝ го блъсна по гърба и тласъкът, с който го отблъсна от себе си.

— Махай се от мен, пиян... вол такъв!

Стреснат в отравения си от алкохола сън, Рос се претърколи на гръб, успя да се подпре на лакът, при което главата му срещна един куфар със силен удар, и накрая успя да седне на пода, псувайки.

— Кучи син! — изсъска той злобно.

Стисна с две ръце главата си, по която сякаш маршируваше цялата федералистка армия. Болката в лакътя от сблъсъка с пода разпрати остри стрели по цялото му тяло.

— Проклятие — измърмори той, присвивайки очи от болката, която не искаше да отминава.

— Затваряй си мръсната уста — изсъска гневно Лидия.

Току-що се бе разсъмнало и тя не искаше съседите да станат свидетели на мръсните му псувни.

Той примигна с кървясали очи в напразен опит да събере в едно четирите ѝ образа. Погледът му беше черен като наболата по бузите четина.

— Ти ли беше тая, дето ме събуди така? — изръмжа той.

— Не искаше да се махнеш от мен — изрече тя разгорещено, като се изправи да провери дали Лий все още спи. — Събудих се и помислих, че някакво дърво лежи върху мен.

Рос разтри пулсиращите си слепоочия. Спал е върху нея? Смътно си спомняше как се вмъкна във фургона и намери най-меката възглавница, на която някога му се бе случвало да спи. От месеци не бе спал толкова добре. Отново я изгледа и очите му обходиха гърдите ѝ. Усети кръвта му да пламва и побърза да отклони погледа си, преди Лидия да е забелязала обекта на вниманието му.

Това дяволско долнопробно уиски го бе приспало като мъртвец. Почувства се като последния идиот. И което беше още по-лошо, съзнаваше че и видът му е такъв.

— Никога повече не ме блъскай така, Лидия — изрече той и размаха заканително показалец към нея в опита си да изглежда строг, макар че се съмняваше дали в това състояние лицето му беше способно на това.

— И ти никога повече не се тръшкай така върху мен. Особено след като се връщаш от компанията на никаквици, с които си прекарал цялата нощ. Щом толкова си искал да се проснеш върху някоя жена, защо не остана с тях?

Продължаваха да се карат шепнешком, но сигурно щеше да премине в поредния им голям скандал, който изглежда и двамата нямаха желание да избягнат. Рос успя да се изправи на крака въпреки ужасно размътената си глава. Тя стоеше бойко срещу него с опрени в хълбока юмруци и презрително вирната главичка.

— Защо не ме помоли да не ходя?

— Защото не давам пет пари къде ходиш.

— Не даваш пет пари? Че за какво си побесняла толкова тогава?

— Аз не давам пет пари, но останалите хора от кервана дават. Тревожех се само за това, че вършиш неща, в каквито обвиняваш мен. Изглежда, мериш с двоен аршин.

— Точно така. Аз съм мъж.

Лидия сви презрително устни и се въртна настрани. Обзета от гняв, тя извади нощницата си през главата и застана с гръб към него.

А той не можа да издържи на изкушението, подбутван от демона на алкохола зад очните му ябълки и се втренчи в нея, отбелязвайки колко овален, гладък и плавен беше задникът ѝ и колко здрав и добре оформен — прасецът. Още зашеметен, тъкмо се канеше да протегне ръка и да провери дали и на допир кожата ѝ е толкова гладка, колкото изглежда.

— Свали си ризата. Вони на одеколона на оня бардак. Не се понася.

— Не беше бардак. Бяха просто жени, изпаднали в затруднение и аз само им помогнах.

Тя с усилие навлече камизолата си и после се обърна с лице към него. Докато закопчее копчетата, не отдели злобен поглед от него.

— Колко мило от твоя страна! Ти беше готов да ме изриташ на секундата от фургона си, когато си помисли, че може да съм курва, макар че отчаяно се нуждаех от помощ. Защо тогава се прояви толкова благородно към тях?

Очите му се бяха заковали в гърдите ѝ, докато тя събираше реверите и закопчаваше копчетата. Но дори и тогава гърдите ѝ преливаха извън дантелената преграда. Съвсем ясно личаха тъмните кръгове на зърната сред тях. Остана като зашеметен, докато тя се отпусна на сламеника и започна да обува чорапите си, като при всяко движение гърдите ѝ тежко се разклащаха.

Само внезапната му ерекция го измъкна от немия захлас.

— Направих го, защото се уча бързо. Помогнах им, за да не ми се качат на главата, както ти го направи.

Главата на Лидия застина и тя го прониза с бесен поглед. Той пръв не издържа и отмести очи, като почти съдра копчетата на ризата си докато я съблече през глава. Докато намери друга, превърна в хаос реда, който беше сложила Лидия в куфара с вещите му.

Тя се изправи след като обу чорапите си и обувките и посегна за фустанелата си.

— Аз останах тук снощи, за да обирам погледите на почтените хора от кервана, не ти.

Той се извърна и застина от гледката. Тя се опитваше да закопчее копчетата над гърдите си, но безуспешно. Изкашля се и му се прииска да можеше по същия лесен начин да облекчи мъжествеността си.

— Ако всеки път, когато получаващ забележка, ти се прииска да си отидеш, аз ще бъда последният, който ще те спре.

Тя го изгледа войнствено със закопчана най-последна фустанела.

— Не искам да изглеждам като последната глупачка в хорските очи и да се връщам пияна като свиня и вмирисана на бардак.

Челюстта му се стегна:

— Казах ти, че не съм спал с никаква курва. Ако исках да го направя, нямаше нужда да ходя чак до града. Можех да остана тук.

Настъпилото мълчание беше осезаемо и плътно. Запълни до отказ дробовете на Лидия чак до задушаване. Рос вироглаво тръсна глава, сякаш вече бе направил победното движение.

И това доволно повдигане на мустаците му разби търпението й. Юмрукът й описа широка дъга и се стовари сочно върху бузата му.

Той застина неподвижен, докато отшумят вълните на терзаещата болка по тялото му. Примига няколко пъти, за да прогони настъпилия мрак. Сви ръцете си в юмруци, за да не пристъпи към нея.

— Не съм курва — изрече тя меко, като произнасяше всяка дума с подчертано натъртване. — И никога не съм била. Казах ти вече.

Той успя да надвие поредния пристъп на гадене и произнесе:

— Не беше женена, когато си заченала детето си, нали?

— Не — поклати тя глава, като се мъчеше да надвие сълзите готови да бликнат всеки миг в очите й.

Това изправи Рос пред най-трудната дилема в живота му. Чиe дете беше родила тя? Кой мъж я бе притежавал, галил, ласкал? От тая

мисъл направо не можеше да си намери място, ставаше луд. Трябваше да знае. Макар че се бе опитал да скрие ръцете си джобовете, те бяха изскочили сами и я разтърсваха с всичка сила за раменете. Придърпа я до себе си гръд и надзърна в очите ѝ.

— Кой беше онзи мъж? Кой беше той, Лидия? По дяволите, ще ми отговориш ли?

— А кой си ти, Рос Коулман?

Всичко в него застина, макар че ръцете му не отслабиха хватката си ѝ.

— Какво искаш да кажеш? — запита я той дрезгаво.

Тя се сви под ледения зелен блясък на очите му, но нямаше вече място за отстъпление.

— Ти водиш живот като всеки човек с жена и дете, вършиш всекидневната си работа като всеки човек, но не си такъв. Ти имаш очи и рефлексии на хищник, Рос Коулман. Ти съвсем не си като всички останали, макар че много се стараеш да приличаш на тях. Кой си ти?

Той я пусна, като леко я отблъсна от себе си, без да сваля очи си от нейните през цялото време. После се обърна без да пророни и дума. Дооблякоха се в тишина.

Лидия излезе навън в розовата утрин и се зае да разбърква жаравата от снощния огън, търсейки някой останал все още жив въглен. Вече сипваше кафето в кафеника, когато го чу да излиза от фургона и да започва да се бръсне.

Няколко минути по-късно се приближи към нея и посегна за кафето си. Тя ахна. Кожата му бе придобила зеленикав оттенък. Бузите му бяха дълбоко хлътнали, а очите, обхванати от дълбоки кръгове около тях. Мигновено забравила гнева си, Лидия протегна ръка и го докосна по ръката.

— Съжалявам, че те ударих. Знам, че не се чувстваш добре. В действителност, аз нямам никакво право да ти държа сметка. Ти си свободен да правиш какво искаш... Искам да кажа, че това не е истински брак. — Тя сведе очи. — И ако... ако искаш да знаеш, въпреки че вдигнах толкова шум, съвсем не ми беше неприятно... снощи...

— Лидия...

— Мис Лидия? — Мозес повтори името ѝ. — О, добро утро, Рос — каза той, като пристъпи покрай фургона и ги завари до огъня. —

Уинстън ме помоли да ви донеса тази книга, мис Лидия. Каза, че е мислил да я вземе снощи, когато ви е посетил, но е забравил.

Очите на Лидия се стрелнаха от чернокожия мъж върху Рос. Видя как устата му изведнъж се втвърди и очите му се вледениха. Нахлузи ядно ръкавиците си и тръгна без да каже и дума повече на Лидия, ограничавайки се само с късото „Здравей, Мозес“ — на пратеника, подбрал толкова неудачно момента за посещението си.

— Рос — извика тя подир него, но той или не я чу, или се престори, че не я е чул.

Угарките от пурите в пепелника бяха със същия вкус като този на кафето. Въздухът в тесния офис беше задушаващ. Хауърд Мейджърс прекара длан през омазнените си коси и пое дълбоко дъх, разхлабвайки още едно копче върху куртката си. Беше уморен. Мъжът до прозореца не правеше изключение, но Ванс Джентри изразяваше умората си чрез непрестанно сноване из стаята.

— Навсякъде нищо. — Той чукна мръсния прозорец с уморен юмрук. — Къде, по дяволите, могат да бъдат?

Мейджърс разлисти докладите върху бюрото си.

— Един Господ знае — каза той уморено. — Няма и следа от бижутата, макар че сме ангажирали всичките си платени информатори да се разровят из заложените къщи. — Един от докладите привлече вниманието му. Първоначално го беше отминал като незначителен. — Ето тук един от нашите хора в Арканзас... Оуентаун, къде ли беше това, по дяволите. Аха, някакво градче с железопътна гара. Този от нашите агенти работи там под прикритие. Видял един мъж, който му се сторил познат, да играе покер в един салон. Агентът си помислил, че човекът го е забелязал, затова застанал с гръб към него за минута. Когато се обърнал, мъжът вече го нямало. Повъртял се наоколо, но от него нямало и следа.

Джентри вече енергично клатеше глава.

— Ако той се е опитвал да пласира украшенията, едва ли е щял да го стори на такова място. Че кой ще се осмели да ги купи в такова градче? Все още си мисля, че се върти около големите градове. А нищо чудно и да е напуснал страната.

Джентри започваше да се проявява все повече и повече като спънка, вместо помощ при разследването. Ако беше възможно

изчезналата двойка да се открие, щяха да го сторят хората от агенцията Пинкертън, но без „помощта“ на истеричния татко. Мейджърс се изправи и заобиколи бюрото си.

— Защо не се приберете за няколко седмици у дома, мистър Джентри? Ако нещо изскочи...

— Не. Не мога да се прибера без Виктория.

— Но те може да са се прибрали във ваше отсъствие. Или поне да заварите бележка от нея.

— Телеграфирах на адвокатата си в Ноксвил да има предвид това. Той е ходил до фермата, но само слугите са били там. Нямамо изобщо нищо откакто Кларк изчезнал с Виктория, или някаква препоръка накъде може да са тръгнали.

Мейджърс запали нова пура и загледа вгълбено рубиненочервения ѝ край, преди да го запита:

— Не е ли възможно дъщеря ви да е взела със себе си скъпоценностите? Щом ѝ се е наложило да напусне така спокойния живот, не е чудно да е взела някакво утешение и спомен със себе си.

Джентри гневно се нахвърли върху детектива.

— Вие изглежда и думичка не сте проумели от това, което ви казах. Тя не би могла да напусне дома си, мен, освен ако престъпник не я е принудил със сила да го стори. Познавам дъщеря си. Тя никога не би го сторила доброволно. — Той дръпна рязко палтото си и шапката от закачалката като тръгна към вратата. — Мисля, че пропиляхме достатъчно време...

Тъкмо протегна ръка към дръжката на вратата, когато тя се отвори и помощникът на Мейджърс се втурна в стаята.

— Извинете, че наруших разговора ви, мистър Мейджърс, но току-що получихме тази телеграма. Може да е важна и бях сигурен, че ще искате да я видите.

— Благодаря ти — каза Мейджърс, като пое протегнатата бланка.

Веднага щом помощникът му излезе, той заби очи в нея. Остави листа хартия върху масата и очите му се втренчиха безцелно в стената, преди да повдигне глава.

— От Балтимор е. Открили са тялото на млада жена.

— Тялото? — Джентри замръзна.

Мейджърс кимна.

— Била намерена в хотелска стая, в която живяла с мъж в продължение на няколко седмици. Била наръгана с нож. — Мейджърс, който си мислеше, че нищо не е в състояние да го разклати, с мъка издържа на ужаса, изкривил до неузнаваемост лицето на Джентри. Да, наистина, започваше да се размеква. Време му беше да излиза в пенсия. — Мъжът изчезнал. Описанието му съвпада с това на нашия човек. Разбира се, окончателната идентификация...

— Да. — Джентри с мъка се изкашля. — Кога тръгваме за Балтимор?

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Лидия тъкмо простираше изпраните дрехи на въжето, което Рос беше опънал между фургона и едно младо дърво, когато се появи Анабет задъхана, с божурено лице и възбуда в очите.

— Познай кой дойде долу до реката!

Без да изчака отговор, тя продължи:

— Един амбулантен търговец, който кара повече стока, отколкото можеш да си представиш. Разбира се, че Лиона Уоткинс вдига врява до Бога, че било неделя и хората не трябвало да пазаруват нищо в деня, отреден ни от Бог за почивка, но мистър Грейсън каза, че времената не били от съвсем обичайните и хората не могат току-така да се втурнат към града в неделя. Видях с двете си очи как Присила купи един шоколад и веднага го скри в джоба си. Мама каза и ти да отидеш при търговеца, защото видяла много хубаво парче плат, от което щяла да излезе чудна рокля за теб тъкмо за Четвърти юли.

Лидия бе спряла да простира, докато слушаше оживеното дърдорене на момичето. Рос, който в това време поправяше един оглавник, също бе спрял работата. И двамата едновременно избухнаха в смях.

Отношенията между тях след Оуентаун бяха останали толкова обтегнати, че смехът им ги изненада. Когато се спогледаха, той секна сякаш по команда и те смутено извърнаха глави един от друг.

— Е, няма ли да отидеш долу и да видиш какво става? — запита недоверчиво Анабет, когато Лидия продължи простирането си.

— Не се нуждая от нищо — изрече спокойно тя.

— Но мама казва, че този плат щял да изглежда най-добре върху теб, защото е златист и при твоята коса и всичко останало... искам да кажа... трябва отидеш там да видиш колко много неща предлага.

— Имам работа, Анабет — обясни търпеливо Лидия на момичето и хвърли поглед към Рос.

Той остави оглавника настрана и влезе във фургона. Тя не се нуждаеше от нищо, нито пък желаше каквото и да било, но щеше да

бъде много хубаво, ако ѝ предложеше да я заведе на разходка долу до амбулантния търговец.

Трябваше да е разбрала досега, че не трябва да чака никаква вежливост от негова страна. Едва ли ѝ беше проговорил и две думи, откакто бе разбрал, че Уинстън е посещавал съпругата му в негово отсъствие. Всяка нощ, след като се увереше, че тя и Лий са заспали, развиваше постелята си под фургона. Никой не му обърна внимание. Повечето от мъжете спяха отвън, където беше по-хладно.

За Лидия обаче не можеше да се каже същото. През нощта взе да ѝ липсва хъркането му. Липсваше ѝ присъствието му. Липсваше ѝ гледката на свалящия ризата и обувките си Рос.

— Мама Лангстън ще ти даде ли да си купиш нещо? — попита тя, като се опита да не обръща внимание на болката в гърлото си.

— Тате ни даде по пет цента.

— Тогава отивай по-скоро долу, защото ако закъснееш, Присила Уоткинс ще изкупи целия фургон.

Анабет се разсмя, но настроението ѝ бързо спадна.

— Сигурно си права. Но няма ли да дойдеш с мен?

Тя беше толкова щастлива, че майка ѝ беше поръчала да съобщи новината за амбулантния търговец на Рос и Лидия. А сега се оказа, че всичко е било напразно, защото нито единият, нито другият проявиха каквото и да било въодушевление.

Лидия поклати глава.

— Когато се върнеш, ела ми покажи какво си купила.

Анабет се отдалечи, тътрейки крака в пръстта. След малко обаче първоначалното ѝ настроение се възвърна и тя затича с пълна сила към реката.

— Лидия?

Тя надзърна над импровизирания простор към Рос.

— Да?

Той взе ръката ѝ и я издърпа между мокрите дрехи. Отвори дланта ѝ и пусна няколко монети в нея.

— Иди си купи нещо.

Тя погледна блестящите монети, после вдигна поглед към фургона. Знаеше, че Рос крие някъде там парите си, но нямаше никаква представа къде, нито пък я интересуваше. Парите не я вълнуваха, защото никога не бе ги имала преди и стойността им за нея

нямаше значение. Единствената причина да представляват нещо сега, беше фактът, че Рос ѝ ги даваше.

— Нямам нужда от нищо.

— Не си купувай нещо, от което имаш нужда. Купи си нещо, което ти се иска.

Тя обнадеедено надзърна в зелените му очи и го запита:

— Защо?

Въпросът ѝ го раздразни. Когато и да се появеше онова конте Уинстън Хил с някой от дребните си подаръци — парче медена пита, сладка като речта му, книга със стихове, която мислил, че тя ще хареса, пресен ябълков пай, който Мозес току-що приготвил, тя никога не задаваше въпроса какво се крие зад това. Разбира се, че този изряден джентълмен с изискани маниери винаги бе искал разрешението на Рос, преди да подари на съпругата му — да, по дяволите, на неговата съпруга — някой от подаръците си. Лидия винаги му бе благодарила срамежливо и неловко, със свенливо свеждане на очите. Но на него, на законния си съпруг, тя отказваше такова отношение. Тя не можеше да приеме щедростта му със сияйната си усмивка, с която даряваше всеки път господина с белия костюм.

Рос никога не би признал пред себе си, че изпитва ревност. Но това чувство го владееше в момента, отровило като отровна змия цялото му съзнание. И ревността беше, която го подтикна да изтърси:

— Защото всеки ще си помисли, че съм най-големият негодник, ако не позволя на съпругата си — той натърти на думата — да си купи някаква дреболия от амбулантния търговец.

Тя истина от презрението му. Втурна се покрай него и вдигна Лий. Проклетата да бъдеше, ако похарчеше и цент за себе си, но можеше да купи нещо за бебето.

— Остави Лий. Аз ще го гледам.

— Не! — Тя се извъртя и разтърси юмрук под лицето му. — Аз ще се погрижа за него. Нали за това ми плащат?

И без да изчака думите му тръгна към реката.

* * *

Денят на независимостта осъмна с ясно небе и горещо слънце. Из лагера царуваше празнично нетърпение. Беше празник, време за отдих от изнурителните часове на пътуването, ден, в който се печаха сладки и курабийки, ден за смях, музика и веселие. Ако някой ядно проронеше дума, че това е празник на янките, недоволството му бързо биваше заглушено. Южните щати бяха извоювали независимостта си от британското управление по същия начин, както и северните. След такова дълго пътуване, имигрантите охотно използваха всеки повод за празнуване и отдих.

Мама Лангстън убеди Лидия да купи от амбулантния търговец достатъчно количество от златистата материя, за да си направи рокля. Макар и да не беше кой знае каква кройчка, с помощта на Мама Лангстън и една кройка взета назаем от мисис Ригсби, роклята бе скроена. Двете жени я довършваха почти цяла вечер. Най-накрая тя бе готова.

Лагеруваха покрай реката Уачита. В резултат на обилните пролетни дъждовалежи околността зеленееше буйно въпреки юлските жеги. Дамите първи получиха правото да се изкъпят в реката и веднага щом привършиха всички сутрешни задължения, те затупаха по тревистия бряг с хавлии и калъпи сапун. Това беше една от редките възможности да се изкъпят както трябва, откакто бяха напуснали къщите си.

Празненствата започнаха на залез-слънце. Мъжете се върнаха от реката изкъпани, причесани, успокоени. Някои от мъжете бяха направо неузнаваеми, с тънки вратовръзки, блестящи катарамии на коланите, или тирантите, слагани единствено в неделя. Женското съсловие също бе положило старания, разкрасявайки колкото е възможно памучните си рокли и създавайки си допълнителни главоболия с прическите.

Рос бе облякъл черни панталони, бяла риза и черно кожено яке. Вместо вратовръзка около врата си бе вързал кърпа. Среса косата си, без да използва брилянтина, който повечето мъже щедро плискаха с шепи. Отбеляза, че косата му отново е пораснала. Трябваше да каже на Лидия да го подстриже...

Той се изправи и погледна гребена в ръката си, сякаш не го познаваше, сякаш не познаваше и мъжа, който го държеше. Колко лесно бе дошло името ѝ в ума му, за разлика от това на Виктория.

Колко естествено изглеждаше да я помоли да намали пак косата му, една интимност, очаквана от жената, с която живееш. По дяволите!

— Лидия, готова ли си? — провикна се той към фургона.

Тя се огледа в огледалото, навлажни устните си и пощипа бузите си, както ѝ беше казала Мама Лангстън. Беше се облякла с нейна помощ и помощта на Анабет, като през това време за Лий се грижеха Маринел и Атланта.

Лидия прокара длани по полата си, за да се увери, че е истинска. Златистата материя се диплеше в най-красивата рокля, която някога бе притежавала, по-хубава дори и от ония, които Рос ѝ беше купил в Мемфис. Разтворената яка разкриваше шията и горната част на гърдите. Късите ръкави се ветрееха и едва покриваха раменете. Корсажът се закопчаваше до талията, където широк платнен колан с висящи краища се завързваше на гърба и го отделяше от широката пола. Тя нямаше достатъчно фусты, които да я направят ветрилообразна, но и без тях пак шумолеше приятно около глезените ѝ.

Мама Лангстън я посъветва да остави косата си „както ѝ е отредила природата“, което означаваше да я остави да се вее на воля. Закичи се с диви жълти рози, които бяха открили край брега сутринта. И накрая обилно се напръска с одеколон.

— Лидия? — повтори Рос, като вложи цялото си раздражение в този повик.

— Идвам — отвърна тя срамежливо и стъпи върху стълбичката.

Ако Рос не беше стискал зъби в опитите да овладее гнева си, то челюстта му сигурно щеше да провисне при вида на ѝ. Крехката ѝ фигура никога не се бе откроявала толкова съвършено, както сега в тази мека, памучна тъкан. Кожата ѝ блестеше с блясъка на узряла праскова от слънчевия тен, придобит въпреки сламената шапка, която не сваляше от главата си докато управляваше фургона. Косата ѝ... е, сети се, че по едно време беше ужасен от възможността тя да ходи с разпуснатата коса. Сега това нито го шокираше, нито го оскърбяваше. Дори така я харесваше повече.

Изтри дланите в крачолите си и ѝ протегна ръка, за да слезе по стъпалата на фургона — нещо, което тя правеше по сто пъти на ден.

— Сигурно вече са започнали да се хранят? — каза той без никаква връзка.

— Съжалявам, че те забавих. Трябваше да тръгнеш по-рано. Аз щях да те настигна.

— Не се притеснявай.

Смелата ѝ усмивка бе помрачена от разочарование. Той изобщо не се и канеше да отбележи колко изглежда, както предсказа Мама Лангстън. Усети как сълзите напират в очите ѝ и ѝ се прииска да се върне във фургона, но вече приближаваха мястото на тържеството. Всяка жена беше приготвила и донесла по нещичко за празничната трапеза; Лидия и Рос получиха огромни блюда.

Още преди да приключат с храненето, всички, които умееха да свирят на някакъв инструмент, включително и Мозес, вече дърпаха струни или прекарваха лъкове по тях.

Най-после дойде времето на най-запалените за танци. Двойките с най-гореща кръв буйно се хвърлиха във вихъра на ритмите, създавани от цигулките и хармониките. Мама Лангстън бурно пляскаше с ръце в такт с музиката и наблюдаваше с умиление как Зик за пореден път загребва с чашата си от бъчвичката с бира, която някой бе донесъл от близкия град. Тя хвана Лидия за ръката:

— Вие двамата отивайте да танцувате. Аз ще пазя Лий.

Лидия погледна съпруга си, който беше ухапал дълга, дебела пура. Тя никога не бе танцувала, но отстрани не изглеждаше толкова трудно.

— Никога не са ме учили да танцувам — изрече обезсърчаващо Рос.

Мама Лангстън му се сопна:

— Няма никакво значение. Тия, дето се друсат, знаят да танцуват колкото и вие. Хвани дамата си за ръката и се отпусни в ритъма.

— И аз не знам да танцувам, Рос — обади се Лидия, като се надяваше признанието ѝ да окуражи партньора ѝ.

Той се вгледа в лицето ѝ, обходи с очи тялото и осъзна за пореден път, че не е в състояние да постави ръцете си върху нея и да сдържи клетвата, дадена пред себе си, да не се люби с нея.

— Тогава няма смисъл хората да ни се смеят, нали така? — и той закричи по посока на бъчвичката с бира.

— Е, — не издържа Мама Лангстън, — виждала съм всякакви дръвници през живота си, но тоя тук бие всички.

Лидия заби унижена поглед в земята, цялата пламнала от срам, когато изведнъж пред нея застанаха чифт лъснати обувки.

— Мога ли да имам честта да ви поканя на танц, Лидия?

Очите ѝ се вдигнаха и срещнаха топлия, открит и разбиращ поглед на Уинстън Хил. Той я гледаше, но не с откритата враждебност или заплашителната настойчивост на Рос, а с безмерното възхищение пред това, което виждат очите му.

Мама Лангстън се засмя повторно и я побутна:

— Хайде, Лидия. Джентълменът те помоли да танцуваш с него.

— Не мога да танцувам — извини се тя.

Страшно ѝ се искаше, но добре съзнаваше, че с това ще предизвика поредния пристъп на бяс у Рос.

Уинстън се засмя и протегна ръка, посочвайки ентузиазираниите двойки, които се настъпваха в усилията си да се нагодят към музиката, без това да ги огорчава ни най-малко.

— Не виждам тук някой да може. — Той протегна ръка. — Танцувай с мен, Лидия.

Говореше с такава настойчивост, с такова силно желание, че за миг забравила какви могат да бъдат последствията, тя отпусна ръцете си в неговите и се остави да я поведе към хаоса на танцовата площадка. Той я обгърна с една ръка около талията и повдигайки ръката ѝ с другата си ръка, постепенно се вряза в кръга от другите танцуващи.

В първия момент Лидия се почувства така, сякаш имаше шест крака — всичките куци и неспособни да крачат в една посока. Но Уинстън беше търпелив учител. Тя скоро се отпусна и започна да навлиза в ритъма. В края на четвъртата обиколка вече ѝ се струваше, че сякаш лети и не искаше да слиза на земята.

Когато Рос забеляза жена си в обятията на друг мъж, и то Уинстън Хил, облечен в безупречен бял памучен костюм и меки ботуши от кафява кожа, пръстите му автоматично се стегнаха около чашата, която поднасяше към устните си в този момент.

Без дори да проумее, че очите му се бяха превърнали в тесни цепки, излъчващи зелена отрова; той наблюдаваше движенията им подобно на ястреб. Даваше къси и бегли отговори на закачките от заобиколилите го мъже. Лидия бе привлякла всеобщото внимание с летящите си поли, с разцъфналата в усмивка уста, и с развятата си от

бурния танц коса. Всеки път, когато профучаваше покрай него без дори и да го забелязва, смеейки се до лицето на Хил, пръстите на Рос се стягаха още по-силно около чашата. Той обърна още една чаша бира и свитият му на юмрук стомах се сви още повече.

— Хайде, глупако — изкикоти се Присила, препъвайки се в мрака. — Казвам ти, че никой не те видя, когато открадна бирата.

— Ще загазим много лошо, ако някой ни е видял — каза обезпокоен Буба, като хвърли предпазлив поглед през рамото си.

— Дрън-дрън! И грам внимание не ни обърнаха! Всички се веселят като откачени. — Тя се облегна на едно дърво, уверила се, че гърдите ѝ щръкват предизвикателно напред. — Аз си мислех за едно малко парти, в което да участваме само двамата с теб, Буба, — измърка тя, като го привлече към себе си. — Дай да си пийна малко.

Бе чакала празника цяла седмица. И тогава изведнъж Скаута ѝ беше обяснил, че няма намерение да прекарва Четвърти юли с една сбирщина селяци; бе заминал за града, изоставяйки я сама. Тя щеше да му покаже на него, мръсния кучи син. Щеше да му разкаже играта. Да не си мислеше, че е единственият мъж наоколо? Имаше да взема.

— Застани пред мен, Буба, така че никой да не може да ни види — инструктира го тя, после повдигна ръката му с чашата бира към устата си. Наклони я към себе си, отпи малко, като остави по-голямата част да протече върху брадичката и гърдите ѝ.

— О, Буба, подай ми кърпичката си, бързо, моля те. Ако Мама усети мириса на бирата по мен, лошо ми се пише.

Вторачен в ручейчетата от бира, които изчезнаха в корсета ѝ, той мигновено измъкна кърпичка от задния си джоб и ѝ я подаде. Загледа я като зашеметен как разкопчава горната част на роклята си.

— Господ да ми е на помощ — простена тя. — Протекло ми е чак до кръста. Ще си разкопчея и камизолата, но ти обещавах да не правиш нищо, от което да се срамувах по-късно, нали, Буба?

Той кимна с пресъхнало гърло. Всичките предупреждения, които майка му беше набила в главата, се изпаряваха едно след друго с всяко копче от камизолата, която сръчните пръсти на Присила разкопчаваха.

Оглеждайки го с лукав поглед, тя прекара кърпичката по голите си гърди, повдигайки ги, замятайки ги наляво и надясно, търкайки зърната им докато се втвърдят, изтривайки въображаемата бира по тях.

Когато кърпичката се плъзна за последен път по гърдите ѝ и ги остави съвсем разголени, Буба тежко изстена. Това беше звук, зародил се в слабините му, и проправил си път към гърлото и оттам — извън тялото му.

— Присила, много си красива — изтръгна той от себе си.

— Сигурна съм, че го казваш само така, да ми направиш вятър — промърмори тя, извивайки гърба си в дъга и повдигайки услужливо гърдите си.

— Не, не, Присила. Аз те обичам, казах ти го вече.

— Ако ме обичаш, тогава ще ме целунеш и... и ще ме натъпчеш.

Буба я изгледа, безмълвно удивен, преди да се притисне още поплътно в нея. Устата му докосна нейната. Присила се нагласи и разтвори бедра, за да притисне слабините си в издутината на панталона му. Буба изстена меко и я притисна с всичка сила. Сложи ръце върху гърдите ѝ и нежно започна да ги гали.

— О, Буба, толкова ми е хубаво.

Тя прокара езика си по устните му. Момчето панически се отдръпна. Беше шокиран, но видя отблизо сивите ѝ очи, усети ръката ѝ да го тегли обратно към гърдите. Той с безнадежден стон залепи отново уста в нейната.

Този път устните ѝ бяха разтворени и следвайки немите ѝ напътствия той напъха език в устата ѝ. Щипеше зърната ѝ с връхчетата на пръстите си съвсем по инстинкт. Не се налагаше особена нежност, защото Присила обичаше грубата сила. Тя се триеше едновременно в него и в дървото и стенеше от удоволствие.

— Имам нещо специално за теб — изрече тя, останала без дъх, като го отблъсна.

Буба не беше толкова готов да спре пламналата си кръв. Опита се да намери отново устните ѝ, но тя го отблъсна, като се изсмя леко и отмести протегнатите към гърдите ѝ ръце.

— Буба Лангстън, дръж се прилично — изрече тя с присторена строгост. — Обещай ми, че няма да кажеш на никого. Защото ги крия от мама. — Тя повдигна полите си заедно с фустанелите и опря коляно си в бедрото му. — Купих си тези червени сатенени жартиери от оня амбулантен търговец. Виждаш ли ги? Не са ли хубави?

Той не виждаше нищо от жартиерите. Не можеше да отдели очи от гладката бяла плът над тях.

— Да, виждам ги — изрече с надебелял език.

Докосна жартиерата с един пръст и после го прокара нагоре да усети плътта ѝ.

— Как не те е срам, Буба — изрече тя рязко дъх, но не се опита да спре ръката му.

Окуражен, Буба продължи да изследва пространството понагоре. Дъхът му изведнъж секна, когато пръстите му се заровиха в нежната коприна на тъмния триъгълник.

— Присила, не носиш ли нищо под...

— О, днес беше такава жегга. Така исках да се разхладя. О, Буба, не трябва, недей, о, Боже, не ме докосвай там!

— Моля те, Присила — започна да я увещава той. — Няма да ти причиня болка. Боли ли те? Ако те боли, ще спра.

— О, недей! — Той понечи да се отдръпне, но извитото в дъга тяло на момичето го повика обратно. — Искам да кажа, че понякога мъжът може да се увлече, ако дамата му позволи да стигне дотам и после... О, точно там, Буба. — Тя потръпна. — Да, да.

— Присила — въздъхна той, като зарови уста в шията ѝ.

— Пипни да видиш колко си ме намокрил, Буба.

— Толкова съм твърд, че направо ме боли — избърбори той, заровил лице в нея.

— Дай да ти помогна.

Тя го сграбчи през панталоните и го стисна със знаещите си пръсти. Започна ритмично да го разтърква.

— О, Господи — простена той.

Щеше да умре и всички начело с майка му щяха да разберат как е умрял, но това изобщо не го вълнуваше. Той заби дълбоко пръсти в меката, податлива плът.

— О, Буба, беше чудесно — простена тя. — Но не тук, да отидем до реката. Хайде, по-бързо.

Той отдръпна ръката си като омагьосан и се отмести. Тя спусна крака си на земята и намести корсета си. После, гледайки го със замъглени от страст очи, го хвана за ръката и го задърпа. Но изведнъж и двамата спряха като вкаменени, когато видяха Люк Лангстън, изтегнал се върху едно паднало наблизко дърво. Той се правеше, че не ги вижда и си дялкаше някаква пръчка с джобно ножче.

Изведнъж вдигна глава и се престори на изненадан.

— О, здравейте — изчурулика той. — Прекрасна вечер, какво ще кажете, а?

— Ти, мръсно дребно копеле — извика Присила. — От колко време си тук?

— Горедолу откакто се издуха панталоните на Буба. Хей, Буба, кога започна да гледаш гъби в бричовете си? Толкова голяма досега не бях виждал.

— Ще те убия — изрева Буба и се втурна към брат си, който мигновено се преметна през дънера и хукна лек като вятъра из гората, крещейки като индианец. Буба се затича след него.

— Проклети тъпи селянчета — измърмори Присила под нос, докато оправяше дрехите си.

Продължи с ругатни чак докато стигна фургона и се пъкна сред завивките си, проклинайки лошия си късмет.

Рос обърна гръб на танцьорите и потопа чашата си до останалата на дъното в бъчвичката бира. Малко е да се каже, че беше бесен. Беше позеленял от ревност. Почти не чувстваше алкохола в себе си. Пиянството беше единственото състояние, което можеше да държи под пълен контрол, но точно сега нямаше такова желание. Обърна още една бира, като му се прииска да беше уиски, за да може да се напие по-бързо.

Какво, по дяволите, го беше грижа, че тя си развява полите пред целия лагер с Хил? Нека да прави каквото си ще. Веднага щом се доберяха до Тексас и се установяха там, щеше да започне формалностите по развода. В тоя край на страната всичко беше разсипано от войната. Едва ли щеше да е проблем да се уреди някакъв развод.

Той се люлееше напред-назад, а гневът му зрееше бавно в него, докато се мъчеше да нададе ухо на мръсната история, която разказваше мистър Апълтън. Всички следяха със затаен дъх, да не изтърват някоя от по-солените думи. Рос не отделяше поглед от лицето на Лидия, което сияеше до това на Хил. Тя никога не го беше гледала по този начин. Откри, че сладострастната ѝ уста и чувственото ѝ поклащане в темпото на музиката го отвращават. Така поне се мъчеше да убеди себе си.

Тя го правеше на глупак пред всички съвсем преднамерено и хладнокръвно. Танцът ѝ с тоя префърцунен пикльо сочеше на всички какво липсва на съпруга ѝ. Е, той пък нямаше да остане тук и да се остави да го прави на глупак тая дребна курва, за която се бе заробил. Ако му се наложеше, щеше да я влачи за косата чак до фургона...

Но къде беше тя?

Рос се завъртя да огледа полуделите танцьори. Замъглените му от злоба очи се опитаха да се концентрират върху двойките, но дори и след няколко минути не успя да открие нито Лидия, нито Уинстън. Захвърли чашата си в земята си запробива път през шумната тълпа.

— Хей, Коулман, гледай къде стъпваш...

— Къде отиваш, Рос?

— Рос, искаш ли да си пийнеш още?

— Къде ти е дамата, Рос...

Не чуваше, нито виждаше какво става около него. Усещаше само как напрежението се надига в гърдите му. Жаждата за насилие го изпълваше от край до край, жадуваше за отдушник. Не беше изпитвал това чувство от времето, когато участва в последния си обир с Джеси и Франк. Юмруците му се свиха съвсем механично; докосна по навик кобура и смъртоносното му съдържание. Беше празен, но той въпреки това продължи да разблъсква тълпата, твърдо решен да открие невярната си съпруга и любовника ѝ.

— Рос, казах на момичетата да отнесат Лий в нашия фургон и да го приспят, така че вие с Лидия останете на танците докогато искате — обади се Мама Лангстън, когато мина покрай него. Той я изгледа с невиждащи очи. — Остави го при нас във фургона до сутринта. Няма нужда да...

— Къде е тя? — изсъска той.

Мама Лангстън го бе следила повече от час и виждаше добре, че прелива от ревност. Беше достатъчно умна да не се усмихне на въпроса му. Вместо това огледа безгрижно танцьорите.

— Кой? Лидия ли?

— Да, Лидия.

Рос изплю името ѝ като нещо достатъчно гадно, озовало кой знае по какъв начин върху езика му.

— Не знам. Одеве танцуваше с мистър Хил.

Рос разблъска и последните от празнуващите и залитна към фургоните, които в по-голямата си част тъмнееха и изглеждаха на напуснати. Ако тя беше отишла с него във фургона му... Ако ги откриеше двамата... Не искаше дори да мисли за това... Трябваше да разбере... Къде се намираше тя...

* * *

Лидия никога не беше прекарвала по-приятна вечер от тази в живота си. Уинстън се отнасяше с нея така, сякаш тя не беше отраснала сред тинята, насилена да изтърпи животинската сласт на заварения си брат. За Уинстън тя беше лейди и той непрестанно ѝ правеше комплименти за начина, по който изглежда, за танцуването ѝ, носеше ѝ чаши с пунш, смееше се заедно с нея, споделяше ликуването ѝ.

Когато се разкашля, тя разтревожено го запитва дали е наред. Той настоя, че му няма нищо и тя му повярва до момента, в който трябваше да прекъснат танца и да се изтеглят извън кръга от танцуващите двойки. Разтърси го такава кашлица, каквато тя не беше чувала през живота си.

— Уинстън? — Тя постави ръка на рамото му, докато той се бе огънал на две с разтърсващо се тяло, сякаш го душаха. — Какво да направя?

— Съжалявам — успя да прошепне той. — Всичко е наред.

Но не беше. В угълчетата на устните му светеха капчици кръв и лицето му бе придобило цвета на стар восък.

— Искате ли да повикам Мозес?

Той поклати глава, като прилепи отново кърпичка до устата си.

— Нека се повесели — изрече задавено, когато пристъпите му притихнаха. Следващите обаче бяха още по-лоши от предишните и Лидия наистина се разтревожи.

— Уинстън, кажете ми какво да направя?

— Лекарството ми — изхърка той.

Очите ѝ потърсиха Рос, но той бе застанал с групичка мъже около бъчвичката с бира и щеше да ѝ се наложи да минава през цялата

танцова площадка, за да стигне до него. Не искаше да изоставя Уинстън сам толкова продължително време. Тя го хвана за ръкава.

— Къде е лекарството ви? Къде е, Уинстън?

— Във фургона — изстена той.

— Хайде — Тя реши да се погрижи за него, вместо да тича за някой друг. Можеше да се задави до смърт преди да успее да привлече нечие внимание, като знаеше също, че ще бъде много смутен, ако станеше причина за смут в лагера. Тя го обгърна с две ръце и го поведе към гъстите сенки, където бяха спрели фургоните за през нощта.

— Кой е вашият? — запита тя.

Той вдигна безсилно ръка и те се насочиха към него, препъвайки се в тъмното.

— Съжалявам много, Лидия — не спираше да повтаря той.

— Добре, стига вече. Не говорете повече, защото ще почнете пак да кашляте.

— Ненавиждам се за това.

— Вината не е ваша.

Тя го запита до стълбичката:

— Можете ли да се качите сам?

Той кимна и с върховно усилие на волята си изкачи стъпалата, като спираше да си поеме дъх и да се изкашля. Накрая се добраха до вътрешността и Лидия примига в мрака, докато Уинстън се довлече до постелята си. Рухна върху нея по гръб, сграбчен от поредния пристъп кашлица.

След като очите ѝ привикнаха с тъмнината, Лидия потърси фенера и кибрит и след малко фитилът загоря с треперлив пламък.

— Къде е лекарството? — попита тя меко, докато той отчаяно се бореше за глътка въздух. Дробовете му агонизираха.

Той посочи малко дървено шкафче. Лидия отвори капака му; отдолу се криеха няколко тъмни бутилки с тинктура в кутия от тиково дърво, облечена в кадифе. С трепереща ръка измъкна нужното шише.

Тя отмести сандъчето встрани и дръпна корковата тапа. Повдигна с една ръка главата му, а с другата притисна тъмнокафявото стъкло към устните му.

— Благодаря ви, Лидия.

— По-добре ли сте сега?

Веждите ѝ се свиха от загриженост.

Косата обхващаше лицето ѝ подобно на слънчеви лъчи. Ситни капчици пот покриваха челото ѝ. Бе възбудена. Тя нямаше и най-малка представа колко красива изглежда на болния мъж, който би дал всичко на света, само да можеше да се почувства здрав и силен в този момент.

— По-добре съм — отвърна тъжно той, като страшно му се искаше лицето ѝ да не толкова силно състрадание, а страст.

— Дай да ти помогна. — Лидия развърза копринената вратовръзка, стягаща врата му и невъзмутимо разкопча жилетката и предната част на ризата.

Уинстън я улови за ръцете и я спря.

— Това е вече грижа на Мозес, когато си дойде. Ти се върни на празненството. Аз съм добре.

— Да отида ли да му кажа?

Той поклати глава върху.

— Веднага щом забележи, че не съм там, ще си дойде. — Уинстън стисна силно Лидия за ръката. — Благодаря ви, Лидия.

— Няма защо.

Инстинктивно, по майчински, пръстите ѝ отмахнаха влажните кичури коса, залепнали за челото му. В същото време Уинстън повдигна другата ѝ ръка до устните си и нежно я целуна.

Рос се сгромоляса през входа на фургона подобно на жаден за плячка вандал, дърпайки встрани с всички сила брезента. Стресната от шума, Лидия рязко се обърна, но не и преди Рос да беше зърнал сцената, която болното му от ревност съзнание беше изтълкувало като любовно интимна.

Лидия рязко отскочи от него. Той вече не носеше коженото си яке, нито кърпа на шията. Няколко от копчетата на ризата му се бяха разкопчали и отдолу изпъкваха и играеха буците мускули. Лицето му беше страшно. Зелените му очи я пронизваха безумно изпод надвисналите черни вежди. Загубилата му вида си коса беше подивяла също като изражението върху лицето му. Под настръхналите му мустаците устата се свиваше в тясна, бяла ивица. Стоеше с широко разкрасени крака, мускулите на бедрата му се свиваха и разпускаха на огромни топки под тесните, черни панталони.

Дори и храбър мъж би загубил самообладание при такава гледка. Настръхналата му поза предсказваше сигурна беда за всеки, когото той считаше за враг.

— Рос? — простена със слаб глас Лидия.

— Трогателна сцена — изръмжа той.

Уинстън се опита да се изправи в леглото.

— Позволете ми да...

— Той е болен. Помогнах му да се прибере във фургона. Задушаваше се... Той...

— Ти си моя съпруга — изръмжа Рос, като направи две гигантски крачки да я стигне. Пръстите му се склучиха над лакътя и той със замах я издърпа на крака. — Не исках да ми ставаш. И все още не искам. Но докато си моя съпруга, проклета да си, ще се държиш като такава.

— Рос, моля те, изслушай — опита се да го убеди със слаб глас Уинстън. Последното нещо на земята, което той искаше, беше да навлече неприятности на Лидия. — Обстоятелствата те заблуждават. Абсолютно нищо такова не се е случило...

— Все още не — изсумтя Рос. — Но мисля, че дойдох тъкмо навреме.

— Не! — изкрещя Лидия, като се опита да се изтръгне от железната хватка на Рос.

— Хайде.

Той я повдигна, понесе я към изхода на фургона и я прехвърли през него.

— Той е болен — изрече тя, като забиваше токове в пръстта и дърпаше ръката си. — Аз трябва...

— Ще си получиш всичко, което ти се полага, всичко, от което имаш нужда. Но ще го получиш от мен, твой съпруг — изръмжа той.

Тя се спъна в него и се хвана за колана му, за да не падне. Блесналият в очите му гняв я ужасяваше. Зъбите ѝ затракаха и костите ѝ отказаха да я държат исправена.

— Как какво... искаш да кажеш?

През това време вече бяха стигнали до фургона. Той я сграбчи в прегръдките си и изкачи стъпалата на стълбичката по две наведнъж. Сгъна се почти на две, но не я пусна, докато влизаше.

— Лий...

— Мама Лангстън ще се погрижи за него. — Той се изсмя със смях, от който гръбнакът ѝ настръхна. — До сутринта.

Захвърли я най-безцеремонно върху постелята и тя сграбчи отчаяно поли, да закрие разголените си крака.

— Не се измъчвай с такива добродетелни жестове, Лидия. Дори и да съм имал някакви съмнения по-рано, ти ги премахна окончателно всички тази вечер.

— Не — прошепна тя и седна, като се опита да се свре в най-далечния ъгъл на фургона. Това изражение на лицето му ѝ беше познато отпреди. От Кланси. Беше непоклатимо. То означаваше, че няма да се трогне от никакви молби, и щеше да стане това, което той желае. Очите на Рос бяха оживени от прекалено многото пиене, бяс и възбуда.

— Не, Рос, моля те — изскимтя тя, като покри гърдите си с ръце.

Той изтръгна ризата от гърдите си и стомахът му се белна в мрака. Лидия следеше като омагьосана играта на мускулите му. Зловещият белег приличаше на разгневено червено око, което намигаше. Той разкопча колана си и изхлузи с плясък широката кожена лента от гайките. Тя се сви още повече в отчаян опит да се защити, като си помисли, че първо ще я бие. Но той го захвърли на няколко крачки и започна бавно да разкопчава панталоните си.

Тя повдигна молеци очи към него. Мълчаливо го молеше да не прави това, което е намислил, да не ѝ причинява болка, да не я насилва, както я насилваше Кланси.

— Моля те, Рос.

— Нали искаше мъж? — изрече той с галещ глас, докато се наместваше в постелята. — Е, сега вече ще го имаш.

Придвижи се с такава бързина, че тя в един миг се озова под ръцете му.

Тя се мъчеше да се бори с него, изпаднала в паника и обзета от лудо желание да се изтръгне, като диво животно, озовало се в капан.

— Не, не — стенеше тя, напразно съпротивлявайки се на страшната сила, която я притискаше надолу.

— О, да. На колко други мъже си се давала под наем? С какво съм по-различен от тях?

Розите в косата ѝ се смачкаха под главата ѝ, докато тя се мятеше. Косата ѝ се стелеше по лицето, врата, раменете ѝ.

— Не, Рос, не. Господи, не му позволявай да ми причини това — извика тя отчаяно.

— Господ няма да ти помогне, Лидия. Господ никога не чува. Той никога не е до теб, когато имаш нужда от Него.

Хвана ръцете ѝ в един стоманен юмрук и ги изтегли над главата. Пръстите му алчно се заровиха в копчетата на корсета, докато го разкопчехт. След като го захвърли настрана, той се зае с камизолата и ситните ѝ копчета. Дишаше силно и учестено; издърпа тъканта и гърдите ѝ се откриха пред алчния му взор.

Лидия простена, стисна с всичка сила очи и изви глава настрана. Само да я беше попитал, и щеше да се съгласи. Само ако беше малко по-нежен...

Но той искаше да ѝ причини болка, да я насили, да я покрие цялата със синини, също като Кланси. А този път щеше да бъде още по-лошо. Рос имаше силата да я нарани по начин, на който Кланси не беше способен. Тя обичаше Рос и фактът, че той е способен на такова отношение към нея, причиняваше непоносима болка на душата ѝ. Той, който дори и не можеше да си представи да удари някой от конете си.

Рос не посегна към гърдите ѝ. Някаква останка от здрав разум в просмуканото му от алкохол съзнание го предупреди, че ако я погали, щеше да изпита нежност към нея. А това не трябваше да се случва. Тя имаше нужда от един хубав урок и той щеше да ѝ го предаде.

Той набра полата и фустите ѝ до кръста. Тя отчаяно простена и се опита да стисне бедра. Той брутално се освободи от останалото бельо и после разтвори бедрата ѝ с коляно. Втвърденото му мъжество пулсираше и той бързо се намести върху нея.

Ако това беше Кланси, Лидия щеше да го гледа в очите с цялото си презрение и омраза, на които беше способна. Но тя не можеше да ненавижда Рос и вместо да го изгори с пламъка на огнения си поглед, тя извъртя глава встрани, докато той проникваше в нея. Тя не очакваше раздиращата болка, която разкъса тялото ѝ. Изви се в дъга и нададе кратък вик.

Рос потъна в нея и натисна още по-силно. Когато тя го пое, той замря. Започна да гълта въздуха шумно, на пресекулки, и след малко разумът му започна да се възвръща. И тогава той проумя какво е правил. Бесът на ревността, който бе обагрил в червено целия свят, беше издухан като мъгла и той се оказа лице в лице с едно горчиво съжаление.

И удоволствие. За чиято интензивност дори и не предполагаше, че може да съществува.

Той не искаше да изпита удоволствие. Но въпреки това то го пронизваше целия, разума му, сърцето му, корема му, мъжеството му, проникнало толкова дълбоко в нея. Трябваше да направи някакъв опит, за да разбере, дали не сънува. Може би това беше негова фантазия, еротичен продукт на мъж, изпаднал в алкохолен делириум.

Той леко се раздвижи, не желаейки да се разбуди от съня, в случай, че сънуваше. Беше истина. Размърда се върху нея и чудодейното усещане отново го прониза.

— Не — прошепна той, — не може да е толкова хубаво с теб.

Гласът опровергаваше думите му. Беше гласът на мъж, изпитващ най-върховното физическо удоволствие. На мъж, който обича.

Но грешеше. Не можеше да допусне такова изживяване. Не трябваше. Той се отдръпна с мисълта да се измести, тялото му не искаше да го послуша и той отново потъна в тая сладка дълбочина.

— Проклятие, не може да бъде толкова хубаво с теб — скръбно въздъхна той в шията ѝ.

Разрушавайки и най-добрите му намерения, ръката му се придвижи между телата им. Намери едрите ѝ зрели гърди и ги заопипва с алчността на слепец. Шепата му се изпълни от чудна плът. Галеше кадифената кожа, изучаваше зърната ѝ с връхчетата на пръстите си, наслаждавайки се на меката им тъкан, докато започнаха да се втвърдяват под възглавничката на палеца му.

Без да проумее, че е помръднал, той отмести ръка и зарови уста в гърдите ѝ. Мустаците му я галеха в неволна ласка, докато накрая устните му откриха зърното, надуто и зачервено. Затвори се около него, като в същото време езикът му го галеше бързо. После го всмука нежно, пое го в устата си, разтапяйки се върху езика му с вкуса на жената под него...

Главата му се повдигна и той се вгледа в очите ѝ, които се бяха разширили и го гледаха в някакъв унес. Видя собствените си пръсти, побелели от напрежение, вкопчени около китките ѝ. Веднага ги пусна. Ръцете му потънаха в косата ѝ.

Отмятайки главата ѝ назад, той съедини устата си с нейната със същия плам, с която бяха свързани телата им. Натискът върху устните ѝ се усили, докато накрая езикът му се обвърза с нейния; нямаше сили

да контролира целувката си, както и пламъците, които го изгаряха в слабините.

Устните му открояваха името ѝ сред стакатото от ниски и гърлени звуци, израз на върховно задоволство.

Дълго след като възбудата беше отшумяла в него, той остана да лежи върху нея в някакво безпаметство. Не можеше да си спомни момента, в който се бе отдръпнал от нея, притискайки я после плътно до себе си и разтваряйки се в благотворния мрак.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

— Здравей — поздрави го уморено курвата. — Казвам се Пърл.

Господи! Това беше последният ѝ клиент за нощта и оная кучка мадам Ла Рю ѝ го връщаше, загдето ѝ беше надумала сутринта, като ѝ пращаше тая свиня. Денят беше повече от съсипващ, проклетият му Четвърти юли. Улиците на Оуентаун гъмжаха от мъже, работници по железницата. Бяха плътна маса, разгонена като стадо бизони и тя имаше усещането, че всички без изключение са минали през леглото ѝ. Беше страшно уморена и вътре в нея всичко пулсираше като жива рана. А сега трябваше да обслужи това животно.

— Да не си от железницата? — запита го тя с напразната надежда да завърже разговор.

Кланси Ръсел изсумтя подигравателно, когато тя затръшна вратата след него.

— Вместо да дрънкаш, вземи да облекчиш малко топките ми.

И той поглади панталоните си.

Събирайки останките от професионализма си, Пърл се насили да се усмихне, въпреки погнусата. Беше мръсен като боклукчия и вонеше до седмото небе.

— Първо да ти видя парите.

Предпочиташе да пукне, отколкото да позволи на това животно да я докосне с пръст без да си плати.

Кланси зарови ръка в джоба си за парите, които бе успял да прибере от една маса за игра на покер — играчите се бяха хванали за гушата за някаква раздадена ръка. Парите се бяха оказали достатъчни да си купи хубав обяд и бутилка уиски. Сега изпълваха приятно стомаха му, като го караха да се чувства човек за пръв път от доста седмици насам. Той подхвърли монетите върху почти разпадащото се нощно шкафче, покрито с жълт плетен шал.

— Видя ми стоката, нали? — изрече той арогантно. — А сега да видим твоята.

Тя накара устата си да се оформи в едно възбудено „о“, макар че отвътре потрепери от отвращение. Той смъкна жартиерите ѝ и започна да разкопчава ризата си. Когато я свали, тя видя кръговете от засъхнала пот под мишниците му върху избелялото червено бельо. Опитвайки се да печели време, тя посочи към парчето сгъната хартия, което бе паднало от ризата му върху пода.

— Какво е това?

— Намерих го. Плакат на някакъв, дето го търсят. Човек никога не знае къде ще му излезе късметът. Хайде, душице, събличай се.

Пърл се изправи на колене върху раздрънканото легло и се измъкна от старата, мизерна роба, подарена ѝ от една приятелка. Дори и жалката огърлица от пера, пришита около яката, не беше успяла да я разкраси.

Остана гола. Очите на Кланси заблестяха от възбуда и устата му се изкриви алчно. Пърл имаше славата на добра професионалистка, която даваше на мъжа всичко, за което ѝ заплатят, стига само да не ѝ причиняват болка. Но сърцето ѝ заби в бесен ритъм като видя убийствената злоба в безцветните очи на Кланси, с които той обхождаше тялото ѝ. Той разкопча панталоните си и откри надут член. Пърл потрепери от отвращение.

— Щом тая хартия е толкова важна, дай ми да я погледна — каза тя като посегна към плаката.

Каквото и да е, само да отвлечеше вниманието му от нея.

— Стига дрънка — каза Кланси, като я яхна. — Как го искаш...

— Хей, ами че този прилича... как му беше името? Оня мъж от кервана.

Кланси захлупи гърдите ѝ с дланите си и силно я ощипа по зърната.

— Ау! Боли, спри! Не разбираш ли какво ти казвам? Видях този мъж само преди няколко дни.

Кланси се надигна местейки очи от нея върху плаката.

— Това е хартия за боклука.

Той беше неграмотен и не можеше да прочете написаното под портрета. Не знаеше дори защо го беше взел онази нощ от масата в салона в Ноксвил, когато бе чул онези две контета да се разправят как мислели, че мъжът е мъртъв, ама май се оказало, че не е и че се

представя за някой друг. Откраднал някакви скъпоценности. Не бяха ли споменали и нещо такова?

— Наградата за главата му е пет хиляди долара — каза Пърл, чиято умора изведнъж премина във възбуда.

Това можеше да се окаже билетът ѝ към свободата, далеч от мадам Ла Рю.

— Пет хиляди долара? — Кланси седна на леглото и издърпа плаката от ръката ѝ. — Казваш, че си видяла този мъж? Съвсем скоро?

Пърл не беше от най-умните, но схващаше бързо. Двете години с мадам Ла Рю не бяха пропилены напразно. Тя щеше да запази за себе си всичко, което знаеше за този мъж върху плаката. Ако в тая работа имаше пет хиляди долара, проклета да бъде, ако ги остави на този мръсен кучи син.

Тя примига съблазнително с очи и ръката ѝ се плъзна надолу покрай кръста му.

— Ти пък, не виждаш ли, че си правех майтап. Мислех, че искаш да разговаряш с мен, не за някакъв стар плакат.

Кланси заби мощен юмрук в челюстта ѝ. Тя изпраща застрашително и момичето рухна върху леглото, зашеметено от силната болка.

— Ще съжаляваш безкрайно, че си правиш майтап с мен, курво мръсна, ако не ми кажеш веднага къде и кога си видяла този мъж? Разбра ли ме? — Той я шибна здраво по бузите, а с месестите пръсти на другата си ръка я сграбчи между бедрата. — Разбра ли?

Пърл кимна с размътени очи и бучащи уши.

— Добре, чакам да чуя. — Ръката му застрашително се плъзна нагоре по бедрото ѝ. Тя изскимтя. — Говори. — Той заизвива бялата плът между пръстите си.

— Фургонът ни... затъна... до реката и той... мисля, че беше той... ни помогна да излезем и ни съпроводи до града. Сега е по-възрастен, косата му не е толкова дълга и си е пуснал мустаци. Може да е съвсем друг човек. — Но Пърл не се съмняваше в това. Кой можеше да забрави очите му, веднъж след като ги е видял? А той така ги оглеждаше с пронизващите си очи, сякаш искаше да ги запомни за цял живот.

— Не се ли нарече Кларк?

— Не, не... той беше... не мога да си спомня?

Кланси сграбчи окосмения ѝ триъгълник и силно го усука.

— Това ще освежи ли паметта ти?

Сълзи бликнаха от очите ѝ и тя силно изскимтя, но той отново я удари. Никой нямаше да я чуе, дори и да закрещеше за помощ. Салонът с бара долу представляваше истински пандемониум. Пианото гърмеше силно, сякаш в съседната стая, ревовете на веселящите се примесваха към грохота му. Никой не можеше да ѝ помогне.

— Ко... Коулман. Той каза, че се казвал Коулман.

Брей! Извади късмет. Точно това беше името, които онези двама господа в Ноксвил търсеха под дърво и камък. Значи е в кервана, в който се укрива Лидия. Два заека с един изстрел. Нали така го учеше баща му?

Той се изкикоти зловещо, докато през това време Пърл правеше жалки опити да се отърве от него. Беше му казала, че го е виждала само преди няколко дни. Значи са наблизко. Утре сутринта първата му работа щеше да бъде да тръгне по следите на кервана. Глупости, тръгваше още през нощта. Беше по-бърз от бавния керван и щеше да го настигне скоро. Но преди това трябваше да свърши още нещо.

— Пърл? Така ли ти казват? — изгука той, като покри едната ѝ гърда с длан и започна да я стиска. — Хубаво именце, Пърл. И ти си хубавичка като именцето си. И ти се отнесе добре със стария Кланси. Много добре се отнесе.

Тя възпря сълзите си. Може би ако го оставеше да получи каквото иска, щеше да успее после да извести шерифа за тоя мистър Коулман.

— Благодаря ти — прошепна тя през сълзи.

— Трябва да знаеш, че старият Кланси винаги се отблагодарява, Пърл. Да, господа. Кланси Ръсел винаги си връща онова, което счита че дължи някому.

Мръсните му ръце мачкаха корема ѝ, плъзгаха се надолу между бедрата и грубо се забиваха в плътта ѝ.

Пърл стисна зъби и насили подутите си устни за една измъчена усмивка. Секунди обаче това вече изобщо не се усмихваше, защото Кланси вече я натискаше безмилостно, раздирайки вътрешностите ѝ, докато пръстите му дивашки се забиваха в меката плът на гърдите ѝ.

— Причиняваш ми болка — извика тя.

— Ама ти харесва, нали, кучко? — Той пъхтеше и потта му се стичаше на ручей по мазното чело. — Харесва ти, признай си!

Той я сграбчи с едната си ръка за гърлото и стисна ларинкса ѝ. С всеки тласък на бедрата си усилваше натиска, докато накрая очите ѝ изскочиха от орбитите си и устата ѝ широко зейна. Обзетият от възбуда Кланси дори не забеляза, че изсипа семето си в една вече несъпротивляваща се утроба.

Намериха я чак на другия ден рано следобед. Мадам Ла Рю не можеше да си спомни името на последния клиент на Пърл, нито дори как изглеждаше. Предния ден сякаш цялото мъжко население на Арканзас беше преминало през салона.

— Как да ги запомня всичките? — запита тя обезпокоения шериф. Беше безнадеждно да разчита на съдействието ѝ. Изпотените, вмирисани мъже, жадни за женска плът трудно могат да се различат един от друг.

Но мадам съзнаваше, че това не е съвсем вярно. Беше я споходил и нея един копнеж преди седмица или някъде там. Високият мъж с черната коса и зелените очи. Беше си помислила, че е различен от другите, наблюдавайки го как се движи и държи. Но за неин късмет се бе оказал поредният мухльо, влюбен до уши в жена си, за да чука курва. Тя беше побеляла от бяс, когато той напусна фургона ѝ онази нощ. Но тогава мадам си спомни за момичето с необикновената коса, златисти очи и горда стойка. Може би мъжът не трябваше да бъде винен за любовта си към нея?

Всяко мускулче от тялото ѝ я болеше. Тя се опита да се намести в по-удобно положение, но такава изглежда, нямаше. Фургонът се просмукваше от все още неясната светлина на разпукналата се зора. Всичко беше замряло. След празника миналата нощ всички спяха като пребити.

Мъжът до Лидия също спеше. Протегнатата му през кръста ѝ ръка тежеше като оловна. Дъхът му беше дълбок, и леко раздвижваше косата ѝ захлупена под бузата му. Нежният гъдел от дъха успокояваше, доказателство, че тя не беше прекарала мрачните часова на нощта сама, че някой много по-силен от нея бе лежал покровителствено до нея.

Самотна сълза се отрони от ъгълчето на окото ѝ и се търколи в косата ѝ. Съвсем не беше неприятно да се пробужда край него. А сега той щеше да я презира. Още няколко сълзи последваха пътя на първата.

Може би той беше прав за нея? Може би тя беше родена за курва? Кланси бе забелязал вродената ѝ поквара, зрееща като болест в зреещото ѝ тяло. И беше отговорил на несъзнателния ѝ повик. Рос го бе разбрал още от самото начало. Миналата нощ беше окончателното доказателство за това. Защото точно когато трябваше да се брани със зъби и нокти, тя се бе предала. Твърде много ѝ бе харесало всичко.

Тя се опита да извърне главата си настрани, но косата ѝ беше затисната под главата му и тя се принуди или да гледа право в брезентовия таван, или да го разбуди.

Нещо се бе случило с нея през изминалата нощ, когато Рос се бе раздвижил върху нея. Нещо странно и ужасно, срамно и прекрасно. Когато езикът му докосна и изпи жадно устата ѝ...

Тя притвори очи. Когато той бе отместил ръцете си, тя, вместо да замахне към него, бе обгърнала плещите му и се бе наслаждавала на допира до голата му плът. Пръстите ѝ се бяха забили в силните му мускули, за да го привлекат колкото могат по-дълбоко в нея. Бедрата ѝ се бяха обвили плътно около неговите.

Тя изпита истинско разочарование, когато той се отдръпна от нея и заспа дълбок сън. Това, за което си бе мислила, че ще презира най-дълбоко, нейното тяло го бе обгърнало с топлина и бе съхранило спомена за него. Той щеше да я презира и ненавижда за това, което тя представляваше.

Не можа да сподави едно свое стенание и той се размърда до нея. Пробуждаше се постепенно, като раздвижваше крака и се протягаше. Ръката му около талията ѝ се стегна, после се отпусна. Той си пое дълбоко дъх, после го изпусна в дълга, сподавена въздишка.

Лидия усети веднага мига, в който той отвори очи. Усети погледа му отстрани. Той остана неподвижен дълго, а сърцето ѝ биеше лудо в гърдите. Накрая вдигна ръката от тялото ѝ и седна на пода. Загледа я немигащо.

Усети да го сграбчва остър импулс, принуждение толкова силно, че тя с огромно усилие на волята се сдържа да не стане и да изглади бръчката между веждите му, да отметне назад падналия върху челото

му кичур, да смекчи втвърдената му уста. Но не можеше. След изминалата нощ той повече нямаше да я желае. И тя остана неподвижна — единствени очите ѝ го проследиха без всякаква следа от изражение, която да издаде бурята в душата ѝ.

Наблюдаваше го как впива очи в гърдите ѝ, останали оголени, защото не бе имала възможност да се раздвижи и да закопчее дрехата си. Сега ги закри засрамена с ръце.

От гърлото му се изтръгна звук, който можеше да е богохулно проклятие. Отведе поглед встрани, но очите му се забиха в полите, омотани до неузнаваемост около кръста ѝ и бельото, събрано в смачкана, безформена купчина до краката ѝ.

Той се опита с неловко движение и сковани ръце да намести златната материя. Ръцете ѝ лежаха безволево. Когато забеляза посинелите ѝ китки, гримаса изкриви устата му. Насили погледа си да срещне нейния, макар че това беше най-голямото усилие, което досега му се беше случвало да прави.

— Нараних ли те... — Глупав въпрос, Коулман, каза той на себе си. Виж я добре, човече, цялата е в синини и отоци. Той се поправи. — Боли ли те?

Тя поклати отрицателно глава, без да мига, без да навежда укорителния си поглед. Той се изправи на несигурните си крака, без да проговори повече дума. Закопча бричовите си, повдигна захвърлената си риза и излезе.

Лидия захлупи лице в ръцете си и заплака. Мина доста време, преди да успее да събере сили и да се заеме с обичайните си задължения. Изми цялото си тяло, без дори и да се разтревожи от кървавите следи по бедрата ѝ. Изтърка се ожесточено, сякаш искаше да отстрани всички нечистотии от себе си. Безмилостно опъна назад косата си и я прибра с фиби плътно, сякаш скриваше някакъв символ на покварата.

Когато събра достатъчно кураж, за да пристъпи извън фургона, Рос седеше приведен до огъня, отпиващ от чашата си кафе, което сам си беше приготвил. Беше обръснат, но лицето му изглеждаше изпито.

Кокалчетата на пръстите ѝ побеляха от напрежението, с което ги стисна.

— Ще отида да прибера Лий и после ще направя закуска.

Той не проговори, а само продължи да се взира безцелно в огъня.

— Лидия.

Рязко изговореното ѝ име я накара мигновено да спре. Той се бе изправил и гледаше подир нея.

— Става въпрос за снощи — започна той.

Тя поклати глава още преди да е прозвучала присъдата му.

— Нищо не се е случило между мен и мистър Хил. Кълна се. Той получи пристъп. Не можеше да си поеме въздух от кашлица. Започна да храчи кръв. Помогнах му да се прибере във фургона и му дадох лекарството. Това е всичко.

Той изля остатъка от кафето си на земята, изруга и заби ръце в джобовете си.

— Не това имах предвид. — Между тях се възцари напрегната тишина, в която и двамата не смееха да се погледнат в очите. — Тия приказки няма да минат — изрече той с мъртвешко спокойствие, от което ледени тръпки полазиха по гърба ѝ. — Още щом стигнем в Тексас ще намеря начин да се разведем. — Главата ѝ беше наведена, за да не види съсипаното ѝ лице. — Няма да е толкова трудно.

— Да — изрече тя с гробовен глас. — Няма да е трудно.

— Сега навсякъде е пълен хаос. Федералните войски окупират...

— Да.

— Ще направя необходимите постъпки.

— Добре.

— По дяволите, Лидия, ще ме погледнеш най-сетне? — изрече той малко по-силно от високия шепот, на който водеха разговора.

Раздразнението бе оставило отпечатък навсякъде върху него, когато тя вдигна поглед. Не. Тя нямаше да плаче. Нямаше да пророни и сълза. Загледа го с равен поглед, без да покаже и най-малка следа от отчаянието и болката, които владееха сега сърцето ѝ.

— Кажи нещо! — изкомандва гневно той.

Как можеше да очаква от нея отговор, след като току-що я беше уведомил, че ще я захвърли отново в средата на нищото, точно когато бе свикнала толкова с него? Какво искаше да чуе от нея? Че тя ще бъде щастлива да изостави Лий? Че ще бъде щастлива да остане сама, без семейство, без никой да ѝ подаде ръка на напълно непознато място, без никакви средства за живот? О, разбира се, той и за миг не се съмняваше, че тя щеше да оцелее. Като станеше курва. Всеки миг сълзи щяха да бликнат от очите ѝ, но тя нямаше да достави това

удоволствие на този арогантен мъж. Тя можеше да се погрижи за себе си. Беше го правила и преди.

Брадичката ѝ се вирна нагоре.

— Ще отида да взема Лий — беше всичко, което каза, преди да се отдалечи.

Когато се върна, завари го до оседлания Лъки да закрепва торбата с хранителните припаси към седлото. Хвърли ѝ поглед през рамо.

— Ще отсъствам един, или два дни. Двамата със Скаута ще тръгнем напред да поогледаме малко. Ако имаш нужда от нещо, повикай Буба.

Сърцето ѝ се сви.

— Добре, Рос.

Той приключи с ремъците на торбата и я приближи; при всяка негова стъпка шпорите му мелодично прозвъняваха. Веселият звън беше съвсем неуместен за атмосферата.

Той потупа Лий по гръбчето и се наведе да го целуне по слепоочието.

— Довиждане, синко.

Лидия усети топлия му дъх върху рамото и врата си. Беше толкова близо до нея и дъхаше толкова приятно на коне, кожа, на бръснарски сапун и на мъж.

Когато вдигна глава, очите му се срещнаха с нейните и за миг останаха в тях. Тя би дала всичко, само да чуе една добра думичка от него, един дребен жест, който да ѝ покаже, че той не я презира. Напразно. Той се извърна, нахлупи шапка и се метна с лекота на седлото.

След малко мощният жребец летеше напред.

— Рос — изрече бързо, като притича две крачки след него. Той опъна поводите и я изгледа. — Внимавай — прошепна тя.

Изпод периферията на шапката му видя как очите му се разширяват с разбиране, преди да кимне и да пусне жребца в галоп.

Денят беше много горещ и всички в кервана се радваха, че този ден нямаше да пътуват дълго. Особено Лидия, която беше управлявала сама впряга си. Рано направиха бивака. Мама Лангстън даде напътствия на Буба и Люк да съберат дърва за огъня.

— Побързайте, за да мога да приготвя по-рано вечерята. Лидия тази вечер ще хапне с нас. Не ми изглежда много добре и мисля да я сложа да си легне рано.

Момчетата се бяха отдалечили от лагера, когато Буба дръпна Люк за ръката и прошепна:

— Имам едно предложение за теб.

Люк си свали шапката, изтри си потното чело и запита подозрително:

— Какво?

— Какво ще кажеш да се погрижиш за конете на Рос тази вечер? Да ги нахраниш, да ги срезеш и всичко останало?

Идеята беше привлекателна. Той все още ревнуваше дружбата на брат си с възрастния мъж, когото и двамата боготворяха. Но зад такава щедрост несъмнено се криеше нещо.

— Какво трябва да направя?

— Приключвай със събирането на дървата и забрави къде си ме видял за последен път, когато мама запита за мен.

Очите на Люк се присвиха, докато оглеждаше подозрително брат си. Косата на Буба беше сресана, беше облякъл чиста риза.

— Точно както забравих за снощи ли? Пак ли ще се срещаш с Присила? Това ли е?

— Не е твоя работа. Искаш ли да се споразумеем, или не?

Люк се изсмя на настойчивостта на брат си.

— Е, по дяволите, не ме пришпорвай. Чакай да помисля малко — каза той, като разтриваше челюстта си. Ръцете на Буба се свиха нетърпеливо в юмруци, но той си наложи търпение. Нямаше смисъл да се гневи. Това щеше да направи Люк още по-твърдоглав. — Добре, какво ще кажеш аз да свърша работата и да си държа устата затворена, а ти да ми дадеш джобното ножче, което си купи от амбулантния търговец?

— О, стига — изрече бясно Буба. — Не е честно. Това е съвсем ново ножче.

Люк повдигна рамене.

— Значи тогава нямаш особено желание да я чукаш.

Той му обърна гръб и тръгна с безгрижен вид.

— Чакай! — извика Буба, като се втурна след него. — Не съм казал не, просто мисля, че си страшен изнудвач.

Очите на Люк блеснаха присмехулно.

— Страшен бизнесмен си — каза той, като почука с показалец слепоочието си. — Значи вече имам ново ножче, страшно ти благодаря.

Буба му подаде ножчето с гневно лице. Присила му беше заръчала да не закъснява, иначе щеше да обясни някои неща на това малко тарикатче. Той завря показалец в лицето му.

— И да не забравяш. Не си ме виждал.

— Приятно прекарване — пожела му Люк с присмехулния си глас. — О, Буба, щях да забравя. После ще ми разкажеш всичко, нали?

— Не е почтено.

— Тогава може да си спомня, че съм те видял да се разхождаш из гората с Присила...

— Добре, добре, ще ти разкажа.

Буба се втурна към уреченото място на срещата, изпратен от подигравателния смях на брат си.

Присила беше бясна. Беше планирала да закъснее и да поизпоти малко Буба, докато я чака. Получи се обаче точно обратното. Той дотича запъхтян. Тя само тръсна гневно глава.

— Чудя се кога ли мама ще върхлети върху нас. Ти вдигаше шум сякаш някакъв бизон препускаше между дърветата — каза тя без капчица милост към него.

Буба беше обезсърчен.

— Съжалявам много, че закъснях, Присила, но трябваше да се оправя с Люк.

— Онова малко...

— Не се безпокой, този път няма да ни безпокои. Кълна ти се.

Присила цял ден бе треперила от гняв. Скаута отново се бе измъкнал без да ѝ се обади. Тялото ѝ направо се пържеше в пламъци от изминалата нощ и тя нямаше никакво намерение да го отлага повече, даже и с тоя мухльо Буба Лангстън, който си беше чиста ливада. Тя постави ръка на гърдите му и каза:

— Съжалявам, че бях груба с теб. Но то е, защото много искам да ме целунеш пак. — Тя притисна ръка в тялото му. — Буба, сърцето ти бие като барабан?

— Да, а твоето?

Тя бе облякла най-хубавата си рокля, която обаче ѝ беше малко поотесняла. Майка ѝ многократно я заплашваше, че ще я превърне на парцали, но Присила настоя да си я запази. Тя си я харесваше, защото имаше стегнат корсет, който гърдите ѝ изпълваха докрай.

Тя повдигна ръката му с полупритворени очи и я постави върху гърдите си. Дланите му горяха.

— Почувствай го сам — прошепна тя.

Буба беше помъдрил. Той беше схванал опасността, която представлява Присила за неженените мъже. Тялото му цял ден се бе разкъсвало от представите за нея и за начина, по който беше сложена, за това, как се беше подготвила за него предишната вечер. Тази сутрин, когато майка му не беше наблизко, тя се бе приближила предпазливо и бе предложила да се срещнат, той бе решил, че повече няма да допусне тя да налага волята си върху него. Рос Коулман никога не би допуснал това. Ако се нуждаеше от жена, той щеше да бъде активната страна. Буба мечтаеше да постъпва така, както би постъпил Рос на негово място.

И сега, за голяма изненада на Присила, той я събори върху меката трева, издърпа надолу нагръдната част на роклята ѝ и прокара ръце по гърдите ѝ, цвилейки от удоволствие, когато зърната ѝ набъбнаха и се втвърдиха под пръстите му. После легна до нея, като пожертва временно едната от любопитните си ръце, за да разкопчее бричовете си.

Нахвърли се върху нея с целувки, като не оставяше на мира гърдите ѝ. Издутата предница на бричовете му се впиваше в корема ѝ. Присила започна да си мисли, че в края на краищата може би не е направила най-лошия избор. Непознатата ѝ досега агресивност на Буба довеждаше тялото ѝ до екстаз. Имаше и един допълнителен привкус — сякаш той всеки момент можеше да изпадне в лудост.

Беше успяла да се освободи от бельото си и сега държеше твърдия, пулсиращ член в ръката си, като го направляваше. Устата му целуваше гърдите ѝ неистово.

Той се намести върху нея и със силен тласък го изпрати дълбоко в нея. Тя се изопна в дъга, извика, но не след дълго се нагоди към тласъците му. На Буба не му хрумна да удължи удоволствието. Само след няколко секунди експлодира в нея, изпразвайки всичкото насъбрало се през последните няколко месеца желание.

— Проклет да си, Буба — изрече кипнала от гняв Присила. — Страшно бързо свърши.

Той не я чу, той не чуваше нищо в момента. Остана легнал с цялата си тежест върху нея, мислейки блажено, че това е най-хубавото нещо, което му се беше случило. Мислеше си, че само да изскочеше възможност, щеше да го направи отново и отново. Нямахше търпение да изтича и да се похвали на брат си.

* * *

Рос не обръщаше никакво внимание на околността, докато яздеше със Скаута. Мъжът беше мълчалив и затворен и напомняше много на самия Рос преди няколко години. Той не му допадаше, но се бе съгласил да го придружи, за да може да размишлява на спокойствие, и за да не се налага да гледа Лидия в очите, за да не си спомня предишната нощ и колко хубаво се бе чувствал, колко много я желаше пак. Но само ако и тя го искаше. Иначе никога нямаше да го повтори.

Изнасилване. Господи! Беше извършил толкова много неща в живота си, от които можеше да се срамува, но никога не бе насилвал жена. Беше убивал мъже — и то много. Беше крал без всякакви угризения на съвестта. Беше унищожил толкова много собственост като последния вандал. Лъгал. Мамил. Но не можеше да си спомни и един момент, когато да е бил по-отвратен от себе си, отколкото сега.

— Имаш ли нещо против да лагеруваме тук? — запита го Скаута.

— Добре — съгласи се, като опъна поводите.

— Ще донеса вода, ако запалиш огъня. Нямаме кой знае какво за готвене. Ако свършиш тая работа, аз ще измия после съдовете.

Рос кимна, смъкна тежкото седло от гърба на Лъки и го пусна на земята. После спокойно, с отмерени движения, направи малкия лагер — нещо, което му се беше налагало да върши хиляди пъти, докато бягаше от закона. Разпределението на работата, издигането на подобие на колиба, проклинането на лошия късмет, плановете за следващия голям удар, скандалите между съратниците в престъплението, всичко това бяха все познати моменти. И през всичките тези години на непрекъснато мъкнене с най-големите отрепки и изчадия, той нито веднъж не беше насилвал жена.

Бе побеснял от ревност, когато я видя с Хил, макар че здравият му разум се опитваше да му внуши, че дори и Лидия да беше поела инициативата, то честта на Хил никога не би му позволила да спи с чужда жена. Сутринта, преди да потеглят, Рос се бе опитал да позаглади малко работите и бе попитал Мозес за здравословното състояние на работодателя му, предлагайки да поеме някои от външните му задължения, за да има възможност да се грижи по-продължително за Уинстън. Уинстън му бе предал най-сърдечната си благодарност чрез Мозес.

Но при Лидия той не можеше да опита такъв подход. Срамуваше се от себе си. Не можеше да се изправи пред нея и да се извини като за някаква дребна простъпка. Каквато и да е била преди, сега беше негова съпруга. Тя му бе отказала, но това за него бе прозвучало повече от празен звук. Той бе искал да я притежава и го бе направил като скот.

Толкова хубаво и уютно се бе почувствал, пробуждайки се до нея. Но след това пред зора му изплува случката през нощта. Като видя синините и отоците по лактите и китките ѝ, когато загръщаше беззащитните си гърди, като видя засъхналите следи от насилието по бедрата ѝ смесени с кръв, той се отврати от себе си.

Не му бе минало през ум, че тя ще е толкова крехка и нежна, почти като девственица, след раждането на детето си. Прокле се, докато бъркаше тигана с фасула. А може и да я беше наранил така, че никога повече да не се съвземе. Пък и не би помолила никого за помощ.

— Мирише на хубаво — обади се Скаута, присядайки до огъня и наливайки си чашка кафе.

— Готово е, ако си гладен, си сипи.

Рос се облегна на едно дърво и се загледа в залеза. На тръгване я бе огледал крадешком. Нямаше много свеж вид, но пък и не беше измъчена. Дано да не я беше наранил твърде лошо.

Не беше чудно, че дори не го погледна, когато я бе заговорил. Беше търсил поне следа от опрощение в очите ѝ. Беше готов да се вкопчи и в най-слабия ѝ протест — в смисъл, че са женени едва от няколко седмици, за да говорят за развод. Но тя го бе изгледала мълчаливо в отговор с онези очи, които в зависимост от настроението ѝ изглеждаха сияйни като слънцето, или твърди като камък. Презрението в очите ѝ беше повече от очевидно.

— Няма ли да ядеш? — запита го Скаута с пълна уста.

Рос поклати отрицателно глава.

— Не ми се яде още. Може би по-късно.

Какво, по дяволите, го беше грижа дали му прощава или не? Тя беше курва. Нямаше начин някой друг преди него да не ѝ беше преподал снощния урок. Защо трябваше да се тревожи за това?

Защото се страхува от тебе, копеле такова. И ти го знаеше много добре, но въпреки това си направи кефа.

Но тя можеше да се съпротивлява по-упорито.

Тя се бе борила с всичка сила. Поглеждал ли си я някога малко по-внимателно? Колко крехко бе тялото ѝ... Какъв шанс би имала срещу животно като него?

Да, но тя си го беше изпросила.

Изпросила изнасилване?

Е, може би не изнасилване. Но тя ти даваше да го разбереш с всяко докосване до теб, с всичките дребни грижи, които полагаше за теб, с прическата си, която изглеждаше така, сякаш се бе търкала часове из гората. Ами ония късчета плът, които ти позволяваше да виждаш?

Случайности.

Така ли мислиш?

Да, така мисля.

Мислил ли си някога за Виктория по същия начин? Че ако не я видиш, не я погалиш, не се любиш с нея, ще се пръснеш?

Не си спомням.

Спомняш си. Не си бил такъв с нея. Ти я обичаше, но тя не се настанява в съзнанието ти още от пробуждането, нали така? И това най-много те тормози. С момичето изпита десет пъти по-голямо удоволствие, отколкото със законната си съпруга. Или с която и да е друга жена. И не можеш да го забравиш.

Не, ще го забравя.

Много ме съмнява. Сега си се заинатил да мислиш по този начин, но знаеш много добре, че няма да стане.

Да, да, да! Беше страхотно удоволствие и искам пак да се повтори. По дяволите, какво да направя?

— Не е лошо малко да си отдъхнем от ония тъпанари — каза Скаута.

— Да — отвърна лаконично Рос.

Сега е време за вечеря. Тя се е навела над огъня и страните ѝ са поруменели от топлината. Той се появява иззад фургона след като се е измил и те се поглеждат един друг, тя прокарва език по устните си, което беше знак, че е неспокойна.

— Оная, малката на Уоткинс, направо ми взема здравето. Страшно парче — каза Скаута, като откъсна къс тютюн. Предложи на Рос, но той му отказа. — Знаеш ли какво прави?

— Какво? — запита Рос, когато дори не можеше да каже за какво ставаше дума.

Господи, когато бе потънал целият в Лидия, все едно че намираще дом за пръв път в живота си. Беше възнамерявал да я обладае грубо, бързо и без да влага емоции, но веднъж след като потъна в нея, разбра, че не може. Беше се почувствал на седмото небе. Наистина ли го беше обгърнала за раменете, или така му се искаше да си спомня?

Скаута заразправя една наистина тлъста история.

— Е, дадох ѝ захарната пръчка няколко пъти и сега не мога да се отърва от приказки за сватби и бебета и какво ли не още. — Той се изкикоти самодоволно. — Да ти кажа, по-тясна досега не бях срещал. Не си ли бъркал в кошерчето ѝ? Ами, къде ще се вреш ти там, като си имаш онова сочно парче, за което се ожени, и което те чака всяка нощ.

Рос се раздвижи със скоростта на мълнията. Ритна Скаута в гърдите с два крака и го отхвърли далеч назад. Още преди младият мъж да се съвземе, Рос се хвърли върху него, заби коляно в кръста му и изви тялото му назад с ръка под брадичката. Скаута чу смъртоносното изцпракване на ударника на револвера му точно в основата на черепа си. Кога беше успял да го измъкне от кобура, така и не бе разбрал.

— Нещо да имаш да кажеш за жена ми? — запита Рос с най-сладкия глас, на който беше способен, и които ужаси Скаута повече, отколкото мълниеносното боравене с оръжието.

— Н... не — изхърка той. — Не исках да кажа нищо обидно. Кълна се в Господ, че не исках да кажа нищо такова... Ааааа — изрева той, когато Рос натисна още по-силно с коляното и опъна още по-здраво свитата си ръка. — Кълна се в Господ, че не съм искал да кажа нищо обидно.

Смъртоносната хватка постепенно отслабна. Рос бавно се изправи, освободи ударника на револвера и го пъкна в кобура си.

— Мисля, че огладнях — изрече той със студен като стомана глас, подобен на дългото дуло на револвера, който Скаута още усещаше да го гъделичка на тила.

Той страхливо се изправи и видя как Рос с напълно безизразно лице си сипва боб в чинията. Никога не бе мислил, че мястото на Рос е сред тях. Сега вече беше напълно сигурен. Тоя човек криеше нещо в себе си и не позволяваше на никого да се бърка в живота му.

Лицето на Мама Лангстън беше твърдо като камък, когато Буба се появи в светлината на огъня със замечтаните си очи. Краката му едва докосваха земята. Намираше се в състояние на еуфория.

— Къде, ако ми позволиш да те запitam, беше? — гласът на майка му изгърмя като гръмотевица и мигновено го върна на земята.

— Тъъ...

— Ще съдера задниците ви от бой. Изпратих ви за дърва преди вече не знам колко часа, и оттогава ни вест, ни кост от вас. Къде е братчето ти? Ще ви нашиbam задниците!

— Люк още не се е върнал?

Буба с мъка се връщаше към суровото ежедневие. Присила беше пресушила не само тялото, но изглежда беше изпила и мозъка му. Когато разбра, че Люк го няма, за да му разкаже и последната част, както беше обещал, той почервеня от гняв.

— Не, не се е прибрал още. Какво правихте двамата?

— Аз... ние... отидохме за дърва и после Люк каза, че ще ги донесе в лагера.

— Само че не го е направил, и изпратих баща ви, който и без това си има достатъчно работа, да донесе. Е, чакам.

— И той каза, че ще... Да, сетих се... Каза че ще отиде в корала да се погрижи за конете на мистър Коулман... каза че...

— Не, няма го там. Изпратих Маринел да провери, но Лидия се погрижи за конете. Атланта каза, че Люк не се виждал никъде в лагера. Ако криеш, че е направил някаква магария...

Тя отново размаха заплашително пръчката.

Буба тайно се молеше Присила да не слуша това. Щеше да го побърка от подигравки. Цял следобед да я чука като мъж, а вечерта да

го бият като някакво хлапе.

— Не, мамо, кълна се, че...

Гласът на Буба се провлече, като разбра, че майка му изобщо не го слуша. Тя внезапно бе изтървала пръчката от ръката си. Червената ѝ загрубяла ръка политна към устата, и за пръв път в живота си Буба видя майчиното лице да става бяло като платно. Тя го блъсна встрани и направи няколко залитащи стъпки напред.

— Мисис Лангстън — изрече Мозес, — намерих го хей там в гората.

Той носеше в ръцете си Люк, който изглеждаше странно млад и дребен в прегръдките му. Около шията му бе завързана кърпичка, но дори и тя не можеше да скрие страшната рана с отворени краища. Цялата предница на ризата му беше засъхнала в червено, просмукана от изсъхнала бързо в лятната топлина кръв.

Буба се строполи до колелото на фургона и повърна.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Лидия се втрени в зейналата правоъгълна дупка в земята и отказа да повярва, че обвитата в плат купчинка на дъното ѝ е неуморният и закачлив с лудории Люк Лангстън. Скърбящите стояха мрачни и мълчаливи, докато мистър Грейсън произнасяше краткото надгробно слово. Това беше вторият смъртен случай сред тях от началото на пътешествието. Ковчег нямаше. Нямаше време да се сковава, или пък да се купи.

Сълзите на Лидия се стичаха свободно по страните, и тя не правеше опит да ги изтрие. За късмет, Лий беше спокоен, докато го държеше в прегръдките си. Можеше ли той да усети трагедията, напрежението на възрастните хора, които го заобикаляха?

Лидия не можеше да проумее как беше по силите на Мама Лангстън да се държи толкова добре. Тя изглеждаше така, както всеки ден — с опъната назад сива коса, облечена в памучна рокля и с неизменната престилка. Стоеше изправена с безизразно лице и заключени на корема ръце. Напрегнатите до бяло кокалчета на пръстите бяха единственото, което издаваше скръбта ѝ. Семейството ѝ се беше скупчило около нея. Зик беше прегърбен и внезапно състарен. Анабет се опитваше да подражава на достойнството на майка си, но останалите момичета се бяха притиснали едно в друго и плачеха безутешно. Самюел изглеждаше като зашеметен, а малкият Майк стоеше в недоумение до майка си, стиснал полата ѝ и наблюдаваше мрачно процесията.

Но най-трагичен вид имаше Буба. Взираше се надолу към гроба с пусти очи. Беше далеч по-блед от тялото, което грижливо бяха измили и облекли за погребението. Колкото лицето на Люк беше спокойно като в сън, толкова това на брат му беше изкривено от скръб и отчаяние.

— Бяха толкова близки тия момчета — мърмореха хората.

— Няма да забрави Люк скоро.

Мистър Грейсън приключи с четенето на трийсет и втория псалм и затвори износената, ожулена Библия, като тихо се изкашля.

— Мама Лангстън, ако сте готови...

Мама Лангстън се наведе и загреба шепа пръст, изровена при изкопаването на гроба за сина ѝ и я хвърли върху тялото.

— Хайде, деца — подкани ги тя.

Братчетата и сестричетата на Люк Лангстън един по един се приближаваха да хвърлят шепа пръст. Когато дойде редът на Буба, той погледна надолу с очи изсъхнали дотолкова, че не можеха вече да плачат. Нададе жалостив вик, обърна се и затича през хората, събрани около гроба. Майка му го изгледа с мътни очи.

— Хайде, Зик — каза тя, като побутна съпруга си.

Зик се размърда, механично загреба пълна шепа пръст и я изсипа в гроба с напълно отсъстващ вид.

Семейството изчака в мрачна тишина всички да се изредят и да тръгнат към лагера. Скоро при тях останаха само Лидия и мистър Грейсън.

— Останете колкото желаете. Не мисля, че някой иска да пътува днес. После ще доведе няколко мъже да довършим това — той махна към открития гроб, — когато привършите.

Възрастната жена кимна.

Лидия ги прегърна един по един и после тръгна към лагера с мистър Грейсън. Жадуваше за Рос. Ако в този момент беше до нея, тя сигурно щеше да понесе мисълта за бруталната смърт на Люк. Рос можеше да помогне на Буба да се справи с изживяния ужас при вида на безмилостно убития си брат.

Тя тъгуваше за момчето. Беше го обикнала заради чувството му за хумор, заради палавата му натура, жаждата му за живот, и бързия му ум. Плачеше ѝ се. Искаше Рос да е до нея и да я притиска в прегръдките си.

Но него го нямаше, а тя трябваше да бъде силна, за да помогне на Мама Лангстън и Зик. Никога нямаше да може да им се отплати, загдето я бяха приели тогава, когато никой не я искаше. Сега можеше поне малко да се опита да ги утеши в трагедията им.

Още щом се върна в лагера, тя разбра, че смъртта на Люк ще има далеч по-сериозни отражения на живота в лагера, отколкото скръбното настроение. През изминалата нощ, когато Мозес бе донесъл тялото, бе

станало твърде късно да изпращат някого за чиновник от града. Най-близкият град с шериф беше на дващест мили, които прекосяваха непозната територия. А никой не искаше да си има работа с федералните войски, които окупираха Арканзас.

Мистър Грейсън беше изпратил рано сутринта пратеник. И сега той се бе върнал, като докладваше на мрачните слушатели, че шерифът отсъства. Бил отишъл на другия край на окръга и нямало да се върне поне няколко дни. Заместникът му отказал да напусне полицейския участък.

— Казаха, че тук такива работи не са ставали от незапомнено време — изрече с гробовен глас мистър Симс. — Той каза... ааа... да помислим за някой от кервана...

— Той предполага, че някой от нас е убил момчето? — запита с невярващ глас Грейсън.

Симс заусуква с нещастен вид седлото на коня в ръцете си.

— За това намекваше. Казах му, че това не може да бъде, но...

— Е, ще ви кажа, че и аз си мисля нещо такова — обади се внезапно Лиона Уоткинс. Очите на всички се обърнаха към нея, тя се зави в шала си, изпъна назад рамене и отвори уста. — Вчера видях някой да се промъква в гората. Бях го забравила до момента, в който се разбра за смъртта на малкия Лангстън, но сега чувствам, че е мой християнски дълг да го докладвам.

Съпругът ѝ Джеси гледаше множеството с нервен поглед. Лидия винаги си бе мислила, че този мъж се страхува и от сянката си, да не говорим за съпругата му. Сега видът му говореше, че би дал всичко, само да може да запуши устата на жена си. Присила стоеше до тях с отегчена физиономия.

— Лиона, вие...

— Спокойно, Джеси — изръмжа тя и съпругът ѝ се сви. — Тия хора тук трябва да знаят, че са дали приют на убиец.

Всички останаха без дъх, включително и Лидия.

— Мисис Уоткинс, вие не можете да твърдите, че някой от кервана е убил Люк — каза мистър Грейсън.

Лиона прониза тълпата с очите на гризач. Както винаги, бе постигнала това, което бе желала — бе спечелила цялото им внимание.

— Кой го донесе? А? Изпръскан с неговата кръв?

— Мозес? — възкликна Лидия изумена. — Обвинявате Мозес, че е убил Люк? Че въобще е способен да убие?

— Нямаме нужда от натрапници, за да ни се бъркат в работите — отсече Лиона без дори и да погледне към нея.

Вместо това отпрати немигащ, безцветен поглед към чернокожия мъж. Хората, които стояха най-близо до него, постепенно се отдръпнаха от него, оставяйки широка междина между него и себе си. Държаха се така, сякаш го виждат за пръв път в живота си, а не пътуват с него вече седмици наред.

— Видях го вчера да се промъква из гората, докато отивах към реката — изсъска Лиона Уоткинс. Очите ѝ горяха със злобен блясък, изпълнени с ненавист. — Казвам ви, той е убиецът.

Надигнаха се колебливи гласове и Лидия усети как сърцето ѝ забумка в гърдите. Това можеше да бъде само кошмарен сън и тя скоро щеше да се събуди с ръката на Рос, обвила кръста ѝ.

— Че защо Мозес ще убива някого? — извика някой в тълпата.

— Той е бивш роб — разясни на всички Лиона, като разтвори широко ръце. — И сега вече е изпълнен с жажда за мъст към белите хора. Много пъти съм го улавяла как оглежда мен и дъщеря ми. Само един погледа на злите му тъмни очи ми стига, за да изстине кръвта в жилите ми.

— Това са глупости! — извика Лидия, но никой не я чу сред всеобщите крясъци на одобрение.

Мозес започна да се оглежда нервно. През целия си живот беше защитаван от семейството на Хил, но знаеше достатъчно за нощните ездачи, които тероризират освободените чернокожи. Беше ставал свидетел как разярената тълпа крещи за линчуването на чернокож само по подхвърлени намеци, намеци далеч по-безобидни от убийството на бяло момче.

— Казвам ви, че трябва да го вържем и да го осъдим — отново заговори Лиона. — Кой знае кога ще се домъкне шерифът! А през това време и други може да загинат. Вие не искате той да се движи свободно наоколо, докато децата ви играят, нали? — запита тя мисис Норууд, която стоеше до нея.

— Почакайте! — извика мистър Грейсън, вдигнал двете си ръце.

Всички го уважаваха и спряха застрашителното си приближаване към Мозес, обръщайки се към организатора на кервана.

— Още не сме чули самия Мозес. Бяхте ли вчера в гората? — запита той чернокожия мъж.

— Да, сър. Събирах билки за чай на мистър Хил. Много е полезен за здравето му.

Лидия бе посетила Уинстън едва сутринта. Изглеждаше по-добре. Тя се надяваше Хил да не чуе крясъците на хората от своя фургон.

— Срецнахте ли Люк Лангстън?

— Не, сър. Когато го намерих, аз го донесох в лагера.

— Лъжа! — изпищя мисис Уоткинс. — И вие ще му повярвате? Та той сигурно еbral отровни треви, с които да отрови мистър Хил. Казвам ви, видях го да се промъква, сякаш се кани да отрови някоя невинна душа. Донеси ми въжето, Джеси.

Мъжът се втурна да изпълни заповедта на съпругата си, докато няколко души от останалите решително се насочиха срещу чернокожия мъж.

Лидия се озърна като подивяла и бутна Лий в ръцете на мисис Гриърс, като изкрещя на Грейсън:

— Не можете да им позволите да го направят.

Той като зашеметен следеше с поглед как хора, държали се с достойнство досега, в миг се превръщат във варвари, и остана с безпомощно разперени ръце. Мозес изпаднал в паника при вида на толкова много разгневени мъже, приближаващи към него, се обърна и побягна.

— Искан да избяга — изкрещя някой.

— Дръжте го!

— Не, Мозес, недей! — изкрещя Лидия след него, като съзнаваше много добре, че в очите на тълпата това е равносилно на самопризнание.

— Спри го, Джеси. Грабни пушката! — изрева Лиона на съпруга си.

И точно в този момент жребецът на Рос изскочи иззад близкия фургон и нахлу сред хората като неумолима стрела на съдбата. Още преди копитата на Лъки да се приземят, той вече стоеше между Лидия и Мозес, отделяйки ги от останалите. Рос бе насочил дулото на пушката си в тълпата, а револвера си — към Джеки Уоткинс. Всички застинаха, колкото от изненада, толкова и от страх. Но всеки, който бе

имал нещастieto да изпита върху себе си зеления поглед на Рос, усещаше острия и горчив вкус на страха.

— Не бих го направил, ако бях на твое място. — Думите бяха изречени в почти нечут шепот, но ръката на Уоткинс се дръпна от пушката сякаш дръпната от невидимата ръка на кукловод. — Никой да не мърда, докато не изясним какво е станало.

— И аз бих искала да разбера това.

Гласът принадлежеше на Мама Лангстън. При силния шум идващ откъм лагера, цялата фамилия се беше върнала. Възрастната жена се успокои, че каквато и да беше причината за това необичайно раздвижване, Буба не е замесен в него. Момчето не беше на себе си и рязката промяна в живота му го бе поразила по-дълбоко от другите.

Хората от кервана останаха като вкопани по местата си. Те всички бяха уважавали Рос Коулман като достоен мъж, мъж, който си гледаше работата, който беше останал верен на починалата си съпруга, а сега се мъчеше да свикне с новата. Помолен за помощ, никога не бе отказвал, без обаче да се меси където и да било без покана. Никого не бе допускал прекалено близо до себе си, но и никога не бе пропускал да се изсмее гръмогласно на шегата на някой мъж и да глътне порядъчна доза уиски, когато жените ги нямаше наблизо. Всичко му беше наред, не беше от най-дружелюбните, по-хубав от повечето, държеше ги на дистанция от себе си.

Сега обаче го видяха откъм страна, от която никога не им се беше разкривал. Гласът му можеше да спре и лавина. А зелените му очи, от които нищо не можеше да се скрие, бяха страшни и хипнотизиращи. Никой не посмя да мръдне и на косъм, защото не знаеше дали в следващия миг няма да го проние куршум. Всички го бяха видели с каква мълниеносна бързина успя да извади револвера от кобура, докато жребецът му още се приземяваше. Нямаха основание да не вярват на очите си. Но това, което вече отказваха решително да повярват, беше, че едновременно с револвера той бе успял да измъкне с другата ръка и пушката от калъфа при седлото.

И мускулче не трепна по лицето му, когато праметна крак покрай седлото и се плъзна долу, без да изпусне оръжията и готов за мигновена стрелба.

— Лидия?

— Да?

— Ела тук.

Лидия никога през живота си не беше изпитвала такава радост при среща с някого, както сега. С мъка потисна желанието си да се втурне към него и да обвие плещите му с ръце, да прелее от силата му в себе си. Вместо това хвърли окуражаващ поглед към Мозес и закрачи с равномерна стъпка към Рос. Очите му не мръднаха от множеството, когато я запита:

— Какво става тук?

Тя преглътна с мъка, без да е сигурна дали няма да заекне, и после започна да му разказва за убийството на Люк и последвалите го събития. Тялото на Рос се разтърси от спазъм при вестта за смъртта на момчето и той хвърли поглед към Лангстънови, които стояха на отделна групичка встрани. И това беше цялата му реакция. Когато Лидия приключи с подробностите Рос видимо се отпусна, усетил, че насилие тук повече не може да избухне, отпусна ударника на револвера си и го прибра в кобура. Наведе пушката надолу с дулото.

Закрачи сред онемелия керван, и се озова лице в лице с мистър Грейсън.

— Вярваш ли, че старият Мозес е способен да убие когото и да било?

— Не — отвърна мъжът засрамен, като клатеше енергично глава.
— Помощникът на местния шериф остави на нас да решим проблема си. Просто не знаех какво да правя.

— Аз знам.

Мама Лангстън бе слушала обясненията на Лидия със същото внимание като това на Рос. И сега се запъти към Лиона Уоткинс и без най-малкия сигнал за предупреждение, ѝ зашлеви звучен плесник.

— Погребала съм досега три деца, и може да ми се наложи да погребя и други от най-скъпите ми същества, преди да е настъпил собствения ми край. Ще се моля само на Господ да не си наблизю, когато скърбя за тях, за да не усилваш мъката ни. Освен че си и стара мръсна вещица, ти си и глупачка, Лиона Уоткинс. Защо ще му е на Мозес да носи тялото на сина ми, ако той го е убил? — Тя си пое дълбоко дъх и сякаш стана още по-висока. — Ти нямаш сърце и никога не си изпитвала и най-простата човешка радост. Жал ми е за теб.

Лиона хвърли поглед около себе си, срещайки само израз на омраза там, където само миг по-рано бе усетила съгласие с думите си.

Тя се втурна с развети поли към фургона. Джеси и Присила не откъснаха поглед от земята и отказаха да я последват. Тя се обърна към тях:

— Е?

Те овчедушно тръгнаха подире ѝ.

Мама Лангстън се размърда първа. Обърна се към множеството.

— Не съм изненадана от държането ви, но ми се струва, че и някои от вас трябва да се извинят.

Всички сведоха виновно очи и заотстъпваха засрамено към фургоните си. Някои хвърлиха смутени погледи към Мозес, който стоеше със спокойно достойнство, но без предизвикателство.

Лидия взе обратно Лий и после се приближи до чернокожия мъж.

— Мозес, съжалявам за това. По-ужасно нещо не бях виждала през живота си. Добре ли си?

— Добре съм, мис Лидия. Благодаря ви, че се застъпихте за мен.

Тя му се усмихна и докосна ръката му.

— Едва ли направих повече от онова, което направихте с Уинстън за мен, когато бях отхвърлена от всички.

И след малко окуражено добави:

— Ако можеш да наглеждаш Лий днес следобед, ще приготвя вечеря за теб и Уинстън.

Жестът беше предназначен да вдъхне спокойствие и го постигна. По очите на възрастния мъж потекоха сълзи.

— Благодаря ви. Наистина ще ви бъдем много благодарни.

Чувствайки присъствието на Рос зад гърба си, тя се обърна към него и каза меко:

— Ще ти направя кафе във фургона.

Погледът му я прониза чак до дъното на душата.

— Ще се върна веднага, след като изкажа съболезнованията си на Лангстън.

Тя не искаше да го изоставя дори и за момент. Искаше да го пие с очи, да се увери, че наистина се беше върнал и я гледаше така, сякаш се беше измъчил по нея. Но ако останеше с него, макар и само миг, той можеше да види как бурята в сърцето ѝ избликва. Тя бързо се извърна.

Умората му трудно можеше да се скрие, когато се върна във фургона половин час по-късно. Кимна с благодарност за чашката кафе,

което тя му поднесе и се отпусна на едно столче.

— Страшна мръсотия.

— Мислех, че ще отсъстваш няколко дни.

Обичайният ѝ глас. В действителност е била обзета само от любопитство защо се е върнал толкова рано.

— И аз си мислех същото, но... — Той повдигна уклончиво рамене. — Преди разсъмване реших да се върна. Скаута ще продължи напред.

Защо не ѝ го каза? Защо не ѝ каза веднага, че вече не издържа далеч от нея, че цяла нощ се бе въртял в постелята си, докато накрая реши, че само си губи времето в напразни опити да заспи? Беше събрал багажа си и бе оседлал коня, беше събудил изненадания и сънлив Скаут, за да му каже, че е променил плановите си, и после бе препуснал като бесен да се върне колкото може по-бързо при нея.

— Добре, че се върна.

Тя не знаеше какво да прави с ръцете си. Лий още не беше се пробудил от сутрешната си дрямка. Беше свършила работата си и копнееше да докосне Рос, да изтрие дълбоката гънка между веждите му, да види как умората му изчезва.

Той се вгледа в чашката с кафе, като я завъртя и превърна съдържанието ѝ в нежен водовъртеж.

— Не мога да повярвам, че някой така хладнокръвно ще убие момчето. Защо? По дяволите, защо?

— И аз не знам, Рос. Какво ще прави мистър Грейсън?

— Мисли, че трябва да огледаме наоколо днес и да видим дали няма да открием нещо, което да ни подсказва кой може да го е направил.

— Ние? — запитва тя разтреперана.

— Дадох доброволно съгласието си.

— О!

Тя седна на столчето срещу неговото и сплете пръсти. Беше видяла тялото на Люк, разрязаната му шия. Цялата потрепери.

— Какво мислиш, че ще откриеш?

— Нищо — отвърна той кратко.

Остана загледана в ръцете му, които се заеха да проверяват изправността на револвера и пушката му.

— Може да са били и индианци, но това твърде ме съмнява. Едва ли са останали войнствени племена толкова на изток. А и убийството не е извършено доблестно, в единоборство. Едно абсолютно безпричинно убийство, само някакъв изрод би могъл да го извърши. Може да е дезертър, хиляди от тях се скитат из Юга след приключването на войната и си разчистват лични сметки за отмъщение, или просто си изливат омразата на който попаднат, дори и на деца като Люк. Тоя тип убийци са най-мръсните, убиват и изчезват мигновено. Тоя вероятно е вече поне на десетина мили от тук.

— Защо тръгваш тогава след него?

Бързите му ръце за миг застинаха и главата му се изправи. Изумлението в гласа му беше неподправено.

— Защо отиде да защитиш Мозес, при което за малко не те застреляха?

Тя приведе очи под изгарящия му взор.

— Разбира се, трябва да отидеш — прошепна тя. Само внимавай много, моля те, прииска й се да го помоли тя. — Много си уморен.

— Да, яздих доста от сутринта.

Да те видя. Да вдъхна аромата на косата ти, който дори и в такъв мрачен ден като днешния носи благоуханието на слънцето. Да разбере дали наистина те има, или си някакво привидение, което ме е омагьосало. Да чуя гласа ти.

С изправянето си плъзна револвера в кобура. От погледа й не се изплъзна невероятната лекота, с която го направи, както и бързината, с която завърза кобура за бедрото си с кожените върви. Нахлупи ниско шапка и вдигна пушката си.

— Не ме чакай, преди да се стъмни — предупреди я той, докато нахлузваше кожените ръкавици.

Забравила за клетвата си никога да не му показва какво е на душата й, тя се втурна към него и сграбчи с две ръце ръката му.

— Рос, нали ще внимаващ много?

Кога някой се беше тревожил така за него? През целия му проклет живот, някой беше ли изказал загриженост за безопасността му? Даже и Виктория приемаше за съвсем естествено, че той умее да се грижи за себе си. Ако някой се нуждаеше от защита, това беше тя, а не той. Кога някой се беше втрещвал в него с такава очевидна тревога, от грижа единствено за неговата съдба?

Помисли си за нощта, която бе прекарал в мечти за нея, за часовете на езда, в които не беше щадил нито Лъки, нито себе си, за да върне тук. Помисли си как го теглеше тялото му към нейното, как искаше още веднъж да го прегърне... и адът, който беше изживял в опитите си да забрави яркостта на спомена.

А сега тя го гледаше с онези свои очи, които му напомняха блясъка на отлежало уиски. Косата ѝ го молеше да я отмести от бузите ѝ. Устата ѝ беше влажна и подканяща и излъчваше желание единствено да бъде целувана.

За Бога, но той заслужаваше целувка.

И пред очите на всички, на Лиона Уоткинс, и на всички останали, които присъстваха, ръката му легна на тила на Лидия и я придърпа към себе си. Устата му се срещна с нейната в нежна, но настойчива целувка. Всмуквайки леко, докато усети как устните ѝ омекват, езикът му леко се плъзна между тях и потъна в сладката пещера.

Лидия омекна. Целувката му я зашемети до такава степен, че тя загуби усет за заобикалящите я; съзнанието ѝ се изпълни единствено от мощното тяло, притиснало я до себе си. Ръцете ѝ останаха вкопчени в ръката му, и кокалчетата на пръстите ѝ се забиха дълбоко в мускулите му.

Господи, колко го искаше в този миг — намести несъзнателно бедрата си, сякаш очаквайки неговите.

Рос получи замайване от тежестта на гърдите ѝ върху ръката си. Прииска му се да захвърли пушката, да я отнесе обратно във фургона, да я изпие гола с очи, да докосне мекотата и податливостта на плътта ѝ, да забрави всичко и да се потопи изцяло в нея. Но не можеше, и с усилие надви поредната болка.

Бавно започна да се отдръпва от нея. Първо се оттегли езикът му, но пътом се спря върху горната ѝ устна. Накрая се отдръпна и отвори очи, за да срещне взор, смутен и объркан като неговия.

— Ще внимавам — изрече дрезгаво той.

После измъкна ръката си от нейните, и потегли.

* * *

Прибра се едва късно през нощта. Лидия прекара повечето време с Лангстънови. Мама Лангстън не пускаше децата си никъде и те плачеха. Беше едновременно и трогателна, и ужасна гледка. Лидия бе плакала сама при смъртта на майка си. Тези хора поне се крепяха едни други в скръбта си. Зик намери утеха в работата си и се залови с кърпежите по фургона, като често се връщаше при жена си и отпускате отрудена ръка на рамото ѝ. Бяха заедно в страшната си мъка.

Всички, освен Буба, който седеше до фургона, но не виждаше и не чуваше нищо наоколо. Сърцето на Лидия се свиваше всеки път, когато погледът ѝ се спираше върху него. Момчетата се бяха карали помежду си, но това не им пречеше да се обичат. Скръбта на Буба я плашеше. Тя го беше обсебила. До такава степен, че забрави да се грижи за конете на Рос.

Лидия вършеше това вместо него. Беше наистина уморително, но поне изпитваше задоволство, че е способна да прави това за Рос. Опитваше се да не гони от паметта си спомена за целувката му сутринта. Защото всеки път, когато го стореше, коленете ѝ омекваха и тя усещаше как цялото ѝ тяло пламва. Искеше да докосне гърдите си, да ги разтрие, докато втвърдените ѝ зърна се отпуснат. Онова място между бедрата я болеше всеки път, когато си спомнеше за начина, по който Рос бе обхванал устата ѝ, за неговата пулсираща мощ. Представяше си го без риза, виждаше играта на мускулите му, мъчеше се да отгатне всяка извивка от тялото му и цялото ѝ лице пламваше като божур при тази мисъл. Но това беше мисъл, която не искаше да я изостави, и тя се връщаше към нея през целия ден.

И с най-голямо усилие на волята си не можеше да прогони усещането, което бе изпитала при проникването му в нея, твърдостта, топлината и пулса. Не можеше да забрави усещанията, завладели тялото ѝ с всеки негов тласък в нея. Мама Лангстън се бе оказала права. Попаднеш ли на истински мъж, всичко е както трябва.

Мозес дойде при нея на залез-слънце и стеснително попита, дали наистина ако наглежда Лий, тя ще приготви вечеря за Уинстън и него. Лидия го изпрати да поразходи Лий около лагера, докато тя изпържи пшеничените питки в мазнината от бекона — те щяха да придружават заешкото задушено, което бе започнала да вари от ранния следобед.

Когато вечерта отидоха с Мозес и Лий до фургона на Уинстън, те с изненада го видяха седнал отвън да отпива шери. Лидия отклони поканата му за чаша шери, но отбеляза със задоволство добрия му външен вид.

— О, чувствам се далеч по-добре. — Той опита задушеното и на свой ред щедро я възнагради с комплименти.

Когато привърши блюдото си и го отмести настрана, той каза:

— Лидия, Мозес ми разказа какво се е случило тази сутрин. Не обвинявам никого. Много добре ми е известно как избухват такива скандали и как обикновено миролюбиви хора се превръщат в кръвожадни. Но въпреки всичко искам да ви благодаря от все сърце, загдето сте защитили Мозес в мое отсъствие.

Тя сведе свенлив поглед.

— Няма нужда от никакви благодарности. Вие двамата сте мои приятели.

— Един бивш роб и един охтичав. Мозес, ти едва ли би си помислил, че една вълшебна млада жена може да намери по-хубави приятели от нас.

Тримата дружно се изсмяха, но едва ли някой от двамата можеше да предположи, че приятелите през целия ѝ живот се брояха на пръстите на едната ръка.

Рос се прибра късно във фургона, но Лидия още не беше заспала. Беше чула ездачите отдалеч и го изчака да се приближи до фургона. Тя се промъкна до задната част, промуши глава и тихо повика:

— Рос?

— Прощавай, че те събудих.

— Разбра ли кой е убил Люк?

Последва продължителна тишина, преди да чуе дълбоката му въздишка:

— Не. Беше както си го представях. Никакви следи от лагер, нито пък от коне или каруци. Нищо.

Той разпъваше постелята си под фургона.

— Защо не легнеш вътре? — попита го тя с несигурен глас. — Сега страничният брезент е навит догоре и тук е също така хладно, както и долу.

И когато той не отговори, тя добави:

— Знам, че си страшно уморен.

— Страшно.

— Тогава горе ще си починеш по-добре.

Той твърде се съмняваше в това, но все пак се изкачи горе. В момента, в който Лидия видя, че той е взел решения да спи отделно от нея, тя се сгуши на постелята си. Не желаше той да си мисли, че тя го очаква. Но тя се надяваше, молеше се той да промени решението си... Проследи в полумрака как сваля ризата и ботушите си и ляга в другия край на фургона.

— Как беше Лий днес? Не можах да му се порадвам.

Потискайки разочарованието си, загдето не беше легнал до нея, тя каза:

— Зарови пръстите си в косата ми и си помислих, че докато успея да ги измъкна оттам, ще остана без коса.

Той се изсмя — един приятен и успокоителен смях в мрака.

— Не е трудно да разбере човек защо.

По дяволите, не беше имал това предвид със забележката си. Думите увиснаха в застиналия нощен въздух, докато той си поемаше дъх и се надяваше тя да не се обиди.

Лидия, чувствителна към необичайния си външен вид, изтълкува погрешно думите му.

— Знам, че косата ми се различава от другите... че е много буйна. Не е много като... пшеничена коприна.

„Не е като тази на Виктория“, помисли си тя.

— Много е хубава — изрече той меко, сгъвайки пръсти и припомняйки си усещането от кичурите ѝ между своите пръсти.

— Благодаря ти — прошепна тя.

Не беше чувала много комплименти от него досега. Този специално ѝ беше много мил.

— Няма защо.

„Ти проклет лицемер“, помисли той за себе си. „Лежиш си и дрънкаш учтиви глупости, а на ума ти е само какво чувстваше, когато беше с нея и как ти се щеше да имаш още едно оправдание — като пиянство например, за да го повториш“. Раздразнен от себе си, той измърмори едно троснато:

— Лека нощ — и обърна гръб.

Дълго лежах в мрака с ясната мисъл, че никой не спи, но не пророниха и дума. При върховната на умора, която изпитваше Рос,

очите му дращеха като пълни с пясък при всеки опит да ги затвори за сън. Накрая чу лекото ѝ равно дишане, което идва със съня.

„Не е хубаво“, помисли си той, като отново се изгърколи на гръб, като се надяваше да облекчи поне малко терзанията на онази част от плътта, която упорито не му даваше мигне. Членът му беше страшно болезнен и гневен, загдето си бе наложил това идиотско въздържание тази нощ. След време Рос започна да си мисли, че наистина е постъпил глупаво.

Значи тя имаше минало. Но той също. Тя не беше това, което бе представлявала Виктория. Тя се различаваше по много неща от нея. Бяха се оженили съвсем по закона. Колкото и да бяха нестабилни местните щатски управи тия дни, едва ли щеше да е толкова лесно човек да се сдобие с развод. Щяха да са женени още дълго време. Какво щеше да прави през това време? Да живее като монах, или да си купува жени за час?

Спомни си за самотната нощ в Оуентаун и разбра, че не към това се стремеше.

Той желаше Лидия.

И може би, когато тя станеше негова, тогава щеше да се излекува от всички терзаещи го мисли. Нощта, в която я беше обладал, беше пиян. Твърде възможно беше въображението да му играеше номера с тия невероятни спомени за онази нощ.

„Кого заблуждаваш“, помисли си той. „В онази нощ беше пиян като свиня“.

Но това беше един много убедителен довод, когато се опитваше упорито да убеди себе си да легне до нея, да я разбуди с целувка и...

Не. Тогава тя щеше да си помисли, че това е единственото, което му е нужно от нея. Пък и колкото и да настояваше тялото му за нея, плътта не беше единственото, от което той се нуждаеше. Лека-полека бе станал зависим от реда ѝ, от ястията, които му приготвяше, от начина, по който му казваше къде се намира всяка негова вещ, от майчините ѝ грижи за Лий. Той също обичаше уюта. И ценеше начина, по който го слуша, когато ѝ говореше. Така нещата, които казваше, придобиваха значимост. Искаше му се да се тревожи за него, когато заминаваше някъде, както бе станало днес. Искаше да чувства до себе си не само тялото ѝ, но и душата ѝ.

Едно обаче беше абсолютно сигурно. Нямах да издържи дълго с непрекъснато втвърдената буца плът в панталоните си и съзнание, разкъсвано на две. Рано или късно щеше да направи нещо непристойно, като онова, което бе извърши през нощта на Четвърти юли, а той не искаше повече да вижда изписан на лицето ѝ онзи страх, ако отсега нататък това зависеше от него.

Утре. От утре щеше да почне да се отнася с нея повече като със съпруга, и може би тя щеше да се почувства повече съпруга, а едното несъмнено щеше да доведе до другото. Още от сутринта и започваше да осъществява плана си. Може би щеше да я целуне за добро утро. Да. Сутринта непременно щеше да я целуне.

И той заспа с усещането за нейната целувка.

Но на сутринта нея я нямаше.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Той се пробуди мигновено, напълно отпочинал след няколкото часа нощен сън. Още не беше разсъмнало. Небето бе започнало да посивява, макар и без ивиците светлина на изток.

Рос седна в постелята си, с очи отправени към леглото в другия край на фургона. Той примига в бледия сумрак, като си помисли, че очите му играят лоша шега, защото мястото, където Лидия бе започнала да спи още от самото начало, бе празно. Той се приближи и сърцето му за миг замря, преди да възобнови гръмкия си ритъм. Докосна завивките, за да се убеди окончателно, че зрението не го лъже.

Нямаше я.

Надзърна в сандъчето на Лий. Детето спеше мирно и кротко.

Лидия никога не би го напуснала. Доброволно. А наоколо обикаляше убиец.

Той се хвърли към задната част на фургона и разтвори със замах парчетата брезент. Нищо. Лагерът още спеше. Снощните огънове се бяха превърнали в купчинки сива пепел. Протегна ръка за револвера си, механично провери дали е зареден, и го пъкна под колана. И без ботуши, риза и шапка той скочи от стълбичката и се приземи безшумно върху влажната земя. Още веднъж огледа лагера, но всичко беше застинало, дори и фургонът на Лангстънови, където той предположи, че бе отишла Лидия.

Закрачи бързо, като блъскаше настрани клоните и храсталаците по пътя си сред гъстата гора към реката. Това беше единственото място, където можеше да е отишла. Не чуваше нищо, освен забързания си дъх и бумтенето в гърдите, докато си представяше Лидия в ръцете на чудовището, което абсолютно хладнокръвно бе заклало дете.

А не беше ли възможно просто да е духнала, както си бе мислил, че е способна да постъпи някой ден? Дали не беше се уморила от него и Лий и бе решила да се върне пак към старото си занятие, което бе упражнявала преди Лангстънови да я открият в гората? Но дори и да беше така. Защо трябваше да се измъква посред нощ?

Тя не би постъпила така, каза си Рос. Мисълта обаче не го дари с покой, защото алтернативата беше още по-страшна. Той затича бързо. Стигна до реката без дъх. Облегна се с една ръка на едно дърво и загълта шумно въздух на едри глътки. Очите му обходиха двата бряга на рекичката. В първия момент видя само роклята ѝ, просната на един храст. После мярна нежната ѝ фигурка на отсрещния бряг. Лежеше сгушена на земята, обърната на другата страна, с колене свити до гърдите.

Да не беше ранена? В безсъзнание? Мъртва? Господи!

Той измъкна револвера от панталоните си и като го държеше високо над главата си, скочи в реката. Изскочи от другата страна, пръскайки вода около себе си.

— Лидия! — изкрещя той.

Тя стреснато подскочи и седна на земята, като обърна глава към него, тъкмо когато той излизаше от реката. Бистрата вода се стичаше по гърдите и ръцете му, като караше панталоните му да прилепват плътно към бедрата му. Тя беше прекосила реката, след като се беше измила и сега комбинезонът ѝ следваше плътно телесните очертания. Влажният утринен въздух бе превърнал косата ѝ в объркани вълни около лицето и по гърба ѝ. При вида му очите ѝ преляха от сълзи и кристалните капчици протекоха по влажните бузи. Устните ѝ се разтвориха от изненада и тя прошепна името му.

Рос замря. Опита се да регулира дишането си, но то изглежда забърза още повече, също като пулса му, когато видя, че тя е почти гола, кожата ѝ оросена от влагата, буйната коса — разрошена до невъзможност, видът ѝ, който сякаш го чакаше. Той изпусна револвера на земята и закричи към нея. Коленете му се забиха в мекия тревист торф, той прокара длан по бузата ѝ и изтри една сълза с палец.

— Какво правиш тук? Господи, Лидия, изкара ми ума, когато се събудих и не те видях никъде около себе си.

— Съжалявам. Не мислех, че ще се събудиш, преди да се върна във фургона. — Тя не съзнаваше, че говори също тъй бързо като него, или че ръката ѝ бе започнала да приглажда косата. — Вчера не можах да се изкъпя, защото всичко беше... Не можах да мигна през нощта...

— Защо плачеш?

Другата му ръка легна върху тила ѝ, повдигна тежката маса коса и бавно започна да гали нежната кожа отдолу с връхчетата на пръстите

си.

Сълзите ѝ отново рукнаха. Беше безсилна да му обясни защо плаче.

— Сигурно заради Люк. Толкова страшно стана вчера, Рос, точно преди да се върнеш. Бях много тъжна и после много се уплаших, когато те... Мозес... и исках да си тук и толкова бях щастлива, когато те видях.

— Не плачи, не плачи — прошепна той, като приведе глава и започна да обира сълзите ѝ с устните и езика си. И когато устата му се впи в нейната, отчаянието и нуждата им един от друг взеха връх. Той захапа устните ѝ и те се разтвориха.

Ръцете му се плъзнаха по раменете ѝ и я подхванаха под лактите. Той я притисна до гърдите си и влажната ѝ голота отново намокри ризата му. Зърната ѝ се втвърдиха при допира с неговите гърди, вече настръхнали от студената вода. Тя леко трепереше, като той се молеше това да не е от страх, а от желание не по-малко от неговото. Зарови лице в шията ѝ и главата ѝ постепенно се отпусна назад, позволявайки му да я покрие цялата. Нейната щедрост му придаде смелост, той я покри с целувки.

Лидия не можеше да си представи какво става с нея, откъде идва това чувство на безтегловност. Струваше ѝ се, че ѝ растат криле. А от друга страна ѝ се струваше, че тялото ѝ е приковано като със сладка верига за неговото. Почувства се по-жива от всякога, но не беше сигурна как трябва да отговори на тази нова готовност в себе си. Обви ръце около шията му и се притисна с всичка сила към него.

— Ах, Лидия — простена гърлено той и остави върху устните ѝ целувка, която обгори и двамата.

Но въпреки всичко разумът му все още си беше на място, и той съобрази, че някой ранобудник, дошъл за вода може да стане свидетел на страстта им. Повдигна я полуизправен и залитна към един храст. Богатите му разклонения се сливаха с клоните на един дъб и образуваха пещера. Пренесе я зад това естествено укритие и я положи нежно на земята.

Влажният ѝ комбинезон открояваше всичките подробности на тялото ѝ. Тъканта беше плтно полепнала по едрите полукулба на гърдите ѝ. Сладко набъбналите зърна го привличаха неудържимо. Очите му обходиха ситната редица копченца по дължината на тялото ѝ

— от тесния гръден кош до съблазнителната вдлъбнатина под корема. Тъканта следваше очертанията на тялото ѝ, спираше във вдлъбнатините, за да се издигне после предизвикателно, и да изпълни очите му докрай.

Тя го проследи с широко разтворени очи как разкопчава панталоните си.

— Няма да ти причиня болка.

— Знам.

Той се почувства длъжен да оправдае постъпката си по някакъв начин.

— Аз се ожених за теб. Ти си моя съпруга.

— Да, да.

Косата ѝ се беше пръснала ветрилообразно върху земята. Ръцете ѝ — с леко свити пръсти — лежаха до нея съвсем беззащитни. Рос коленичи над нея. Макар и с нежна структура, бедрата ѝ бяха силни. Той усети трепета им — докосна с връхчетата на пръстите си копринената кожа, удиви се колко дребни изглеждат дланите ѝ до неговите.

Той почувства как тя внезапно си поема дъх, видя клепачите с виолетови сенки да трепкат и устните да се откrehват. Сплитайки леко пръсти в нейните, той я покри. Коремът ѝ пое тежестта му. Той грубо си направи място между бедрата ѝ. Приведе глава и я положи върху рамото ѝ, шепнейки.

— Чувствам се прекрасно така, Лидия. Проклет да съм, толкова ми е хубаво.

— Не искаш ли да е така? — попита го тя.

Дали гласът ѝ трепереше, защото се страхуваше от това, което предстоеше, или защото се страхуваше, че няма да се случи?

— Не — изпъшка той. — Не искам.

Тя поиска да разбере защо, но в следващия миг мислите я напуснаха. Дъхът му я галеше и я пронизваше.

— Рос? — изстена тя, стискайки с всичка сила ръцете му.

В отговор той я целуна с цялата сила на сдържаното си желание.

— Не можах да го забравя, Лидия. Господ ми е свидетел, че се опитах, но не можах.

И отново я целуна, силно и дълбоко, милвайки устата ѝ с грапавия си език, с къси и резки движения, обещаващи и даряващи.

— И аз не можах да го забравя.

Тя въздъхна, когато устата му започна да се плъзга по скулите ѝ и пръстите му загалиха врата ѝ.

— Моля те, забрави го. Бях пиян и нямах право да съм толкова груб. Прости ми.

— Да ти простя?

Той докосна ъгълчето на устните ѝ с език и после остави мустаците си да повторят движението.

— Аз те изнасих, Лидия.

Тя не познаваше този термин и тъкмо се наклани да го запита за значението му, когато устата му отново потърси нейната. Този път ръцете ѝ го обгърнаха откъм гърба и той изстена, усетил първата ѝ ласка с връхчетата на пръстите по голата си кожа.

Подпря се на единия си лакът и зарови уста в шията ѝ с жадни целувки. Устата му алчно обхождаше тялото ѝ, сякаш тя всеки момент можеше да се стопи, или изчезне и той щеше да остане сам с изгарящото го желание. Изследваше крехкостта на ключицата ѝ с пръстите си. Ръката му нежно се затвори върху горната част на лакътя, припомняйки синините и отоците, които ѝ беше причинил по-рано. Тя потръпна. Окуражен, той плъзна ръка по-надолу.

Шепата му се изпълни от щедростта на гърдите ѝ. Дори и мокрият комбинезон не можеше да скрие топлината на тялото, неравномерния ѝ пулс, който се вливаше в дланта му. Той отпусна ръка още по-надолу.

Устните му жадуваха да се впият в сладката мекота. Лидия тръпнеше под него, наболата му брада драскаше възбуждащо кожата ѝ. Усещания, които ѝ бяха напълно непознати само преди няколко седмици, но които сега я разтърсваха болезнено и изгарящо, се надигаха от дълбините на тялото и се вливаха в гърдите ѝ. Женствеността ѝ разцъфна, готова да го приеме в себе си.

Той простена. Гърбът ѝ се изви над меката трева и тя трескаво произнесе името му. Обгърна го още по-силно и се притисна в него още по-страстно. Само след миг Рос я изпълни. Целуна я така, сякаш искаше да я остави без дъх.

Ръката му си проправи път надолу между телата им и повдигна края на ризата ѝ.

В главата му нещо забуча. Искаше му се продължи да я гали. Искаше му се да плъзне пръсти отвъд това прелестно гнездо, да разузнае какво има там. Но той се бе заклел да се отнася с нея като със съпруга. А никоя почитаща себе си съпруга не обичаше мъжът ѝ да отива там. Порядъчните съпруги не позволяваха това. Виктория имаше навика да се преструва, че не е усетила случайното докосване. Рос с усилие издърпа ръката си.

Главичката на члена му я натисна колебливо и той усети напрежението на бедрата, които го обгръщаха.

— Няма да те нараня — прошепна той.

Чувстваше, че ако се забави само още минута и ще умре.

Бедрата ѝ бавно се отпуснаха и се разтвориха. Той проникваше в нея бавно, с продължителен и постоянен натиск. Устните му шепнеха името ѝ, а влажната кадифена кухня на плътта ѝ го обгръщаше отвсякъде. Той позна такъв покой и облекчение, че му идваше едновременно да плаче и да крещи.

Значи не е било продукт на пияното му въображение. Паметта му не беше преувеличила ни най-малко. Защото този път движенията ѝ съпровождаха неговите и пръстите на ръцете ѝ нежно го галеха по гърба.

Лидия отвори очи, когато той се надигна над нея на ръце. Нежната ѝ бяла ръка се повдигна да помилва белега върху гърдите му, а той простена и стисна зъби от нечуваното удоволствие, което изпитваше. Разклати бедра между нейните, потъвайки още по-дълбоко в гостоприемната топлина. Стараеше се да не губи контрол върху себе си, но не беше достатъчно.

Разбра, че след миг ще го връхлети удоволствието и му се отдаде безрезервно. Тялото му се напрегна и изпълни утробата ѝ с разтопен огън.

Когато всичко свърши, той се отпусна тежко върху нея. Ароматът на идващия ден, росната трева, храстът до тях и мириса на любов изпълниха ноздрите му. Той пое от аромата на жената под себе си до дъното на дробовете си, оставяйки тялото си бавно да се отпусне. Настъпи тишина. Нищо не ги смущаваше в тази дива обител, превърната в храм на любовта, нищо, освен стремителните ручей на рекичката. Тихото ѝ бълбукане беше приспивна песен, което ги залюля.

Той вече потъваше в сън, когато усети пръстите ѝ да разрошват косите му.

— Рос, след малко Лий ще се пробуди.

Той въздъхна дълбоко и се отдръпна от нея. Седна на земята и горницата на панталоните му се свлече върху бедрата му. Лидия отбеляза колко плосък е стомахът му, колко изпъкнали са мускулите на бедрата му, окосмения му кръст. От него лъхаше на сила и спокойствие.

— Достатъчно стояхме тук — изрече късо той.

Тя също седна на земята, оправи ризата върху бедрата си и погали гладката кожа на гърба му.

— Не и за мен.

Главата му мигновено се обърна. Нейната кожа беше порозовяла. Тъмнокъфявите очи гледаха ясно, а влажните устни бяха подути от целувките му. Безметежно, невинно, всеотдайно лице.

В този момент Рос съзнаваше, че не дава пет пари за миналото ѝ, или с колко мъже е спала. Знаеше единствено със сигурност, че никоя друга жена не го беше дарявала с такава наслада. Не само с тялото си, но и с душата си.

Той протегна пръст и погали горната извивка на гърдата ѝ, там, където наболата му брада беше оставила червени следи. Повдигна очи към нейните и се усмихна. Тя му върна усмивката. Зацелува устата ѝ, по-сладка от всякога.

— О, по дяволите, Лидия. — Той се изправи и я издърпа след себе си. — Не спра ли сега, после вече няма да съм в състояние.

Тя срамежливо отвърна поглед, докато той се закопчаваше.

— Хайде — подкани я той, като я хвана за ръката. — Да се връщаме преди Лий да е вдигнал в тревога целия лагер.

Той вдигна револвера си от земята и я поведе към реката. Водата беше до кръста — чиста и студена. Когато стъпиха оттатък, на другия бряг, ризата ѝ лепнеше върху мократа кожа. В светлината на утрото гърдите ѝ приличаха на розови кълба, напирани да изскочат от дантеленото деколте. Розовото сияние около нея го заслепяваше. Но тъмният триъгълник, очертан релефно от тънката батиста, го накара да затаи отново дъх. Той тръсна рязко глава, сякаш да прогони измъчващите го мисли.

— По-добре се облечи — каза той с надебелял глас.

Лидия събра чистите дрехи, които беше донесла със себе си, и след това свенливо се скри зад един храст, където смъкна от себе си мократа риза. Да, тялото ѝ си беше все същото, с изключение на червените белези, които бе оставила брадата му по гърдите ѝ. Чувстваше се обаче напълно различно. Кипеше от живот. Но дълбоко нейде в нея дремеше едно дразнещо неудовлетворение, чиято природа тя все още не можеше да определи точно. Някакъв безименен копнеж все още не ѝ даваше мира. Не беше нещо неприятно, по-скоро обратното.

Тя се вмъкна в роклята си. Обувките и чорапите ѝ бяха останали във фургона. Излезе иззад храста тъкмо когато Рос натъкваше револвера в панталоните си. Като видя разтревожения ѝ поглед, той я успокои:

— Не бой се, няма да му позволя да стреля по нищо ценно.

Тя почервеня до корена на космите си.

— Готова ли си?

— Да.

Тя внезапно се засрами от него, и въпреки че се беше пошегувал, усети, че и той е малко нервен. По обратния път до лагера и двамата мълчаха. Когато вече се показаха между дърветата, Мама Лангстън тъкмо се приближаваше към фургона с паница мляко. Тя спря и ги загледа с явно любопитство.

Рос се усети доста неудобно с револвер на пояса, с босите си крака, и голата гръд с изобличаващия го белег. Лидия държеше мократа риза намотана на кълбо. Стори ѝ се, че тежи най-малко сто фунта.

— Извинете ме — изрече смутено Рос и побърза да се скрие със скок във фургона.

Мама Лангстън го проследи с поглед и после обърна любопитни очи към Лидия.

— Ние... ние ходихме да поплуваме — заекна тя, като пушна мократа риза върху стълбичката на фургона, сякаш беше нещо горещо.

— Виждам — каза възрастната жена.

— Рос... ме учи да плувам.

— Учи ли те?

Лидия се почувства като последната глупачка, когато кимна с глава, за да потвърди лъжата си.

— Не трябваше да се притесняваш за млякото на Лий тази сутрин. Щях да дойда да го взема.

— Нали го правя от седмици.

— Непрекъснато си мисля за Люк.

Мама Лангстън въздъхна дълбоко като поставианицата върху стълбичката.

— Докато умра, все ще ми липсва. Но той е мъртъв, Лидия, и не мога да направя нищо, с което да го върна при мен. Добрият Господ е решил да го вземе при себе си, а коя съм аз, че да споря с него?

Лидия си помисли, че няма сила на небето или земята, с която да не би се преборила, ако поискаха да ѝ отнемат Лий или Рос.

— Животът си продължава. Всички си поговорихме и решихме да оставим мъката при гроба на Люк. Всички, освен Буба. Момчето ми е много зле.

— Ще помоля Рос да поговори с него.

— Не мисля, че ще има някаква полза, но ще ти бъде благодарна. Той е в корала и гледа конете. — Мама Лангстън погледна тъжно към корала и Лидия се зачуди, дали възрастната жена знаеше, че Буба беше забравил задълженията си предишната вечер. — Влизай вътре при съпруга си. Да му помогнеш да свали тия мокри гащи от задника си, че не се свалят така лесно.

Жената се засмя дружелюбно и си тръгна.

Лидия завари Рос вече преоблечен и надвесен над креватчето на детето.

— Спи ли още?

— Сега се пробужда. Толкова е пораснал. Мисля, че вече трябва да му правя истинска люлка.

— Едва ли има смисъл, преди да сме се устроили някъде.

Тя спря внезапно, проумявайки че е изразила на глас най-лелеяната си молитва. Само преди два дни той ѝ беше заявил, че ще останат заедно докато получат развод в Тексас.

— Значи искаш да останем женени, така ли? — запита я той рязко.

— Нямам нищо против. Стига и ти да си съгласен.

Рос се бе надявал, че тя ще демонстрира чувства към него, че ще се захване да го убеждава, че идеята за развод ѝ е противна. След всичко, случило се тази сутрин, не можеше ли да покаже поне мъничко

чувство към него, радост, че остават заедно? За пореден път го изкарваше из релси. А той беше мъж — свикнал да взема.

— Е, отсега нататък ще живеем вече като съпруг и съпруга — заяви той твърдо. Вдигна брадичката ѝ и се вгледа в очите ѝ. — А всеки съпруг има права, ти знаеш. Разбираш ли какво искам да ти кажа?

— Мисля, че да.

И за да не останат никакви съмнения, той плъзна ръка около кръста ѝ и я дръпна рязко към себе си. И в същото време впи изгарящи устни в нейните.

Когато я пусна, тя залитна назад и покри гърдите си с разтреперана ръка.

— Какво ти е? — запита я разтревожен той, мигновено надмогнал грубостта си.

— Не мога да дишам.

Блесналите му очи се впиха в гърдите ѝ.

— Така ли? — запита той дрезгаво.

Целувката беше предназначена да я поучи кой все още е господарят тук. Щеше да я държи до себе си само при условие, че споделя леглото му. Но той беше така разтърсен от целувката, както и тя. Дъхът ѝ го влудяваше. Чувстваше я тръпнеща и покорна както сутринта, готова да го приеме.

— Лидия — прошепна той нежно.

Ръката му лягаше върху нея, когато някой го повика отвън. Изпсува, грабна шапката си и излезе.

Беше казал на Лидия докато закусваха, че го молят да язди пред кервана, за да може да ги насочи към мястото за лагер, което бяха избрали двамата със Скаута. Лидия си беше помислила, че най-вероятната причина да го поканят за тази работа, е обстоятелството, че е изключителен стрелец. Целият керван беше настръхнал от убийството на Люк. Тя се чувстваше горда, че са се спрели на Рос да пази останалите, но и едновременно с това, много разтревожена да не му се случи нещо.

— Ще се справиш ли днес цял ден с конете? — запита я той, застанал до една от кобилите си, която нетърпеливо тъпчеше на място в очакване да полети.

— Да — отговори Лидия, усмихвайки се. — Помолих Анабет да седи до мен днес. Помислих си, че така ще ѝ е по-интересно и няма да мисли непрекъснато за смъртта на брат си.

Той кимна мрачно.

— Тая сутрин в корала се опитах да поговоря с Буба. Мисля, че случаят е приключен. — Той хвърли поглед към началото на кервана, където първите фургони вече потегляха. — Трябва да тръгна.

— Ще се видим на залез.

Думите, изговорени спокойно, но убедено, бяха повече от ясни. Сърцето на Рос задумка в гърдите му. Очите му обходиха лицето ѝ, преди да дръпне периферията на шапката си ниско над очите и конят потъна в облак прах.

През деня той си намираше всевъзможни оправдания да язди до фургона, само и само да я зърне. Хората започнаха да коментират колко съзнателен е мистър Коулман при изпълнение на поетото задължение като съгледвач. Съзнанието, че един мъж с военна подготовка ги охранява — защото откъде иначе щеше да владее така майсторски оржието? — ги изпълваше с чувство за сигурност.

Доверието им в него се изрази във възнаграждение по-голямо от всичко, което можеше да си представи Рос.

Тази вече той приключи набързо със задълженията си, прибра се във фургона, изми се чевръсто, като през цялото време си тананикаше. Когато влезе във фургона да облече чисти дрехи, забеляза, че Лидия е почистила целия фургон и подредила всичко. Бе станало още по-просторно...

Виждаше се само едно легло. Беше събрала двете в едно, като бе поставила отдолу още пълнеж и завивките бяха безупречно изпънати. Върху дъбовото шкафче пъстрееше китка диви цветя в чаша с вода.

Докато вечеряха, нервността ѝ беше толкова явна, колкото и неговата. Беше нахранила и изкъпала Лий, за да спи спокойно, след което го положи в креватчето му. Пиеха последната си чашка кафе и чакаха да се скрият и последните лъчи на слънцето, за да се приберат, когато към тях се приближи мистър Грейсън.

— Добър вечер, мисис Коулман.

— Добър вечер, мистър Грейсън.

Той огледа с възхищение младата жена, която нямаше нищо общо с онова мръсно и окаяно същество, което Мама Лангстън бе

довела във фургона на Коулман преди повече от месец. Беше се превърнала в една прелестна жена, дори и с тая разпусната коса, с тия странно заблестели очи. Руменецът по бузите ѝ беше вълшебен, никой мъж не можеше да го отмине, без да му отдели малко внимание. Също както и фигурата ѝ. Той с усилие отмести очи от нея и се обърна към съпруга ѝ.

— Рос, страшно ми е неприятно да те моля за това, но имаш ли нещо напротив да патрулираш около лагера тази нощ?

— Да патрулирам? — повтори глупаво той.

Единствената мисъл в главата му беше да легне с Лидия веднага щом се стъмнеше.

Грейсън се изкашля и запристъпва от крак на крак.

— Някои от мъжете се събраха и решиха, че ще се чувстваме далеч по-сигурни, ако някой с твоите... умения... се погрижи за всички нас. Те предложиха да се редуваме, но ме е страх, че ако го направим, ще се изпозастреляме в тъмното. Всички са настръхнали, че убиецът на Люк още е на свобода. Имаш ли нещо против?

Имаше, и то много. Но можеше ли да откаже?

— Добре. Но само за тази вечер.

Грейсън леко кимна.

— Е, хм, те предлагаха някъде около седмица, или нещо такова. Ще ти заплатят — побърза да добави той.

Проклятие се изтръгна от стиснатите устни на Рос и Грейсън хвърли смутен поглед към Лидия.

— Как мислиш, че ще издържа цяла нощ на крак, след като на другия ден ме чака езда?

— Няма да е цяла нощ. Другите ще се редуват след полунощ и ще те сменят. Така ще имаш време да поспиш.

„Но няма да имам никакво време за жена си“, помисли си той.

— Моля те, Рос. Само докато се измъкнем от тая област и хората се поуспокоят.

Рос наистина нямаше никакъв друг избор и се съгласи. Какво оправдание можеше да представи в случай на несъгласие? Едва ли истината.

Минаха няколко дни. Керванът напредваше през южен Арканзас. Всички започнаха да се отпускат с отдалечаването от мястото на убийството. Всички, освен Рос, който с всеки изминат ден ставаше все

по-мрачен. Хората започнаха да се страхуват от погледа му. Зелените му очи пронизваха безмилостно, заобиколени от новопоявилите си бръчки от изтощение и напрежението.

Към края на шестия ден Рос почувства, че силите му са на привършване. Веднага щом се погрижи за конете си, той се домъкна до фургона. Завари нищо неподозиращата Лидия да се мие. Косата си бе хванала с няколко фиби, но въпреки това няколко непослушни кичура бяха успели да се измъкнат и да полепнат по врата и раменете ѝ, все още мокри от водата. В изненадата си тя изпусна сапуна. Никой не му обърна внимание. Ръцете ѝ увиснаха безпомощно, а между тях двете едри полукълба розова плът запълниха цялото свободно пространство.

Без да пророни и дума, Рос спря поглед върху една малка веничка, която биеше трескаво върху шията ѝ. Той остана втренчен дълго в нея, после скочи от фургона и се втурна през лагера към Грейсън.

— Искам да говоря с теб — изръмжа той.

— Разбира се, Рос — усмихна се дружелюбно Грейсън, като го дръпна встрани.

Рос не беше майстор на речите. Страшно му се искаше да изтърси право в очите на Грейсън:

— Виж какво, Грейсън, чука ми се, та две не виждам и искам да си чукам жената, ако ми разрешите ти и всички останали в тоя дяволски керван.

Но той вече не беше онзи бунтар и не можеше да говори на неговия език. Овладея се с усилие и изрече напрегнато:

— Не мога повече, разбираш ли? И една нощ вече не мога да издържа отделен... от семейството си. Тая седмица нямах време даже да се изпикая. — Един мъж все пак имаше право и на някой друг солен израз. — Скапан съм. Парите са хубаво нещо, но... — Той се запъна, когато през зора му се откри Лидия. — С една дума, дотук съм.

— Няма защо да се притесняваш толкова, Рос. Мисля, че вече всички са убедени, че онова е изолиран случай и че вече сме въвн от опасност.

Рос насили тялото си да се отпусне. Беше мислил, че ще се разгори спор. Но се бе оказало, че такъв нямаше да има, и сега се чувстваше засрамен от себе си за начина, по който връхлетя върху Грейсън.

Отдалечи се по течението на потока, където всички гребяха вода, смъкна всичките си дрехи и скочи вътре.

— Мислиш ли, че наистина е било така? Че е било само изолиран случай?

Двамата седяха пред фургона след вечеря. Лий спеше, съдовете бяха измити. Очакваха нетърпеливо тъмнината, за да се мушнат вътре. И си приказваха тихо, докато останалата част от лагера се приготвяше за сън.

Рос изгледа Лидия докато тя прекарваше гребен през непослушната си коса.

— Да, мисля, че е бил някакъв дезертър, отдавна изчезнал. Казах ти го още тогава.

Тя остави гребена настрана и започна да развързва обувката си.

— Мама Лангстън и останалите сякаш свикнаха с мисълта за смъртта на Люк. Просто не знам как можеш да свикнеш със загубата на детето си.

Мислеше си, как ли щеше да се чувства, ако, не дай си Боже, нещо се случеше с Лий. Затова и загуби дъх, когато Рос безжалостно изрече:

— Ти как свикна със загубата на твоето.

Тя наведе глава и смъкна обувката си. Онова не беше дете. Беше безжизнен продукт на мръсотия и гнусно насилие.

— Онова беше съвсем различно — изрече тя едва чуто.

— Така ли? Как?

— Просто беше.

— Лидия. — Той я изчака да вдигне поглед към него, преди да заговори отново. И когато го направи, беше толкова настойчив, че тя не можеше да не му отговори. — Кой беше онзи мъж?

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Вече боса, тя приближи стола му. Клекна пред него, отпусна ръце върху бедрата му и се взря в лицето му. Сълзите караха очите ѝ да искрят като отлежало вино в мъжделивата светлина на фенера.

— Той беше никой, Рос. Никой. Недостоен дори да помисли човек за него.

Тя наклони глава на една страна, сякаш спореше с някого. Косата ѝ се плъзна по лицето и се разсипа тежко върху раменете ѝ.

— Аз го ненавиждах. Той беше животно. Получаваше удоволствие като измъчваше другите хора, като измъчваше мен. И аз го напуснах, аз избягах от него, Рос. За да спася живота си, да спася душата си. Повярвай ми!

Тя плачеше, но само с очи. Сълзите се стичаха по бузите ѝ в сребърни поточета, но гласът ѝ не потрепна. Беше изпълнен с молба.

— Той беше единственият мъж, Рос, кълна ти се. Единственият мъж, който ме е притежавал. Всеки път се биех с него. Никога не ме е имал доброволно. Не исках да раждам детето му. И добре, че умря. — Пръстите ѝ се сгърчиха. — Искан ми се никога да не го бях познавала. Така ми се иска да съм чиста и непорочна за теб.

— Лидия...

Тя поклати глава, и не му позволи да продължи. След като беше стигнала дотук, искаше да му каже как се чувства. Друг път можеше да няма този кураж.

— Ти си мислеше, че аз съм отрепка, когато Лангстънови ме намериха и ме донесоха в лагера. Вярно, аз живеях като последната отрепка, но душата ми не беше. Искан да живея сред порядъчни хора. И когато ти се ожени за мен, аз реших никога повече да не живея с миналото си. Бяха ми дали възможност да започна нов живот и оставих цялото си минало зад мен.

Тези пъти, когато бяхме с тебе заедно, нямат нищо общо с онова, което ми се случи по-рано. Ти ме научи, че това, което става между един мъж и една жена не е нещо срамно, болезнено, или ужасно.

Ръцете му се повдигнаха и обхванаха лицето ѝ. С няколко движения на пръстите си той пресуши сълзите ѝ. Прокара ръка по раменете ѝ, като се наслаждаваше от съприкосновението с косата ѝ.

— Нищо в живота ми не може да се сравнява с времето, прекарано с теб и Лий. Не мога да променя миналото, макар да бих искала да го забравя. Но те моля много да не ми го натякваш. Много те моля! Искам да бъда добра майка на Лий. Искам да съм ти добра съпруга. Аз съм невежа и не знам как да се държа, имам да уча още толкова неща. Научи ме, Рос! Ще направя всичко възможно да забравя откъде идвам. Много те моля, не можеш ли и ти да го забравиш?

Кой беше той, Сони Кларк, че да раздава присъди на когото и да било? Не беше ли мислил и за себе си като за жертва на своето минало, и си беше простил за всичките превъплъщения по ония места? Щом той можеше да се освободи от чувството за вина, използвайки като главен довод мрачното си детство, как можеше да обвини Лидия? Съвсем очевидно и тя се бе оказала жертва. И всъщност, дали наистина толкова го интересуваше какво бе представлявала в действителност, и кой е бащата на детето ѝ?

Главата ѝ почиваше върху едното му бедро, косата ѝ се стелеше върху другото, подобно на сноп блестяща коприна, а той отчаяно се мъчеше да се убеди, че не я обича само заради някакъв свой отвлечен принцип. Каквото и да беше правила, преди да я срещне, нямаше никакво значение.

Той нежно повдигна главата ѝ. Отвори по-широко колене и я примъкна близо до себе си.

— Ти си прекрасна, Лидия — изрече тихо той.

Тя поклати глава.

— Не съм.

— Ти си прекрасна!

Замрежените ѝ очи разцъфнаха в усмивка, която окъпа лицето ѝ.

— Станаха такава, когато те срещнах.

Зацелува я нежно. Ръцете му се смъкнаха и плъзнаха се по гърдите ѝ. Устните му я изследваха неуморно, с все по-неукротима страст. — От седмица си мечтая за този момент — призна той върху устните ѝ. — Толкова много те желая! — Той въздъхна. — Желаях те още от самото начало и се ненавиждах за това; изкарвах целия си гняв върху теб.

Това признание му струваше огромно усилие. Лидия дори не можеше да си представи колко далеч бе отишъл Рос, за да признае някому тази си слабост. Едва ли някой можеше да разпознае в мъжа, галещ бузата на любимата си съпруга, сприхавия и избухлив млад стрелец, който вадеше револвера по-бързо от всеки друг.

— Мислех, че ме ненавиждаш — прошепна тя.

Тя раздвижи няколко пъти глава, за да се наслади на устните му. На Рос! Беше мисъл, която така я разтърси, че стомахът ѝ се сви, а дишането ѝ за миг секна.

— Опитах се. Не можах. Изтощих се да наказвам непрестанно и двама ни.

И агресивността му изведнъж се възвърна. Устата му захлупи съвсем собственически нейната, докато ръцете му я обгърнаха здраво и я притиснаха неподвижно. Устните ѝ бяха покорни и податливи на езика му, който се вмъкна между тях и връхчето му започна да гали влажната, мека вътрешност. Тя простена и вдигна ръце да обгърне врата му.

Те се отдаваха на желанията си, разпъвали ги на кръст през последните два дни. Празнуваха с устни в любовна схватка.

Най-накрая Лидия се отдръпна и прошепна тихичко:

— Никога не съм предполагала дори какво могат да правят хората с устните си.

Той повдигна брадичката ѝ и се усмихна дяволито:

— Е, не са чак толкова много тия, дето знаят.

— Защо?

Той повдигна рамене.

— И аз не мога да си го обясня.

— Радвам се, че ти можеш. Че можеш да го правиш, искам да кажа.

Той се изсмя, богат и вибриращ смях, изпълнил целия му гръден кош.

— Наистина ли се радваш? — Тя закима енергично. — Е, тогава да се върнем на него — добави той в нежен шепот, преди да я придърпа за поредната, секваща дъха, целувка.

С впити устни, той леко се отдръпна от нея и в така освободеното пространство ръцете му намериха копчетата на високия корсет. На млади години нетърпението му не му беше позволявало да

проявява майсторството си. Години по-късно, като беглец от закона, времето никога не му беше стигало, а и не беше се налагало, защото курвите намираха напористостта му за страшно възбуждаща. Сковаността на Виктория го беше направила нервен и неловък. Беше изпитвал панически страх при всяка негова ласка — да не бъде изтълкувана съвсем погрешно. Но с Лидия...

След като разкопча всичките ѝ копчета, той приведе уста към шията ѝ, захапа я нежно, докато смъкваше роклята от раменете ѝ.

— Дъхът ти винаги ме възбужда.

Неговият дъх караше кожата ѝ да настръхва, а тялото ѝ сякаш изпаднаше в безтегловност.

Тя повдигна ръце към главата му и ги зарови в чернотата на косата му.

Той се вгледа в нея. Фенерът светеше слабо, за да се избегнат издайническите сенки по брезента, но блясъкът му беше достатъчен, за да открие златистото сияние на кожата ѝ. Поръбеното с дантела деколте на ризата ѝ се беше смъкнало почти под полукълбата на гърдите ѝ. Засенчената гънка между тях го привлече с кадифената си мекота.

Показалецът му обходи горната част на ризата от едната до другата страна, после обратно, бавно, като очите му следваха пътя на пръста му. Той вдигна поглед към замрежените ѝ очи и се усмихна на насладата изписана в тях. Разкопча ризата си я и измъкна. Последва я коланът му, а после и панталоните му. Тя не отделяше поглед от очите му. Нейните бяха широко отворени и тъмни.

— Плаша ли те, Лидия?

Тя поклати глава.

— Не. На времето, да. Но вече не.

— Е, ти също ме плашеше на времето.

Той се изсмя леко.

— Аз?

Не можеше да проумее, че той може да изпита страх от каквото и да било.

— Не разбираше ли тогава колко трудно ми беше през нощите във фургона с теб, особено когато се грижеше за Лий, да не се пресегна и да не те докосна?

— Още ли искаш да ме докоснеш?

Той притвори очи като при силна болка.

— Много.

Тя пое ръката му в своята и я прекара по гърдите си, като ги притисна.

— Така ли?

— Господи, да.

Той простена. Присъедини и другата си ръка. Масажираше леко едрите полукълба с любов, повдигаше ги, триеше ги едно в друго, раздалечаваше ги, после ги стисваше и изпълваше шепите си с тях. Тя прошепна името му, когато връхчетата на пръстите му обхванаха зърната ѝ. Властно и нежно, той ги изучава дотогава, докато те не се втвърдиха.

— Ти разтвори ризата ми първата нощ — прошепна тя смаяно.

Невероятно зелените му очи я стрелнаха.

— Бях пиян — изрече с дрезгав глас.

— О — отвърна тя, привеждайки глава от срам. По израза му разбра, че е изрекла нещо, което не трябваше. — Съжалявам много. Аз... не знам за тия неща. Помислих си, че ти би искал...

— Да, бих искал, но...

По дяволите, даже и жена му да беше една от малкото на целия шибан континент, която нямаше да се сгърчи от ласките на съпруга си, той пак нямаше да ѝ признае.

Изпсува ситните копчета, докато пръстите му се мъчеха с тях. Тя нежно захлупи длани върху ръцете му и леко ги отмести. Движенията ѝ бяха бавни и неосъзнато изкусителни, докато ги разкопчаваше едно по едно.

В първия момент се показа само ивица от кожата ѝ, после вътрешните очертания на гърдите ѝ, и накрая хлътналата ивица по средата на стомаха ѝ. Тя се приведе напред докато сваляше ризата си. Косата ѝ се разсипа напред.

Рос не бе изпитвал такъв шум в ушите от момента, в който бе обладал първата жена в живота си преди толкова много години. Беше още момче, но си спомняше пресъхналата си уста, овлажнените си длани и покритата с бисерни капчици пот горна устна, бумкането на сърцето. Сега беше същото.

Той отметна косите ѝ и се взря в гърдите ѝ. Бяха пълни, с коралови връхчета, чудесно оформени, високи, заоблени, привличащи.

Гърди на мадона — гърди на любовница. Спомни си първата нощ, когато я видя, с напращели от мляко гърди и жадната уста на сина му, впита в тях. Пресен прилив на кръв изпълни члена му до такава степен, че започна да изпитва болка.

Той положи ръка върху нея, пронизан за миг от хиляди усещания, които преляха от ръката му право в нейното сърце. Погали гъвкавата плът, щастлив.

Лидия усети първо копрения допир на мустаците му, сетне влажната целувка. Тя положи длани върху бузите му и ги задържа. Главата ѝ се отметна назад. Езикът му заигра отново и отново. После се вкопчи с всички сили в нея, стисна силно в менгемето на устните си и засмука здраво.

Останала без дъх от невероятното наслаждение, тя се притисна още по-плътено в него, като инстинктивно нагласяше тялото си към неговото. Накъсан стон се изтръгна от устните му. Ръцете му образуваха опора зад гърба ѝ и тя се изви в дъга върху тях. Той се наслаждаваше с пълна мяра, попивайки всяка частица от плътта ѝ, за която мечтаеше от седмици. Зърната ѝ набъбнаха от влагата, с които ги беше напоил, а после ги подсуши с мустаците. Устата му беше гореща и ненаситна, когато издърпа устните ѝ между своите и ги опари с пламтящ дъх.

Диво желание ги разкъсваше. Рос знаеше, че ако не утоли жаждата си сега, следващият път пак щеше да я обладае насила. Той я повдигна и разлюля главата ѝ под брадичката си, търкайки голите си гърди в твърдите ѝ полукълба.

— Лидия, Лидия — повтаряше непрекъснато, докато и двамата се отпуснаха. Не искаше този път да свърши бързо и грубо, а да бъде нежен и внимателен.

Тя го отблъсна леко.

— Гъделичкаш — заяви тя, като набърчи смешно нослето си.

— Съжалявам, ще я обръсна.

— Не! — каза тя.

Внезапната ѝ тревога го накара да избухне в смях, но той изведнъж изтрезня при спокойната ѝ забележка:

— Имаш толкова много белези.

Тя докосна изпъкналия белег над лявата му гърд. После връхчетата на пръстите ѝ обходиха всяка драскотина и белег по

гърдите и раменете му.

— Имаш право.

— От войната ли са?

Той отмести ръката ѝ и целуна връхчетата на пръстите ѝ.

— Някои от тях, да.

Произнесе го с глас, който тя познаваше много добре и знаеше, че повече няма да пророни и дума. Наблюдаваше гърдите ѝ, следеше как се поклащат и при най-слабото ѝ движение и как кичурите коса, разсипали се отпред, флиртуваха със зърната. Лидия не изглеждаше ни най-малко смутена от откритото му любопитство, но беше срамежлива като дете в своето любопитство към него.

— Хайде да си лягаме — изрече той дрезгаво.

Вече бе взел решение да не спи с бричовете си. Беше също така дяволски сигурен, че в никакъв случай нямаше да си облече някоя от ония идиотски пижами, за които Виктория бе настоявала да слага, когато си лягаха. Щеше да спи така, както го беше създал Господ, а ако това не се харесаше на Лидия... Е, нямаше къде да мърда. Той изу ботушите и чорапите си, измъквайки се от панталона си.

Лидия припълзя до постелята и остана неподвижна върху нея, докато той угаси фенера. Потънаха в мрак. Ушите ѝ вече бяха свикнали да разпознават всяко негово движение в тъмнината и тя знаеше, че когато легнеше до нея, ще е гол.

При тая мисъл тя изпитваше едновременно и трепетен възторг, и ужас. Разбира се, Рос беше красив. Не можеше да си представи, че би изглеждал отвратително без дрехи. И все пак остана напрегната и тревожна, когато се изтегна до нея.

Ръцете му не срещнаха никаква съпротива, когато я придърпа към себе си и я обгърна здраво. Полуотворената ѝ уста в мрака го очакваше и под опитните му пръсти на любовник Лидия усети как страхът ѝ бавно изчезва.

Голите ѝ пети докосваха краката му и усещането съвсем не беше ужасно, а предизвикваше сладостен трепет. Рос беше прекрасен и тя разбра, че няма от какво да се страхува.

Ръцете ѝ го обгърнаха и се плъзнаха по мускулите на гърба му. Тя ги остави да слязат по-надолу. Дланите ѝ подминаха ямичката на кръста му и се спряха върху напрегнатите като струна седалищни мускули.

— Велики Боже! — простена той и обърна по гръб.

Добре, че имаше луна, която му помогна да развърже коланчето на корсета. Той загреба цялата рокля и бельото наведнъж и в краката ѝ се оформи нежна купчинка.

Очите му обходиха с възторг тънките ѝ, но силни крака, формата на прасците, гъвкавите очертания на бедрата. Дъхът му за миг секна при вида на гнездото от нежни косъмчета. Тъмното триъгълниче го привличаше неудържимо. Той не отдели поглед от нея продължително време, потопен изцяло в съвършенството ѝ.

Лидия не беше се разголявала напълно пред никого, дори и пред майка си. Рос изглеждаше толкова огромен, че направо я плашеше. Дали и тя не се различаваше от другите жени? Дали не беше ужасно грозна дотам, че да не го съзнава? Дали всичко с нея беше наред?

— Рос? — прошепна тя в мрака с разтреперан глас и покри тръпнещото триъгълниче с ръка.

Той излезе от транса, в който беше изпаднал, и се изтегна до нея. Притисна грубото си тяло в коприната на нейното, за да усети остро еротичния копнеж.

— Господи! — въздъхна той, намествайки глава върху гърдите ѝ.

Минаха няколко минути, през които той я държеше изтръпнал, невярващ, че съдбата го е дарила с такъв дар. Това, че я бе смятал за груба и нескопосна, сега му изглеждаше като спомен от някакъв далечен кошмар. Беше вълшебна и красива... и негова.

Той се облегна на лакът и се приведе. Остави езика си лениво да проникне в сладката кухня, като бавно го прокара по меките очертания на устните. Лидия погали главата му.

Захлупвайки ръката ѝ с длан, той започна бавно да я обсипва с целувки в кръг, който непрестанно се свиваше докато до гърдите ѝ. После леко се отдръпна. Езикът му усещаше нейната сладост и я изпращаше към помътеното съзнание.

Лидия потръпна и гърбът ѝ се изви в дъга, след което отново рухна върху постелята. Дълбоко в себе си, между бедрата, тя усети познатото размърдване, този тъмен и неясен копнеж по незнайното и скритото.

Ръката му беше върху ханша ѝ, и той я стисна леко, преди да плъзне длан по очертанията на бедрото. Кожата наподобяваше затоплена коприна. Пръстите му се плъзнаха по-надолу по бедрото ѝ, и

сърцето му за миг спря, преди да спре върху коприненото триъгълниче.

Той не усети никакви възражения, само един лек стон върху устните на Лидия. Натисна силно бедрата ѝ, принуждавайки ги да се разтворят. Гладка, тръпнеща плът, усетиха пръстите му.

— Лидия.

Гласът му с усилие се изтръгна между стиснатите устни.

— Рос! — извика тя силно.

Той мигновено издърпа ръката си и я отпусна върху коляното ѝ.

— Извинявай, ще спра. Исках само да те погалья.

— Трябва ли? — попита тя трескаво.

— Не — прошепна той успокояващо. — Не трябва. Никога повече няма да те докосна така, ако ти...

— Не — изрече тя малко истерично. — Искам да кажа, трябваше ли да спираш?

Викът спря на устните ѝ миг преди да ги покрие за целувка. Ръката му този път беше по-смела, но все така нежна.

Наблюдаваше как лицето ѝ приема онова благоговейно изражение, което беше виждал да я спохожда, когато кърмеше Лий. Боготвореше това изражение и искаше само той да бъде причина за него. Усети как зърната ѝ се напрягат и втвърдяват, как рязко взе да се свива и разпуска коремът ѝ, как се ускорява дишането ѝ и без малко щеше да избухне в кулминацията на своето наслаждение, което трескаво жадуваше.

Членът му запулсира и откри мястото на своето освобождение. За миг той застина върху нея, дишайки тежко, потънал в нея докрай. После погледна в очите ѝ.

— Никога не съм се чувствала така преди, Рос. Така ли трябва да бъде винаги? — прошепна тя, прокарайки пръст през устните му.

Той притвори очи и поклати глава, не желаейки да ускорява нещата.

— Не. Не може да бъде толкова хубаво.

После загуби контрол върху себе си и бедрата му подкараха в луд ритъм срещу плътта ѝ. Той направи всичко, за което беше чувал из бардаците и нощем около лагерния огън. Излизаше от нея, за да се забие след миг до дъно.

Дразнеше връхчетата на гърдите ѝ с гърдния си кош, масажираше корема ѝ с мощните напъни на своя, галеше бедрата ѝ със силните си ръце. Беше разтворен в нейното лоно, в сладостта ѝ, и искаше никога да не се връща обратно.

Лицето ѝ изразяваше екстаз и това още повече усили неговия. И когато освобождението дойде, той усети с цялото си тяло пронизалата я и разтърсваща тръпка. Останаха вплетени един в друг сякаш някакъв безименен и щедър бог беше ги захвърлил в небесата, а после нежно и внимателно ги бе върнал долу.

Лидия лениво прокара пръсти по лъсналия му от пот гръб, докато почиваха изтощени в обятията си. Рос накрая събра сили, повдигна се от нея и се обърна по гръб, гълтайки жадно въздух.

Остана неподвижен доста и Лидия попита колебливо:

— Рос, добре ли си?

Беше събрал достатъчно сили, за да се изсмее гръмогласно:

— Лидия, как можеш едновременно да си толкова опитна и толкова невинна?

Претърколи се до нея и я загледа нежно. Къдриви кичури бяха залепнали по изпотените ѝ бузи. Кожата ѝ блестеше със сиянието на удовлетворението. Полупритворените ѝ очи гледаха доволно и сънливо. Господи, толкова е красива, помисли си той. Прегърна я нежно.

— А сега да поспим.

Тя се сгуши в тялото му, благодарна за покоя, който той излъчваше. Скоро сънят ги унесе и заспаха отпуснати един до друг, с леки усмивки върху устните.

Рос се събуди с някаква необичайна отпуснатост. Не можеше да си спомни откога не е спал толкова добре. Преди още да отвори очи, покри лицето си с косата на Лидия и дълбоко пое дъха ѝ в себе си. Тя още спеше. Не искаше да я буди.

Очите му на воля обходиха тялото ѝ. Кожата ѝ беше точно толкова сладка за гледане, колкото и за целуване. Вкусът ѝ още лепнеше върху езика му. Но очите, чиито гъсти и издължени ресници хвърляха сянка по бузите, бяха очи на жена. Блестящи от сълзи, замрежени от страст — те се променяха всеки момент и извънмерно.

Възбудата го сграбчи веднага за слабините при спомена за чувствения начин, по който го бяха изгледали.

Устните ѝ бяха леко разтворени. И в този момент не изпитваше никакво друго желание, освен да ги целува. Тя имаше най-възхитителната и сладка уста. И знаеше как да се целува.

Какво ли друго още умееше?

Гримаса свъси веждите му и мустаците му се раздвижиха гневно. По дяволите, защо се измъчваше непрекъснато с такива мисли? Та тя изглеждаше толкова невинна, макар че...

Миналата нощ се бяха сбъднали всичките му сексуални мечти. А тя не се преструваше. Беше чувал, че някои жени притежават способността да изпаднат в онази малка смърт, която изпитват всеки път мъжете. Проститутките я имитираха всеки път, защото си мислеха, че мъжете го желаят. Той сериозно се съмняваше, че Виктория дори беше чувала за такова нещо. Но дори и да беше чувала, сигурно щеше да потръпне от отвращение.

Виктория. Най-силно го тревожеха спомените за нея. Липсваше му. Той все още я обичаше. Но как можеше да пази любовта към нея в сърцето си и да се наслаждава на тялото на Лидия с такава сила? Беше ли възможно да си влюбен в една жена и да си като омагьосан от друга. Ненавиждаше сравненията, които разумът му налагаше.

Докато тялото на Виктория беше студен алабастър, то това на Лидия беше като слонова кост, напоена с разтопено злато. Виктория на моменти беше толкова сдържана, та чак го докарваше до бяс. Никога не му беше позволила да я види напълно гола. А Лидия лежеше сега до него без никакви дрехи върху себе си. Прекрасна голота! Тя беше прекрачила границата на пристойността. Тя му се отдаваше цялата, без остатък. Той можеше да прави с нея каквото си поиска. Виктория щеше да припадне още в мига, в който се раздвижеше вътре в нея по начина, по който го беше сторил с Лидия. Щеше да остане неподвижна и да го приеме, но после щеше да стане от леглото, за да се измие, сякаш я беше облял с нечистотии.

Лидия се беше притискала с всички сили в него, къпейки го със своето тяло, откликвайки на всяко негово движение, издавайки ония дълбоки, гърлени звуци, които сякаш извираха от дълбините на тялото ѝ и докарваха до бяс мъжествеността му. И когато всичко беше свършило, тя беше покрила корема с двете си ръце и се беше

прегърнала, сякаш трепереше над онова, което беше излял в нея, и което беше станало част от нея.

Мисълта за нея го възбуди така, че получи ерекция. Прокле себе си и нея. Защото обожаваше чувствената ѝ природа, защото беше омагьосан. Кой бог я беше надарил с тези дарби за любов, които го бяха отвели в рая на плътските наслаждения, който дори и той, с толкова много опит, не знаеше до днес?

Той загледа гърдите ѝ. Дори и в покой, те зовяха. Коремът ѝ се вдигаше и спадаше равномерно.

Искаше отново да прекара пръсти през коприненото триъгълниче между бедрата ѝ.

Коя си ти, Лидия...

Той не знаеше дори фамилното ѝ име.

Но и тя не знаеше неговото.

Той не можеше да отдели поглед от прекрасното тяло и знаеше, че е в състояние да прости миналото ѝ, както го беше помолила. Ако само не го лъжеше, че иска да го забрави. Но ако някога разбере, че го е излъгала, че оставя всичко зад себе си, както беше постъпил той, никога нямаше да ѝ прости.

Не си позволи да я докосне, защото тогава нямаше да му стигне волята да излезе от фургона. Обу панталоните си и се измъкна навън.

Няколко минути след това Лидия се пробуди и посегна към него. Мястото до нея беше празно. Тя чу стъпки покрай фургона. Изправи се и погледна Лий, който още спеше. После се зае да се измие и облече. Прокара студен, влажен парцал по тялото си. Бузите ѝ пламнаха при спомена за ласките на Рос и начина, по който беше реагирала на тях.

Дали нямаше да си помисли най-лошите неща за нея?

Какво се беше случило? В един момент си беше помислила, че умира, но в същото време усещаше, че никога не се е чувствала пожива. Насладата я беше връхлетяла като разпенен водопад. Удоволствието беше толкова силно, че мислеше, че няма да го понесе. Ревниво се беше вкопчила в него, не желаейки да го изпусне от ръцете си. Беше обвинила крайниците си около Рос, за да поеме колкото се може повече от него в себе си.

Тя покри лице с две ръце и задиша тежко, като се молеше да не е направила нещо, което омъжените жени не следва в никакъв случай да правят.

Тя отметна коса назад. Не беше ли ѝ казал Рос, че е хубава? Облече се и излезе. Рос не се виждаше наблизно и тя изпита облекчение. Не беше готова още да се срещне лице в лице с него след прекараната безумна нощ.

Той се появи зад нея, докато тя си наливаше чаша кафе.

— Добро утро — изрече той нежно.

Предпазливо повдигна очи, за да срещне погледа му. Дъхът ѝ пресекна. Той беше най-красивият мъж, когото някога беше виждала — косата му блестеше. Светлината се пречупваше в очите му и нежната му усмивка ѝ казваше, че всичко е наред. Сега вече беше сигурна, че е постъпила както постъпват омъжените жени. Беше се държала така, както искаше от нея Рос. Облекчението ѝ беше огромно.

— Добро утро!

Душата ѝ пееше.

— За мен ли е?

Той кимна към кафето.

Тя безмълвно му протегна чашката и се усмихна, затъмнявайки слънцето със сиянието си. Той пое кафето, но в същото време обви със свободната си ръка врата ѝ и я придърпа към себе си.

Още не се беше откъснал от устните ѝ, Мама Лангстън се появи саницата мляко за Лий. Тя остана загледана в тях със сияеща усмивка като горд родител, и после шумно се изкашля. Да, бяха чудесна двойка.

— Още една фалшива следа — обобщи Хауърд Мейджърс, като смъкна шапката си и я метна върху закачалката в хотелската си стая в Балтимор.

— Вие не успяхте да скриете разочарованието си, че момичето в моргата не се оказа дъщеря ми, Мейджърс. Съжалявам много, че ви загубих времето.

— Господи! — изрече Мейджърс отвратен от себе си и направи нещо, което много рядко си позволяваше в ранните утринни часове.

Напълни щедро чашата си догоре.

Ванс Джентри ходеше вече по нервите му. Мейджърс започваше да разбира чувствата, които бе изпитвала младата двойка, вземайки това решение. Може би Сони Кларк съвсем не беше отвлякъл съпругата си, нито я беше принудил да открадне семейните

скъпоценности. Навярно желанието на Виктория да напусне дома и тираничния си баща, е съвсем логично и обяснимо?

Държането му по време на седмицата, през която пътуваха до Балтимор, беше повече от отвратително, но Мейджърс бе проявил разбиране. В края на краищата, човекът си беше внушил, че момичето, убито в хотелската стая, ще се окаже дъщеря му, нещо, в което Мейджърс сериозно се бе съмнявал още от самото начало, макар че и двете физически описания бяха съответствали на Кларк и Виктория Джентри.

А и убийството изобщо не пасваше на стила на Кларк. Той беше безмилостен и безпощаден с револвера, когато биваше притиснат в ъгъла, но никога не бе убивал хладнокръвно. Убийството на момичето изобщо не можеше да се свърже с неговия кристален стил.

Мейджърс бе понасял безропотно непрекъснатите изблици на гняв от страна на Джентри. Но това вече надминаваше всякаква мярка.

— Това не беше губене на време, мистър Джентри — изрече той с повече дипломатичност, отколкото смяташе, че заслужава мъжът срещу него.

— Не, разбира се, щом става въпрос за моите пари.

— Поне знаем, че дъщеря ви е жива и здрава.

— Тогава къде е, по дяволите?

— Не знам.

— Не знаете. — Джентри беше бесен. — По дяволите, човече, за какво мислите, ви плащам? Плащам ви, за да откриете дъщеря ми и оня негодник и престъпник — съпруга ѝ.

Мейджърс бавно преброи наум до десет, напомняйки си, че след като реши и този случай, излиза в пенсия.

— Можете да ме изритате по всяко време, когато пожелаете, мистър Джентри. Аз ще продължа преследването на Сони Кларк, още повече след като вече със сигурност знам, че е жив. Търсен е за пет убийства и банкови обири в няколко щати. Списъкът на престъпленията му е по-дълъг от ръката ми. И макар, че явно от няколко години не е с братята Джеймс, той може да ни помогне да ги открием. Така че, искате ли да продължа да работя с вас, или ще продължите сам?

Джентри се олюля, все още гневен. Този гняв беше насочен не толкова към човека от Пинкертън, колкото към нелепостта на

ситуацията. Презираше се, че не е в състояние да се владее, но знаеше и също така, че детективът разполага с широка мрежа от информатори и връзки, които той не беше в състояние да използва, дори и да можеше да си позволи заплащането им.

— Все още ми се струва рано да се разделяме.

— Много добре, тогава ще ви помоля като джентълмен повече да не ме оскърбявате с подобни клеветнически забележки. Разбира се, че се зарадвах на факта, че намереното момиче не е вашата дъщеря.

Той гаврътна чашата си до дъно, побутвайки бутилката към Джентри — ако му се пиеше, можеше и сам да си налее.

Джентри покорно прие думите му и след като си наля солидна доза, попита:

— Сега какво ще правим?

— Предполагам, че трябва да се върнем в Ноксвил. Почваме отначало, ще задействаме всичките си връзки и ще видим какво ще излезе.

Джентри обърна чашата си на един дъх. Изгори го не по-силно от яростта, която бушуваше в дъното на стомаха му. Един път само да пипнеше в ръчичките си този Рос Коулман, или както му беше дяволското име, агенцията Пинкертън, правителствата на няколкото щати и всички останали, които искаха да го заловят жив, можеха да вървят по дяволите.

Той щеше да пръсне черепа на това мръсно копеле.

За Лидия и Рос дните се точеха със скоростта на охлюви, защото едва дочакваха нощта. Рос беше постоянно зает с конете си, или с нечии други, с лов, или с някаква друга дейност, която го възпрепятстваше от управлението на собствения му фургон. А това определено беше за добро, защото в дните, когато му се наложеше да седи до нея на предната седалка, изпитваше непоносими мъки. Всяко докосване на ръцете им, всеки допир на телата им, всеки поглед, всяка открадната целувка го караше да страда още повече.

Вечерите бяха техни. Ходеха на гости на други семейства от кервана, но сдържаността им траеше само до прага на фургона. Всяка нощ ги правеше по-близки. Постепенно се освобождаваха от всички свои предубеждения, ставаха още по-смели в своите любовни проявления.

Лидия не мислеше, че може да има по-голямо щастие. Тя не беше формулирала ясно в съзнанието си какво е за нея Рос. Съзнаваше само, че никога повече няма да бъде истинска без него. Те не даваха словесен израз на чувствата си, но на нея това не ѝ липсваше. Стигаше ѝ да знае как я поглежда.

Един следобед, когато наведена над легена миеше косата си, на фургона се почука. Тя се избърза бързо и закопча роклята си. Хвърли поглед по тялото си и разтвори брезента.

В същия миг се сгърчи от ужас при вида на Кланси Ръсел.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

Отвори уста да извика, но ужасът бе откраднал гласа ѝ. Това даде възможност на Кланси да се вмъкне във фургона и да запуши устата ѝ с длан.

— Хайде, хайде, нали няма да вдигаш шум, мис Коулман? — Кланси размаха дълъг нож точно пред очите ѝ. — Щото ако почнеш, първият, дето ще влезе тук, ще излезе навън с разпорено гърло. Пък то може да се случи и на съпруга ти.

Зениците на Лидия се разшириха още повече и той доволен се изкикоти:

— Гледам, че вече почна да ме слушаш.

Постепенно си свали ръката от устата ѝ, макар че не прибра ножа в канията. Лидия беше прекалено зашеметена, за да направи каквото и да било. Той беше въплътеното чудовище от кошмарите ѝ, лешояд, възкръснал от миналото. Раната върху главата му беше оставила видим белег, който го правеше още по-отблъскващ. Вонеше целият. Тя се зачуди как е могла да живее с него десет години, дори и...

Преглътна с усилие грапавата буца заседнала на гърлото ѝ. Как беше възможно да е останал жив? Как? Тя го беше видяла да пада върху онзи камък, беше дочула съвсем ясно изпращяването на черепа му, беше видяла бликналата кръв.

— Мислеше си, че съм умрял, а? — захили си мръсно той, прочел мислите ѝ. — Добре ме блъсна тогава, когато те настигнах до Ноксвил. Риташе ме и ме дереше като дива котка, докато накрая изгубих равновесие и паднах долу. Много обичам темпераментните жени. Кое то без съмнение не си забравила. Но аз съм направо луд, сестричке, загдето тогава ме блъсна от онази скала и ми разцепи черепа. Няколко седмици място не можех да си намеря от болки, виждах всичко размазано. Но очите ми най-после се проясниха. Да, господа. Вече виждам всичко ясно. — Очите му още веднъж я обходиха алчно. — А ти си нещо, дето си струва човек да му се порадва с поглед.

— Ако съпругът ми те открие тук, ще те убие — изрече тя с далеч по-голяма смелост, отколкото чувстваше в момента.

Вътрешно цялата трепереше от страх. Страх, че Кланси можеше да си отмъсти за онова, което му беше причинила, и още по-голям страх, че Рос може да разбере какво е представлявала за този мъж. От тази мисъл ѝ се повдигна.

— Твоят съпруг ли каза? Ти знаеше ли, че той има и друга жена? — запита той гадно. — Една богаташка?

— Виктория ли? Тя е умряла.

— Умряла ли? — запита той с глуповат вид. Няколко секунди изражението върху лицето му остана непроменено, но той бързо възвърна арогантността си. — Не виждам с какво може да промени това плановете ми.

— Е, ако планът ти е бил да ми кажеш, че съпругът ми е многоженец, само си изгубил времето си. Можеш да си тръгваш.

— Е, не толкова бързо — изрече Кланси мазно. — Толкова време изтече от последната ни среща, не сме се нарадвали още един на друг.

Очите му зашариха из фургона, като закима одобрително. Забеляза сандъчето, където спеше Лий, пристъпи до него и погледна вътре. Лидия изпадна в паника и не се възползва от внезапно разкрилата се възможност да изскочи навън. Тя не посмя да остави Лий сам с Кланси и не искаше да вдига тревога в лагера от страх, че той ще им разкаже кой е.

— Това ли е моето дете? — попита я, като посочи с ножа надолу към него.

— Не! — извика тя приглушено и го изблъска от детето, заставайки между двамата.

— Твоето дете умря при раждането. Това е детето на Рос. Виктория е умряла в момента на раждането.

Кланси се почеса по дебелия, обрасъл врат с острието на ножа, докато оглеждаше Лий. Изсмя се с вледеняващ смях.

— Сигурно ще ти повярвам.

— Вярно е! — изкрещя тя, виждайки съмнението му. — Твоето бебе умря, когато се роди, и го зарових в гората.

Кланси повдигна рамене.

— Няма значение. И това бебе не е лошо. Що да не го взема. Щото ако не е моето, к'во ме интересува дали си го гледала добре, или

не.

Сърцето на Лидия застина в гърдите ѝ, за да заблъска след миг с всичка сила. Гърлото ѝ пресъхна.

— Какво искаш?

Кланси се изсмя.

— Аха, взе да загреваш. Винаги съм казвал, че не си от тъпите. Винаги!

Лидия беше обзета от трескав страх. Знаеше на какво е способен мъжът срещу нея, знаеше, че Рос може да се върне и да ги завари така. Беше вече време да се прибира в лагера. Другите бяха около огньовете и приготвяха вечерята си. Щяха ли да забележат, че я няма? Щеше ли някой да дойде да я потърси? Щеше ли да я завари Рос с Кланси?

Не, Господи, само това не!

— Какво искаш? — попита повторно тя.

— Гледам че си се издигнала, сестричке. Добре си се издигнала. Тъкмо започвах да си мисля, че можеш да подадеш едно рамо и на бедното си братче, така да се каже. — Стъклените му очички се впиха в нея. — Като ми дадеш скъпоценностите, които съпругът ти е откраднал от бащата на първата си съпруга.

Лидия го изгледа неразбиращо.

— За какво говориш? — запита тя с изтънял глас. — Какви скъпоценности? Тук няма никакви скъпоценности, а Рос не е крадец.

Кланси се облакът на един шкаф и забърка във вътрешността на ризата си за плаката, който влачеше със себе си почти от два месеца — онзи, който беше струвал живота на курвата в Оуентаун.

— Виж хубаво това — каза той, разгъвайки почти разпадналия се лист хартия. — Твоят хубостник съпруг, без който ти не можеш, съвсем не е онзи светец, за който ти се представя.

Лидия се втрени в плаката и го сравни с образа на мъжа си. Беше по-млад, с по-дълга коса, без мустаци, но без съмнение — Рос Коулман. Сони Кларк. Тя прочете списъка на престъпленията, в които го обвиняваха и кръвта се отдръпна от лицето ѝ. Почувства как ѝ се завива свят и стисна ръба на шкафа, за да не падне.

Не беше много сигурна, но цифрата пет, последвана от три нули, трябва да представляваше значителна сума, обявена като награда за залавянето на Сони Кларк.

Тя повдигна измъчени очи към Кланси.

— Ти ще го предадеш заради парите.

Той почеса мазната си коса.

— Не съм алчен човек. Мисля, че тия скъпоценности струват доста повече от пет хиляди долара, и не си струва да се вдига шум, ако разбираш какво искам да ти кажа. Така че е по-добре, ако ми дадеш тия скъпоценности. Тогава си тръгвам веднага. Ще се разделим като приятели и ще оставя съпруга ти и детето му на мира.

Лидия разтвори отчаяно ръце.

— Но тук няма никакви скъпоценности. Казах ти, че нямам представа за какво говориш.

Той я сграбчи и я издърпа до себе си, завирайки лицето си в нейното.

— Момиченце, казвам ти, че има. Видях тъстът му да разговаря с някакъв много наперен джентълмен, който ми приличаше на ченге. По следите на съпруга ти са, загдето е отвлякъл Виктория и е отмъкнал семейните скъпоценности.

— Рос никога не би...

Кланси я разтърси грубо.

— Стига си повтаряла едно и също. Той е убиец, не разбира ли?

Тя се опита да размисли, но не успя. Рос — убиец? Той си служеше виртуозно с оръжията. Но убиец? Убийство. Обир на банки. Обир на влакове. Не беше възможно, и въпреки всичко на плаката го пишеше.

— Не знам за никакви скъпоценности. Рос е обичал съпругата си много. Отивали са за Тексас да основат собствен конезавод. Той не я отвлякъл.

— Е, така си мисли татенцето ѝ. И направо не го свърта на едно място да разбере какво им се е случило. Пък и аз мога да намаля мъките му, ако намериш тия скъпоценности и ми ги дадеш. — Той я оципа по ръката. — Няма да излъжеш старото си братче за ония украшения, нали, миличко?

— Не — каза тя и той разбра, че говори истината. Стиснатите му около китките ѝ ръце се отпуснаха леко. — Дори и да има скъпоценности във фургона, не знам къде се.

— В твой интерес е да ги откриеш колкото можеш по-бързо.

— Рос изхвърли всички вещи на Виктория, когато се омъжихме. Мисля, че ги зарови нейде, или ги раздаде. Не знам. Няма начин да се

разбере. А и освен това не мога да открадна от собствения си съпруг!
— възкликна тя.

— Искаш да свърши като оня дебелоглав хлапак, който бях принуден да убия ли? А? Май ти беше приятелче, нали?

Лидия побледня и остана без въздух.

— Люк? — пое си тя с огромно усилие дъх. — Ти си убил Люк?

— Така ли се казваше? Не можахме да се запознаем, защото хукна веднага към лагера, за да разкаже, че ви следя. Трябваше да го спра, нали така? И го спрях.

И той се изсмя с налудничавия си смях.

Лидия покри уста с ръка. Люк Лангстън беше загинал заради нея. След като я беше открил в гората и спасил живота ѝ, момчето беше загинало с най-нелепата смърт.

— Много ще ми е омразно, ако пак ми се наложи да правя такова нещо. Наистина ти казвам, но ако това дете тук не е моето, както ми казваш... — Той проточи заплашително последните думи, опипвайки острието на ножа си с палец, без да отделя поглед от Лий, който се бе пробудил и щастливо гукаше и размахваше ръчички. — Ако ли пък предам съпруга ти на закона, пак си оставаме двамката с теб. Ама не се оплаквам, няма да ни бъде лошо.

Той прокара зловещия връх на ножа по гърдата ѝ.

Със смелост съвсем не на място, тя рязко отблъсна ръката му.

— Аз... аз ще потърся скъпоценностите, но не знам дали ще намеря нещо. Ако не ги намеря, нали ще ни оставиш на мира?

— Настина си трудна, сестричке. Щото ако не ги намериш, тогава ще ми се наложи да получа малко пари в брой от другаде, като например от закона, като им кажа, че ми е известно къде се крие Сони Кларк. — Той се приведе към нея и задиша тежко с отровния си дъх право в лицето ѝ. — Добре ли те оправя, сестричке, или аз бях по-добрият, а?

— Не ме наричай така! Не съм ти сестра!

— Да, май че имаш право — каза той, почесвайки се по наболата по брадата му четина. — Май си обща съпруга. — Тя видимо побледня, и той отново се изсмя с отвратителния си смях. — Ама сега не ми е много до това. Трябва да се погрижа за бъдещето си. — Той прибра ножа в канията и пристъпи към отвора на брезента. — Ще те навещавам вече по-често. Трябва да следя как върви работата. — И

отново хвърли поглед към Лий. — Хубаво хлапе. Голям срам ще е, ако не го опазиш и му се случи нещо лошо.

И той изскочи от фургона.

Лидия се строполи на пода, от чудовищното напрежение, което бе преживяла при вида на възкръсналия Кланси, дошъл да превърне нейния живот в ад.

Довлече се до постелята, обгърна коленете си, както беше правила след бруталните нападения на Кланси. И сега, както тогава, тя се заля в сълзи, защото я беше насиллил почти толкова брутално, както и тогава. Той насилваше новия ѝ живот с Рос. Беше я осквернил преди още да разбере какво представлява любовта. Беше я поругал. И заради неговото злодейство, тя се бе чувствала омърсена до момента, в който Рос я накара отново да се почувства чиста и достойна като човешко същество.

А сега Кланси Ръсел се канеше отново да разруши живота ѝ.

— Лидия?

Тя чу Рос да я вика отвън и побърза да изтрие сълзите си. Той не трябваше да научава нищо. На никаква цена не трябваше да му позволява да научи. Щеше да я презира. Щеше да се отврати, като разбереше че беше поверил сина си на жена, която бе имала интимни връзки с някой като Кланси. А отвращението, което щеше да изпита при мисълта, че се е докосвал до такава жена. Тя щеше да направи всичко възможно той да не научи.

Той разтвори краищата на платницето и надникна вътре.

— Лидия, какво... — Видя я върху постелята и се разтревожи. — Какво има?

С един скок се прехвърли вътре и коленичи до нея.

Беше страшно красив, дори и в прашните си от пътуването дрехи, със смачканата си от шапката коса, с червената ивица, причинена околжката на шапката.

Тя го обичаше. Чувството я заля цялата, запълни я до краен предел, протече навсякъде по тялото ѝ. Дори и да беше убиец, въоръжен грабител, каквото и да беше извършил, или както и да му беше истинското име, тя го обичаше. И никога не трябваше да научава за Кланси.

Той забеляза сълзите в очите ѝ и преглътна с усилие. Обзе го страх, какъвто никога досега не беше изпитвал.

— Лидия, да не си болна?

Тя енергично поклати глава, и притисна ръката му към бузата си.

— Не се чувствам добре, но не съм болна. Сигурно съм уморена.

Той изпита облекчение. Раменете му се отпуснаха с дълбока въздишка.

— Всички трябва да си почиваме от време на време. — Той я погали по шията и усети пулса ѝ да бие ускорено. — Нали си добре?

— Да, да — потвърди тя, като се изправи. — Добре съм. Ей сега ще нахраня Лий и после ще приготвя вечерята.

— Почакай малко — каза той с усмивка. — Преди да помисля за вечерята, трябва първо да опитам нещо, дето цял ден не ми излиза от ума.

И той повдигна брадичката ѝ леко. Първо я притисна, после отвори устните си и нежно засмука нейните.

Лидия се освободи от прегръдката му и се дръпна встрани. Тя се чувстваше омърсена от докосването на Кланси, а той беше заразна болест, държала я в прегръдките си в продължение на десет години. Тя не искаше да зарази и Рос.

— Май че фасулът загаря.

И преди да успее да я спре, тя изхвъркна от фургона.

Настроението ѝ остана същото през цялата вечер. Рос напразно си блъскаше главата над тази промяна в поведението ѝ. Беше много напрегната, скачаше и при най-малкия шум. Обикновено говореше много, а тази вечер беше сдържана дори и с Маринел и Атланта, които дойдоха след вечеря с предложението да погледат Лий, за да могат Лидия и Рос да се поразходят.

Той се надигна обнадежден от стола. При последната им разходка се бяха отдалечили достатъчно от лагера, където необезпокоявани се бяха любили на една поляна от детелини.

Още щом се озоваха сред ароматната трева той бе потърсил тъмния ѝ триъгълник. Тя не се беше възпротивила на милващите му ръце, но се бе стреснала, когато след малко я придърпа върху себе си, без да сваля дрехите ѝ.

Тя извика:

— Какво правиш?

— Не можеш ли да познаеш? — и се вкопчи в нежните полукълба.

Тя остана върху него.

Дъхът ѝ спря от наслада, когато той я прониза, взривявайки я с усещанията от новата поза и карайки всичките ѝ сетива да пеят. Тя изглеждаше толкова невинно с разперената си пола, възседнала го. Но сексуалната наслада в очите ѝ не съдържаше никаква престорена скромност, когато инстинктите я накараха да се залюлее отгоре му.

Рос бе галил бедрата ѝ до мястото, където телата им се съединяваха. Следейки с поглед главата ѝ, той прокара пръсти през мекото хълмче до самото лоно, търсейки малката точка на удоволствието. Цялото ѝ тяло сякаш се затвори около него.

Викаше извика името му с пълен глас и залитайки напред, обгръщайки го с ръце. Той издърпа ризата от полата ѝ, захвърли я настрани и целуна гърдите ѝ. Нежност в пълен контраст с агресивно сключените им бедра.

Дълго след това тя бе лежала като уморена кукла върху гърдите му. Той се бе усмихвал на небето, вдъхвайки аромата на детелината, нейния мирис, мириса на собственото му тяло и на лятната вечер, и разбра, че никога досега не бе изпитвал по-дълбоко чувство на покой и щастие в живота си. Трябваше да благодари на Бога за тази жена.

Така че когато момичетата на Лангстън споменаха за разходка, пулсът на Рос рязко се ускори и цялото му тяло реагира по най-бърз начин.

Лидия отхвърли и предложението на момичетата и неговото пулсиращо желание с думите:

— Не искам никой да гледа Лий, освен мен.

Те я изгледаха учудени.

— Цял ден е плакал. Сигурно го боли стомахчето.

Същата нощ си легна още преди да се върне Рос. Той знаеше, че тя не спи, макар че се преструваше на заспала. Прокълна всички жени накуп докато лягаше до нея. Какво, по дяволите, ѝ ставаше?

И изведнъж почувства изгарящо чувство на вина. Месечните ѝ неразположения. За Бога, та той направо беше забравил, че тогава Виктория прекарваше няколко дни в постелята, докато Лидия цял ден бе управлявала фургона, грижила се за Лий и готвила вечеря край горещия огън.

Той се обърна към нея.

— Лидия?

Тя лежеше с лице обърнато на другата страна, преживяваща отново срещата си с Кланси и опитвайки се да заглуши страха, разяждащ вътрешностите ѝ.

— Да?

Тя не беше достойна да е негова съпруга. Тя беше курвата на Кланси. Не по нейно желание наистина, но въпреки това, курва. Силно стенание се откъсна от устните ѝ.

Рос го чу и я обърна към себе си, без да срещне каквато и да е съпротива от нейна страна. Той притисна лицето ѝ в гърдите си и разроши косата ѝ.

— Хайде да спим — прошепна той, като я целуна леко по слепоочието.

Той вече не отхвърляше нежността, която тя пробуждаше в него. Нежността беше част от него, част, която той не познаваше. Не можеше да я управлява, и затова се остави изцяло на нея. Все още обичаше Виктория, и винаги щеше да я обича, но тя беше мъртва, а той жив, а никой нормален човек не може да живее в самота.

— Сутринта ще се чувстваш по-добре.

Рос заспа пръв. Лидия лежеше в мрака до него, вслушвайки се в дълбокия, равен ритъм на сърцето му и се чудеше как ще се измъкне от железната хватка на Кланси следващия път.

* * *

Три дни след това тя се поотпусна, явно успокоена от отсъствието му. Може би той само се бе погаврил с нея в желанието си да я изплаши, може би му се беше случило нещо. Може би...

Тя отново претърси фургона, но напразно.

— Още не ми е преминало — излъга тя Рос на сутринта след появата на Кланси. — Мислиш ли, че Буба ще има нещо против да управлява фургона вместо мен? Струва ми се, че ще е по-добре, ако остана вътре с Лий.

Рос се вгледа отблизо в нея, но тя не отвърна на погледа му. Дали наистина беше болна и не искаше да му каже? Не беше направил опит да я люби, преценявайки правилно, че тя няма да го посрещне с желание. Дали не се канеше да побегне от него? Един милион

предположения профучаха през главата му, а той не можеше да се спре на нито едно от тях.

— Добре — изрече той кратко и излезе от фургона.

Лидия знаеше, че бе обтегнала отново нервите му до скъсване, но не можеше да постъпи другояче. Тя воюваше за собствения си живот, за неговия и за живота на Лий.

Този ден претърси всеки сандък, всяко чекмедже в шкафа, всяко местенце, където Рос, или Виктория биха могли да скрият някакви скъпоценности. Беше сигурна, че Рос дори не е чувал за скъпоценностите, макар че криеше парите във фургона. Намери ги в кутия за захар от китайски порцелан, която бе обвита в парче от вестник. Но нямаше никакви скъпоценности.

Кланси сигурно грешеше. Но ако тя не успееше да намери онова, за което той беше повече от сигурен, че съществува, тогава какво? Какво щеше да предприеме той? Щеше да предаде Рос на закона? Щеше да нарани Лий? Щеше да каже на Рос, че тя е тяхна обща съпруга?

Разбра го твърде скоро.

На четвъртия ден, шетайки приведена около огъня, тя срещна изведнъж лицето му на няколко инча от нейното. Не знаеше откъде се е появил. Сякаш се беше пръкнал от нищото.

— Намери ли ги? — запита той.

— Не. Няма нищо. Търсих навсякъде.

— Стига си ми дрънкала глупости. Вътре са, казвам ти.

— Няма нищо, Кланси — настоя тя, като се огледа нервно.

Какво щеше да стане, ако някой я видеше да разговаря с него? Всички вършеха обичайната си работа, като че ли това беше съвсем вечер. Обикновена за тях, но не и за нея.

— Казвам ти, огледах навсякъде.

— Навсякъде?

— Да — отговори тя твърдо.

Той се почеса между краката.

— Е, значи тогава трябва да тръгвам към най-близкия град, за да предупредя шерифа, че в тоя керван се укрива човек, когото търсят. Ама и голяма шумотевица ще се вдигне!

Той направи две бавни стъпки, преди тя да го спре отчаяно:

— Не, почакай!

Той се обърна рязко и я прикова за земята със стъклените си очички.

Тя закърши ръце и заоблизва устните си.

— Аз... Може би има места, които още не съм претърсила. Не е толкова лесно.

— Не съм ти казал, че ще бъде лесно. Казах ти да търсиш здраво.

— Дай ми още няколко дни, Кланси, моля те.

Той заобиколи огъня и тръгна към нея с хищни стъпки.

— А какво ще ми дадеш на мен за добрината ми? А?

Тя се дръпна от него, но той не отстъпи.

— Нямах време да отскоча до града. Нали разбираш? Не съм пипвал жена от седмици и...

— Няма ли да ми обясниш защо си притиснал жена ми във фургона, мистър?

Стоманеният глас се разнесе само на два фута от тях, когато Рос изскочи иззад фургона. Кланси реагира с животинска бързина и посегна към ножа в канията, повесена на кръста му.

— По-добре недей — беше всичко, което Рос добави.

Още преди ръката на Кланси да измине половината път, револверът на Рос излетя във въздуха и дулото му кацна точно върху гърба на плоския и широк нос на Кланси.

— А сега, ако не искаш да ти пръсна мозъка, предлагам да се дръпнеш от жена ми.

За пръв път в живота си Лидия стана свидетел Кланси да се подчини на друг мъж. Той никога не бе обръщал никакво внимание на пияните брътвежи на Отис Ръсел. Беше здравата пребледнял и се потеше обилно, докато се отместваше от нея.

— Внимателно с този колт, мистър — заекна Кланси, мъчейки си да си придаде смелост. — Жена ти е нещо много нервна. Искрах само да я запитам къде си и тя цялата се разтрепери.

Рос и за секунда не му повярва. Лидия изглеждаше така, сякаш беше видяла призрак.

— Е, ето ме и мен. Какво искаш?

— Работа. Ти си Коулман, нали така?

Лидия се втренчи с невярващи очи в Кланси. Какво мислеше да прави?

Рос мигновено застана нащрек. Лидия видя как очите му блеснаха и устните му се втвърдиха под мустаците.

— Кой си ти?

— Казвам се Ръсел.

Кланси направи пауза, в очакване на някаква реакция от страна на Коулман. Не последва никаква. Значи сестричката му не беше разказала на съпруга си за миналото. Прииска му се да има куража да му се похвали, че той е надул корема ѝ с онова бебе.

— Чувам, че си имал много здрави коне.

— Къде го чу?

— Нещо ми се губи от главата — каза Кланси, като се почеса по лицето, сякаш опитвайки се да си припомни. — Бива си ме с конете, да знаеш, и си помислих, че можеш да ме наемеш да се грижа за тях.

Рос свали ударника на револвера си и го прибра в кобура.

— Нямам нужда от никаква помощ — изрече той грубо.

— Ама аз ще ти бъда полезен за конете. Не можеш ли да помогнеш малко на един беден човек?

— Казах ти, че нямам нужда от никаква помощ — повтори Рос с глас, от който биха замръзнали вените и на храбър мъж. — Наел съм вече един младеж да ми помага.

Кланси издаде съжалителен и мляскащ звук с езика си.

— Брей, нямам си късмет, и това си е. Веднъж да попаднеш на такива коне, и...

— Можеш да си тръгваш, Ръсел — каза Рос.

Лидия видя мигновения блясък на омраза по лицето на Кланси. Той нямаше навика да му казват какво да прави, а Рос вече няколко пъти го бе пришпорил в течение на броени минути.

— Добре, добре. Съжалявам, че ви разтревожих. — Той свали шапка към Лидия. — Простете ми, че ви стреснах, уважаема госпожо. Винаги съм се стремял да избягвам недоразуменията. — Той постави ръка на гърдите си и тя чу шумоленето на хартията. Напомняше ѝ за плаката. — Винаги съм уважавал правото на мнение на другите хора.

Щеше да се върне и да провери дали е открила скъпоценностите.

— Тръгвай, Ръсел.

Устните на Рос дори не се раздвижиха при произнасянето на думите.

Кланси злобно го изгледа, преди да изкриви лицето си в усмивка и да се затътри към един мизерна кранта, спъната недалеч от фургона. Двата го проследиха с поглед, докато се изгуби в гората.

Рос се обърна към нея и нежно я придърпа към себе си за раменете, сгъвайки леко колене, за да надзърне в очите ѝ.

— Да не ти направи нещо? Какво ти каза? Добре ли си?

Зъбите ѝ тракаха и тя заекна, докато отговаряше:

— Да, добре съм.

— Беше страшно изплашена. Видях лицето ти.

— Глупаво беше да се страхувам. Някакъв чудак, но ми се струва безвреден.

— Е, аз не мисля така. Ще отида да го проследя...

— Не! — извика тя, сграбчвайки ръкавите му в ръце. — Не, Рос, недей. Той... може да е опасен.

Тя не забеляза, че противоречи с изреченото само преди секунди. Рос горчиво съжаляваше, защо не му беше пръснал черепа, когато видя колко е изплашена Лидия. Никога досега не беше я виждал изпаднала в такава паника. Положи нежно длан върху бузата ѝ и каза:

— Само да се уверя, че си върви по пътя. Ще изпратя Буба да постои при теб.

Рос кипеше от нетърпение да разбере дали наистина тая отрепка Ръсел е само някакъв обикновен скитник. Притесняваше го фактът, че той знаеше толкова много за него. Дали знаеше повече от това, че Рос Коулман притежава племенни коне? Дали не знаеше за Сони Кларк? Налагаше се да провери.

Продължи да се тревожи и дълго след като се върна от проследяването на Ръсел. Беше загубил следите му някъде след падането на нощта. Тръгна по лагера да разпита дали някой не е виждал, или разговарял с онзи дрипльо. Почувства слабо облекчение, когато мистър Лоусън му каза, че Ръсел бил при корала късно следобед, тъкмо когато правели лагера.

— Попита ме чии са тези коне. Казах му твоето име. Дори му посочих и фургона ти. Съжалявам много, Рос.

— Няма нищо. Мисля, че е бил само някакъв скитник дето търси работа. Не мисля обаче, че е от хората, дето бихме приели между нас.

— Напълно съм съгласен с теб — кимна Лоусън. — Гаден плъх.

Рос се върна във фургона си, убеден, че е дал воля на въображението си малко повече от необходимото. Бяха изминали повече от три години, откакто го бяха простреляли и зарязали, мислейки че е мъртъв. Сони Кларк бе умрял и това бе рождената дата на Рос Коулман. Но оставаха ловците на глави и хората на закона, които биха дали много, за да научат, че е жив и под друга самоличност. Трябваше да бъде максимално предпазлив.

Буба седеше на стълбичката на фургона, втренчен в умиращите пламъци на огъня. Той мигновено скочи и сграбчи подпряната до себе си пушка при първия шум от стъпките на Рос.

— Спокойно. Аз съм — каза Рос. — Къде е Лидия?

— Вече спи — изрече Буба със същия безизразен глас, с който разговаряше с всички от деня на смъртта на Люк.

— Лий добре ли е?

— Добре е.

— Нещо да се е случило, докато ме нямаше?

— Нищо.

Не можеше да сподели с Рос, че Присила Уоткинс се беше опитала да го притисне с молба за разговор. Беше се промъкнала откъм гърба му веднага щом Лидия се качи във фургона и угаси фенера.

— Буба — беше прошепнала тя от мрака.

Той рязко бе скочил и виждайки кой го е стреснал, я бе изгледал с мрачен блясък в очите.

— Върви си — каза ѝ той, отпускаяки се отново върху стълбичката.

— Буба, искам да говоря с теб — прошепна тя. — Ти ме избягваш от... от... от деня, в който беше убит Люк.

— Съвсем вярно. Не разбра ли защо?

Тя притисна пръсти към устните си.

— Защо се отнасяш толкова лошо към мен, Буба? Позволих ти да го направиш, нали? Бях толкова добра към теб, а сега се държиш отвратително. Също като останалите мъже, които молят, а като си получат желаното, обръщат гръб на бедното наивно момиче.

Буба се чувстваше достатъчно зле и без нейните обвинения. Той съзнаваше, че се отнася зле с нея, но всеки път, когато я погледнеше, в погледа му изплуваше гледката на тялото на братчето му, провиснало безжизнено в ръцете на Мозес.

Ако не беше чукал Присила онзи следобед! Ако не беше опипвал цялото ѝ тяло с ръцете си. Ако гърдите ѝ... и устата ѝ...

И въпреки цялото му отвращение, почувства как страстта отново го обзема. Тя командваше тялото му, не сърцето, или разумът. Но как можеше да го направи отново, след като скръбта по брат му не го напускаше? Сигурно беше някакъв изрод. Изпитваше и отвращение от факта, че Присила се досеща за природата на терзанията му. Тя се бе примъкнала до него, бе поставила длан върху панталона му и се затърка като котенце о него.

— Не ме ли харесваш повече, Буба?

Дори и в здрача не беше трудно да се забележи, че под памучната ѝ рокля няма нищо. Членът му се бе втвърдил под нежните милувки на пръстите ѝ и стон на самопрезрение се изтръгна от гърлото му.

Той я отблъсна.

— Остави ме на мира.

Тя бясно отметна глава назад и скочи със свити юмруци.

— Добре. Но да знаеше, че ако си ми направил бебе, ще съжаляваш страшно. Татко ще те убие.

И с това грозно, макар и малко комично предупреждение, тя се скри в мрака, оставяйки го по-нещастен от всякога. А той си беше мислил, че това е невъзможно.

Сега се размърда от летаргичното състояние, в което беше изпаднал, и помоли Рос да повтори въпроса си.

— Попитах те дали има останало кафе. Но не се притеснявай. Като гледам, май има.

Рос си наля остатъка от канчето и го свали от огъня.

— Лидия каза да ти предам, че ти е оставила фасул, ако си гладен.

Рос поклати глава.

— О, това е чудесно. Благодаря ти, че наглеждаше нещата. Можеш да си ходиш вече, аз ще загася огъня.

Буба се поколеба и Рос, усещайки, че разсеяността на Буба се дължи на скръбта по Люк, изчака, като отпи бавно от кафето си. Не искаше да принуждава момчето. По-добре само да му разкажеше какво го тормози. И ако Буба искаше да сподели мъката си с него, Рос с готовност щеше да го изслуша.

— Спомням си онзи бик, който имаха съседите ни в Тенеси. Вземахме го от време на време за нашата крава — започна Буба без всякакво предисловие. Той се изкашля и приглади с ръка панталоните си, после издърпа безцелно някакъв провиснал конец от ръкава на ризата си. — И всеки път, когато те... е, всеки път, когато той ѝ се качваше, тя после се отелваше.

— Да — каза Рос, като отпи още една глътка от кафето, загледан в мъждукащите въглени.

— Чудех се — Буба се изкашля, — дали е така и с нас. Хората, искам да кажа.

Рос изля утайката от кафето на земята и се изправи. Свали шапката си и я закачи на един гвоздей на фургона, смъкна ризата си и наля вода в един ламаринен леген, който използваше за миене. След като напписка обилно лицето и врата си, той каза:

— Ако имаш предвид, дали една жена зачева всеки път, когато е била с мъж, отговорът е не.

Той енергично избърса лицето си с кърпа.

— А колко пъти мислиш, че... Искам да кажа, ако си... знаеш, ако си се изпразнил вътре няколко пъти, три или четири, дали не е възм...

— Буба — каза Рос, слагайки ръка върху рамото на момчето. — Защо не ми разкажеш какво те безпокои?

Буба умолително вдигна поглед към лицето му, после унило сведе глава. Рос усети как крехките рамене на момчето до него се разтресоха под ръката му в безмълвен плач.

И цялата история се изля като порой — за това, колко много жelaел Присила, как направо оставал без ума и дума всеки път, когато я види, за това, как му се наложило да подкупи Люк да свърши и неговата работа, за да може да се срещне с нея онзи ден край реката. Той разказа как бяха прекарали онзи следобед. Призна също така, че му е било за пръв път и е било много хубаво.

Той плачеше, вече без да се срамува, бършейки очи в ръкава на ризата си.

— Ако не бях я чукал тогава, Люк щеше да си е жив и здрав. Всичко стана заради мен. Бях се превърнал в някакво животно, докато през това време са му прерязали гърлото.

Рос изпсува към небето. Кому бяха необходими тези страдания на момчето? Не му ли стигаше смъртта на братчето му?

Той сведе поглед към изкривеното лице на Буба и почти му завидя за чисто човешкото качество да страда толкова много заради друго човешко същество. На възрастта на Буба беше извършил първото си убийство. Не беше почувствал нищо друго, освен чувството на възторг. Не беше почувствал дори и частица угризение на съвестта, още по-малко пък разтърсващото отчаяние на младия човек до него. Буба не знаеше колко щастлив е, че може да изплаче мъката си.

— Ти нямаш никаква вина за това, Буба — изрече с равен глас Рос. — Люк обичаше да скита сам. Това можеше да се случи по всяко време. Чисто съвпадение е, че се е случило, когато си бил с Присила в същото време. — Рос си спомни за дните, когато толкова много бе желал Лидия, как бе мислил, че ще умре, ако не легне с нея. — Няма мъж, който да не познава какво е да желаеш определена жена.

— Проклятие, иска ми се никога да не бях я докосвал. Сега ми разправя, че сигурно била бременна. Мама ще ме убие. Ако нейната не я изпревари.

Рос се изсмя с пълно гърло и Буба го изгледа изумен.

— Много ли харесваш Присила?

Рос не искаше да говори лошо за нея, ако момчето наистина я обичаше, или си мислеше, че я обича.

Буба се размърда неспокойно.

— Отначало си мислех, че искам да се оженя за нея. Наистина си мислех, че я обичам. — Той отново изпсува. — Тя е права. Казваше, че единствено съм искал да я чукам и след като вече съм я притежавал, вече не съм давал пет пари за нея. Предполагам, че трябва да се оженя за нея — добави той без особен ентузиазъм.

— Ще ти се наложи да чакаш на опашка.

— А?

— Скаута сподели с мен, че го натискала да се оженят, Буба — каза меко Рос. — Тя е била с много мъже. — Той не спомена на момчето, че и той многократно бе получавал покани от нея. Не особено явни, разбира се, но един нормален мъж не би ги пропуснал. — И ако се окаже, че е забременяла, бая ще се поозори, докато докаже кой е бащата. Тя е една твърде хитра кучка, която се е вкопчила в теб и не иска да те пусне. — Когато видя обезсърченото лице на момчето,

той го потупа по рамото. — В живота на всеки мъж има по една Присила, момичето, предопределено да го въведе в реалния свят, момичето, което го завлича под полата си, а после се прави на оскърбената невинност.

— Имал ли си момиче като нея, Рос?

Рос го напуши смях и се зачуди какво ли би казал Буба, ако научеше, че Рос бе обучаван от цял бардак, който с радост го въвеждаше в тайните на любовта през ленивите следобеди, или вечерите, когато бизнесът не вървеше особено. Той се ухили в здрача и зъбите му блеснаха.

— А това е вторият урок, който трябва да научиш. Един джентълмен никога не споделя такива неща.

Рос с облекчение видя как Буба се разсмя. За пръв път се държеше нормално от деня, в който беше убит Люк.

— Не обвинявай себе си за това, което се случи с Люк. Вината не е твоя.

— Докато съм жив, все ще ми тежи.

— Разбира се, такава рана не зараства леко — съгласи се Рос. — Но мъжът се учи от грешките си и никога не повтаря една и съща два пъти. — Той посочи с пръст към момчето и произнесе твърдо — И стой надалеч от курви като Присила Уоткинс. След като ти е позволила да легнеш с нея, значи ляга и с много други мъже. След няколко години и в твоя живот ще дойде единственото момиче, с което ще се свържеш.

— Някоя като Лидия.

— Лидия?

А той си бе мислил, че идеалът за жена на момчето щеше да бъде Виктория.

Буба преглътна с усилие, изплашен, че може да възбуди гнева на Рос.

— Не искам да кажа нищо лошо, Рос, но Лидия е най-красивата жена, която някога съм виждал. Двамата с Люк си го помислихме, когато я открихме в гората, макар че тогава не изглеждаше много добре.

И когато неговият кумир не отвърна нищо, а го загледа с безизразен си поглед, той продължи забързано:

— Тя е мека и гладка, но не ѝ е неприятно да я галиш и милваш, нали, Рос?

Лидия, отпусната в детелината, с измачкани дрехи, смееща се над зелените петна по чорапите и галейки го игриво, Лидия, която никога не се сърдеше, че заравя пръсти в косите ѝ, Лидия, с лице изкривено от напрежението, с което превземаше страниците на книгата една по една в усилието си да ги прочете правилно.

— Тя е не само красива, но и много храбра.

— Храбра? — отвърна като ехо Рос.

Сякаш разговаряха за някого, когото той не познаваше, но искаха мнението му за него.

— Да, когато се грижеше за конете, когато теб те нямаше, а аз се чувствах много зле. Първо я беше много страх от тях, но това не я спря. Сигурно не трябва да ти го разправям, но тя им носи захарни бучки и те умират за тихите думички, с които ги нарича, почти по същия начин, както и с теб. Много време ме моли да я науча да язди. Обещах ѝ, че ще я науча, ако ти нямаш нищо против, но тя ми каза, че иска да го запази в тайна от теб, за да може да те изненада. Започнах да ѝ помагам да се качва на една от кобилите, когато те нямаше наблизо. Нали не ми се сърдиш за това, Рос?

Рос замаяно поклати глава. Лидия да язди кон?

— Не, защото все трябва да свикне с конете, тъй като ще ѝ се налага доста да ги наобикаля, когато се устроим.

Беше искала да го изненада?

— Точно така си помислих и аз — изрече Буба с видимо облекчение, че Рос не бе побеснял от своеволието. — Трябва да я видиш как се държи за седлото, за да не падне! — Той тихичко се изкикоти. — Учи се да язди по мъжки, в случай че нямаш седло за странична езда.

— Разбира се.

— Но не ѝ показвай, че знаеш, когато поиска да те изненада.

— Обещавам ти, че няма.

Буба погледна към фургона с копнеж.

— Така се надявам да срещна и аз някой ден жена като Лидия. — После добави бързо, уплашен, че е прекрачил границите на приятелството — Лека нощ, Рос, и ти благодаря... въъ... за всичко.

И той изчезна в здрача.

Фургонът беше тъмен и той се добра пипнешком до постелята. Свали ботушите и панталоните си и легна до спящата жена.

— Рос? — попита тя сънливо.

— Върнах се.

— Проследи ли го?

— Изгубих го, след като се здрачи. Не мисля, че повече ще се завърти наоколо. Няма за какво да се тревожиш.

Страшно ѝ се искаше това да е вярно.

— Ял ли си нещо?

— Не съм гладен.

И в противоречие на думите му червата му се обадиха гръмогласно.

— Но ти си гладен! — възкликна тихо тя, протягайки ръка в мрака, да погали корема му.

Но пръстите ѝ попаднаха малко по-надолу и улучиха копринената окосменост под пъпа му.

Тялото му реагира мигновено и той простена. Въздържанието му през дните, когато бе изпаднала в онова мрачно настроение, сега вече си искаше своето.

И когато тя започна да издърпва ръката си назад, той инстинктивно се протегна и я върна обратно върху корема си. Изрита бельото от тялото си и след като се обърна с лице към нея, смъкна нощницата ѝ със свободната си ръка.

— Гладен съм, Лидия. Нахрани ме.

Той хищно я зацелува. Придвижи се надолу по шията. Устата му се спря върху сладката извивка на гърдите, бродейки на воля, хапейки лекичко.

Тя изстена от благодарност.

— Помниш ли, когато опита млякото ми?

— Да. О, да, Господи — простена страстно той, прониквайки още по-надълбоко между устните ѝ.

— Искан ми се да имах още мляко, Рос. Бих била щастлива да те накърмя.

Стонът се изтръгна от сърцето, от душата му, и той силом смъкна ръката ѝ надолу. Тя се съпротивлява само миг, преди да я остави покорна на волята му. След миг усети набъбналата му мъжественост.

Той шепнеше като омагьосан името ѝ, докато целуваше гърдите ѝ, галеше ги с език и мустаци, нежно ги засмукваше с устни. Обхваната от любовта си към него, тя прокара пръсти по кадифето на стоманената му дължина, а после дланта ѝ го обхвана трепетно.

Той изпсува, или каза бърза молитва, не стана ясно, когато пръстите ѝ се заеха да опознават формата, усещането, тъканта му, неговата мощ. Тя откри първите капчици влага на върха на члена му.

— О, Господи, да, да, Лидия. Да, да.

Думите му бяха накъсани и неясни, а дишането учестено.

— По-бързо, любов моя. Точно така. О, любов моя...

Той я обърна по гръб, като панически молеше за прошка за бързината си. Но нямаше нужда, защото тялото ѝ беше готово, цялото влажно от желание и сърцето му подскочи от щастие пред подаръка, който му правеше тя. Той се вряза в сладката ѝ мекота, и след като всичко свърши, се отпусна в златистото сияние на изтощението и върховното задоволство. После си спомни думите на Буба. Момчето действително имаше право.

Лидия беше изключителна жена.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Мадам Ла Рю се втренчи безизразно в нарисуваната с молив и мастило скица върху бюрото в разхвърляния крещящ салон, който момичетата ѝ наричаха „приемната“. Безцелно нави кичур гарвановочерна коса около пръста си. Макар да бе изненадана от лицето върху скицата, с нищо не го показа. Нямаше дори и следа от трепване по очертаните ѝ с молив вежди, нито някакво издайническо движение по лицето ѝ. Дори и бузите ѝ не промениха цвета си под щедро нанесения руж.

— Не, господа. Това не е мъжът, когото изпратих в стаята на Пърл през нощта, когато беше убита. Сигурни ли сте, че не искате да опитате моето шери?

Джентри излетя от стола с розова бродерия и се приземи до прозореца, като грубо дръпна дантелените пердета. Мейджърс, както винаги дипломатичен и търпелив, водеше непринуден разговор с мадам, която си беше създала завидна репутация за краткото време, през което бе пуснала в действие екипа си от момичета в Оуентаун. Убийството на Пърл, очевидно без някакъв мотив, бе създало около нея аурата на загадъчна интрига, използвана от мадам по най-добрия начин.

— Мадам Ла Рю, — произнесе Мейджърс, — моля ви да запомните, че това е само един художествен портрет, различаващ се значително от фотографията. Моля ви, погледнете отново и ни кажете дали някога сте виждали този мъж във... на... вашето място на бизнес.

— Вие не ме питахте за това, мистър Мейджърс. Вие ме запитахте дали това е бил мъжът, когото съм изпратила на Пърл и аз ви отговорих, че не е той.

— Само си губим времето — експлодира Джентри, като се извърна от прозореца и стовари месестия си юмрук върху бюрото на мадам. — Какво се церемониш с тая курва?

С нескрито презрение присвитите очи на мадам се плъзнаха отгоре до долу по високия, представителен джентълмен. Познаваше

мнозина от неговата порода. Тези високоморални представители на обществото водеха кампании срещу нейния бизнес, и въпреки това бяха сред най-честите ѝ посетители, като обикновено предпочитаха курвите с най-извратени наклонности.

Тя изхвърли Джентри от мислите си с деликатно изсумтяване. Човекът на Пинкертън беше истински джентълмен дори и да беше служител на закона. Тя не делеше хората по такъв признак. Някои от най-добрите ѝ приятели и постоянни клиенти бяха хора на закона.

— Мистър Джентри, моля ви.

Мейджърс въздъхна уморено. Той съжаляваше стократно защо беше споменал на Джентри изобщо за пътуването до Оуентаун. Когато се бяха върнали в Ноксвил, за да разберат, че няма нищо ново, той се бе заровил в оскъдната информация, с която разполагаха.

Преди това бяха отхвърлили като несъществено донесението на тайния му агент от Оуентаун за мъжа, който много напомнял Сони Кларк. Но съобщението за убийството на проститутката в същия град беше вече нещо, което не можеха да подминат с лека ръка. И поради липсата на по-сериозни следи, двамата с Джентри пристигнаха в града, до който бе стигнал строежа на железницата и разговаряха в момента с обсипаната със скандална слава мадам Ла Рю, макар че и това им начинание започваше да напомня на поредната задънена улица.

— Кой е този мъж? — проточи копринен глас мадам, като оглеждаше с нескрит интерес привлекателния Мейджърс. С удоволствие щеше да го обслужи безплатно, след като приключе разговора си. Що се отнася до другия, можеше да върви по дяволите. — Да не е някой, от когото трябва да се пазя?

— Не ѝ казвай...

— Джентри! — изрева Мейджърс. — Ще млъкнеш ли?

Джентри седна обратно в креслото си, целият кипнал, но без да каже и дума. Мейджърс продължи. Джентри изпитваше голям срам при мисълта, че някой ще научи, че този Кларк е бил женен за дъщеря му, но Мейджърс реши да не скрива нищо от мадам Ла Рю.

— Казва се Сони Кларк. Преди няколко години се подвизаваше заедно с братята Джеймс. После изчезна. Оттогава не е участвал във въоръжени грабежи, поне ние не сме чували, макар че законът продължава да го търси. Мистър Джентри не е знаел истинската му самоличност, когато го е наел да работи в конезавода си.

Веждите ѝ се вдигнаха рязко нагоре и тя обходи с презрителен поглед Джентри. Откровеното ѝ презрение усили още повече аления му цвят.

— Сега е женен за дъщерята на Джентри. Избягали са с торба скъпоценности, без да оставят никаква бележка или съобщение за местонахождението им. И съвсем естествено мистър Джентри е силно загрижен за съдбата на дъщеря си.

— Защо? — запита спокойно мадам.

— Защо? — Въпреки предупреждението на Мейджърс, Джентри отново излетя от стола си. — Този човек е престъпник, убиец, крадец. Да не говорим на какво подлага дъщеря ми.

Пред погледа на мадам изплува изумителната млада жена с горда, напета походка, която очевидно умееше добре да се грижи за себе си.

— Това не е мъжът, когото изпратих в стаята на Пърл онази нощ — повтори тя.

— Извинете, че ви отнехме толкова много от личното ви време. — Мейджърс се надигна от стола си. — Благодаря ви много...

— И все пак, той беше тук.

Да не разказва на човека на закона за високия, красив мъж, който я беше отблъснал, защото очевидно беше безумно влюбен в красивата си съпруга, беше едно нещо. Но да си затваря устата за един висок, красив мъж, който действително е бил безславен престъпник, яздил заедно с бандата на Джеси Джеймс, това вече надхвърляше всички граници на благородството и щедростта на мадам. В края на краищата тя си имаше бизнес, с който беше длъжна да се съобразява. Да не говорим каква допълнителна реклама щеше да ѝ създаде стратегически разпространявания слух, че тя, без да знае, е подсладила дните на Сони Кларк в собствения си фургон. Това вече надминаваше всякакво въображение...

Тя гледаше върху бюрото ѝ и си мислеше за мъжа. Зеленият огън в очите му можеше да разтопи леда в сърцето дори и на най-студената жена, а мадам бе видяла не един мъж в живота си. Ласките му съдържаха грубост и нежност, които караха всяка жена да се чувства повече боготворена, отколкото използвана. Тя го беше желала до полуда. Когато бе галил гърдите ѝ, бе мъркала като котенце.

Спомняше си обаче, и как отблъсна ръцете ѝ, как я отхвърли, изтривайки следите от целувката ѝ по устата си, как бе погледнал голото ѝ тяло с отвращение, насочено едновременно и към нея, и към себе си. Как би могла една жена да защитава мъж, който бе отхвърлил това, за което другите плащаха специално, за да го притежават?

Двамата мъже рязко впиха погледи в нея, докато тя се пресягаше за гарафата с шери върху бюрото си. Бавно и с уважение, те отново заеха местата си. Мадам наля виното във висока кристална чаша и я протегна към мистър Джентри. Устните ѝ се изкривиха в сърдечна усмивка, но очите ѝ останаха ледени.

— Какво ще кажете за едно шери, мистър Джентри?

Джентри посегна към чашата.

— Да.

И когато тя не отпусна веднага пръстите си, той умилкващо добави:

— Моля ви.

Лидия спря да си поеме дъх. Времето беше много важно нещо и изтичаше с безмилостна бързина. Всеки момент Рос щеше да си дойде за вечеря. Атланта Лангстън бе взела Лий да го поразходи малко из лагера и скоро щеше да го върне обратно.

Тя избърса потното си чело с ръкав и отново стисна шкафа с двете си ръце. Той помръдна, макара и само на няколко инча. Напъна пак, като приложи цялата си тежест. Този път успя да го измести от мястото му до страничната преграда на фургона.

Ако скъпоценностите наистина съществуваха и бяха във фургона, тя можеше да се закълне, че те са единствено под шкафа. Беше преровила всички останали места. В продължение на дни беше използвала всеки удобен момент за да претърсва, като накрая бе започнала да повдига и дъските на пода, за да търси евентуалните скривалища. Не бе успяла да открие нищо и бе изпаднала в истинско отчаяние.

Ако успееше да ги открие, Рос нямаше да бъде заловен със скъпоценностите във фургона му, в случай че някой го предаде. Тя щеше да му обясни как е научила за скъпоценностите, когато му дойдеше времето — ако въобще дойдеше. Все още не вярваше, че той знае нещо за тях. Но междувременно щеше да направи всичко, което

беше по силите ѝ, за да го запази от Кланси и от хората, които го преследваха.

Тя падна на колене, вдигна пилата, с която ѝ бе разместила останалите дъски, и я заби в цепнатините. Започна да стърже с нея, пот се стичаше в очите ѝ, докато накрая парчето дъска вече можеше да се повдигне с ръка от мястото си. Механично, и без особен оптимизъм, тя пъхна ръка в освободеното пространство.

Дъхът ѝ спря в същия момент. Защото вместо грубите дъски от дъното на фургона, ръката ѝ напипа нещо меко.

Тя се приведе и втренчи поглед под дъската, като в същото време се пресегна. В ръката ѝ лежеше торбичка от черно кадифе, дълга около десет инча и широка шест, завързана с черен копринен конец отгоре. Тежеше доста.

Потта рухна с нова сила и потече между гърдите ѝ, докато тя развързваше конеца, след което наклони торбичката към отворената си шепка. Ахването ѝ беше толкова силно, че изпълни целия фургон. Не чуваше никакви шумове отвън, освен биенето на кръвта в ушите ѝ.

Тя никога не беше виждала истински скъпоценности, освен фалшивите украшения върху сергията на амбулантния търговец и някоя случайна камейка, или медальон, които дамите носеха в неделните дни. Беше като омагьосана от скъпоценните камъни, които блестяха в милиарди отблясъци. Хвърляха ослепителни дъги върху вътрешната страна на брезентовите стени на фургона, улавяйки последните проблясъци на слънцето, просмукващи се през тях. Пръстени, обеци, гривни, огърлици, брошки, някои от тях със златни и сребърни приложения, толкова фини, че изглеждаха като изтъкани от паяжина. Лидия не си даваше сметка за паричната стойност на това съкровище. Тя се радваше на красотата му.

Овладя се и върна обратно в торбата всичките украшения. Какво да прави с тях? Ако ги скриеше някъде другаде, докато дойдеше моментът да ги даде на Кланси, Рос можеше да открие липсата им. Но нали Рос не знаеше нищо за тях? При всеки случай беше по-добре да ги остави там, където ги беше намерила, дори и това да означаваше да мести отново шкафа на мястото му.

Току-що остави торбичката в скривалището ѝ и премести шкафа, когато съвсем изненадващо Рос разтвори широко със замах брезента.

— Какво правиш?

Тя се бе облегнала върху шкафа, в усилията си да поеме дъх и виновно се обърна към него.

— Нищо — изрече бързо тя.

Тя преглътна с усилие и ѝ се прииска сърцето ѝ да не бие толкова силно. Беше ли крадец съпругът ѝ?

— Бузите ти са зачервени.

— Така ли? — попита тя, залепвайки длани върху пламналото си лице. — Много ми е горещо. Тук направо човек не може да диша. Нямах време дори да се измия.

Той се засмя, прекрачвайки във фургона.

— Да идем да поплуваме.

Спря до нея и обви шията ѝ ръце, сплитайки пръсти. Горещият му дъх опари устата ѝ, вдъхна аромата ѝ, окъпвайки горната ѝ устна с език.

— Имаш солен вкус.

Мускулите ѝ омекнаха, щом я зацелува. Тя се прилепи към него въпреки жегата и опря длани на гърдите му. И ризата му беше изпотена.

— Казах ти, че не съм се измила.

— Нито пък аз. Страшно съм мръсен. Така че, хайде към реката — прошепна той в шията ѝ. Ръцете му държаха гърдите ѝ и ги масажираха със забележителен талант. — Ще смъкнем всички тия мръсни дрехи и...

— Не — каза тя, като го отблъсна. — Не мога да направя това. Някой ще ни види.

Той се изсмя гръмогласно на негодуванието ѝ, което накара къдриците да затанцуват по главата ѝ. Очите ѝ блестяха възбудено.

— Добре. Аз ще се съблека, а ти можеш да плуваш с ризата си.

— Аз не мога да плувам — изрече тя превзето.

Беше се научила да флиртува едва в последно време. Не знаеше, че се нарича така, не знаеше дори, че го прави. Знаеше само, че колкото по-съблазнителна е пред него и го кара да посяга към нея, толкова повече му се услажда прегръдката ѝ. Тя се обърна с гръб към него и тръгна към дъното на фургона.

Ръцете му я обгърнаха отзад. Той я притисна до гърдите си. Едната му ръка захлупи гърдите ѝ, а другата му ръка обхвана корема ѝ и пръстите му се забиха в него.

— Тогава ще направим нещо друго, което можеш. Нещо такова. Можеш да го направиш, нали?

— Мммм — измърка тя кимайки. — Ти ме научи как.

Тя се завъртя в прегръдката му и потънаха в дълга целувка, в която участваха и телата им. Гърдите ѝ се триеха в него, а тя галеше коравата буца в панталона му с корем.

— Проклятие! — изруга той и я отблъсна. — Ти си права. Тук е дяволски горещо. — Лицето му блестеше от пот. — Да вземаме Лий и да тръгваме към реката.

Той я поведе към изхода на фургона. Вървяха хванати за ръце, докато търсеха Атланта с Лий. Рос се чудеше откога само мисълта за секс бе започнала да се превръща в нещо толкова забавно.

На следващата сутрин той все още спеше, когато Лидия се пробуди. Бяха прекарали вечерта бурно. Цял час се бяха плискали в плитчините с Лий. После Рос бе демонстрирал уменията си по подводно плуване и я бе изплашил до смърт, когато не се бе показал пет минути на повърхността на водата. Тя отчаяно бе започнала да вика името му, стиснала с всички сили Лий до гърдите си, отчаяно шарейки с поглед обагрената от слънчевия залез водна повърхност, когато изведнъж някой шумно я шляпна по задника и Рос изскочи със страшен рев от реката подобно на някакво морско чудовище.

— О, аз ще те убия — изкрещя тя и се втурна подир него, като се бореше едновременно с течението и с хлъзгавите камъни и се опитваше да не изтърве Лий, който размахваше ръчички и крачета, щастлив от близостта до реката.

— Целуни ме по-добре — усмихна се Рос, смеейки се.

Стисна я за хлъзгавите ръце и я придърпа към себе си. Захлупи устата ѝ със своята, като в същия момент течението ги разлюля, карайки ги да изпитат неземна наслада в обятията си. Лий вдигаше страшен шум между тях обиден, че са го забравили.

— Знаеш ли, — каза Рос нежно, когато освободи устата ѝ, — плуването с риза си има и своите предимства.

Тя погледна надолу и видя, че тънката тъкан е залепнала по тялото ѝ, откривайки много повече, отколкото скриваше. Зърната на гърдите ѝ се бяха превърнали в горди, напъпили розови пъпки. Палавите крачета на Лий смъкнаха дантеленя край на ризата. Кожата

й беше бяла, мокра и блестяща на късното следобедно слънце и коронована с онова деликатно хълмче.

Изкушението за Рос беше прекалено голямо. Издаде нисък гърлен звук, като плъзна ръка под гърдата й и я освободи напълно от ризата, свеждайки уста към нея. Той целуна нежната извивка, после пое зърното в устата си и го засмука нежно, докато в това време езикът му чертаеше кръгове около него.

— Рос, Рос — промърмори Лидия.

Искаше този момент да не свършва никога, но вече усещаше възбудата му върху бедрото си. Тя положи ръка върху бузата му и нежно повдигна главата му от гърдта си.

— Не сме се отдалечили достатъчно от лагера. Някой може да ни види. Пък и не можем така да изоставим Лий.

Очите му отразяваха зелените, надвиснали над реката клони, докато се усмихваше. Тя никога нямаше да го помоли направо да спре, но той прочете настоящата молба в очите й. Благоговейно скри гърдата й с ризата и каза:

— Мисля, че на Лий му е време да вечеря. Аз също съм гладен.

Пое детето от нея и тръгнаха. Господи, колко ги обичаше!

А сега гледаше спящия си съпруг и не можеше да повярва, че Господ е бил толкова милостив да я дари с такъв мъж. И сякаш за наказание, очите й се насочиха към шкафа и нещо я прободеше в сърцето. Кога ли щеше да се появи отново Кланси?

Той се появи на следващото утро, веднага щом Рос излезе за прясна вода.

— Добро утро, мис Коулман — изръмжа той.

Лидия се обърна бавно към него, опитвайки се да скрие страха си. Изгледа го с отвращение.

— Намери ли ги?

— Да.

Очите му блеснаха алчно, но тя остана неподвижна.

— Добре тогава, тъпа кучко, давай ми ги, преди някой да ни е видял.

— Не мога. Скрити са много добре и ще ми отнеме много време, докато ги извадя.

Той изпсува раздражено и изпита силно желание да я удари, за да прогони този израз от лицето й. Но лагерът вече се размърдваше и

той добре съзнаваше, че вдигането на излишен шум не е в негов интерес.

— Тогава — довечера.

— Но не във фургона.

— До корала, след като всички си приготвят конете за нощта. — Тя кимна и той се обърна. Преди да се скрие между дърветата, той се обърна отново. — Гледай да дойдеш, сестричке, ако си държиш на интереса.

Тя кимна.

Този залез щеше да бъде най-ужасният в живота ѝ.

Но той дойде, пурпурен, ален, златен. Когато Рос се върна във фургона, тя му бе приготвила вечеря и го чакаше. Не беше много лесно, но бе успяла да измъкне торбичката със скъпоценностите по време на обедната почивка.

Атмосферата в целия керван беше наситена с очакване. Само след няколко дни щяха да пристигнат. Скаута разчиташе да преминат Ред Ривър след два дни. До Джеферсън ги чакаха още три. Разбира се, повечето от тях щяха да продължат и вече си разменяха адресите на близки роднини, чрез които да си кореспондират, докато вече се устроят за постоянно.

След вечеря Рос отиде при Грейсън. Мама Лангстън беше взела Лий на разходка и спря да поприказва с мисис Симс, докато двете ѝ близначки щъкаха наоколо. Лидия успя да стигне до корала без никакви трудности.

Вървеше изправена и с достойнство, макар че тръпнеше от страх. Щеше ли вече да свърши този кошмар с Кланси? Дали най-после щеше да свърши този кошмар с Кланси? Беше вярвала, че е мъртъв, но той бе възкръснал, за да я измъчва отново. Мисълта да му даде скъпоценностите на бившата съпруга на Рос беше повече от отвратителна. Но още по-кошмарна беше мисълта да го хванат с тях. Разбира се, ако Кланси имаше такова богатство в ръцете си, той щеше да я остави на мира и никога повече нямаше да я безпокои.

Лидия го чу, чак когато пристъпи зад нея. Той я дръпна с всичка сила за косата и тя застина на място.

— Куку! — изкикоти се той.

Тя се изтръгна от него и се нахвърли бясна върху му.

— Махни ръцете си от мен.

Говореха шепнешком зад прикритието на група дървета.

— Ако още веднъж ме докоснеш, Рос ще те убие.

Кланси показа полуизгнилите си и пожълтели зъби от тютюна, усмихвайки се мръсно.

— Но той няма да разбере, нали така? Ти няма да му кажеш, нали? Щото аз няма да му кажа. Но само ако си ми донесла скъпоценностите.

— Донесох ги — каза грубо тя и извади кадифената торбичка от джоба си, като му я хвърли. — И повече не ми се мяркай пред очите.

И тя се обърна, готова да си тръгне.

Той прегради пътя ѝ. Тя се дръпна назад и непредпазливо залитна. Когато проумя, че са я хванали в капан, тлъстото тяло на Кланси я притисна към дървото.

— Много здрава си станала сестричке, много здрава. Направо ме побъркваш.

— Пусни ме — изръмжа тя, като се бореше и се опита да го ритне с коляно.

Веднъж случайно го бе ударила в слабините с крак и веднага бе разбрала, че това е сигурен начин да го откаже от мераците му.

Той лудо притисна коляното ѝ.

— Подлудяваш ме сестричке, направо ме правиш луд. Само като те пипна, и целият изтръпвам.

Прогнилият му дъх я заливаше на отвратителни вълни. Той се напрегна и я хвана за гърдите, като жестоко ги стисна.

— Не — изскимтя тя, без да престава да се бори.

Не можеше да му позволи да повтори онази гадост. Не и след Рос. Кланси първо трябваше да я убие.

— Мисля, че по ще ти е хубаво с мен, отколкото с онзи престъпник, с който си се хванала. Сигурен съм, че го бива повече да язди конете си, отколкото теб.

— О, не, Господи, не.

Той бе разтворил корсета ѝ и бъркаше в ризата ѝ да защити болезнено зърната.

— Липсваше ти това, нали?

Лидия не искаше да вика, защото един крясък щеше да докара само за секунди целия лагер при корала. Щяха да го видят. Щяха да научат какво ѝ е причинил. Той щеше да им каже... О, Господи. Какво

да направи? Рос не трябваше в никакъв случай да научава за Кланси. Но можеше ли тя да остане при него, ако Кланси отново я осквернеше? Не. Задърпа се още по-силно, като задра лицето му с нокти.

Той успя да разкопчее панталоните си и.

— Не, не, не.

Захлупи устата ѝ с ръка и блъсна главата ѝ в дървото.

— Лидия!

Името ѝ се разнесе и прозвуча по-силно, отколкото бе изговорено. Кланси рязко се обърна и застина. Двамата мъже се гледаха с омраза. После единият изрева от гняв, като се хвърли срещу Кланси с разперени към гърлото му пръсти.

— Уинстън, недей! — изкрещя Лидия.

Предупреждението дойде твърде късно. С почти сладострастно наслаждение и ни най-малко съжаление за мъжа в бял костюм, Кланси издърпа револвера от пояса си и стреля в упор срещу гърдите на Уинстън Хил.

Гърмежът разтърси тихия вечерен въздух.

— Проклятие! — изруга Кланси.

Той изгледа със смъртна омраза падналия мъж, после Лидия, която извика:

— Уинстън! — и рухна на земята до окървавената фигура.

— По дяволите! — изруга Кланси, преди да хукне към прикритието на дърветата.

Лидия дори не забеляза бягството му. Тя наблюдаваше с ужас как върху гърдите на Уинстън разцъфва алено цвете, което непрестанно се уголемяваше върху.

— Уинстън, Уинстън — скимтеше Лидия приведена над него.

Помисли си, че той вече е мъртъв, но очите му се отвориха с усилие.

— В безопасност ли си?

— Да, да. — Сълзи потекоха по лицето ѝ, стичаха се по брадичката и капеха като дъждовни капки върху алената локвичка на гърдите му.

— Не говори — прошепна тя с мъка, като стискаше несъзнателно ръцете си така, сякаш щяха да я напуснат.

— Много отдавна... не бях се чувствал... мъж. — Тя се вкопчи в ръката му и я долепи до бузата си. — Все пак... умрях... като такъв.

— Моля те, не говори! Не умирай!

Той се усмихна.

— Така е... по-добре... много по-добре, приятелко моя.

Очите му се притвориха и миг след това жестокото хъркане в гърдите му престана. Лидия прошепна името му, знаейки, че той вече не я чува. Очите ѝ безцелно се плъзнаха по тялото му, сякаш търсеха начин да го възкресят.

И точно тогава видя кадифената торбичка в другата му ръка. Това беше единственият удар, който бе успял да нанесе на Кланси. Завареният ѝ брат толкова се бе изненадал от атаката на Уинстън, че дори не забеляза липсата на скъпоценностите.

Някой извика името ѝ. Рос. Мама Лангстън. Шум от бягащи стъпки между дърветата. Клони от дърветата, пречупвани с трясък. Още по-близо.

Съвсем механично тя издърпа торбичката от изстиващата ръка на Уинстън я натъпка в джоба на роклята. Тогава се появи Рос, тичайки между дърветата.

— Лидия! — изкрещя той дрезгаво.

И спря като закован, като я видя приведена над тялото на Уинстън.

Мама Лангстън беше точно зад него:

— Милостиви Боже!

После се обърна, препречвайки пътя на останалите.

— Върнете децата обратно в лагера. Не е за тях.

Лидия погледна Рос над тялото на мъртвия си приятел. Очите ѝ бяха пълни със сълзи.

— Рос — изхърка тя, протягайки ръка към него.

Още няколко души го заобиколиха, докато той стоеше неподвижен, втрепен в жена си. Косата ѝ се пилееше по гърба, корсетът ѝ — разпран, гърдите и вратът ѝ — целите в драскотини. Той усети онова диво ръмжене, надигащо се в гърдите му. Разблъсквайки останалите, пресегна се и грубо я издърпа на крака.

Неспособна да се задържи права, тя се вкопчи в раменете му за опора.

— Покрий се — изрече той със стържещ глас.

Неспособна да проумее причината за гнева му, тя го погледна неразбиращо. Той грубо я хвана за краищата на корсета и ги събра

върху гърдите ѝ.

— Какво се е случило, мисис Коулман?

Грейсън трябваше да повтори няколко пъти въпроса си, преди той да стигне до поразения ѝ от шока мозък. Защо я гледаше така злобно Рос? Не разбираше ли той, че тя се бе опитала да го защити? Моят приятел току-що умря заради мен, прииска ѝ се да изкрещи в неговото студено като камък лице.

Зашеметена, тя се обърна към Грейсън и останалите, застанали спокойно до тях.

— Какво? О, един мъж — заекна тя. — Аз... вървах... и един мъж...

— Какъв мъж? Виждали ли сте го преди?

Тя погледна през мистър Грейсън, сякаш никога не беше го виждала. Защо се тревожеха заради Кланси? Уинстън Хил беше мъртъв. Той ѝ беше дал книгите си. А Рос ѝ бе помогнал да ги прочете.

— А... не, не — каза тя, като клатеше глава. — Той ме нападна. Мистър Хил... — гласът ѝ затрепери неудържимо. — Мистър Хил се опита да ме защити.

— Достатъчно, господа — обади се Мама Лангстън, приближавайки Лидия и обгръщайки я с коравите си ръце. — Аз ще се погрижа за нея. Струва ми се, че някой е решил да изсипе отмъщението си върху нашия керван. По-добре ще е, ако тръгнете подир него. Не вярвам да се е отдалечил много.

Никой не забеляза кога Мозес се появи иззад дърветата. Беше стоял зад останалите, без да отделя поглед от тялото на бившия си господар, своя приятел. Той си спомняше деня, в който се беше родил Уинстън. В голямата къща бяха празнували до късно. Тогава беше само момче за всичко в къщата, но вече се бе привързал много към младия си господар. Винаги го бе обичал, защото Уинстън се бе отнасял с него като с равен. А не като с чернокож.

Грейсън, който с отчаяние установи, че светът отново се бе стоварил върху плещите му, изрече:

— Мисля, че трябва да отнесем в лагера мистър Хил...

— Аз ще се погрижа за него.

Мозес се промъкна със завидно достойнство между другите и коленичи до тялото на Уинстън. Той повдигна тялото в ръцете си с майчинска грижовност, изправи се, и го понесе към фургона.

Единственото доказателство за страданието му бяха непролятите сълзи в очите. Те образуваха тъмни огледала.

Веднъж озовала се във фургона на Лангстънови под зоркото око на Мама Лангстън, Лидия се предаде на мъката и отчаянието си. Първо Люк, сега Уинстън. Двата бяха загинали заради нея. Заради нея. Белокожият боклук. Тя, която не беше достойна дори да целува праха под обувките им.

— Къде е Рос? — запита тя.

Къде беше той? Защо я беше изгледал с такава ненавист? Беше ли възможно да е разбрал за Кланси?

— Преследва твоя нападател, а и подозирам, убицеца на Люк. Хайде, пийни си малко чай.

— А Лий?

— Анабет вече го сложи да спи. А сега и ти се опитай да дремнеш и забрави за всичко случило се.

— Не мога. И двамата загинаха по моя вина.

— Лидия, ти не си добре. Ти нямаш никаква вина.

Но тя не искаше да се успокои, и Мама Лангстън я остави да се наплаче на воля, докато накрая потъна в дълбок сън.

На следващата сутрин погребяха мистър Хил. Лидия стоеше изправена със сухи очи до мрачния си съпруг. Беше изплакала всички сълзи. И двамата мълчаха.

Никой не я обвини за нищо. По-скоро всички ѝ съчувстваха, като казваха, че е имала голям късмет, дето не са застреляли и нея.

— Или още по-лошо — прошепнаха дамите зад притиснатите до устните си ръце.

Но техните съболезнования за изживяния ужас правеха Лидия чувства още по-нешастна. Трябваше да я обвиняват, а не да я успокояват. Рос не изрече и дума, за да я успокои.

Този ден пътуваха без прекъсване. Бяха прекалено близо до крайната цел, за да прекарват деня в бездействие, а и страховете на хората се бяха усилили след второто убийство.

Мозес управляваше фургона на Хил, както го бе правил винаги. Същата вечер той дойде до фургона на Лидия.

— Съжалявам много, Мозес — каза тя.

— Той самият би предпочел да умре така, мис Лидия. Болестта го убиваше, а за него това беше най-мъчителното — да умре без полза.

Така стана по-добре.

— Това каза и той — прошепна тя с отчаянието на човек ловящ се за всичко, което може да облекчи вината. — Това ми каза и той, преди да умре.

— Той е казал истината. Мислеше непрекъснато за вас. И ако загина, защитавайки ви, то това е било щастие за него.

— Благодаря ти, Мозес.

Тя пое ръката му и я стисна с благодарност.

Тя го покани да вечеря с нея и Рос, но той отказа. Искаше да се върне във фургона, който бе делил с Уинстън. Когато Рос се появи, той беше в същото мрачно настроение, както и когато я беше видял просната върху тялото на Уинстън. Ядоха мълчаливо. Едва успяваше от време на време да зърне очите му под застрашително надвисналите, но знаеше, че той дори не я поглежда. Също както в началото, когато ѝ се струваше, че му се повдига от вида ѝ.

Докато влязат във фургона, нервите ѝ се обтегнаха до крайност. Кланси за малко не бе я изнасилил — сега вече знаеше значението на тази дума. Беше станала свидетел на смъртта на приятел. Какво повече можеше да ѝ поднесе съдбата?

Безразличието на Рос я докарваше до бяс. Не бяха ли го убедили вече чувствата ѝ? След като сложи Лий да спи, тя се обърна към него, готова на всичко, само и само да го накара да каже за какво ѝ е сърдит. Той тъкмо навиваше един сламеник.

— Какво правиш?

Бяха минали няколко седмици, откак беше спал за последен път отделно от нея.

— Отивам да спя отвън.

Тя прокара език по устните си.

— Бих искала да останеш тук с мен и... Лий.

Той продължи да събира постелята си, без да я поглежда. Тя не можеше да му признае колко много щяха да ѝ липсват обятията му. Реши да използва друг аргумент. — Този мъж може още да броди наоколо. Ще се чувствам в по-голяма безопасност, ако си при мен.

Той беше с гръб към нея, запътил се към изхода. Спря, обърна се, и прокара очи по тялото ѝ с нескрито отвращение. Изсумтя презрително:

— Лидия, даже и един глупак може да види, че ти си способна да се грижиш за себе си.

И отново се отвърна. Това пренебрежение, това изписано презрение на лицето му я доведе до бяс, какъвто тя досега не беше изпитвала. И тя се затича подире му.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Тя се спусна към отдалечаващия се гръб и го обърна към себе си. Ако не беше го изненадала по този начин, никога не би била в състояние да изпълни закана си. Но той беше напълно неподготвен за атаката ѝ, както и за огъня, разгорял се в тъмните ѝ очи.

— Какво искаш да кажеш с това, Рос Коулман? Кажи ми защо не искаш да ме погледнеш, защо не ме докосваш от вчера? Настоявам да отговориш!

Рос пушна сламеника на пода, сякаш захвърляйки ръкавица за дуел. Той сложи ръце върху бедрата си.

— Добре. Ще ти кажа — изрече той. Заради спящия Лий и съседите говореше тихо. Но това не го правеше по-сговорчив.

— Нямам навик да намирам жена си в гората сама с друг мъж; цялата рокля раздърпана, гърдите — изложени пред всички. Аз ужасно съжалявам за смъртта на Хил. Но по дяволите, какво правеше ти там с него по това време?

— Аз не бях с него — пламна тя. — Бях сама. Просто се разхождах, исках да се отморя. — Тя се ненавиждаше за лъжата, но не можеше да го остави с мисълта, че двамата с Уинстън са си уреждали тайни срещи. — Уинстън се появи точно навреме. Знаеш ли какво можеше да ми се случи, ако не беше спрял онзи мъж?

Челюстните мускули на Рос се свиха на топки.

— Е, това не би ме изненадало. Ти оказваш голямо влияние върху мъжете и много добре го съзнаваш. Хил самият беше влюбен в теб и ако не беше джентълмен от стара южняшка порода, щеше да те опатка много отдавна. Хал Грейсън не сваля от тебе телешките си очи. Всеки мъж от кервана спира работа и те зяпва, когато минаваш покрай него. Дори и на Буба Лангстън му се издуват панталоните, когато му се усмихнеш. Те умират само да те докоснат. И не си придавай такъв учуден вид. — Той изсумтя, когато тя се сгърчи от негодувание. — Знаеш много добре, че е вярно. — Придърпа я за раменете към себе си

и я повдигна, докато очите им се изравниха само на няколко инча едни от други: — Ти самата си го докарваш.

Лидия се втренчи в каменното му безмилостно лице, докато ударът на думите му не стигна до съзнанието ѝ. Сълзи на гняв потекоха от очите ѝ. Отблъсна ръцете му и се дръпна като дива котка.

— Какво можеш да знаеш ти за това, мистър Коулман? Мистър праведник Коулман се оженил за своята светица Виктория. Как можеш да знаеш нещо за мен — какво чувствам, какво представлявам? Ти нищо не знаеш! — прошепна тя силно.

Рос беше като зашеметен от внезапното ѝ преобразяване. Косата ѝ обграждаше лицето подобно на венец, обагряна от светлината на фенера. Очите ѝ горяха с опасен пламък.

— Сама ли си го докарах, когато завареният ми брат ме изнасили?

— Твоят...

— Да, моят заварен брат. Не по кръв. Баща му беше женен за мама. И когато старецът почина и вече нямаше кой да го възпира, той ме изнасили. Първият път се случи под навеса, където държахме нещастните животни на тая воняща ферма. И беше съвсем подходящо място, защото такава се почувствах и аз, животно. Той ме изненада и ме събори в мръсотията. Нарани ме. По краката ми течеше кръв, когато си отиде, а по гърдите ми личаха следи от зъбите му. Същите гърди, които толкова те оскърбиха вчера. И... О, Господи, какво те е грижа всъщност?

Тя покри лицето си с ръце и приседна на пода, дълбоко потънала в стихийно изплувалите спомени.

— Бях омърсена, страшно омърсена. Миех се и се миех, стържех се отвътре и отвън, но въпреки това не можех да се почувствам чиста.

Рос, без да отделя очи от нея, придърпа с пета едно столче и седна върху него. Гневът му, до преди секунди разпален до бяло, сега угасна като платно на кораб, хванато от внезапно безветрие.

Той се отпусна на стола, сплитайки пръстите на двете си ръце и притискайки кокалчетата до устните, като свидетели на неговото нещастие.

— Този ли твой заварен брат те направи бременна?

Лидия кимна обезсърчено, войнственият ѝ дух вече се бе изпарил. Тя загледа с празен поглед пред себе си.

— Могла си да избягаш — предположи спокойно Рос.

Тя се изсмя презрително, отмятайки назад завесата от коси си с ръка, гледайки злобно.

— Мама беше болна. Старецът се бе отнасял с нея като с робиня в продължение на години. И когато той умря, тя легна и повече не стана. Ако бях избягала, или бях се самоубила, както исках много пъти да постъпя, завареният ми брат щеше да я остави просто да умре от глад, или щеше да я удуши докато спи. Дори и пръста си нямаше да мръдне за нея. Не можех да я изоставя.

Лидия замачка плата на полата си.

— Когато мама разбра, че ще имам бебе, цяла седмица не спря да плаче. Стана от леглото и заплаши да го убие за това, което ми е сторил. Той само се изсмя и я блъсна на пода. Тя се обвиняваше непрекъснато за това, което се бе случило. След няколко седмици умря. Една нощ просто заспа и повече не се събуди.

Сълзите се стекоха на две бляскави ручейчета по бузите ѝ.

— Скоро избягах и се хранех с каквото намерех. Попаднах в една ферма, в която хората бяха много добри към мен. Те ме нахраниха и аз останах с тях за известно време, но след няколко дни... трябваше да продължавам. Вървах, докато накрая паднах, за да родя детето си. Останалото знаеш.

Лидия млъкна, обзета от мисълта, че на мечтата ѝ за по-добър живот бе дошъл краят. Рос повече нямаше да я пожелае, след като вече бе научил миналото ѝ.

Нарочно бе пропуснала случая, когато Кланси я бе открил първия път. Тя беше обяснила на добрия фермер и съпругата му, че мъжът ѝ е умрял, и че тя се опитва да се прибере при родителите си, преди да се роди бебето. Кланси бе успял да я открие и им каза, че тя е опърничава съпруга. Бе избягала, но той успя да я настигне още преди да е изминала и миля. Бе се борила с него. И по време на боя им, той бе паднал, удряйки главата си в една скала. Мислеше, че е мъртъв. Какво щеше да каже Рос, ако научеше, че отвратителният ѝ заварен брат продължава да я преследва?

Настъпи напрегната тишина. Накрая той се размърда и въздъхна дълбоко.

— Аз бях човек, обявен извън закона.

Това бе последното, което бе очаквала да чуе от него. Вдигна поглед към него, изражението ѝ премина от отчаяние в ужас.

— Извън закона? — повтори тя.

Не беше нещо изненадващо за нея. Беше видяла плаката. Това, в което не можеше да повярва, беше признанието му. Не беше ли това признак, че той ѝ се доверяваше?

— Бях с братята Джеймс. Обирахме влакове. Убивахме хора. Много убихме.

Думите му бяха накъсани, а изреченията кратки, но тя усещаше как напират отвътре. Беше пазил в абсолютна тайна всичко това в продължение на години, и сега вече искаше да се раздели с него.

— Разкажи ми — каза просто тя.

— Майка ми беше курва — произнесе брутално той и я шибна с камшика на погледа си. Искаше да види реакцията ѝ.

Много пъти си беше представял как го признава на Виктория, ужаса върху лицето ѝ, пребледнялата ѝ кожа, разтрепераните устни, притварянето на клепачите. По лицето на Лидия нямаше нищо такова. Тя го изглежда в очакване. Той искаше да стовари в лицето ѝ цялата истина наведнъж, без всякаква подготовка, може би за да я изпита. — Разбираш ме, нали? Беше дебела, мързелива, мръсна курва.

Чертите на Лидия се смекчиха съчувствено.

— Обичаше ли я?

Въпросът ѝ почти я докара до сълзи. Отговори ѝ замислено.

— Исках да я обичам. Много. Господ ми е свидетел, че исках. И сигурно съм я обичал. Когато бях малко момче. Исках и тя да ме обича, но... — Той повдигна рамене в защитен жест и изправи гръб. — Аз бяха едно нежелано последствие и тя никога не ми позволи да го забравя.

— А баща ти?

— Никога не разбрах кой е бил. — Той се изсмя с мъртвешки смях. — Тя също. Не знам дори точно на кой ден съм роден. Съдържателката на публичния дом ми позволяваше да живея в една задна стая заедно с бармана, който ме биеше по главата всеки път, когато си отворех устата. Дейзи, така се казваше майка ми, не ми позволяваше да ѝ казвам „мамо“, работеше по цяла нощ, а спеше през деня. Повечето време бях оставен на себе си, скитах по улиците, правех лудории, крадах, чупех прозорци, въобще всичко, което е

нередно. И наистина ме биваше. Но по едно време ми писна и се хванах на работа в един обор за коне. Така научих конете. Когато бях някъде на четиринайсет, Дейзи умря.

— Как?

— Една сутрин се събуди със силни болки в корема. Не можа да се оправи. Стариият доктор каза, че имала стомашна треска и той нищо не може да направи. На другия ден следобед умря.

Мадам веднага ме изрита. По онова време вече ми беше писнало и от конския обор. Разбрах, че каквото и да правя, в очите на всеки от града винаги щях да бъда курвенският син на Дейзи. Имаше ли някаква полза да се опитвам да ставам по-добър? До този момент вече бяха навъртял достатъчно часове в игралния салон на публичния дом, бях се научил да пия, да псувам, да играя покер. Въобще, вече знаех достатъчно, за да се грижа сам за себе си.

Откраднах един кон от мъжа, при когото бях работил и тръгнах да скитам сам. Обикалях навсякъде, като вдигах шум, където беше възможно. Първият мъж, когото убих, ме обвини, че съм мамел на покер. Опита се да ме застреля, когато го нарекох „проклет лъжец“. Но аз бяха по-бърз от него.

— А ти лъжеше ли?

Той се усмихна тъжно.

— Разбира се. Мисля, че залогът беше пет долара. Убих човек заради едни въшливи пет долара. — Той я гледа сериозно известно време, после продължи. — Бях на около двацет години, когато избухна войната. Включих се в една партизанска група. Беше като някаква забава. Можех да крада и убивам на пълна свобода, защото имахме разрешението на конфедеративната армия. Но въпреки всичко бях добър войник. От войниците, които не дават пет пари дали ще умрат или не, предизвиквайки съдбата, и обикновено оставащи живи. Умират доблестните мъже — каза той замислено.

Но един ден войната свърши. Един стрелец няма друг шанс, освен да продължи занаята си, докато не попадне някой ден на по-бърз от него. Веднъж в един салон застрелях мъж, който вече бе извадил револвера си. Коул Йънгър беше там и видя как се справям с револвера; после ме покани да се запозная с Джеси и Франк. Тогава тръгнах с тях.

Тя не беше чувала за тези мъже, но предполагаше, че са известни престъпници.

— Бях с тях две години. Тогава ударихме една банка, за която мислехме, че ще е лесна плячка. Един прекалено ревностен помощник-шериф загина в престрелката. Аз се бях върнал да измъкна един от братята Йънгър, чийто кон беше прострелян. Някой, мисля, че беше шерифът, успя да ме рани много лошо. Аз се оказах единственият сериозно ранен. Наложих се да ме изоставят в гората, за да се спасят от потерята.

— Те те изоставиха?

— Нямаха друг изход. — Той повдигна рамене. — Ако някой друг беше на моето място, и аз щях да го изоставя.

— Но ти си можел да умреш!

Той се изсмя на наивността й.

— Това беше и основната идея. Аз трябваше да умра. Лидия, истинското ми име е Сони Кларк. И онзи следобед Сони Кларк умря някъде сред хълмовете на Генеси.

Лицето й се озари в разбиране.

— Тогава те е открил Джон Сакс.

— Тоя момент точно не си го спомням. Няколко дни по-късно отворих очи в колибата му. По някакъв начин, само Господ знае как, с всичките билки, които ме накара да изпия, и с вонящите лапи, с които налагаше раните ми, оживях и след няколко месеца вече можех свободно да се движа. Онзи белег върху гърдите ми ли? — Тя кимна. — Един куршум ме прониза. Цяло чудо е, че не е закачил сърцето и белия дроб.

Умът й вече работеше трескаво.

— И ти си промени името.

— Сакс го предложи. Докато съм бил в безсъзнание, подстригал ми косата, за да превърже раната на черепа. — Лидия потрепери от представата за кървящата му глава. И преди още и двамата да успеят да реагират, тя вече седеше между коленете му с ръце върху бедрата му. — Мустаците и брадата ми пораснаха доста. Брадата обръснах, но мустаците оставих, защото ме правеха да изглеждам по-възрастен и различен от предишния. Работих при него повече от година, като прекарах и зимата там. Когато се сбогувахме с него, вече наистина бях станал друг човек.

Ръцете му се заровиха в косите ѝ. Бузата ѝ почиваше върху бедрото му.

— Промених се и вътрешно. Искрах да водя нов живот, който да има смисъл. Сигурно за това трябва да съм благодарен на Сакс. Той беше първият човек в живота ми, който трепереше над мен, докато бях на смъртно легло. Чувствах, че съм му безкрайно задължен за главоболията, които му бях създал, докато ме излекува.

Освен стрелбата, единственото друго нещо, което познавах до съвършенство, бяха конете. Сакс предложи да потърся работа в имението на Джентри. Погребах миналото зад себе си, Лидия. Но и под новото си име и лице аз продължавам да си бъда Сони Кларк — един убиец, все още човек, обявен извън закона, и вероятно все още търсен в някои щати.

Той наистина беше търсен, но тя нямаше да му го каже. Повдигна глава към него и го изгледа в очите.

— Ти си вече друг и не си Сони Кларк. Самият ти каза, че той е умрял преди години. — Тя го погали по мустаците. — Ти си Рос Коулман.

Очите му станаха странно нежни. Дори и той самият не би се познал, ако се погледнеше отстрани.

— Съжалявам много за всичко онова, което ти наприказвах по-рано. Та кой съм аз с моето минало, че да те съдя? — Пръстите му се заровиха в косите ѝ. — Господи, Лидия, през какъв ад си минала!

Тя обгърна кръста му и положи глава върху гърдите му.

— До момента, в който те срещнах. Ти ме накара да се почувствам като нормална жена. Но... но вчера, когато ме изгледа така, сякаш...

Той прошепна извиненията си в косите ѝ.

— Сбърках. Бях полудял от ревност, Лидия.

— Ревност? Защото си мислеше, че тайно се срещам с Уинстън? Той ми беше приятел. И това е всичко. А тези другите, които спомена...

— Знам, че нищо не си направила нарочно. Направо не бях с ума си. Но, по дяволите, направо полудях, като видях всички онези мъже, застанали до теб и зяпнали гърдите ти.

— Аз нямам нужда от друг мъж, Рос. Не мисля, че някога въобще бих имала. — Тя повдигна ръце и ги прекара през гъстата му

коса. — Но ти ме целуна и ме погали... — Гласът ѝ секна и тя срамежливо отвърна глава. — И сега обичам всичко, което правиш с мен.

Той изрече една от онези изтъркани фрази, които всички влюбени си казват и всеки път звучат поновому.

— Обичам това, което правим заедно.

Целуна я жадно и нежно. Ръката му се плъзна от рамото до гърдата ѝ и я покри. Но още при първия ѝ лек стон той се отдръпна.

— Знам, че вчера се уплаши много. Господи, само като си помисля, какво можеше да ти се случи... — Той стисна силно очи. — Аз те разбирам.

Лидия се изправи и му предложи гърба си, повдигайки косите си от врата.

— Би ли ми помогнал да се разкопчея?

Гръдният кош на Рос се изпълни от някакво огромно чувство, по-силно от всичко друго, което беше изпитал през живота си. Той седна на ръба на стола и Лидия остана между коленете му. Отначало пръстите му бяха непохватни, но после започна да се справя добре.

След като ги разкопча, той развърза коланчето на полата, разхлаби връзките на долната ѝ фуста, и ги издърпа. Скоро бельото ѝ остана на пода като ненужна купчинка. Тя грациозно го прекрачи.

Видът ѝ беше особено възбуждащ. Когато се освободи от блузата и започна да разкопчава ризата си, той я хвана за ръцете.

— Позволи на мен.

Ръцете му галеха гърдите ѝ през тънката памучна тъкан. Плъзгаха се покрай ханша, изучавайки извивките му.

Бавно, без да среща никаква съпротива, достигна гърба. Беше безупречен и гладък. От раменете до бедрата ѝ гръбнакът образуваше мека вдлъбнатина. Той постави връхчето на показалеца си в началото на раменете и го плъзна чак до основата му. Тялото нежно преминаваше в две изкусителни полукълба, които той целуна нежно.

Лидия потрепери от наслада. Езикът му я галеше.

— Обърни се — изкомандва той нежно.

Както и очакваше, зърната ѝ бяха големи и тъмни под настоящия призив на пръстите му. Той помести длани и я придърпа по-близо до себе си, като целуна напрегнатите коралови връхчета. Дразнеше ги с нос, страстно триеше глава в тях.

Излъчващият мека светлина фенер я осветяваше, хвърляйки танцуващи сенки върху златистата копринена кожа. Искаше му се да я погълне цялата. Но вместо това впи ръце под гърдите ѝ, сякаш я заключваше за всичко чуждо.

Привеждайки се напред, устните му погалиха леката изпъкналост на корема. Езикът му запали буря от усещания в тялото ѝ. Палците му продължаваха да гаят гърдите ѝ, като често отскачаха достатъчно високо, чак до зърната, които вече бяха зачервени и набъбнали. Ръцете ѝ се впиха в гъстите му коси. Никога не бе предполагала, че може да съществува такова удоволствие. Дали не правеха нещо порочно? Дали беше нещо, известно на всички останали, освен на нея, и тя сега го научаваше?

Тялото на Рос беше извън всякакъв контрол. Кръвта му бушуваше в слабините. Той усещаше ръцете ѝ в косата си, вдъхваше аромата на кожата ѝ, вкусваше от красотата ѝ. Разтапяше в нея, но това не му беше достатъчно. Той искаше още. Всичко.

Дръпна се назад и в слабата светлина съзря триъгълно гнездо.

Пулсът му биеше като чук в черепа, огромният му член щеше всеки миг да скъса копчетата на панталона му. Целият потрепери под напора на страстта. Отново се приведе напред, потърка леко с мустаците си, много леко, корема ѝ, после надолу, надолу, докато стигна връхната част на сладкото триъгълниче. Устните му се отвориха, дъхът му раздвижи меките косъмчета.

Тя реагира с внезапен тласък на цялото тяло. Дъхът влизаше на пресекулки в нея, и все така рязко го напущаше, ръцете ѝ продължаваха да рошат косите му.

Той за миг се засрами от това, което върши, и бързо се изправи. Изправи се несигурно, за да ѝ каже в следващия миг, останала без разум.

— Свали обувките, но си остави чорапите.

— Защо?

Той смъкна ботушите и панталоните си.

— Обичам да те гледам, когато си с тях.

Тя го послуша и той, захапвайки долната си устна, простена и задърпа копчетата на ризата си.

— По-добре дай да ти помогна.

Тя дръпна ръцете му и се зае да разкопчава ризата му. След миг тя изхвърча. Първо с очи, а после и с пръсти, тя докосна грапавия белег. Любовно го погали и прошепна:

— Как не си загинал.

Повдигна се на пръсти, докато устата ѝ се изравни с белега. Устните ѝ леко погалиха розовата кожа.

— Толкова съм щастлива, че си оцелял.

Разделяйки се с последните си целомъдрени задръжки, тя го целуна по белега, заравяйки дълбоко език в неравната ямичка. Тихо стенание се изтръгна от гърлото му и ръцете му се обвиха около нея. Устните ѝ все по-уверено се плъзгаха по гърдния му кош. Твърдите къдрици на гърдите му гъделичкаха устните и носа ѝ, но тя умираше за допира му. Гърдите ѝ галеха корема му, зърната му се свиха под допира на пръстите ѝ и тя усети удоволствието му.

Рос беше изумен от горещото усещане пронизало цялото му тяло.

— Проклятие! С теб всичко е различно и аз отново се уча на любов.

Лидия се отпусна върху сламеника, докато той се бореше с белъто си.

Тя се опита да потисне смеха си, но не успя. Рос също не успя да сдържи усмивката си. Накрая легна гол до нея и я сграбчи в мечешката си прегръдка.

— Да не мислиш, че е много смешно? — повтаряше той на шега, като я стискаше така, че ребрата ѝ пукаха.

— Не, не, моля те. Спри, моля те — простена тя, като се бореше с ръцете му.

— Ще си платиш за смеха — изрече той.

— Как?

— За наказание ще останеш с чорапите си.

Той лежеше вече между бедрата ѝ, прострян върху нея, а напрегнатият му член пулсираше.

Дъхът им се сля със затихването на смеха. Те се гледаха жадно. Една тънка веничка биеше на шията ѝ. Тя усети как той се готви да я прониже и зениците ѝ се разшириха неимоверно.

— Сигурно ще е по-добре, ако си оставя чорапите. Щом толкова ти харесва.

— Харесвам те.

Очите им останаха приковани едни в други и замряха.

— Наистина ли?

Гласът ѝ беше толкова слаб, че той едва я чу.

— Наистина.

Дори и да не го беше осъзнал преди, сега вече беше убеден. Всяка стъпка от процеса на осъзнаване му бе струвала гигантски усилия, но тя вече му беше по-скъпа от всякога. Ревността, която го бе разяждала предната нощ, беше само меко предисловие към завладялата го в момента емоция. Тя го разтърси до основи.

Той не можеше да я пренебрегне. Той целият тръпнеше от мисълта за нея. Ужасяваше се, вече не искаше да се бори с нея.

Не знаеше какво да каже. Пръстът му обходи разсеяно гърдите ѝ, заобикаляйки зърната, щръкнали щастливо за ласката му.

— Никога не съм разбирал толкова добре женското тяло — промърмори той, по-скоро на себе си.

— Толкова ми е хубаво, когато ме галиш с. Рос, нищо не може да се сравни с това.

— Да — измърка той в ухото ѝ. — Някои неща са така.

— Какво? — запита тя с пресекнато стенание, когато той проникна навътре в нея. — Покажи ми.

Дъхът му спря, когато повдигна глава и се вгледа в очите ѝ. Прочете единствено чисто любопитство. Нямаше и следа от страх, или самопожертвование. Нямаше и следа от минал опит.

Коленичи между бедрата ѝ. Все още не отделящ поглед от лицето ѝ, той прокара ръка по обувия ѝ в черен чорап крак. После приведе глава и целуна вътрешната част на бедрото ѝ точно над жартиерата, разтривайки възбудената кожа с устни.

— Рос — въздъхна тя.

— Имаш прекрасни крака, Лидия — прошепна той.

Ръцете му пробягаха нагоре, после се спуснаха надолу по копrienената кожа по задната страна на коляното. Той нави чорапа ѝ, за да я целуне по оголеното коляно, да докосне нежната ямичка с езика си.

Използва същия любовен похват и за другия крак. Пленничка на неимоверно наслаждение, тя обърна глава на една страна — следеше го как прокара ръце по бедрата ѝ, как ги масажира, как ги гали.

Когато очите му срещнаха нейните, блясъкът им проникна в душата ѝ и тя притвори очи.

— Колко си красива тук. — Пръстите му минаха нежно по коприненото хълмче.

Гласът му бе променил тембъра и резонанса си. Беше грапав от страст, надебелял от желание, изгарящ от нетърпение.

Лидия тръпнеше от звука на гласа му и от ласките му. Пръстът му очертаваше контурите ѝ, проследявайки гънките в горната част на бедрата, където се сливаха в едно.

Умората ѝ изчезна, сякаш никога не я е имало и очите ѝ се отвориха широко, когато усети влажната му ласка от вътрешната страна на бедрата ѝ. Косите му галеха кожата ѝ, наболата му брада сладко драскаше, но тя не можеше да повярва какво се кани да прави той, докато не го видя с очите си.

— Рос! — извика и се опита да издърпа главата му. Но беше късно. Той вече я целуваше, и вместо да го отмести, ръцете ѝ притиснаха главата му още по-плътно. Тялото ѝ ликуваше.

Той я целуваше със същата страст, както я целуваше и по устата.

И беше вълшебно и не можеше да спре.

Всяка целувка беше почит към нейната сладост, нейната младост, нейната невинност въпреки насилието, което бе претърпяла. Любвеобилната му уста я лекуваше от всички емоционални рани, които душата ѝ бе преживяла. Всяка негова целувка донасяше сладостно забвение. Всемогъщите му устни изразяваха благодарността му за всеотдайния начин, по който тя делеше тялото си с него. Защото никога през живота си не бе имал такава жена, с такава любов към него.

Вълните от наслада я връхлитаха една след друга в задъхващо темпо, докато накрая остана без въздух. Това, което се случваше, надминаваше и най-дръзките ѝ фантазии. И тя едновременно беше и шокирана, и изпълнена с разбирането, че това е един наистина рядък дар от Рос за нея, и че удоволствието се състои в това, да го приемеш, като му се отдадеш без задръжки.

Непоносимото удоволствие продължаваше с всяка нежна ласка на устата му, докато накрая тя се сгърчи и утробата ѝ се сви. И точно когато загуби окончателно контрол над себе си, той се намести върху нея и стисна с всички сили разтърсващото се тяло. Набъбналото му

мъжество я разкъсваше. Той проникна докрай със силен и бърз тласък, миг преди семето му да избухне в нея като горещ поток.

Дълго след като тя вече се беше съзела, проумя че лежи — напълно неподвижна и ръцете ѝ стискат бедрата му. Той продължаваше да остава твърд и напрегнат в нея.

— Рос? — обади се тя тихо.

— Съжалявам. Не можах да го удължа.

Той се раздвижи, отначало бавно, а после с все по-засилващо се темпо, опустошаващо възприятията и разума, докато накрая я доведе до онова безпаметно състояние. Този път бяха увлечени от него и двамата, мракът на забравата и безмълвието ги обгърна в топлата си кадифена прегръдка.

Той щастливо изрече името ѝ, докато потъваха в оня златист и умиротворен покой, в който не съществува нищо друго, освен любов.

— Уморена съм, но не ми се спи. Ами ако на сутринта се събудя и разбера, че всичко е било сън — каза Лидия, като бавно го галеше по гърдите.

Рос въздъхна от задоволство.

— Знам. И на мен не ми се спи. Толкова ми е хубаво да те държа в прегръдките си. — Ръцете му се стегнаха около нея и той погали с лека целувка слепоочието ѝ. — Лидия, как можеш да говориш толкова хубаво, след като животът ти е бил груб? Мама Лангстън ми прочете една вечер цял урок за това, колко глупаво съм се държал с теб, и какви възпитани маниери си имала ти. Аз подражавах на Виктория и баща ѝ. Но ти къде си се научила?

— Животът ми не е минал само в оная кочина. Аз, истинският ми баща и мама живеяхме в едно градче. Не си го спомням много ясно, но къщата е още пред очите ми. Мама гледаше цветя в големи саксии до главния вход. Аз си имах стая на втория етаж с голям прозорец. Спомням си как лятото седях до прозореца вечер и се оставях завесите да ме бият по лицето, когато духаше вятър. Бяха бели, с къдрички и можеше да се гледа през тях.

Ръката на Рос лениво галеше извивката на бедрата ѝ.

— Когато си построим наша къща, ще ти купя бели пердета с къдрички. — Тя се притисна в него. — Какво стана с баща ти?

— Почина. Казваше се Джозеф Брайънт.

Тя изведнъж седна в постелята и гордо заяви:

— Така се казвам, Лидия Брайънт.

Той я придърпа долу до себе си и я целуна звучно по устата.

— Вече не се казваш така. Ти си Коулман.

— Знаеш какво искам да кажа — промърмори тя, притискайки се сънливо в него. — Татко пишеше разкази за вестника. Понякога беше много ядосан, защото хората не харесваха написаното от него. Мисля, че беше за робството. Той каза на мама, че ще отиде в северните щати да намери ново място, където да се преместим. Всички бяхме много възбудени. Но там се разболял и починал. Повече не го видяхме. Много смътно си го спомням.

— Опитай се да си представиш, че не знаеш дори кой е бил баща ти. Макар че сред клиентелата на майка ми имаше достатъчно мъже, които ставаха напълно за бащи.

Тя се вгледа в сгърченото му лице и прогони с пръсти горчивината от него.

— Той трябва да е бил много красив и силен, съдейки по теб. Но мен не ме интересува кой е бил той.

Чертите му се смекчиха и той я целуна по ръката.

— Разказвай. Кога се омъжи отново майка ти?

— Не мога да си спомня точно. Бях някъде на около десет години. Трябваше да се изселим от къщата си и да оставим всичко в нея. Хората около нас мразеха много мама, предполагам заради това, което бе писал татко.

Рос се опитваше да си обясни. Брайънт явно е бил аболиционист. Отишъл е на север, не е могъл да свикне с климата, и е починал от някакво бронхиално заболяване. Майката на Лидия, вече вдовица, е загубила всичко.

— Спомням си тъмна стая на горния етаж на една стара къща. Там живеехме. Мама шиеше, бродираше кърпичките и другите принадлежности на дамите. Един ден се върна и ми каза, че се запознала с един мъж, който имал ферма на хълмовете.

Тя въздъхна.

— Те се ожениха и той ни взе в къщата си. Къщата му беше нещо, което не приличаше на къща. Там беше студено през зимата и горещо през лятото. Аз спях в един плевник над конюшната и единственият начин да стигна до там беше стълбата. Беше страшно

мръсно и мама се съсипваше от работа. Знам, че сигурно е била доведена до крайно отчаяние, за да се омъжи за него. Тя си мислеше, че ще има достатъчно храна във фермата му, че ще бъде поздравословно да отрасна там, отколкото в някоя тъмна мансарда. Той бе голям самохвалко и мама беше повярвала на преувеличенията му. Тя му стана доброволен роб.

— А завареният ти брат?

— Той беше по-голям от мен. Беше вече голям, когато двете с мама се преместихме при тях. Той и баща му по цял ден се караха помежду си и с всичките си съседи. Намразиха и нас — когато отивахме в града за провизии, хората ни ругаеха. Мама плачеше и отказа да ходи повече в града. И аз повече не отидох. Страх ме беше да се движа сама сред толкова мъже.

Рос я обгърна още по-силно.

— Онзи живот вече не съществува, Лидия. Щастлив съм, че ми разказа всичко това. То обяснява много неща. И на мен ми олекна, като ти разказах за себе си. Ти си единственият човек, който знае истината. Тайната ми умря с Джон Сакс. Никой друг не знае нищо.

Но тя не беше единствената. Кланси също знаеше. И другите мъже, които търсеха Сони Кларк. Но те никога нямаше да го открият, ако тя успееше да се справи със задачата си. Ръцете ѝ го обгърнаха плътно.

— Никога ли не си разказвал на Виктория?

Дланите му застинаха сред ласката.

— Не — каза той. — Никога не ѝ разказах.

Лидия се усмихна на себе си. Виктория бе имала любовта му. И все още я имаше. Но тя имаше нещо, което бе отказано на Виктория. Доверието му.

— Рос?

— Мммм?

Той се чудеше колко гладък е стомахът ѝ. Външната страна на пръстите му се плъзгаше без всякакво усилие по кожата.

— Това, което направи преди време...

Той застина.

— Да?

— Нищо, само си мислех на глас.

— Какво? Каж ми.

— Аз... не зная... ти сигурно ще си помислиш, че...
— Не знам какво да си помисля, ако не ми кажеш.
— Е, чудех се дали... — Тя се претърколи и се облегна на гърдите с пламнал поглед. — Дали и аз мога да го направя с теб.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

Градчето Джеферсън кипеше от разнообразни дейности. Отстъпващ само на Галвстън по големина през 1872 година в Тексас, той беше център на търговията и пътешествията. По пристаните му се редяха многопалубни речни параходи, бълващи пасажери, които продължаваха пътя си на запад във фургони.

Улиците гъмжаха от хора, повечето проходящи, които купуваха, продаваха, търгуваха, обменяха, товареха или разтоварваха. Пари и стоки сменяха собствениците си. Освободените негри се спотайваха по най-затулените места. Аристократи, загубили всичко във войната, се опитваха да поддържат впечатлението, че конфликтът изобщо не беше ги докоснал, нито се бе отразил на начина им на живот. Скитниците биваха подритвани от всички, или приемани приветливо в зависимост от количеството и цвета на парите и начина им на харчене. Глави на уважавани фамилии блъскаха лакти с най-долните авантюристи, бродещи нощем из областта. Беше хубав град, в който можеше да се запознаеш с много и хубави хора и те да се запознаят с теб... или да се разтвориш в него.

Ванс Джентри, оглеждащ от коня си морето от лагеруващи около града по протежение на мили от него, въздъхна обезкуражено.

— Как, по дяволите, очаквате да ги открием сред цялото това гъмжило? — запита той Хауърд Мейджърс с рязко кимване на главата си.

— Ще ги открием — отвърна спокойно Мейджърс.

— Е, тогава да почваме — заяви Джентри, побутвайки коня с тока на ботуша си.

— Не — спря го Мейджърс. — Довечера ще бъде далеч по-безопасно. Ако хукнем сега да надзъртаме във всеки фургон, ще го подплашим. А за него няма нищо по-лесно от това да се укрие в тая маса от хора.

Джентри изпсува цветисто. Откакто мадам Ла Рю ги бе насочила по следите на Рос, той бе прекарвал дните си по прашните и опушени

влакове, с безкрайните закъснения, отвратително приготвена храна, корава постеля — когато изобщо успяваха да се доберат до такава. Двата с Мейджърс бяха успели да се метнат на един речен параход в Шрийвпорт, но той се бе оказал претъпкан с хора и стока. Вече изобщо не можеше да сдържа нервите си от непрестанните напомняния на Мейджърс за предпазливост. Сега, след като вече съвсем наблизиха до целта, всичко го дразнеше.

Знаеха, че керванът трябва да се раздели тук. Виктория можеше да бъде във всеки един от фургоните, заобиколили града. Жадуваше да я освободи от униженията и тормоза, на който я беше подлагал Коулман колкото може по-скоро. Беше забравил с какво облекчение изслуша думите на мадам Ла Рю колко добре изглеждала съпругата на мистър Коулман.

— Добре — съгласи се той неохотно. — Започваме довечера. А утре тръгвам да търся дъщеря си без значение дали това ти харесва, или не.

Той дръпна рязко поводите на коня си и потегли обратно към центъра на града, където се бяха оказали сред редките късметлии намерили стая под наем.

Мейджърс го последва. Беше му дошло до гуша от Джентри. Ако не беше решил да залови Сони Кларк, преди да излезе в пенсия обсипан в лъчите на славата, щеше да бие шута на всичко още преди седмици и да каже на Джентри да върви по дяволите. Джентри без съмнение щеше да наеме стрелци. Едва ли искаше да плъзне мълвата, че дъщеря му е била омъжена за безславния Сони Кларк. Какъв подобър начин да възпрепятства това като го застреля?

Мейджърс пришпори коня си. Не искаше да изпуска Джентри от погледа си. Макар многократно да му беше набивал в главата, че трябва да залови жив Кларк, той изобщо не го чуваше. В никакъв случай не можеше да му има доверие.

Две сълзи се откъснаха от очите на Присила Уоткинс и се търкулнаха по бузите ѝ.

— Ти си отвратителен, това си ти, Буба Лангстън. Мислех, че след като ми причини това, ще постъпиш като порядъчен човек и ще поискаш да се оженим.

Буба се наслаждаваше на залеза и дъвчеше някаква сладка тревичка.

— Така ли си мислеше?

Той се беше променил. Присила бе забелязала промяната му. Вече не крачеше с неовладяната походка на източено момче, а със сдържаната крачка на мъж, който създава цената си. Очите му не се удивляваха по детски на всичко заобикалящо го, а бяха стегнатите, преценяващи и най-малките подробности очи на мъж, който нищо не приема на вяра. И те сега откриваха всичките си нови качества, докато се наслаждаваха на залеза през присвитите си клепачи. Присила беше оскърбена до дъното на душата си, че дори не беше забелязал най-хубавата ѝ рокля, която бе облякла специално заради него. В последно време, когато се срещаха, той рядко обръщаше внимание на каквото и да било. Грижеше се само за себе си, като я обладаваше бързо и методично. Тя се бе почувствала успокоена, когато той излезе от онова състояние, в което бе изпаднал след смъртта на Люк. Но никога повече не бе повторил всички онези сладки думи и действия от времето на първата им среща.

— Защо мислиш, че ти позволих да го направиш? — запита го тя, като хвърляше трескави погледи към фургона с надеждата, че майка ѝ няма да я чуе. — Мислех да се омъжа за теб, в противен случай...

— А какво мислеше да правиш със Скаута? — любопитства Буба, отклонявайки очи от пламтящото слънце.

Тя примига и облиза устните си. Да я беше зашлевил, нямаше толкова да я изненада.

— Скаута? — повтори тя с тънък глас.

— Да, Скаута. И за него ли мислеше да се омъжиш? Или само търсеше начин да се отървеш от майка си и пет пари не даваше кой ще е левакът, който ще те измъкне?

Тя усети как пламва. На кого държеше такъв тон тоя пикльо? Но тя успя да се овладее и да изтръгне поредните бистри сълзи от очите си.

— Буба, Буба, кой ти разказа всички тия лъжи за мен? Знаеш, че обичам само теб. Винаги съм те обичала. Който и да ти го е казал, той ти е завиждал. Това е. Защото обичам само теб и никой друг.

Буба протегна дългото си, възмъжало тяло. Вече не приличаше на скакалец.

— Както чувам, ти обичаш всеки, когото можеш да оплетеш в мрежите си.

Обхвана я отчаяние. Скаута я бе отритнал по най-подигравателния начин. Той беше свършил работата, за която беше помолен и бе духнал към някоя друга авантюра, оставяйки я да се гърчи с наранената си гордост.

Буба беше последният ѝ шанс. Тя нямаше намерение да се остави младините ѝ да минат в някоя забутана ферма, където щяха да ѝ правят компания само майка ѝ и наивният ѝ, безропотен баща. Никога повече нямаше да има възможността за друг живот, освен този на затъпяващия робски труд. Поглеждайки разтревожено към фургона, тя взе ръката му и я постави върху гърдата си, замрежвайки очи в престорена страст.

— Буба, чуй сърцето ми. То бие само с любовта за теб. Кълна ти се! Почувствай колко много те обичам, Буба.

Ръката му тръгна по тялото ѝ. Триумфална усмивка смени нацупената ѝ физиономия. Той я погали по съвсем непознат досега за нея начин. Тя простена от удоволствие, когато зърното ѝ се надигна под игривия му пръст.

Но той бързо отпусна ръката си.

— Ти си красива, Присила, и имаш качествата, които биха привлекли всеки мъж. Но аз нямам намерение да взема за съпруга жена, която си отваря краката за всеки.

— Ах ти, мръсно копеле — изсъска тя, отдръпвайки се от него.

До този момент той нямаше представа колко грозна може да бъде в някои моменти тя. Лицето ѝ се изкриви в зловещо гротескна маска. Тя беше развратна до мозъка на костите си и винаги щеше да прави това, което ѝ се иска. Буба не усети нищо, освен пълно облекчение, че е послушал думите на Рос.

— Ти не беше мъж, докато аз не ти показах как да станеш. И всеки път, когато бях с теб, имах чувството, че лягам с нерез. Чуваш ли ме? — извика тя. — Мръсен нерез!

Буба се ухили широко.

— Е, в такъв случай не бих могъл дори и да мечтая за по-добра учителка. Благодаря ти за уроците и за всичко останало.

Той се изправи и се отдалечи с онази спокойна, отпусната стъпка на човек, отхвърлил тежък товар от плещите си.

Присила се обърна, обзета от безсилен гняв. Майка ѝ стоеше точно зад нея. Тясното ѝ лице аленееше. Ноздрите на костеливия ѝ нос се свиваха. Тя протегна мършава ръка и зашлеви дъщеря си колкото сила има, оставяйки следи от пръстите си върху бузите ѝ.

Момичето дори не мигна. То не откъсна очи от майка си, и докато я гледаше, бавна усмивка разтвори съблазнителните ѝ устни. Без да каже и дума, тя влезе във фургона, свали един голям куфар, изблъска настрани безмълвния си баща, и започна да си събира дрехите.

— Какво мислиш, че правиш, госпожичке? — попита Лиона Уоткинс.

— Тръгвам си. Отивам в Джеферсън, където започвам работа.

Безцветните очи на Лиона примигаха гневно няколко пъти.

— Няма да ходиш никъде.

— Погледни ме! — Присила се завъртя към майка си. — Нямам намерение да свърша живота си нещастна и изсушена дъртачка като теб, в някаква забравена и от Бога ферма с някой стар пръдльо като него. — Тя посочи към баща си с показалец. — Аз ще живея моя живот.

— Как? Та ти ще умреш от глад?

Присила продължи да си събира багажа с презрителна усмивка.

— Още преди да се здрачи и ще имам работа.

— Какво ще работиш?

Присила щракна ключалките на куфара и отново изгледа майка си.

— Ще работя това, което ми доставя удоволствие — изрече тя с пламтящи очи. — Което много отдавна правя за тоя, дето духа. Но отсега нататък ще ми плащат за него.

— Курва? — прошепна Лиона с разкривени черти. — Ти ще станеш курва?

Присила се усмихна доверително.

— Най-високо платената в историята. Виждаш ли, мамо, когато не те обичат, ти умираш да бъдеш обичана. Години съм си мечтала някой да ме обича. Мисля да събера в пари всичката тая любов, която ти не ми даде. И всеки път, когато прегръщам мъж, ще си мисля за всички онези случаи, когато ти не си ме прегърнала. Остани си със здраве.

Тя смъкна куфара от фургона и скочи до него. Вдигна го и пое към Джеферсън, без да се обърне назад.

Лиона се нахвърли бясно върху съпруга си.

— Ти, безгръбначен идиот такъв, така ли ще ми седиш като някой пън?

Той изгледа жена си с безцветните си уморени очи, в които за пръв път от години се беше появил някакъв блясък.

— Да. Нямам никакво намерение да я връщам. Каквото и нещастие да си навлече, то ще е по-малко от това, което щеше да изживее с теб. Ще ми се да бях имал куража ѝ преди дявол знае колко години.

— Ще си пишем писма — изрече Лидия разплакана.

— Не мога нито да чета, нито да пиша, но когато някое от малките се научи... — Гласът на Мама Лангстън заглъхна под напора на обхваналите я емоции. — Ще ми липсваш страшно много. Ти си ми като дъщеря.

— Нямаше да съм жива, ако не беше ти.

Лидия и възрастната жена се прегърнаха отново. Момичетата плачеха без да се крият, хванати за полите на Лидия. Майка и Самюел стояха сериозни до баща си. Всички изглеждаха тъжни.

Лидия вече си бе взела сбогом с другите семейства от кервана. Едно по едно те бяха въввлечени в кипежа на Джеферсън. Лангстънови тръгваха рано сутринта на другия ден. Веднага щом заредяха с пресни провизии, щяха да преместят фургона до външната западна граница на лагера. И тъй като нямаше да могат да се видят след това с Лидия, вземаха си сбогом сега.

— Ще дойдем да те видим. Рос вече каза, че можем. Може би след година или две, когато построим къщата. Казах ли ти, че Мозес идва с нас? Толкова много ще ни помогне. Рос възнамеряваше да го покани дори преди още самият той да ни предложи услугите си.

Лидия говореше прекалено много и прекалено бързо, но знаеше, че ако не спре веднага ще се разплаче.

— Ти го обичаш, нали, моето момиче? — запита я Мама Лангстън, когато Лидия спря да си поеме дъх.

— Да, обичам го. Той ме кара да се чувствам... — тя потърси подходящите думи, но не можа да открие такива, с които да изрази как

се чувства, откакто Рос бе започнал да трепери над нея. И тя знаеше, че той наистина трепери. Той не я обичаше, както бе обичал Виктория, но трепереше над нея. — Кара ме да се чувствам чиста и нова. Уважавана и почитана. Без значение на това какво съм преживяла по-рано.

— И той те обича — изрече Мама Лангстън, като я погали по главата.

Лидия поклати отрицателно глава.

— Той още обича Виктория.

Мама Лангстън отхвърли думите ѝ с бърз жест на ръката си.

— Той може и да си мисли, че я обича, но ти си тази, която споделя леглото му. И много скоро ще разбере, че ти си тази, която обича. И както бляска със зъбите си в последно време, не мисля, че този ден ще е далеч. Той никога не е изглеждал така, когато тя беше жива. Напротив, през цялото време беше загрижен за нещо, сякаш полагаше големи усилия да я поддържа щастлива. Дватама ще си живеете много добре. Знам го.

— И аз мисля така, Мама Лангстън.

Възрастната жена изгледа внимателно Лидия.

— Знаеш ли, имаше време преди седмица или повече, когато си мислех, че си ми много ядосана за нещо.

Лидия избягна проницателните ѝ очи. Беше вярно, че тя не беше в състояние да се опре на Мама Лангстън, след като разбра, че Кланси е убил Люк. Вината за смъртта на момчето не ѝ позволяваше да поддържа близките отношения, които имаше с въззрастната жена. Тя не бе осъзнала, че Мама Лангстън е забелязала тая отчужденост.

— Не, не е вярно. Мисля, че вече се ужасявах от предстоящата раздяла и се опитвах да свиквам без теб. — Зад клепачите сълзите ѝ се надигаха. — Аз те обичам, мамо. Всички вас.

Мама Лангстън я прегърна силно.

— И ние те обичаме, Лидия.

След като се пуснаха, Лидия прегърна всички поотделно. Прегърна дори и Зик, който поруменя като юноша.

— Пази се, моето момиче — каза той срамежливо.

— Буба каза, че ще дойде по-късно до фургона ви да си вземе сбогом — каза Мама Лангстън, изтривайки очи с крайчеца на престилката си. — Той искаше да изчака завръщането на Рос. Това момче направо се разкъсва от раздялата си с него.

— Рос трябва да се върне всеки момент от града. Трябва да приготвя вечерята, преди да си е дошъл.

Поемайки Лий от ръцете на Анабет, тя се вгледа във всяко лице, сякаш искаше завинаги да ги съхрани в паметта си. Внезапно я прободде мисълта, че Люк не е сред тях. Смъртта му щеше да тежи на съвестта ѝ цял живот. Ако не беше тя...

— Сбогом — каза тя и се обърна.

С мисълта за Кланси Лидия забърза към фургона. Трябваше да измъкне торбичката със скъпоценностите от тайника ѝ. Кланси щеше да се върне за нея, тя беше сигурна. Вероятно бе вървял по следите на кервана от деня, в който простреля Уинстън. Кога ли е разбрал, че скъпоценностите не са у него? Щеше да е бесен и готов на насилие. Лидия искаше да е готова за появата му. Той щеше да дойде, а дойдеше ли, тя възнамеряваше да му даде незабавно торбичката.

Вече беше напълно убедена, че Рос не знае нищо за скъпоценностите. Виктория ги беше скрила във фургона им. Лидия знаеше, че той се гордее със себе си, задето се бе измъкнал от коварните хватки на престъпния свят. Не зависеше от никого, освен от собствената си воля и нечовешки труд. Той никога не би принудил Виктория да вземе семейните бижута — беше го направила на своя глава. Така че, ако Лидия връчеше скъпоценностите на Кланси и го купеше по този начин, Рос оставаше в безопасност.

Тя разбърза над печката, но Лий очевидно бе решил да я отвлича от работата ѝ. Първо изцапа пелените си и трябваше да ги смени, после заплака, когато се надвеси над огъня. Успокои се едва когато го нахрани с мляко. Рос беше купил крава при пристигането им в Джеферсън, така че вече не зависеха от Норууд.

Тя не успя да измъкне торбичката. Когато вечерята закъкри върху огъня, тя се качи във фургона. Още не беше поместила шкафа и на инч, когато чу Рос да я вика.

— Лидия!

Втрещена от ужас, тя приглади косите си и се върна.

— Тук съм.

Показа главата си от фургона тъкмо навреме, за да види как Рос скача от седалката на един открит фургон. Мъжът до него свали орфаната си шапка, но остана на седалката.

Рос ѝ се усмихна.

— Страшен късмет извадихме — каза той. — Запознай се с мистър Причард, мистър Причард, това е жена ми, Лидия. — Мъжът кимна приветливо.

Тя остана загледана в него и някакво остро предчувствие я прониза. Рос продължи ентузиазизирано.

— Запознахме се в града. От няколко седмици чакал да си купи фургон като нашия. Направихме пазарлъка и сега веднага ще си го вземе. Каза, че иска да се добере колкото може по-близо до мястото си, преди да падне първия сняг. Мисля си, че ако тръгнат веднага, ще могат да стигнат до Ел Пасо и да прекарат зимата там, преди да продължат към Калифорния.

— Исква да вземе фургона? Веднага?

— Веднага щом разтоварим всичко, което няма да купи — отвърна Рос, смеейки се с цяло гърло. — Предложи и да ни помогне, така че да почваме. Купих тая каруца с парите, които ми плати мистър Причард, защото ще ни потрябва по-нататък. Ти с Лий ще спиш във фургона на Мозес, докато стигнем нашето място. Ще се крием в него, в случай, че закъснея с колибата.

— Защо не му продаде фургона на Мозес? — запита го трескаво тя.

— Защото не е голям колкото нашия, а пък мистър Причард има пет деца. — Рос обърна глава към мистър Причард, който му върна усмивката. — Значи така, всички вещи, които ще ни трябват по-нататък, ще прехвърлим в каруцата.

Тя остана закована, докато през това време мистър Причард скочи от каруцата и двамата с Рос се заеха да разглобяват дома, в който бе прекарала последните два месеца от живота си.

По едно време Рос видя замаяното, трагично изражение върху лицето ѝ и дойде при нея. Сложи ръце върху раменете ѝ стискайки я леко.

— Лидия? Какво ти става?

— Нищо — заекна тя.

Мистър Причард свалише с помощта на Мозес шкафа от фургона на Рос и двамата го понесоха към другия, който Мозес беше наследил от Уинстън. Изваждането на торбичката щеше да ѝ отнеме не повече от няколко секунди, но нямаше никаква възможност. Рос я гледаше със странен поглед.

— Аз... аз трябваше да се сбогувам с Лангстънови.

Той я привлече до себе си и я целуна силно по устата.

— Знам, че ти е много мъчно, но им обещах твърдо, че ще отидем да ги видим. Може би догодина. — Той отново я целуна. — А сега ми помогни да подредим всички тия вещи и ми кажи кое ще ти трябва и кое можем да продадем.

Работиха до тъмно, за да свършат работата. Семейство Причард, които бяха пристигнали в Джеферсън от Мисисипи, нямаха търпение да продължат пътя си след шестседмичния престой, поради търсене на най-нужните стоки и провизии. Мисис Причард и децата — и петте момчета, както се беше похвалил гордо мъжът докато правеше комплименти на Лий — бяха в града, купувайки останалите вещи, в допълнение към тези, вече закупени от Рос.

Накрая, след близо два часа здрав труд, те се сбогуваха. Рос му беше дал указания как да подреди конете и лично се бе сбогувал поотделно с всяко животно. Конете му не искаха да потеглят, но накрая неохотно се подчиниха на командите на мистър Причард. Той им махна с ръка и им пожела добър късмет, отпътувайки с фургона, конете, резервното колело, двата варела за вода, приспособленията за дърпане... и бижутата на Джентри.

Лидия не бе успяла да ги измъкне от фургона. Тя би била щастлива да се раздели с тях, ако не беше Кланси. Какво щеше да прави, когато изникнеше завареният ѝ брат? Какво?

Колкото и да бяха уморени, Рос настоя да преместят фургона на Хил и новата каруца в южния край на града, далеч от тълпата и останалите преминаващи пътници. Лидия изпълни механично всичко; психическата ѝ умора обременяваше тялото ѝ с допълнителен товар. Лицето ѝ не можеше да скрие тая крайна степен на изтощение, защото веднага щом се приготвиха за нощта, Рос дойде при нея и я притисна към себе си.

— Иди при Лий във фургона на Мозес и заспивай.

Тя се притисна в него, не можейки да се освободи от представата си за Кланси. Представяше си как той отива при шерифа и го известява за местонахождението на Рос Коулман.

— Не. Остани при мен през нощта, Рос. Ела, легни при мен и ме прегърни. Моля те — замоли го тя, впивайки пръсти в коженото му яке.

Той се усмихна.

— И на мен много ми се иска. Но двамата с Мозес имаме много работа тази нощ. А ти си почивай. Вдругиден потегляме направо за вкъщи.

Думата я накара да трепне и тя вдигна очи:

— Вкъщи — повтори тя като в транс. — Рос, наистина ли? Ще си имаме къща? Двамата с теб и Лий?

Тя го прегърна, обзета от желание вече да са си у дома, в безопасност.

— Наистина — увери я повторно той с нежен шепот.

Целуна я и ръцете му усетиха познатите очертания на тялото ѝ. Тя се притисна още по-силно към него. Отговори ѝ като я обгърна още по-страстно.

— Лидия — прошепна той, — виждаш ли какво направи с мен? — Устните му проследиха косата ѝ, преди да я отблъсне с огромно усилие. — Имам много работа, момиче.

Потупа я по гърба и посочи към фургона на Мозес.

Как ѝ се искаше да се разтвори в топлината на прегръдката му, да използва любовта му като щит срещу непрестанно разяждащата я мисъл за Кланси. Дали не беше по-добре да му каже всичко? За Кланси? За скъпоценностите? Тя спря и се обърна. Но той вече работеше с Мозес, подреждайки вещите върху каруцата и говорейки оживено за планове, които бе обмислял цял следобед.

Щеше ли да се осмели да го приближи, ако Мама Лангстън се оказеше права, че той вече я обича, и да му каже, че съдбата и на двамата зависи от заварения ѝ брат, който я беше осквернил?

Но освен заплахата, която представляваше самият Кланси, оставаше и въпросът как щеше да постъпи Рос. Ако поемеше отмъщението в свои ръце и убиеше Кланси? Това без съмнение щеше да докара закона по петите му. Или щеше да насочи отвращението си към нея? Научавайки, че Кланси все още играе съдбоносна роля в живота ѝ, нямаше ли да прокълне мига, в който я беше взел за своя съпруга, че се беше любил с нея? Оставаше ѝ само да се надява, че Кланси няма да успее да ги проследи.

И с тая успокоителна мисъл тя тръгна, за да се сблъска със самото въплъщение на всичките ѝ страхове.

— Добър вечер, сестричке — изръмжа той.

Кръвта на Лидия замръзна в жилите при звука на гласа му.

Тя хвърли бърз поглед към Рос и Мозес. Мозес кладеше огън за кафе, а Рос подреждаше вещите в каруцата. Разговаряха оживено.

— Да не си полудял? — запита го тя, обръщайки глава към него.
— Ако Рос само те зърне тук...

— Имаме доста да си приказваме, нали, сестричке? Като например за ония скъпоценности, дето щеше да ги даваш на бедното си братче.

Тя преглътна с усилие и пристъпи зад фургона, скривайки се от погледа на Рос, в случай, че погледнеше към нея и я видеше да разговаря с човека, за който преди време бе твърдяла, че не познава. Кланси я последва и склучи пръстите си около рамото ѝ като менгеме.

— Къде са бижутата? Дай ми ги веднага! Тогава успя по някакъв начин да ми ги вземеш, когато оня красавец ме нападна.

— Не съм! — отвърна тя разпалено и се опита да освободи ръката си. — Искях да ги вземеш, за да се махнеш от нас. Уинстън ги хвана, докато падаше. Оставих ги обратно под дъските на фургона и...

— Донеси ги.

Тя захапа долната си устна и усети вкуса на кръв в устата си. Изпусна дълбока въздишка и каза:

— Не мога.

Той я блъсна толкова силно във фургона, че ушите ѝ писнаха.

— Казах ти, дай ми ги — изръмжа той в лицето ѝ.

— Рос продаде фургона тази сутрин. Няма го вече. Не знаех, че ще се отърве толкова бързо от него. Кълна ти се, Кланси. Купувачът си го прибра, преди да имам време да ги измъкна от скривалището.

Той се втренчи в нея с ненавистен поглед и после прониза с очи лагера, за да се увери в истината на казаното от нея.

— По дяволите! — изруга той и думите я блъснаха в лицето като плесник. — Е, късметът ти те напусна значи, а? — запита я той рязко.

— Какво искаш да кажеш?

Устните ѝ бяха като гумени и не ѝ се подчиняваха. Гърлото ѝ бе пресъхнало, а главата — тежеше замаяна.

— Искам да кажа, че имам още пет хиляди долара, които ме чакат като награда за съобщението, че знам къде се намира скъпият ти съпруг, това имам предвид.

— Не, Кланси...

Тя посегна към ръкава му, но той я отблъсна.

— Имаше възможността да купиш мълчанието ми. Цената бяха скъпоценностите, за които ме излъга.

— Казах ти...

— Затваряй си устата. — Той дръпна ръката си назад, сякаш се канеше да я удари. Вместо това обаче гальовно я постави на врата ѝ. — Пък може и цената ми да се е променила. Може би си искам теб. Няма ли да биеш шута на красивия си съпруг и да тръгнеш с мен, ако ти обещава, че няма да го издам?

Обзе я страшна погнуса. Допирът му беше студен и хлъзгав, сякаш оставяше слуз по кожата ѝ навсякъде, където я докоснеше. Стомахът ѝ се разбунтува. Цялата се разтрепери неудържимо. Не, никога, за нищо на света!

А заради Рос? За да спаси живота му?

Но как можеше да позволи на това животно дори да я докосне, след като бе познала любовта на Рос? Господи, как? Но тя щеше да направи всичко, дори и да тръгне с Кланси, само и само да спаси Рос и Лий.

Тя отвори очи. Беше ги затворила, за да не гледа отвратителното му лице.

— Добре. Ще тръгна с теб.

Той се изсмя тихо, но от това смехът му беше не по-малко смъртоносен.

— Пак ще бъдеш моя, сестричке. — Той се отдръпна от нея. — Но колкото и да си красива, пет хиляди долара за мен са гледка, далеч по-красива от теб в тази минута. Колкото и да си здрава, ти нямаш онази власт, която имат парите.

Той я беше унижил, но тя стоеше над тези неща. Ако трябваше, щеше да се хвърли и в краката му.

— Кланси, моля те. Не го прави. Не ни причинявай такова нещастие.

— Аз си скъсах задника от блъскане за тия пари, сладур — изрече той с копринен глас. — Спомняш ли си онова момче, дето се наложи да го убия? Как се казваше?

— Люк Лангстън.

— Да, Лангстън. Много кораво копеле се оказа. За малко не се измъкна от ръчичките ми. Биеше се като дива котка. И онзи красавец.

— Уинстън Хил. Ти ги уби и двамата. А те бяха мои приятели.

— Аз бях твой приятел, преди да се обърнеш срещу мен. Не го забравяй. Ти ме заряза, мислейки, че съм мъртъв, госпожице. Ти ми беше жена. И избяга с корем, пълен с моя син. И аз ще имам грижата да ми платиш за всичко. Но първо да стигна до града.

— Какво ще правиш там?

— Ще потърся във фургона ви едно нещо. Ако си ми казала истината, те не са стигнали много далеч.

Лидия си помисли за мистър и мисис Причард и петимата им синове. Още невинни жертви на съвестта ѝ.

— Няма да можеш да го намериш — каза тя с глас, който прозвуча неубедително дори и на нея.

Той я стисна за челюстта и изсъска в лицето ѝ:

— Моли се по-добре да ги намеря, защото иначе ще ме видиш сутринта зад гърба на шерифа.

И с тая заплаха той се дръпна. Лидия не откъсна поглед от отдалечаващата се фигура. Повтаряйки си списъка на престъпленията, които бе извършил само срещу нея, тя проумя до каква степен го ненавижда, колко много желае смъртта му. Понечи да хукне подир него, но спря. Как можеше да го убие с голи ръце? Та тя нямаше никакво оръжие. Той щеше да я надвие, сигурно щеше да я убие, и после да се върне за Лий и Рос.

Какво да правя, Господи? — питаше се тя, докато се качваше във фургона, където Лий спеше мирно и кротко. Не можеше просто така да си седи и да остави това животно да разруши живота ѝ повторно. Трябваше да направи нещо. Но какво? Какво?

Отвън нечия сянка се отдели от фургона. Тя прие фигурата на мъж. Той надзърна във фургона и видя Лидия да плаче над кошчето на бебето. Тя кършеше ръце и ронеше сълзи. После погледна след клатушкация се мъж. Устните му се свиха, той стисна ръце в юмруци.

И безшумно последва мъжа.

Кланси не можеше да повярва на късмета си. И наистина беше извадил страхотен късмет.

Забеляза фургона на Коулман на главната улица на града, паркиран до един магазин за галантерийни стоки. Тъпият му собственик и съпругата му заедно с петте момчета бяха струпали цял

куп стока до магазина и върху тротоара, като оживено спореха как да ги натоварят по най-добрия начин.

Той ги бе наблюдавал незабелязано от другата страна на улицата. И когато всички отново влязоха вкупом в магазина за още стока, той прибягва по улицата и се вмъкна във фургона преди някой да го е видял. Нужни му бяха само секунди, преди да открие дъските, разместени от Лидия. И преди семейство Причард да се върнат, след миг Кланси вече крачеше по тротоара с торбичката в пазвата си, радостен, че не му се бе наложило да убие някого и да вдига излишен шум.

Обмисляше по кой начин беше най-добре за него да се свърже със закона. Трябваше ли да влезе с гръм и трясък в офиса на шерифа, обявявайки на всеослушание, че знае къде се намира Сони Кларк? Той не смяташе хората на закона за особено умни. Шерифът можеше и да не знае дори кой е този Сони Кларк. В края на краищата, Тексас не беше територия, в която се беше подвизавал Кларк. Можеше да се наложи да изчакат дори и дни, докато проверят нещата и получат заповед за арест. А през това време Лидия и Рос можеха да офейкат без следа. Не, той трябваше да убие и двамата, за да не допусне това да се случи. Но как можеше едновременно да държи под око и тях, и кухня шериф?

Ами ако Лидия вземеше да се раздрънка за убийствата? Разбира се, срещу него щяха да бъдат само голите ѝ обвинения, защото кой щеше да повярва на съпругата на един престъпник като Кларк? Но имаше и няколко свидетели, които можеха да потвърдят, че са го виждали да се навърта около кервана. Те не можеха да го обвинят конкретно в нищо, но със сигурност щяха да му попречат да грабне наградата.

След като скъпоценностите бяха вече в ръцете му, оставаше единствено да предаде Кларк на закона и да си получи наградата за това. После да офейка по най-бързия начин. Но как да го изпипа така, че никой нищо да не заподозре?

Блъскаше си главата над този въпрос, докато си пробиваше път във фойето на хотела. Скоро спря пред салона. Огледа втренчено залата, търсейки бара. Първото, което прикова вниманието му, бяха двамата мъже, седнали настрани от тълпата в кресла с малка маса помежду им. Единият разгорещено обясняваше нещо, приведен над масата, като яростно блъскаше с юмрук по лъскавата повърхност.

Другият слушаше с отегчена физиономия, но с очи пронизващи тълпата в съседния салон с професионална острота.

Кланси спря на място и се втренчи, принуждавайки останалите мераклии за развлечения да го заобикалят при влизането си. Той познаваше отнякъде двамата мъже! Раната му тогава още не беше преминала и беше доста пиян през онази нощ в Ноксвил, но не чак дотам, че паметта да му изневери сега. Бяха същите. Същите, които го наведоха на мисълта, че Лидия е могла да потърси убежище в кервана. Мъжете, които преследваха Кларк.

Малко остана да изреве от радост. Нямаше майтап, беше копеле със страшен късмет.

Бръкна в пазвата си за протрития плакат, с който не се разделяше, и притисна торбичката със скъпоценностите по-здраво към корема си, докато се насочваше към тях. Без да каже и дума, той хвърли плаката върху масата така, че да падне с лицето нагоре.

Мъжът с бялата коса прекъсна многословната си тирада и вдигна ядосан поглед.

— Какво, по дяволите...

Другият сви пръстите си, когато видя какво беше подхвърлил Кланси.

— Ще почерпите ли един човек, който умира от жажда и желание да си поприказва?

Кланси побутна назад омазнената си шапка и ги изгледа надменно, усещайки собствената си значимост.

Мейджърс издърпа един стол до масичката и взе още една чаша от подноса върху близкия шкаф. Кланси им се ухили така, сякаш знаеше тайна, която те умираха да узнаят. Гледаха го с нескрито отвращение, но и с голям интерес.

Кланси обърна набързо няколко чаши уиски и обърса устата си, като каза:

— Казвам се Ръсел. Кланси Ръсел.

— Аз съм Хауърд Мейджърс от детективска агенция Пинкертън. Това е мистър Ванс Джентри.

Кланси се облегна назад в стола, оглеждайки салона с подчертано безгрижен поглед, след което си наля щедро нова доза.

— Имам една много здрава ферма в Тенеси до границата със Северна Каролина — изрече той с явно самохвалство. — От няколко

месеца гоня жена си, която офейка с бебето в корема си.

— За Бога, човече... — започна Джентри, само за да бъде прекъснат след миг от спокойния професионален глас на Мейджърс.

— Това е много интересно, мистър Ръсел, но бихте ли имали нещо против да ни обясните по какъв начин е попаднал в ръцете ви този плакат и какво знаете за него?

Прогнилите зъби на Кланси се оголиха в усмивка.

— Нищо, само дете знам къде е точно в тази минута.

Джентри излетя от стола си, сграбчвайки Кланси за яката, при което едва не го събори. Уискито се разля върху ръката на Кланси.

Мейджърс изпадна в гняв от изблика на Джентри. Той се изправи, дръпна яко белокосия мъж и му нареди да седи със затворена уста. Малката им групичка бе започнала да привлича вниманието на околните, а това беше нещо, което Мейджърс най-малко желаше в момента. Особено пък в този момент. Джентри неохотно се подчини, без да спира да хвърля свирепи погледи към Кланси.

Мейджърс се обърна към Кланси, който изтриваше ръката си от разлялото уиски.

— Съжалявам, мистър Ръсел. Мистър Джентри е прекалено развълнуван. Дъщеря му е омъжена за Кларк. Те са избягали от дома му в Тенеси преди няколко месеца и оттогава няма никаква вест за тях. Много е разтревожен за дъщеря си.

Кланси знаеше всичко това, но не искаше да се издаде. Плановите му за бързо грабване на паричната награда и последващо изчезване не включваха замесването му със закона, или Джентри. По-добре Лидия и Кларк да му съобщяха новината за смъртта на дъщеря му. Щеше да се направи на луд и за скъпоценностите. Още тази нощ щеше да ги зарови на потайно място. И утре Лидия само щеше да си усложни положението, ако им кажеше за тях. И когато всичко приключеше, щеше да си разчисти сметките с Лидия заради хубавия ѝ съпруг, когото тя толкова обожаваше. Според Кланси тя имаше да се издължава за всичките злини, които му беше причинила. Но сега вече той щеше да има грижата малката му сестричка да си плати цялата сметка.

Когато се наложи, Кланси можеше да бъде добър актьор. И реакцията му беше най-малко очакваната от двамата мъже. Той избухна в силен смях.

— Женен за дъщеря ти, а? Е, малко ми е трудно да ти го разкажа, Джентри, но аз съм по следите на тоя човек, щото отмъкна моята жена. Твърди, че тя била женена за него, и че онова малкото било негово, а не моето. Не съм чувал за никаква друга жена около него.

— Само си губим времето — изсумтя Джентри, без дори да удостои с поглед Кланси. Той се обърна към Мейджърс. — Този тук очевидно не знае дори за какво говори. Пиян е като свиня.

Този път беше ред на Кланси да излети над масата.

— Търсиш един мъж на име Сони Кларк, нали? Който сега е Рос Коулман, нали? Е, той е тук, само на миля от града. Днес имах малък разговор с моята, когато ги открих. Успях да я вразумя. — Той премляска и примига с мръсно наслаждение. — Много сочно парче е булката ми. Тая нощ ще го позанимава добре, докато успея да се върна при нея с човек на закона.

Един час по-късно се разделиха. Когато Кланси се отдалечи на значително разстояние, Джентри се обърна към Мейджърс.

— Нали не говореше сериозно, че ще изчакаме до сутринта да ни заведе при тях? — възкликна Джентри безсилен да се сдържа повече, когато Мейджърс се отправи към стълбите.

— Казах точно това, което исках да кажа. Не искам да го атакуваме през нощта, защото може много лесно да ни се измъкне.

— Ние ще го изненадаме.

— Изненадата ще бъде пълна сутринта. Както ни обясни Ръсел, Кларк не подозира нищо.

— Той е направил нещо с Виктория — прошепна Джентри със скърцане на зъби, макар че фоайето на хотела беше опустяло, ако не се броеше сънливия администратор зад преградата. — Ръсел не знаеше нищо за нея. Ще позволиш на Кларк да се измъкне, докато аз не знам все още нищо за дъщеря си? — Гласът му се извиси, а с него и гневът му. — Е, добре, трябва да ти кажа, че ми писна от постоянните ти предпазни мерки. Изобщо нямам намерение да чакам до сутринта. Тръгвам още сега подире му...

Нещо го шибна и го завъртя. Мейджърс не беше висок, или силен като него, но въпреки пенсионната си възраст, беше много жилив и изненадата беше на негова страна. Той стисна заканително другия мъж.

— Слушай добре какво ще ти кажа, Джентри. Повдига ми се от теб, от нервите ти и от безкрайните ти тиради. Вярно, плащаш на агенцията, така че съм длъжен да те търпя. Но ти не можеш да ми казваш как да си върша работата. Ще стане така, както аз реша. Разбра ли? Както аз кажа.

И за да усилите ефекта от думите си, той заби още по-силно юмруци в гръдния кош на мъжа.

— А сега, ако искаш да извикам шерифа да те прибере на топло с обвинение по нарушение на обществения ред, само кажи. Няма да ти позволя да хукнеш и да ми проваляш цялата работа. Кое избираш?

Джентри, ненавиждащ положението, в което се бе оказал, се вгледа в очите на детектива и видя в тях такава решителност, от която дори и бившия железен фермер Джентри би се уплашил.

— Ще почакам до сутринта — отвърна грубо той.

Мейджърс отпусна бавно сакото на Джентри. Не проговори и дума, но острите му очи казаха всичко без думи.

Кланси се клатушкеше и си тананикаше с тъпа усмивка върху лицето. Щеше да я научи той тази кучка. Планираше да бъде там с Мейджърс и Джентри сутринта, когато щяха да изненадат Лидия и съпруга ѝ. Надяваше се да ги спипат по бели гащи.

Той се изсмя мръсно и си спомни как гърдите ѝ изпълваха ръката му. Да върви на майната си, наоколо гъмжеше от жени като нея. Той щеше да си подбере най-хубавите. Утре след ареста на Кларк щеше да получи паричната награда. Скъпоценностите вече бяха в него.

Кланси Ръсел щеше да стане известен! Да, господа. Вече потегляше към висшето общество. Нищо не можеше да го спре по пътя му.

— Хей, мистър — разнесе се нечий тих глас от тъмните сенки на алеята.

— А? — запита Кланси, като се олюляваше и се опитваше да фокусира очите си. — Кой ме вика?

— Аз те викам. — Собственикът на гласа се отдели от сенките. — Не ме ли познаваш?

Кланси примига, докато двата образа се слепят в един, и тогава челюстта му увисна, а очите за малко не изскочиха от орбитите си. Виждаше един дяволски призрак!

— Това е за Люк. Моят брат.

Буба заби ножа до дръжката в основата на диафрагмата му и го дръпна рязко нагоре. Проследи как омразното лице се сгърчи първоначално от изненада, после от ужас и болка, и накрая се сви с гротескното изражение на смъртта.

Буба издърпа ножа и остави безжизненото тяло да се стовари с влудяващ грохот върху заритата с боклук алея. Преди да се отдалечи в мрака невидян и нечут, той коленичи само за секунда до трупа.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

Рос лежеше върху сламеника с ръце, сплетени зад тила, втренчен в черното кадифено небе, обсипано със звезди. Той беше щастлив; изпитваше върховно чувство на покой. Задоволството течеше по тялото му като гъст, горещ крем.

Когато бе видял Виктория да умира, си бе помислил, че животът му свършва. Но това съвсем не беше така. Той разбра, че животът предлага толкова радост, колкото и скръб. Не беше наложително човек да се бори непрекъснато, за да докаже колко струва. Когато някой мисли за теб, това те прави ценен.

Лидия мислеше за него.

Не че Виктория не беше мислила. Беше! Тя не би се противопоставила на баща си и не би се оженила за него, ако не го обичаше. Обичаят и общественото положение бяха подхвърлени на присмех. Но би ли се омъжила тя за него, ако знаеше цялата истина за миналото му? Щеше ли да го обича със същата всеотдайност?

Рос не беше убеден. Той никога не бе имал куража да подложи на изпитание силата на любовта ѝ. За него тя беше съкровище, нещо, над което трябваше да трепери, да брани от всичко грозно, да я защитава до смърт. Той не мислеше, че тя би понесла истината за него. Лидия, напротив, сякаш го беше обикнала още по-силно именно заради това.

Любов? Защо бе изплувала тази дума в съзнанието му? Обичаше ли го тя? Тя му беше показала любовта си поне в сто случая, от дребните радости, с които услаждаше живота му, очакването в очите ѝ при всеки поглед към него, задъханата нотка в гласа ѝ всеки път, когато му заговореше. Досега не бе се замислял за тези дребни наглед доказателства. Сърцето и душата му до днес все още преливаха от спомените за Виктория. Но сега...

Той простена и закри с ръка очите си при спомена за нощта, когато му бе показала любовта си без всякакви задръжки. Господи, дали някога е имало жена, която да обича повече съпруга си?

Споменът за онази нощ сякаш го обгърна, от ума му не излизаше усещането, което бе изпитал при ласките ѝ.

Голотата му никога не бе я отблъснала. Самата мисъл за гол мъж би била отблъскваща за повечето „порядъчни“ жени. Лидия бе изучавала тялото му без всякакъв срам, или стеснение и открито му се беше възхищавала. Ръцете ѝ го галеха навсякъде.

Тя бе лежала облежната на него, като бавно и влудяващо се бе смъквала надолу инч по инч. Даряваше го с бързи, ефирни целувки по гърдите, разпалваше зърната му с език, всмукваше кожата му с устни, заравяше пръсти в косата му.

— Лидия, не е необходимо да го правиш — бе казал той.

— Искам — бе прошепнала тя в отговор, разрошвайки с дъха си косъмчетата по корема му.

Първото докосване на устните ѝ беше опипващо, плахо, срамежливо. Рос бе задържал дъха си. Членът му пулсираше набъбнал до пръсване в шепата ѝ. Чувстваше се мъж повече от всякога, и едновременно с това — слаб и безпомощен, защото сладката любов на тази жена бе подчинила не само тялото му, но и сърцето му.

Той бе ругал и се бе молил, бе повтарял името ѝ като луд, когато езикът ѝ започна да се запознава с всяка негова извивка. Логиката бе изчезнала и бе останала единствено инстинктивната му реакция към магията, която тя представляваше. Окуражени от реакцията му и вече без стеснение, устните ѝ го обгърнаха целия.

Когато почувства първите тръпки, той я придърпа да го възседне и топлината ѝ го обгърна. Тя рухна върху гърдите му, обсипвайки го с косите си. Той захлупи лицето ѝ в шепите си. Усещаше своя вкус върху устните ѝ и изливаше думи на любов, докато тя поемаше семето му.

Цялото му тяло бе плувнало в пот при спомена за онази нощ на безумна любов. Мъжеството му отново набъбна до пръсване и той се прокле, че е настоял тя да спи отделно с Лий през нощта.

Внезапно му се прииска да отиде при нея. Какво ли щеше да каже тя, ако я попиташе какво чувства? Винаги се бе проявявала като нежна към него, — никога не бе лъгала. Макар и никога да не му беше признавала, че го обича, сега искаше да чуе думите от собствената ѝ уста. Страшно искаше да ги чуе! Изведнъж бе станало жизненоважно за него да чуе да ги произнеса.

Той погледна към фургона и въздъхна със съжаление. Тя сигурно спеше дълбоко и щеше да бъде жестоко да я буди. Но утре вечер...

Утре вечер, следващите вечер и нощи, и всички останали нощи им принадлежаха до края на живота. И той нямаше да пропусне нито една.

* * *

Буба пропълзя до фургона на Хил и тихо подвикна името.

Уплашена, че Кланси се е върнал, тя излетя до входа и разтвори брезента.

— Аз съм, Буба.

Раменете ѝ се отпуснаха в облекчение.

— Какво правиш толкова късно през нощта?

Тя шепнеше, Буба също.

— Донесох ти това.

Свободната ѝ ръка затули устата, сподавяйки зародилия се в гърлото ѝ силен стон. Познатата торбичка със скъпоценности беше странно тежка.

— Откъде я взе?

Гърлото ѝ се беше свило така, че едва успя да изрече думите.

Буба не отговори на въпроса ѝ.

— Той повече няма да убива невинни като Люк. Аз се погрижих за това.

Буба беше убил Кланси!

— Хората, които купиха фургона...

— Проследих го и видях да излиза с торбата. Никой не пострада и те не разбраха нищо.

Тя внезапно проумя колко се бе променил Буба. Той не беше вече онова момче, което представляваше до преди няколко седмици. Този изправен млад мъж не напомняше почти с нищо за онова момче. Челюстта му бе възприела необичайна твърдост, а в очите му се четеше горчиво недоверие към всичко. Кога се бе появил опитът, изместил толкова бързо цялата му детска наивност? Той бе посрещнал погледа ѝ съвсем спокойно, а само преди няколко седмици би извърнал пламналото си лице встрани.

Сълзи замрежиха очите ѝ. Това прекрасно момче бе станало мъж и бе познало всички онези задължения, с които се налагаше да се справят мъжете. Той бе отмъстил за брат си, но същевременно бе отмъстил и за нея. Тя не знаеше как е научил за Кланси и не се осмели да го пита. Благодарение на Буба той беше мъртъв и смъртта му бе донесла свобода на Рос.

Тя погали бузата на Буба с върха на пръстите си. Беше немислимо да му благодари, че е убил човек заради нея, но искаше да му покаже какво означаваше това за нея.

— Знаеш ли за Рос?

Той кимна.

— Никоой никога няма да чуе нищо от мен, Лидия. И той никога няма да научи за теб и...

Той не довърши изречението си.

— Ти върна живота и свободата на двама ни. Първият път, когато лежах в гората и исках да умра. И сега отново. Ние сме ти длъжници, Буба.

Той поклати глава, отричайки.

— Аз дължах това на Люк.

Тя погледна торбичката с бижутата.

— Не ми трябва.

— Не мисля така.

— Не е нито моя, нито на Рос.

— А бебето? Какво ще кажеш за Лий?

Но разбира се! Един ден щяха да разкажат на Лий за майка му! Рос сигурно щеше да поиска да му даде нещо нейно. Лидия реши да скрие торбичката със скъпоценностите в един от кашоните с багаж и да остави Рос да я „открие“. Сигурно щеше да я съхрани за Лий.

— Да, сигурно си прав. Тя наистина принадлежи на Лий.

Лидия се усмихна на Буба с усмивка, която той нямаше да забрави до края на живота си. Както и предсмъртното изражение на Кланси Ръсел. Не усети никаква вина, или угризение, че го лишава от живот. Ръсел заслужаваше да умре. Той беше убил Люк и мистър Хил. Законът на прерията — око за око — беше част от Буба. Сметките трябваше да бъдат уредени.

Той съжаляваше единствено, че му се бе наложило да го направи. Стомахът му се бе свил от отвращение. Никога нямаше да забрави

това, но щеше да го запази в тайна дори от родителите си; нямаше да им каже, че смъртта на Люк е отмъстена. Наистина, никога нямаше да може да изплати напълно дълга към брат си, но поне беше помогнал на Лидия и Рос. Това беше достатъчно основателна причина да постъпи така.

— Сбогом, Лидия.

Тя преглътна твърдата буца в гърлото си.

— Сбогом, Буба. Често ще си мисля за теб.

Той погледна в окъпаното й лунната светлина лице. Прииска му се да беше поне с няколко години по-възрастен, когато я откри в гората. И после се прокле за мислите си. Тя принадлежеше на Рос и само на него. Надяваше се един ден да си намери и той такава жена за съпруга.

И за да не издаде чувствата, разтърсващи душата му, нахлупи ниско шапката си и като се обърна, потъна в мрака.

Опипвайки в тъмното вещите около себе си, Лидия отвори един сандък със завивки и натъпка торбичката дълбоко между два юргана. После припъзля до постелята си и се отпусна върху нея. Беше минало много време, откакто не се беше молила. Още преди майка й да почине, тя бе престанала да го прави, считайки го за безсмислено. Сега се опита да си спомни думите, но не можа. Измисли свои собствени думи. Молитвата й не беше поетична; беше неловка, но излизаше от сърцето й. Тя вярваше, че Господ ще разбере колко много му е благодарна.

Мрачните мисли я напуснаха. Двамата с Рос бяха свободни. През утрешния ден потегляха към новия си дом, където никой нямаше да знае за миналото им. Щяха да бъдат мистър и мисис Рос Коулман, и всички щяха да бъдат щастливи.

Може би утрешният ден щеше да й донесе куража да каже на Рос колко много го обича.

Нещо изпука под ботуша му и преди още да надигне крак за следващата стъпка револверът на Рос вече сочеше към гърдите му.

— По дяволите, Рос, аз съм, Буба.

— Извинявай — каза Рос, като свали ударника на колта си и го пъкна обратно под седлото, което му служеше за възглавница.

Старите навици си отиваха трудно. Той погледна към Мозес, който хъркаше тихо на няколко ярда от него. Погледът му се върна към младия мъж, приклепнал до огъня.

— Какво правиш по това време наоколо?

— Не можах да заспя.

Рос въздъхна, все още набъбнал от желанието да бъде с Лидия.

— Аз също.

— Освен това исках да си вземем довиждане.

Рос погледна към силуета на Буба, очертан върху аленото сияние на огъня. Къде беше онова възторжено момче, с което се беше запознал в Мак Мин, Тенеси? Беше изчезнало нейде. Гръдният му кош не беше вече хлътнал; по бузите и брадичката му бе набола брада, горната му устна беше потъмняла, а гласът му звучеше по-плътно. Пред него бе станало неуловимото преобразяване на момчето в мъж.

— Значи ти не приемаш предложението ми — изрече спокойно Рос, усещайки борбата в душата на момчето.

Буба измърмори някаква ругатня и захвърли камъчето, с което си играеше, в огъня. Потърси очите на Рос в мъжделивата светлина.

— Рос, знаеш колко ми се иска да бъда с теб, с Лидия, с Мозес, да работим заедно, но не мога.

— Знам, Буба. Ти си ми нужен, говоря ти истината, но аз го разбрах, когато те запитах дали ще продължиш със семейството си. Исках само да знаеш колко много ще ми липсваш.

— Благодаря ти! — Той се загледа мрачно в огъня. — Татко е вече възрастен. Много трудно понесе смъртта на Люк. Не мисля, че вече има същото желание да гледа ферма, както когато тръгнахме насам.

— След като намери някое хубаво парче земя, сигурно пак ще поиска.

— Може би — отвърна Буба, без да бъде вътрешно убеден. — Но той ще има нужда от помощ, а аз съм най-големият му син. Той и мама зависят от мен. Не мога да ги изоставя, дори и това да означава да тръгна с теб.

Рос се надигна и приклепна до момчето, като го стисна здраво за рамото.

— Това е решение на мъж. Горд съм с теб, че си го взел.

Очите им се сблъскаха за секунда с чувство, после и двамата отклониха смутено глави. Рос внезапно наруши тишината.

— Лидия е решила да ви навести един ден. Мислех си, че може би след година, или две, вече ще си стъпил на краката си, за да отглеждаш коне. Какво ще кажеш, ако ти докарам чифт хубава кобила и жребец, за да започнеш сам?

Очите на Буба придобиха отново онова възторжено детско изражение, което никой не беше виждал на лицето му от седмици.

— Наистина ли? — възкликна той ликуващо. Но ентусиазмът му угасна само след миг, също като усмивката му. — Няма да имаме толкова пари, Рос.

Рос повдигна рамене.

— Все ще измислим нещо. Ти само се приготви и подготви корала за тях.

— Ще го направя. Но, по дяволите, Рос, та това са цели две години!

Рос се засмя.

— Ще минат доста по-бързо, отколкото си мислиш!

Рос разбърка огъня без да има нужда. Той хвърли един поглед изпод вежди към Буба, преди да го запита нехайно:

— Взел ли си сбогом с Присила?

Буба изсумтя презрително.

— Да. Ти беше прав, Рос. Тя е измет. Видях се със Скаута, преди да си тръгне и обменихме малко опит, така да се каже. Никога повече няма да се обвържа с жена като нея.

Рос отново тихо се изсмя.

— Е, може би точно с такава като нея не, но все пак ще имаш вземане-даване с тях. Не можем без тях, ти вече разбираш добре това. Те идват при нас още преди да сме разбрали какво ни е сполетяло.

— Да, така е — каза Буба, давайки да се разбере, че е мислил по темата. — Но как трябва да постъпваме, Рос? Искам да кажа, нали все трябва един ден да се ожения. Има да късам копчетата на панталона си час по час.

Рос се усмихна.

— Не само ти си така.

— Искаш да кажеш, че...

— Искам да кажа, че колкото повече получаваш нощем, толкова се иска денем.

Буба се втренчи в идола си и след миг двамата избухнаха в силен смях. Мозес се размърда в съня си и се обърна на другата страна.

— Да говорим по-тихо, че иначе ще събудим целия лагер.

— Аз вече трябва да се прибирам. Мама вече не може да спи, докато всичките ѝ пиленца не се приберат под крилото ѝ, а фургонът ни е на почти миля оттук.

Рос се изправи и му протегна ръка.

— Пази се, Буба. И не се тревожи заради дамите. След като можа да оцелееш това лято с Присила, ще знаеш как да се справиш със следващата.

Буба пое ръката му и я разтърси тържествено.

— Обичам те повече от всеки друг мъж, когото познавам, Рос, с изключение, може би, на Люк.

Рос стисна още по-силно ръката му.

— Това е едно много силно признание, Буба. Благодаря ти много. Лидия учеше Анабет да пише и чете. Имай грижата да ни пише редовно писма, за да знаем как сте.

Буба почти се просълзи. Той пусна ръката на Рос и отстъпи няколко крачки назад.

— Пази се добре за Лидия и Лий.

— Разбира се.

— Мисля, че вече имам правото да ме наричат със собственото ми име, не мислиш ли?

Рос изненадано замълча няколко секунди.

— Разбира се, че имаш. — После се изсмя рязко. — Как се казваш?

— Джейкъб — изрече Буба стеснително. — Но не е необходимо да ми казваш така.

След кратко мълчание добави:

— Какво ще кажеш за Джейк?

Джейк Лангстън. Звучеше добре. Той се протегна и кимна с глава.

— Да, Джейк.

Рос кимна също.

— Пази се, Джейк.

— Довиждане, Рос.

— Някъде след година, или там, Буба.

Рос се отпусна върху постелята си, замислен за Буба. Беше се променило много това момче. Не беше само внезапното му съзряване — Рос усети напрежението му. Същото, каквото беше изпитал и той при първото си убийство на шестнайсетгодишна възраст...

Но това беше невъзможно. Буба беше добро момче. И щеше да стане още по-добър мъж. Рос вярваше напълно в това.

И докато потъваше в съня, се почувства уверен за бъдещето си. То започваше на следващия ден. Нямахше търпение да дочака изгрева.

— Не мърдай, кучи сине.

Рос разбра, че ще бъде чисто самоубийство да посяга към колта под седлото. Всеки обучен нерв в тялото му крещеше да остане неподвижен. И наистина, предупреждението им се оказа вярно, защото когато отвори очи видя на инч от лицето си дулото на револвер — не толкова дебел и заплашителен като неговия, но не по-малко смъртоносен.

Небето на изток бе започнало да розовее. Не беше спал много. Беше още рано. Наоколо всичко тънеше в сън и тишина.

Той погледна ръката с револвера, после я проследи до рамото, и накрая погледът му спря върху гранитното лице на тъста му. Очите му се взираха с жестока омраза в Рос изпод широкополата шапка.

Изненадата на Рос беше толкова явна, колкото и реакцията на мускулите му.

— Мистър Джентри? — изрече той, удивен какво можеше да търси тъстът му на стотици мили от дома си с насочен револвер в лицето му. Те наистина не бяха се погаждали особено. Джентри бе направил всичко възможно, за да осуети барака му с Виктория, но защо сега омразата лъхаше от него като евтин парфюм от платено момиче?...

— Какво...

— Къде е тя? Къде е Виктория?

При този въпрос Рос вече не се сдържа. Той се изправи на лакти и примига срещу настръхналото лице на мъжа над него.

— Виктория? — запита той, невярвайки на ушите си.

Не знаеше ли той? Не беше ли получил писмото му?

— Виктория почина, мистър Джентри — изрече меко Рос.

Видя как по цялото тяло на възрастния пробяга жестока тръпка, но само очите му блеснаха. Ръката му държаща револвера, се стегна още повече. Никаква друга реакция.

— Почина?

— Аз ви писах преди два месеца. Тя почина още преди да напуснем територията на Тенеси. Докато раждаше.

— Мръсно лъжливо копеле — изсъска мъжът и изрита злобно Рос в ребрата.

Рос чу как ребрата му изпрацяха в същото време, когато Мозес се пробуди и седна на земята.

— Стой си спокойно, черньо, ако не искаш да пръсна черепа на приятелчето ти.

— Прави както ти казва — простена Рос. Остана да лежи настрани, протегнал ръка пред ребрата си. — Разкажи му за Виктория.

Мозес погледна белия мъж и моментално разбра, че пред него стои вековният враг на народа му.

— Мисис Коулман почина, докато раждаше детенцето си точно преди да стигнем Мемфис — подзе спокойно Мозес. — Ние я погребяхме.

Джентри ги изгледа подигравателно.

— Мислиш, че ще ти повярвам ли? Дъщеря ми не беше бременна. Щеше да ми каже, ако е било така. Или дори не си я оставил да поживее, след като я отвлече и открадна скъпоценностите? Къде я зарови? Вярвам ти, че е мъртва. Защото ти си я убил.

Скъпоценности? Рос разтърси глава с надеждата да се пробуди по-бързо и да сложи край на този абсурден кошмар. Врълхлитаха го вълни на агония и размазваха зрението му в пъстроцветни петна. Повръщаше му се.

— Мистър Джентри, нямам и понятие за какво говорите — изрече той с болка. — Сакс ми даде нотариалния акт за някакво парче земя тук в Тексас.

— Сакс е мъртъв — изръмжа Джентри.

Рос не се изненада от новината. Последният път, когато се бяха видели със стареца, бе разбрал, че нямаше да го бъде. И въпреки това новината за смъртта му го натъжи. Сакс беше първото човешко същество в живота му, погрижило се за Сони Кларк.

— Той ми даде нотариалния акт, защото беше решил, че няма смисъл да се занимава с него. Виктория и аз решихме да вземем моите коне и да се заселим тук, за да си направим своя ферма. Знаехме, че се събира керван и се включихме, за да пътуваме в безопасност.

— Искаш да повярвам, че дъщеря ми е напуснала родния си дом — всичко, което е обичала и към което е била привързана, за да тръгне с теб подир вятъра?

С всяка минута лицето му ставаше все по-червено. Целият кипеше от ярост и на Рос решително не му харесваше начина, по който показалецът му се стягаше върху спусъка. Той не можеше да посегне към собствения си револвер, особено със счупените си ребра. Пък и не искаше да стреля по бившия си тъст.

— Виктория реши така, не аз — изрече той със спокойствие, каквото не чувстваше. — Аз исках да изчакаме, докато се върнете от Вирджиния, преди да потеглим. Исках да ви кажем и за бебето...

Джентри замахна със свободната си ръка и юмрукът му се стовари върху челюстта на Рос. Той падна на земята.

— Затваряй си мръсната уста и не ми говори за никакви бебета. Не ти ли беше достатъчно, че я уби, а сега се гавриш и с паметта ѝ?

— Рос? Какво става?

Рос чу гласа на Лидия като през някаква мъгла. Имаше намерение да изчака още малко, изслушвайки останалите обвинения на мистър Джентри и щеше да се опита да сложи край на всичко това. Но какво можеше да направи с размътения си от удара на Джентри поглед и спуканите си ребра?

— Лидия — простена той високо, колкото му позволиха счупените ребра. — Донеси Лий.

Тя беше озадачена от пресипналия глас и сгърчената му поза, когато проумя, че беше наранен и, че мъжът над него държи револвер. Тя скочи смело от стълбичката, притиснала здраво Лий до гърдите си и дотича. Не беше имала време дори да наметне нещо и гърдите над ризата ѝ блеснаха със златото и розовото на просветляващия хоризонт.

Джентри се обърна към нея, без да отделя револвера и на инч от лицето на Рос. Точно така. Това беше оня бял измет. Развратът беше оставил отпечатък по цялото ѝ тяло и физиономия. Кларк беше унищожил красивата, грациозна, Виктория, и вместо нея беше взел тая курва. Избягалата съпруга на Ръсел. Джентри усети как в гърдите му

се надига нов гняв. Фактът, че Кларк бе предпочел тази проститутка пред любимата му дъщеря прибави нов гняв в и без това препълнената му душа.

— Дръпни се — заповяда той на Лидия, която се беше приближила до Рос.

Тя застина, притискайки Лий до гърдите си.

— Кой сте вие? Какво искате?

— Лидия, това е бащата на Виктория. Покажи му Лий. Това е твоят внук, Джентри.

— Лъжец!

— Това бебе е твоят внук. Кълна ти се, Виктория умря при раждането му.

— Вярно е — разпалено се намеси Лидия. — Моето дете се роди мъртво. Аз откърмих Лий. Рос се ожени за мен седмици след като почина Виктория.

— Като ви гледам двамата, опитвате се да ми хързулнете това бебе — уж било на Виктория, за да ми измъкнете пари. Само като си помисля, че си се докосвал до дъщеря ми, и ми се повдига — процеди той тихо.

— Знам това, дявол да го вземе — изръмжа Рос. — И вече пет пари не давам за тревогите ти. Но, за Бога, ще отхвърлиш ли сина на Виктория? Собствената си кръв?

Мъжът дори не удостои с поглед бебето.

— Толкова глупав ли ти изглеждам... Кларк? — И когато Рос рязко изви глава към него, Джентри гръмогласно се изсмя. — О, да, аз знам всичко за теб, мръсен престъпнико. Знам също така и за тая бяла кучка до теб. Много трогателна сцена ми разиграва тук. Но аз се срещнах снощи в града със съпруга й. Хубаво си побъбрихме с мистър Ръсел. Ти, най-големият тарикат, Сони Кларк, си направен за посмешище от двама селяни, ха-ха-ха!

Рос се втренчи с празен поглед в тъста си.

— Ръсел?

— Съпруг? — повтори със слаб глас Лидия.

— Кланси Ръсел. Каза, че сте се били срещнали преди седмица, или някъде там. Каза ми, че за малко не си ги пипнал него и тая жена тук, когато кроели планове как да те предадат на властта, за да пипнат наградата, така че му се наложило да се преструва, че търси работа.

Първата мисъл на Рос беше, че тъстът му окончателно е загубил разума си. После очите му се спряха върху Лидия и лицето ѝ му разкри цялата истина. Беше останало без цвят, убито от вина, изплашено до смърт.

— Той е бил твой съпруг? — запита той, без да вярва на ушите си, като се молеше тя да отрече всичко.

— Не. Кланси Ръсел никога не ми е бил съпруг — настоя тя. Дори и мъртъв, Кланси продължаваше да я инквизира. — Той ми е заварен брат.

— Боже господи, те излязоха и роднини — изсмя се унищожително Джентри.

— Завареният брат? — изрева Рос.

Очите ѝ молеха за разбиране и пощада.

— Да.

— Всичките дяволи в ада — изруга Рос. — Значи ти си знаела за мен? Още преди да ти разкажа?

— Да, но...

— И ти с твоя заварен брат, когото се преструваше, че ненавиждаш...

— Аз го ненавиждах... ненавиждам.

Тя нямаше право да се издаде, че знае за смъртта на Кланси. Не можеше да навлича беда на Буба.

— Значи двамата заговорничехте да ме продадете за паричната награда?

— Не — протестираше отчаяно тя. — Рос, не. Той ме заплашваше, че ще те издаде, ако не му дам скъпоценностите.

— Скъпоценности? Какви скъпоценности? — запита той.

— Скъпоценностите, които отмъкна от мен — изрева Джентри. — Семейните бижута на фамилия Джентри. Без съмнение си принудил Виктория да отвори сейфа в трапезарията и си ги взел. Успяхме да ги укрием от янките, за да ги отмъкне негодник като теб! Не предполагам, че Ръсел може да знае за тях. Най-вероятно тази жена тук, която претендира, че ти е съпруга, му е казала.

— Ако скъпоценностите ти трябват, ще ти ги дам — изрече Лидия, пристъпвайки към Джентри. Тя би била щастлива да му даде каквото поиска, само да свалеше револвера си от Рос. — Лий... — Тя повдигна бебето към дядо му.

Той се отдръпна рязко назад, сякаш детето беше дяволско изчадие.

— Дай го на негъра и донеси бижутата.

Мозес пое детето, което вече бе започнало да плаче от глад и от напрежението наоколо. Лидия повдигна полите си и хукна към фургона, измъкна торбичката от мястото, където я беше скрила само преди няколко часа. Тя избягваше обвинителния поглед на Рос.

— Пусни я. — Тя захвърли торбичката на земята. — Погледни, Кларк. Пипнах те с доказателствата. Това ми е достатъчно, за да те убия.

— За пръв път я виждам — възкликна Рос.

— Той не е откраднал нищо — извика Лидия. — Виктория я е взела със себе си, когато са потегляли от Тенеси.

— Затваряй си устата! — изрева Джентри. — Ти не си достойна даже да произнасяш името ѝ.

Той я сграбчи със свободната си ръка за лакътя и изви ръката ѝ зад гърба. Обърна я с лице към Рос.

— Хубаво я виж, Кларк. Това е типът жена, която ти подхожда най-много. Гледай хубаво, как обикаля наоколо по долни дрехи без никакъв срам. Държа ли те зает цяла нощ завчера, както каза Ръсел, за да може да ни извести за местонахождението ти?

— Не!

Лидия изстена високо от болка и срам. Кланси дори и мъртъв продължаваше да руши живота ѝ. Щеше да преживее без особени последици оскърбленията на Джентри. Но не и погледът на Рос, лишен от всякакви илюзии, който направо я убиваше.

— Как научи за тия скъпоценности, Лидия?

Гласът му беше лишен от каквато и да било интонация.

Тя преглътна с усилие, като примижа от болката, причинена от железната хватка на Джентри.

— Кланси ми каза. Не знам как е разбрал. Показа ми плакат с твоето име и лице, и каза, че си търсен, и ме заплаши...

— Кога?

— Веднага след смъртта на Люк.

Рос изпсува и избухна в смях. Първо бяха само дълбоки хрипове в гърдите, после постепенно свикна с тях. Съзнаваше, че болката в

ребрата му ще го докара до делириум, но се остави на вълните на истерията.

— Още преди седмици!

Всичко ли, което му беше разказала, е било лъжа?

Острите му като бръснач очи оставяха осезаеми нарязи по лицето ѝ. Тя овлажни устните си.

— Той уби Люк, Рос, защото Люк го е видял да се навърта из горите около лагера. Той беше мъжът, който ме нападна и който застреля Уинстън.

— И ти не се осмели да кажеш на никого? Дори и на мен?

— Страхувах се, че може да стори злина на теб и Лий.

— Или го прикриваше — изръмжа бясно той.

Не можеше да отдели поглед от разголените ѝ гърди, които преливаха от деколтето на ризата. Тя се беше привела напред в опит да намали болката, причинена от хватката на Джентри, и това само ги откриваше още повече. Косата се плискаше върху раменете ѝ.

— Ти си се срещала тайно с него зад гърба ми.

— Да, но...

— А снощи? Беше ли тук снощи?

— Не. Искам да кажа да, но...

— Когато ме молеше да спя при теб, това беше за да ме задържиш? Ти си била негова курва, нали така? Той е имал пълната власт над теб и е могъл да те накара да направиш всичко за него, нали?

Думите му я блъснаха като снаряд в гърдите. Въздухът внезапно я напусна. Тя се вгледа в две зелени очи, които не познаваше. Дори и след всичко, което бяха станали един за друг през изминалите няколко седмици, той пак беше готов да повярва на най-лошото за нея.

— Да — изсъска тя през зъби. — Да, аз бяха негова курва. Да, той беше тук снощи. Предложих му да тръгна с него. Предложих му да използва тялото ми, както намери за добре. Бях негова курва, за да спася живота на мама. Щях да бъда негова курва до края на живота си, за да спася теб и Лий. Едва ли щеше да ми е по-зле да бъда негова, отколкото твоя. Защото това си мислиш за мен, нали?

Лицето ѝ блестеше на слънцето. Първите му лъчи обагряха косите ѝ превръщайки ги в буйни пламъци. Очите ѝ излъчваха гневен пламък. Никога не бе изглеждала толкова красива. Господи, какъв

кураж имаше това крехко момиче да си признае! И Рос я обичаше заради всичко това.

Но преди още да е успял да каже нещо, Джентри я блъсна на земята. Лидия посегна за револвера му, но той изблъска ръката ѝ. Схватката отне на Джентри не повече от частица от секундата, време напълно достатъчно за Рос да се претърколи настрана, като в същото време издърпа колта изпод седлото и вдигна ударника.

Джентри отскочи и стреля по движещата се фигура на Рос. Лидия изпищя, но куршумът се заби в пръстта на инч зад главата на Рос. Годините на стрелба от коляно го бяха научили само на една реакция. И той стреля.

Джентри се вгледа глупаво в цъфналата рана, избиваща в опушения ръкав на сакото му. Той отново вдигна револвера.

— Не бих го направил, ако съм на твое място.

Всички условни рефлексии на Рос бяха влезли в действие. Той вече не усещаше болката в счупените си ребра. Погледът му се беше прояснил. Гласът му бе придобил кристалната яснота на лед, сипещ се в метална купа. Револверът му бе насочен точно в челото на Джентри.

— Пуснете револвера, мистър Джентри.

— Ти си я убил. Дали си го направил хладнокръвно, или не, няма значение. Ти си отговорен за това. И аз ще те убия, дори и това да означава смъртта ми.

— Не искам да ви убивам, мистър Джентри.

Възрастният мъж се изсмя гадно.

— О, ти би ме убил с радост. Защото знаеш колко те ненавиждах. Ти ми беше напълно прозрачен въпреки учтивите си маниери, които се опитваше да копираш от тези, които стояха неизмеримо над теб. Ти си отрепка. Винаги си бил такъв. И ще си останеш такъв! — Кървящата му, изтръпнала ръка се прицели неуверено в Рос. — Светът само ще ми бъде благодарен, че съм те изчистил от повърхността му.

— Не искам да те убивам, тъп кучи сине! — изрева Рос. — Хвърли този дяволски револвер.

Джентри се усмихна и пръстът му започна да се стяга върху спусъка.

Рос захвърли с размах револвера си, който се приземи с трясък в пръстта.

— Няма да те убивам, Джентри. Отказвам се. Ако искаш, можеш да застреляш един невъоръжен човек. — Зелените му очи не се отделяха и за миг от тези на другия. Ако човек не отделя очите си от очите на другия... Рос съзнаваше, че всеки миг може да бъде застрелян.

— Както искаш — изрече меко Джентри и сви още показалеца си върху спусъка.

— Не! — изкрещя Лидия и се хвърли пред Рос.

— Хвърли револвера!

Заповедта към Джентри беше изкрещяна от мъжа, появил се на кон изневиделица. Беше вдигнал пушката и присвитото му око гледаше точно по дължината на бляскавата стомана.

Оръжията изгърмяха едновременно. Сърцето на Джентри беше пронизано от куршум, който мигновено го уби.

Мъжът, който го беше застрелял, изруга богохулно и скочи от коня си още преди да е спрял напълно.

Мозес притисна скимтящия Лий още по-силно към гърдите си и измърмори „Господи“.

Куршумът от револвера на Джентри беше пронизал Лидия. Тя почувства пронизваща болка и се вкопчи в ръкава на Рос. Опита се да повдигне глава, да го погледне в очите. Жадуваше да види, че е простена, да срещне разбиране. Но нямаше сили. Черна завеса се спусна пред очите ѝ и тя престана да усеща каквото и да било.

Рос отчаяно извика името ѝ, когато тя се строполи в ръцете му. Усети топлатата ѝ кръв да залива ризата му.

— Лидия, Лидия — викаше я той дрезгаво, загубил представа за всичко около себе си, освен за меката плът, отпуснала се безжизнено в ръцете му.

Той я положи нежно на земята и се вгледа отблизо в лицето ѝ. Смъртна бледост го покриваше.

— Не, Господи, не! — опита се да извика Рос, но никакъв звук не излезе от устните му.

Това ли беше цената, която трябваше да плати за всичките си извършени грехове? Да обича две жени. И да загуби и двете. Беше обичал Виктория за това, което бе представлявала, за всичко, на което го беше научила. Но Лидия, Лидия. Беше го научила на това, какво

означава да обичаш. Да обичаш без всякакви резерви. Да обичаш не заради самата любов, а въпреки нея.

— Не умирай — замоли се той, полагайки глава върху гърдите ѝ вслушан в сърдечните ѝ тонове. — Няма да мога без теб. Не умирай!

Той усети почти неуловимия полъх на дъха ѝ и изхлипа с благодарност.

Дуло на пушка го ръгна в рамото. Мъж, когото никога не беше виждал, го гледаше втренчено. На мига още Рос разбра, че този човек го познава като Сони Кларк.

— Казвам се Мейджърс. Работя за агенцията Пинкертън.

Рос на свой ред се втренчи в мъжа. Денят, от който най-много се бе страхувал, бе дошъл. Той го бе очаквал. Човек винаги си плаща. За всичко. Особено за щастието, дори и късчетата от него. Те струваха най-скъпо.

Той сведе поглед към леко разтворените устни, които се бореха за всяка глътка скъпоценен въздух. Клепачите ѝ бяха обагрени в нежно виолетово на утринната светлина. Прозирната им крехкост го разтърси повече от всички рани, които беше получавал някога.

— Ще подпиша пълни признания — изрече тихо Рос, без да отделя поглед от Лидия. После детективът от Пинкертън беше пронизан от свирепи, зелени очи, всявали ужас в душите на мъже по-сърцати и от Мейджърс. — Ако спасите живота на жена ми.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

Рос се втренчи в ботушите си и мръсния под, върху който бяха стъпили. Самият той не беше по-чист. Небръснат, неизмит, целият вонеше на пот. На засъхнала кръв. Кръвта ѝ бе оставила големи петна по ризата му. Четири дни, помисли си той, сплел ръце между коленете си. Четири прокълнати от бога дни беше преседял в килията и се измъчваше от въпроса дали е жива, или мъртва. Къде ли се намираше тя, Лий? Предполагаше, че Мозес се грижи за бебето, макар че не можеше да бъде сигурен.

Изглежда, ребрата му бяха само натъртени, а не счупени. Първите два дни бе лежал неподвижен и се бе надявал, че ще зараснат сами. Сега го пробождаха само от време на време, но болката от тях не можеше дори да се мери с душевните му терзания.

Не беше виждал други хора, освен останалите затворници, довеждани обикновено по обвинения в пианство и причиняване на безредици. И след като изпразнеха стомаха и мехура си в ъгъла и проспиваха нощта, вонящи на евтино уиски, биваха освобождавани. Дебелият заместник-шериф, носещ ядене, от което стомахът му се обръщаше с хастара навън, не искаше да му каже нищо.

Той самият знаеше само, че детективът от Пинкертън и Ванс Джентри са открили кой е в действителност Рос Коулман и са тръгнали по следите му. Щеше да бъде осъден на присъда, за която не беше трудно да се досети човек. Щяха да го обесят.

Той се изправи от дървения нар и закрочи из квадратното парче пространство, внимателно избягвайки локвите, чиито произход предпочиташе да не разпознава. Защо не беше умрял преди три години от онези рани, които трябваше да го убият? Лидия най-вероятно бе загинала при опита си да го запази от куршума на Джентри. Можеше ли да иска един мъж повече любов от една жена? И тя бе умряла с мисълта, че той я ненавижда.

— Коулман.

Обърна се мигновено. Беше заместник-шерифът — една свиня, и по мръсотия, и по поведение. Рос не му отговори.

Той му подхвърли чифт белезници през решетките. Рос ги хвана още във въздуха.

— Сложи ги — заповяда му той през кафявата пяна от тютюна, процеждаща се от двата края на дебелията му уста.

Рос направи както му заповядваха. Дали нямаше накрая да дойде детективът да го разпита, да запише признанията му? Но той нямаше и думичка да им продума докато не му кажеха как е Лидия. И ако тя беше... починала, той нямаше да си отвори устата, докато не му позволят да види тялото ѝ.

Тъмничарят отключи вратата и му кимна да излиза. Закрачиха по тесния коридор. Въздухът в офиса, въпреки застоялостта си и лятната жега, беше значително по-добър, отколкото онзи в килиите, и Рос пое с пълни гърди, за да прочисти дробовете си от вонята.

— Хайде — обади се тъмничарят, нахлупвайки шапката на Рос на главата му. — И без номера — предупреди го той.

Той го поведе по дървените тротоари на града. Хората бягаха по работа и само отделни пешеходци удостояваха с поглед мъжа с белезниците. Изглежда, Мейджърс не бе обявил кого държат в ареста. Името му едва ли щеше да е известно по тия места, но всички бяха чували за Франк и Джеси Джеймс. Пълната липса на любопитство беше направо озадачаваща.

Минаха няколко квартала, преди дебелият да се обади:

— Насам — и да свърне по каменния тротоар, водещ към приветлива, едноетажна къща.

Рос се остави да го побутнат в приемна, където един древен часовник отброяваше звънко секундите.

— Докторе? — повика заместник-шерифът.

От стая в дъното на къщата излезе един мъж и затвори вратата след себе си. Той опъна жилетката над шкембенцето си и пристъпи напред, изглеждайки злобно заместник-шерифа изпод настръхналите си разрошени вежди.

— Благодаря ти, Ърни — произнесе докторът, втурвайки се покрай Рос да отвори входната врата пред заместник-шерифа. Беше явен жест, че не иска той да остава по-дълго тук.

Ниският, плешив мъж се вгледа в брадясалото лице на Рос.

— Аз съм доктор Хансън. — Той посочи към вратата, през която току-що беше излязъл. — Вашата съпруга е вътре.

Сърцето на Рос слезе до дъното на душата му. Беше оловно. Сигурно беше мъртва. В противен случай едва ли щяха да го изведат от ареста. Ако беше жива, по-скоро щяха да доведат нея при него.

Той пое дълбоко дъх и тръгна към вратата. Не беше лесно, но успя да отвори дръжката на вратата с прикованите си в окови ръце. Мина през вратата и я затвори след себе си, все така с гръб към стаята. Бавно се обърна и се огледа.

Беше очаквал да види Лидия облечена в най-хубавата ѝ рокля, с ръце скръстени върху гърдите ѝ. Вместо това върху тясното легло имаше само един юрган с ярки шарки и бродирана възглавница в края до таблата.

Очите му пронизващо огледаха непознатата стая, докато накрая я откри седнала в един стол-люлка, близо до отворения прозорец, гледана в него с широко отворени, немигащи очи. Седеше абсолютно неподвижна. Беше облечена в блуза и пола. В стаята всичко бе застинало, с изключение на косите ѝ, които лекият вятър ритмично повдигаше и оставяше да падат върху бузите ѝ, които вече не бяха смъртно бледи, макар все още да не бяха възвърнали обичайния си цвят.

Човекът от Пинкертън седеше край нея.

Той забеляза белезниците.

— Тая тъпа свиня заместник-шерифът — изръмжа той.

Извади малък ключ от джоба си, приближи се бързо до него и ги отключи, след което ги пхна в джоба си.

— Моля да ме извините, мисис Коулман, загдето по моя вина доведоха съпруга ви като престъпник при вас — произнесе той почти жизнерадостно.

Рос си помисли, че или вече не може да чува, или още сънува кошмар, който не иска да свърши. Наистина ли беше нарекъл мъжът Лидия мисис Коулман?

Лидия дари детектива с блага усмивка. Рос жадуваше да изпие образа ѝ, но Мейджърс го заговори.

— Разбира се, че всички смехотворни обвинения срещу вас от страна на мистър Джентри бяха оттеглени.

Рос се втрени в мъжа с неприкрито недоверие. Очите му излъчиха милион въпроси за миг.

Мейджърс се изкашля шумно и извърна поглед от тези пронизващи очи. Не искаше да му се напомня, че се канеше да извърши нещо нечувано. Изправяше се срещу всеки принцип, който беше следвал неотклонно през дългата си кариера. До този момент всичко беше бяло или черно, правилно, или престъпно. До преди няколко дни изобщо не му беше идвало на ум, че може да има област, където понятията за добро и зло, за дълг и отговорност бяха преплетени от емоции и първични инстинкти.

Но през последните два месеца той беше съжителствал с Ванс Джентри. Видя догматичния начин на мислене на мъжа, непоклатимото му уверение в неща, които никога не бе подлагал и на най-малко съмнение. Той бе станал свидетел как мъжът, когото хората познаваха като Рос Коулман, падна върху жена си с молбата да не умира. Той беше прекарал часове с момичето, разпитвайки я за миналото, за мъжа, за когото се беше омъжила при толкова необичайни обстоятелства.

Беше спорил със себе си в продължение на дни, но в ранните часове на днешния ден той вече знаеше как ще постъпи. Правотата на постъпката му беше твърде относителна и зависеше единствено от гледната точка на човека, но той нямаше да се откаже.

Отиде до другия прозорец в стаята и дръпна завесата настрани, за да се наслади на късните летни рози на мисис Хансън. Но всъщност го направи, за да остави двамата насаме.

— Според мен, мистър Коулман, Джентри усещаше, че дъщеря му го е напуснала. Той беше ядосан и на двама ви, че сте се измъкнали потайно. Като баща не мога да го обвинявам за това, което изпитва. Но една съпруга не извършва криминално деяние, когато тръгва нанякъде със съпруга си, без да извести родителите си.

Той им хвърли бегъл поглед през рамо. Мъжът не бе помръднал, но го гледаше с безмълвно подозрение. Жената гледаше съпруга си. Той отново се обърна към прозореца.

— Последните няколко дни направих подробно разследване. Виктория Джентри Коулман е починала по време на раждане. Можете да си спестите много неприятности, млади човече, ако бяхте регистрирали смъртта ѝ по надлежния начин.

Устата на Рос се раздвижи, без да пророни и дума. Да не беше това някакъв капан? С каква цел? Този човек знаеше прекалено добре кой стои насреща му. Рисува и хвърли един въпросителен поглед към Лидия. Тя едва доловимо поклати глава в отговор, давайки му да разбере, че знае точно колкото него.

— Свещеникът, дошъл да произнесе надгробното слово при погребението на Виктория, ме увери, че ще провери в регистрите.

Мейджърс поклати глава.

— Той не го е направил, но всички от кервана, които успях да открия, и с които разговарях, потвърдиха историята разказана ми от вашата съпруга, от настоящата ви съпруга. — Той отново се обърна към Рос. — Между другото, много съжалявам, че се наложи да престоите в ареста, докато успея да изясня всички тези неща.

Рос не каза нищо. Нито Лидия. Тя не беше проговорила и дума, откакто той беше влязъл. Дали не изпитваше силни болки? Или беше още в шок? Защо го гледаше със същата предпазливост, както тогава, през онази нощ, когато я бяха довели във фургона му да накърми Лий?

Мейджърс извади нещо от джоба си и го подхвърли на леглото. Беше черната торбичка от кадифе.

— Джентри ви обвини, че сте откраднали тия скъпоценности.

— Те са на Виктория. Аз не ги искам — отвърна грубо Рос.

Ако до този момент Мейджърс бе имал някакви съмнения, то те вече окончателно се разсеяха. Сони Кларк не би проронил и сълза над ранена жена. Сони Кларк би си проправил път сред дъжд от куршуми в напрегната ситуация. Сони Кларк имаше репутацията на мъж, който се измъква и от най-бдително охраняваните арести, имащи лошия късмет да му предложат подслон. Рос Коулман бе прекарал последните няколко дни втрещен безмълвно в стените, мълчалив и очевидно погълнат от скръбта си.

Рос Коулман бе мъж, уважаван и почитан от всички, с които бе пътувал през тези два месеца. Можеше с чиста съвест да застреля Джентри в законна самоотбрана. Но не го беше направил. Беше се оставил съвсем покорно да бъде арестуван, без да прояви дори враждебност. Единствената му грижа бе съпругата му. Не беше поискал никакво облекчение за себе си, а вместо това бе настоял незабавно да я закарат на лекар. Не беше дори направил опит за бягство.

Сега пък се отказваше от едно малко съкровище. Не, този човек не беше вече Сони Кларк. Той беше Рос Коулман, и Мейджърс щеше да го остави на спокойствие. Сигурно ставаше сантиментален. На тези години. Но пенсионирането му, което започваше с тези два погубени млади живота, които да тежат на съвестта му, не беше особено приятна перспектива.

— На вас може и да ни ви трябват, но те принадлежат по право на вашия син, мистър Коулман. Не мислите ли, че трябва да ги запазите докато порасне?

Рос бавно кимна. Мейджърс му връчи торбичката, а той на свой ред неловко ги подаде на Лидия.

— Тленните останки на мистър Джентри са вече на път за Тенеси. Известих адвоката му, който ми телеграфира в отговор, че ще се погрижи за всички подробности около погребението. — Мейджърс се изкашля в шепата си и се разтъпка пред прозореца, преди да проговори отново. — Разпитах съпругата ви за загиналия й заварен брат и...

— Загинал?

— А, да, забравих да ви кажа. Няма откъде да го знаете. Намерих го мъртъв онази сутрин, докато тичах да настигна Джентри. Бях му наредил да не ви предявява никакви обвинения в кражба и отвлечане без мен. Когато се пробудих, намерих стаята му празна.

Мейджърс облиза устните си при спомена за гнева си в онзи момент. Беше излетял от хотела и се бе затичал към конюшнията, където държеше коня си, когато забеляза проснатото тяло на Кланси до хотела. Той бе предположил, че Джентри е убил Кланси, за да не се разгласи историята за брака на дъщеря му със Сони Кларк.

— Убийството на Кланси остана неразкрито — изрече той замислено. Коулман не можеше да го е извършил. При разпита му Мозес бе казал, че Рос е бил с него целия следобед до сутринта, когато Джентри ги е разбудил. А момичето? Мейджърс отново я изгледа. Ако тя се бе измъкнала тихомълком и бе убила заварения си брат, в което Мейджърс се съмняваше, то тогава бе постъпила напълно оправдано от гледна точка на закона.

Лидия седеше мълчаливо, като се надяваше, че Мейджърс не ще успее да прочете мислите й. Тя никога и при никакви обстоятелства

нямаше да спомене какво знаеше за убийството на Кланси. Дори и на Рос. Буба искаше да запази тайната ѝ. Тя щеше да запази неговата.

— Чували ли сте някога за един стрелец на име Сони Кларк? — запита изведнъж Мейджърс.

Очите на Лидия се сблъскаха светкавично с тези на Рос, преди двамата да погледнат детектива. Рос рязко поклати глава в потвърждение. Нямаше обаче да каже и дума на глас, докато не разбере каква играе Мейджърс.

Сърцето на Лидия се качи в гърлото ѝ.

— Чух, че бил убит — произнесе бавно детективът, без да отделя поглед от лицето на Рос. — Чух, че умрял преди няколко години от огнестрелни рани, които получил при обира на една банка. Какво мислите по този случай?

— Той е мъртъв — изрече Рос недвусмислено.

— Сигурен ли сте в това?

— Да.

Без да отделя острия си поглед от Рос, Мейджърс кимна.

— Ако е мъртъв, това означава, че ние не можем да получим от него никакви сведения за това, къде се намират в момента братята Джеймс.

— Кълна се в Господ, че не знам нищо за това — отговори искрено Рос.

Всички инстинкти на Мейджърс му говореха, че мъжът пред него казва истината.

— Да — каза той, излизайки от замисленото си състояние. — И аз мисля така. — Почеса се по ухото, сякаш бяха разменили думи за нещо съвсем незначително. — Последното ми служебно задължение като служител на Пинкертън ще бъде да пусна циркуляр с вестта, че Сони Кларк е мъртъв. — Той леко се изсмя. — Сигурен съм, че много служители на закона и ловци на глави ще бъдат страшно разочаровани при тази вест. Наградата за главата му ще им се изплъзне.

Колкото и да им беше трудно, и Рос и Лидия останаха с каменни лица. Единствено адамовата ябълка на Рос се раздвижи в гърлото, когато преглътна с усилие.

Мейджърс се приближи до вратата и я отвори.

— Не виждам причина да ви задържа повече.

И той направи широк жест с ръка, че са свободни.

Другите двама души, които знаеха истинската самоличност на Рос Коулман, бяха мъртви. Ванс Джентри и Кланси Ръсел. Мадам Ла Рю щеше да получи писмо от Мейджърс, в което той щеше да ѝ съобщи, че престъпникът е починал от огнестрелните си рани. Датата неволно щеше да бъде пропусната.

Мейджърс бе въртял на шиш Мозес, запитвайки го дали въобще му е известно мистър Коулман да е проявявал признаци на агресивност. Освободеният роб се бе заклел, че мистър Коулман е един от най-прекрасните хора, който някога е имал щастието да познава. Той не знаел нищо за миналото му.

Разбира се, че мъжът лъжеше. Мозес бе чул всяка дума, изречена от Джентри онази сутрин. Но Мейджърс знаеше, че Мозес щеше да занесе тайната в гроба си. Лидия Коулман никога не би проговорила и думичка за бурното минало на съпруга си. Човек трябваше само да види как го гледа, за да разбере, че тя го обичаше отвъд границите на обичайното.

Съпругът ѝ помогна да стане от стола, макар да не размениха и думичка. Мейджърс видя сълзи на благодарност във вълшебните ѝ очи, когато приближи. Тя внимателно подбра думите си.

— Бяхте много мил. Много ви благодаря.

Тя излезе от стаята, оставяйки Рос насаме с детектива. Очите на Рос се впиха в тези на човека от Пинкертън и ги задържаха. Устата му се отвори, но Мейджърс посегна към ръката му и го изпревари.

— Най-добре ще е и за двама ни да не ми благодарите.

Една изразена благодарност щеше да е равна на пълно самопризнание. Нито единият, нито другият искаха това.

Рос стисна с всички сили ръката на мъжа. После се обърна бързо и се присъедини към жена си. Хауърд Мейджърс го проследи с поглед. Той се усмихна при мисълта, че е постъпил към него великодушно като бог... или като стар, размекнат глупак.

Доктор Хансън ги откара до мястото, където Мозес бе отседнал с двата фургона. Той ентусиазирано ги поздрави и им подаде Лий. Лъки и кобилите бяха получили същите грижи, както и при Рос. Новата млечна крава не отстъпваше с нищо на предишната. След като Лидия и Рос благодариха на стария доктор, той потегли обратно към града. Рос впрегна фургоните.

Този ден пропътуваха само няколко мили, следвайки реката, която, по всичко личеше преминаваше през земята на Рос. Той беше подал молбата си в земеразделната кантора същия ден, когато продаде фургона на семейство Причардс. Всичко беше наред и вече можеха да навлизат в своите владения.

Скоро след като направиха лагера за нощта, Мозес тактично се отдалечи.

— Мисля да тръгна по течението надолу да се опитам да хвана някоя по-голяма риба за вечеря.

Той усещаше неспадащото напрежение между Рос и Лидия, които не бяха си проговорили и дума. Рос бе управлявал открития фургон, а Мозес — покрития. Лидия остана отзад с Лий.

— Благодаря ти, Мозес — изрече Рос, като разпрягаше конете. — Това е действително хубава идея.

— Ще взема Лий с мен. Може да си дремне в сенките, а ако се събуди, мога да го науча на някои по-тънки номера при риболова.

— Ако си сигурен, че няма да ти пречи.

— Няма. Ние вече сме големи приятели. — Тъмните му очи погледнаха Рос с пълно разбиране. — Всеки случай не ни очаквайте много скоро.

Рос приключи с работите около лагера, накладе огън, и после се изкъпа в реката. Търкаше се безмилостно, изстъргвайки вонята на ареста от себе си. След като се подсуши на брега и облече чисти панталони, той обръсна четиридневната четина и отново се почувства човешко същество.

Тъкмо се връщаше, когато видя Лидия до стълбичката на фургона на Мозес. Тя замря за миг като го видя, после решително пое надолу.

— Във фургона е много горещо. Мисля малко да поседна до реката на хладина.

Беше свалила блузата си, но си беше оставила полата. Краката ѝ бяха боси. Видът на снежнобялата превръзка около рамото ѝ беше жестоко напомняне за почти състоялата се трагедия. Рос остана безмълвен.

Тя мина покрай него, без да срещне очите му. Когато той отиде при нея, завари я седнала на наклонения тревист бряг на реката, втренчена в бавно течащата вода. Лъчите на залязващото слънце се

изливаха върху нея като разтопено злато. Изглеждаше почти неземна и ефирна, за да бъде докосвана. Почти.

Рос седна до нея. След дълго мълчание той нежно докосна превръзката с пръст.

— Защо го направи, Лидия?

— Кое? — запита тя с дрезгав глас.

Когато се бе появил в стаята на докторската къща целият бледен, изтощен, брадясал и мръсен, тя едва се бе сдържала да не скочи от стола в прегръдките му. Но също така си бе спомнила израза на омерзение върху лицето му, когато Джентри го бе принудил да я види такава, каквата е. Щеше ли дори и сега да я накара да се оправдава за Кланси?

— Защо застана между мен и онзи куршум?

Тя повдигна глава. Очите им се срещнаха. Устните ѝ едва се раздвижиха, докато промълви:

— Защото те обичам. И защото бих направила всичко, за да те спася.

— Дори и това да означаваше да тръгнеш с Ръсел?

Спазъм на отвращение сгърчи за миг лицето ѝ, но в очите ѝ нямаше никакво колебание, когато тихо отвърна:

— Дори и това.

— Лидия! — Името ѝ беше пресекнат вик. — Мислех, че си мъртва. Не ми казаха нищо. Господи, какво преживях само като си мислех, че си пожертвала живота си заради мен.

Ръцете ѝ се заровиха в косите му, все още влажни след банята. Тя ги приглади нежно, страхуваща се да повярва на чутото.

Той взе лицето ѝ между дланите си и го наклони назад. Палците му леко разтвориха устните ѝ.

— Помислих си, че съм те загубил, преди да разбереш колко съм те обичал.

— Рос! — възкликна тя. — Мислех си, че ме презираш. Видях очите ти. Видях лицето ти...

— Прости ми, прости ми — зашепна той, докато обсипваше лицето ѝ с горещи целувки. — За миг си го помислих, но после проумях какво ти е струвало да кажеш, че би се върнала обратно при Ръсел. Знам колко се отвращаваше от него. И тогава проумях колко ме обичаш.

И той я целуна. Ръката му я обви около врата и я придърпа. Той притисна устата ѝ със своята.

Когато накрая се отдръпнаха разгорещени един от друг, тя залюля главата му между ръцете си и се вгледа в очите му.

— Съжалявам много, че трябваше така да научиш, че Виктория е взела скъпоценностите с нея. Аз се опитвах да накарам мистър Джентри да не стреля, иначе никога не бих казала.

— Тя нямаше вяра в мен, Лидия. Не ми се доверяваше.

— Аз съм сигурна, че ти е имала доверие. Просто е имала навик да притежава само красиви вещи. — Той не споделяше мнението ѝ, но кимна с тъга. — Аз знам колко си я обичал, Рос, в това няма нищо лошо.

Той огледа устата ѝ се зачуди дали някога щеше да се отегчи да я целува. „Няма“, помисли си.

— Обичах Виктория за това, което направи за мен. Винаги ще я обичам, защото ми роди Лий. Но — добави той знаменателно, прокарвайки устни по нейните, — ти си моята любов. Моята най-скъпа любов, без която не бих могъл да преживея и ден.

Тя едва има време да прошепне името му, преди устните му да захлупят отново нейните. Постепенно се отпуснаха върху студената, зелена трева. Когато най-сетне устните му оставиха нейните в покой, те останаха да лежат един до друг. Показалецът му проследи дантеления ръб на ризата ѝ и възбуди токове на желанието у нея, които я разтърсиха.

— Защо мислиш, че го направи, Лидия?

Ръката му беше като застинала.

Пръстите ѝ, които се бяха наслаждавали на твърдите черти на лицето му също застинаха.

— Не знам.

— Четири дни не знаех жива ли си, или мъртва. От ума ми не излизаше как лежиш там, обляна в кръв, докато ме издърпваха от теб. Господи! — Той притисна лице в долчинката между гърдите ѝ. — Ако Мейджърс ме прекара през ада, защото не знаеше какво ти се е случило, защо ме пусна?

Тя прокара пръсти през гарвановочерната му коса.

— Мисля, че той разбра, че ти вече не си онзи човек, който си бил, че си вече съвсем друг. Но той беше длъжен да се увери. И стигна

до заключението, че не е честно да кара Рос Коулман да плаща за греховете на Сони Кларк.

— А какво ще кажеш за греховете на Рос Коулман? Можеш ли някога да ми простиш, че съм се съмнявал в теб?

Усмивката ѝ беше дяволита.

— Ако ме обичаш сега.

Очите му блеснаха от освободената и дълго потискана страст.

— Не можем. Ще ти причиня болка.

Той целуна превръзката.

— Това е повърхностна рана. Докторът каза, че аз съм припаднала повече от шока, отколкото от куршума. — Тя видя болката в очите му и неправилно я изтълкува. — Много е грозно. Ще ми остане белег — изрече стеснително.

Той простена и целуна горните извивки на гърдите ѝ.

— Този белег винаги ще ми напомня за твоята любов.

— Дори и когато се бием?

— Дори и тогава. По дяволите, всяка наша разправия ми доставяше страшно удоволствие. Ти ме възбуждаш. — Той повдигна глава и се засмя в лицето ѝ. — Пък ако започнем да си сравняваме белезите, имаш още доста, докато ме догониш.

Ръцете му се спряха върху коланчето от панделки и го развързаха.

— Сигурна ли си, че се чувстваш достатъчно добре?

— Да — изрече тя замечтано, като му помогна да разкопчее ситните копченца и смъкна ризата от раменете си.

След като пак се отпусна на тревата, той се вгледа в гърдите ѝ.

— Всеки път забравям колко са едри. И всеки път сякаш откривам отново съкровище.

Плътта ѝ изпълни ръцете му; галеше я, целуваше я.

— Още имаш вкус на мляко. Помня, когато те доведоха първата нощ, как зърнах това — пръстът му очерта тъмния кръг около зърното — обсипано с мляко. Желаех те дори и в онзи момент. Нека ми прости Господ това.

— Рос, моля те.

Той отговори на молбата в гласа ѝ и се изправи. Бързаше да се съблече. Бързаше да си навакса за загубените дни и нощи.

Повдигайки към Рос пламналите си тъмни очи, тя помести ръце върху стомаха му.

— Нека аз да ти ги сваля.

Устните ѝ се плъзнаха по окосмената ямичка на пъпа му. Пръстите му се ключиха около главата ѝ. Тя разкопча копчетата на панталоните му едно по едно, като устните ѝ деликатно поздравяваха с целувка всеки инч. Едва доловимата ласка на дъха ѝ, на устните, го влудяваха.

Дланите ѝ го прегръщаха. С кратък замах, тя отметна дрехите от него. Каменното му съвършенство беше доказателство за любовта му и красив израз на мъжествеността. Тя го целуна с нежно благоговение.

— Ах, любов моя.

Той изстена шумно като се освободи от бричовете си. Нежно я положи върху тревата, усмихвайки се.

Косата ѝ се беше разпиляла върху тревата, а багрите на залеза оцветиха тялото ѝ в алено, златно и пурпурно. Естественият отблясък на плътта ѝ придаваше особено излъчване. Снежнбялата превръзка с нищо не намаляваше съвършенството ѝ. Дори напротив, подчертаваше го. Той легна до нея и я взе в прегръдките си, като я обърна към себе си.

— Ти си толкова красива — изрече той. — Обичай ме, Лидия, не мога без теб.

Погали гърдите ѝ, целуна ги, после ръката му се плъзна по бедрата.

— Рос, Рос — простена тя пресекнало и посегна към него.

Той се върна обратно до лицето ѝ и повдигна леко бедрото ѝ.

— Не искам да те заболи — прошепна той в ухото ѝ. — Остави на мен.

И с леко движение се намести в нея. Притисна я нежно до гърдите си и започна да прониква все по-надълбоко с всеки тласък. Тя се люлееше с бедра около него и когато той въздъхна с върховна наслада, тя повтори движението.

Насладата я връхлетя неудържимо както винаги, макар че всеки път беше различно. Отначало — усещане за кадифена мекота и нежност, после — стремителен полет, при който времето спира и остават само чувствата. Най-накрая идваше просветлението с

нажежения поток, който слънцето на Рос изливаше в нея щедро. То изпълваше утробата ѝ, цялото ѝ тяло с любов. И със сигурност.

— Обичам те — прошепна тя и целуна грапавия белег от лявата му страна.

— И аз, и аз. Ти ме освободи от миналото ми и от злоещите му сенки.

Тя въздъхна.

— А ти мен, Рос. И сега имаме едно бъдеще.

Останаха притиснати един в друг дълго. В падащия здрач като ситни звездички прелитаха светулки. Червеният диск на слънцето неохотно увисна на хоризонта, сякаш не желаше да отстъпва владенията си на нощта. Небето над тях бавно потъмняваше в индиговочерно. Залезът ги заключи в обятията си и те го приветстваха мълчаливо, вдъхвайки гъстата му, ленива сладост.

А след този ден зората щеше да бъде също тъй сладка.

Източник: Кантая

Издание:

Сандра Браун. Защото те обичам. Коала, 1994

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.